râsul lumii râsul lumii râsul l
sul lumii râsul lumii râsul lum
râsul lumii
râsul

nigel williams

crimele din wimbledon

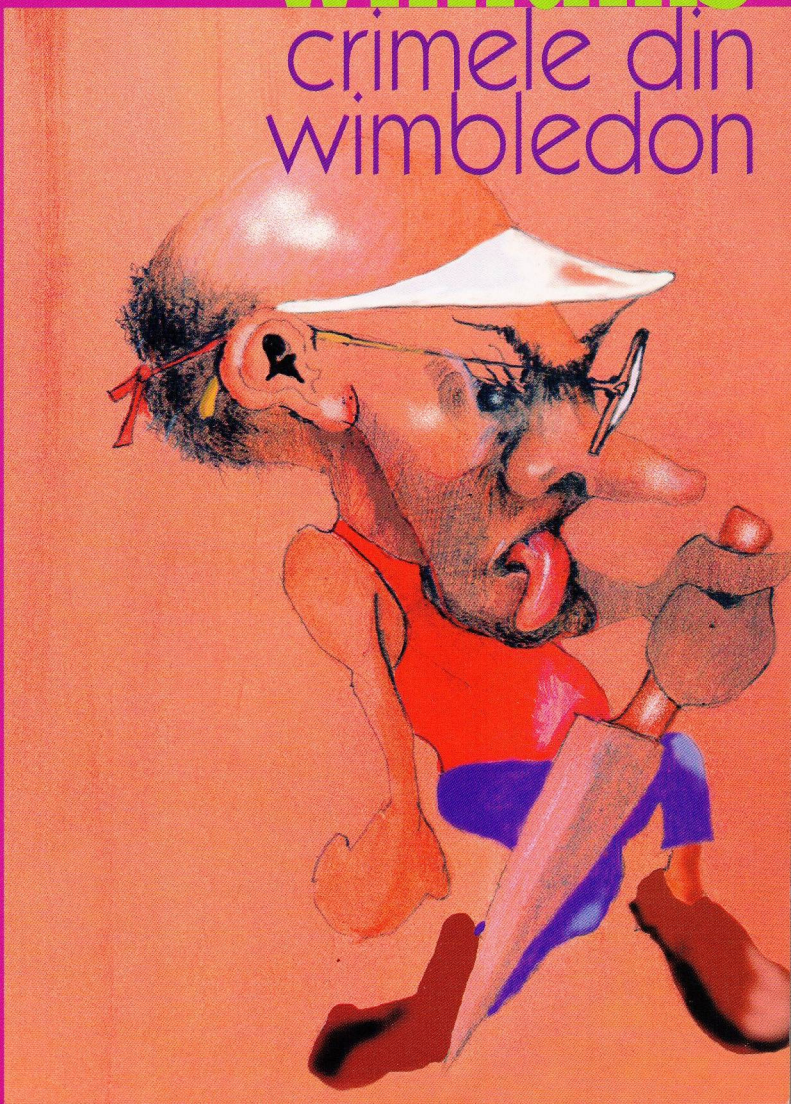

humanitas

NIGEL WILLIAMS s-a născut în Cheshire (Anglia), în 1948. A scris un volum de nuvele și unsprezece romane, printre care *The Wimbledon Trilogy* (*The Wimbledon Poisoner*, 1990, *They Came from SW19*, 1992, *East of Wimbledon*, 1993) și, mai recent, *Fortysomething* (2000). Piesele sale de teatru au fost traduse în douăzeci de limbi. Piesele pentru televiziune i-au adus două premii Bafta și un Emmy (*Dirty Tricks*, 2000), iar romanele — Premiul Somerset Maugham și o nominalizare la Premiul Whitbread. Multe dintre aceste cărți au fost adaptate pentru televiziune, iar emisiunile radiofonice ale lui Nigel Williams includ lecturi din cărțile lui de călătorie (*Two and a Half Men in a Boat*, 1993, *From Wimbledon to Waco*, 1996). Este considerat unul dintre cei mai importanți romancieri comici englezi.

nigel williams

crimele din wimbledon

Traducere din engleză de
IRINA NEGREA

HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coperta
DANIEL NICOLESCU

NIGEL WILLIAMS
THE WIMBLEDON POISONER
Faber and Faber Limited, 1995

Pentru Suzan

„Este interzis să ucizi; prin urmare,
sunt pedepsiți toți criminalii
care nu ucid întovărășiți în grupuri mari
și acompaniați de sunetul trâmbițelor."

VOLTAIRE, *Dicționar filozofic*

partea întâi
nepătata bucurie

„Când nici la rele ticălosul nu se-mbie
Și mici ticăloșii el nu urzește,
Dorința lui de nepătată bucurie
Aidoma omului onest o preamărește!"

W. S. GILBERT
Pirates of Penzance

1

Henry Farr nu ținea neapărat să își ucidă nevasta. Nu-i venea în minte însă o altă modalitate de a prelungi la nesfârșit absența ei de lângă el.

I se întâmplase destul de des, în trecut, când îl enervase mai mult decât de obicei, să aibă fantezii legate de moartea ei. Ba o vedea zburând peste stânci în automobile incendiate, ba era omorâtă brutal în drum spre curățătoria chimică. Dar niciodată Henry nu era răspunzător de incident. Se închipuia la cimitir, îndoliat și interesant. Sau își imagina cum salva aparențele de dragul fiicei lui, când aceasta umbla fără rost prin casa deja pustie, iar el încerca să nu arate cât de bine îi părea că aveau mai mult spațiu. Dar niciodată, de fapt, nu era el instigatorul.

O dată ce îi veni ideea să o ucidă (iar la început această fantezie nu se deosebise prea mult de reveriile în care el plângea la mormântul ei încă neastupat, și se lăsa consolat de tinere îmbrăcate elegant), îi luă ceva timp până să își dea seama că scenariul acesta era complet diferit de celelalte. Era un vis care, dacă el voia, putea deveni realitate.

Într-o vineri după-amiază, în septembrie, se gândi să o sugrume. Sugrumătorul din Wimbledon. Îi plăcea ideea. Parcă-l și vedea pe Edgar Lustgarten mijind ochii amenințător la cameră, în timp ce patrula pe Maple Drive. „Dar Henry Farr", spunea Lustgarten, „cu nesăbuința criminalului, cu acea supremă aroganță a ucigașului, a uitat ceva vital. Bucățica de țesătură care avea să-l trimită pe Henry Farr în ștreang era..."

Dar unde-i stătea capul? Nu mai existau spânzurători. Se scria doar despre ele, în cărți groase și cu coperte moi, care se bucurau de mare succes. Ucigașii condamnați, mai ales cei brutali și scârboși, erau urmăriți peste tot de *paparazzi,* ca membrii familiei regale. Gândurile lor despre viață, dragoste și literatură erau publicate în ziarele de duminică. Producătorii unor documentare de televiziune îi întrebau, respectuos, despre ce simțiseră, în fond, când își căsăpiseră mamele bătrâne sau când spintecaseră vreun copil din vecini. Era epoca ucigașilor. Iar Edgar Lustgarten nu murise, parcă?

Nu voia, în nici un caz, să fie cunoscut drept Sugrumătorul din Wimbledon, ci drept Henry Farr, psihopat cu sânge rece. Ori, și mai bine, doar Farr, psihopat cu sânge rece. Lui Henry îi surâdea ideea de a fi un psihopat cu sânge rece. Se imagina într-o celulă, sub obiectivul camerelor de televiziune care filmau. Nu, fără gemete, bâlbâieli sau ticuri nervoase, cum fac mai toți asasinii. În schimb, ar explica limpede și coerent cum și de ce a înjunghiat-o, a împușcat-o, a sugrumat-o, a gazat-o sau a electrocutat-o. „În esență", ar spune el în fața camerelor, cu niște gesturi imperative și incisive ca orice alt cetățean care invocă legea la televizor, „în esență, sunt un om foarte pasionat. Iubesc și urăsc. Iar, când dragostea se transformă în ură, știți, la mine până aici a fost. Pur și simplu, n-am mai vrut ca ea să trăiască. Îmi mențin această decizie." La care, s-ar holba brusc drept în obiectivul camerei, așa cum îi văzuse făcând pe atâția politicieni, și ar spune: „Nici un englez cu sânge fierbinte, care e capabil de sentimente, care e capabil de pasiuni, n-ar putea proceda altfel. Dragostea, când moare, moartă rămâne."

Stai un pic. În fond, ce era el: un englez cu sânge fierbinte sau un psihopat cu sânge rece? Ori un pic din amândouă? Se puteau combina, oare, cele două roluri?

În ambele cazuri, indiferent cum o făcea (or, devenea tot mai sigur că ideea era bună), viața lui avea să fie mult mai amuzantă. Mai bine criminal condamnat, decât avocat

la Harris, Harris și Overdene, din Blackfriars, Londra. Până și ăia de la pușcărie, la Wormwood Scrubs, ofereau probabil mai mult decât Harris, Harris și Overdene, se gândea Henry în uruitul râșniței de cafea, la etajul trei. Sigur, n-ar mai fi fost așa de rău, într-un fel, dacă era ceva de capul lui ca avocat. Dar, cum îi spunea mereu Elinor, Henry nu inspira nici o încredere ca reprezentant al profesiei de jurist. Și asta, susținea ea, fiindcă avea moacă de parșiv. „Păi, cu mutra asta de condamnat proaspăt eliberat condiționat, cine să-și lase cesiunile pe mâna ta!?!" îi spusese ea, nu mai departe de săptămâna trecută.

Posac, Henry porni cu cafeaua pe coridorul întunecat, spre scările care duceau la biroul lui. „Birou" era, de fapt, un termen prea pompos. „Cămară" ar fi fost o descriere mai potrivită. Era o încăpere de 2,45 pe 3,05 metri și, cum se exprimase un agent imobiliar cu care Henry colabora, părea „absolut ideală ca puț de ventilație". Ca multe alte lucruri din viața lui Henry, biroul constituia, mai degrabă, un fel de insultă atent ticluită din partea Atotputernicului.

Voia să se răsfețe, astăzi. Va urca, așadar, cu liftul. Împunse furios în buton. Domnul Dent de la etajul trei, care aștepta deja în fața ușilor ascensorului, se uită atent la el. „N-ai observat...", spuneau parcă ochii lui, „am chemat deja liftul?! Nu știi că, dacă butonul e aprins, înseamnă că cineva a apăsat deja pe el?" Până ca Dent să apuce să deschidă vorba despre ascensoare, vreme, Societatea Juridică sau orice alte lucruri despre care Dent obișnuia să discute, Henry porni spre scări. Deschise ușa și, când puse piciorul pe prima treaptă, trăi o revelație comparabilă cu aceea prin care trecuseră Newton în livadă sau Arhimede în baie.

Putea s-o omoare pe Elinor, foarte ușor și *fără ca nimeni să știe*. Implicațiile acestei descoperiri erau absolut uluitoare. Fără ca nimeni să știe. Rosti aceste cuvinte cu glas tare, în timp ce își târșâia picioarele în sus, pe scări. Fără ca nimeni să știe. Bineînțeles. Fără ca nimeni să știe. În fiecare minut

din fiecare zi, erau uciși oameni. Sute de oameni dispăreau fără urmă, în fiecare an. Nimeni nu-i mai găsea vreodată. Din câte observase Henry, toți polițiștii erau incompetenți. Își petreceau timpul pitindu-se în dosul unor ziduri joase din piatră, de unde săreau la motocicliștii care circulau pe banda pentru autobuze. Le plăceau oamenii ca Henry. După mintea lor, așa trebuiau să fie cetățenii britanici — niște oameni ca Henry, bărbați albi de vârstă mijlocie, care locuiesc în Wimbledon și au doar o fiică. Un polițai tânăr venise la ei, anul trecut, când hoții le spărseseră casa, și, foarte laborios, scrisese detaliile infracțiunii într-un carnet. Lui Henry i se păruse că arăta ca un puștan gigantic în uniformă, un hibrid ciudat de viclenie și *naïveté,* un reprezentant al unei Anglii la fel de moarte ca și etalonul în aur. Henry încercase să-l ispitească făcând o afirmație rasistă, potrivit căreia zărise pe fereastră o persoană de culoare, în urmă cu două săptămâni, însă singura remarcă a polițaiului fusese: „Nu prea vezi negrotei prin partea asta de Wimbledon." Spusese asta aproape cu regret, pe tonul unui păsărar dezamăgit care pândește zadarnic un mare cufundar moțat.

Nimeni nu l-ar putea bănui vreodată pe Henry. Fiindcă — știa perfect — aproape toată lumea îl considera un Tip Simpatic. Henry nu fusese niciodată foarte lămurit ce implica să fii un tip simpatic — dar, categoric, chestia asta nu prea avea legătură cu ideea de a te purta scrupulos de frumos cu semenii tăi. Or, dacă tot însemna ceva, însemna probabil că oamenii credeau despre tine că ești oarecum ca ei. Pentru majoritatea celor care îl cunoșteau, Henry era suficient de excentric încât să treacă drept terifiant de normal, însă până și amărăciunea lui calculată cu grijă, calitate de care, în ansamblu, era nespus de mândru, devenise, la începutul vârstei mijlocii, un Simț Drăguț al Umorului Sec.

Le-arăt eu simț drăguț al umorului, se gândea el feroce, ieșind pe palierul lui și pășind greoi spre camera 4038, le-arăt

eu simț drăguț al umorului, să se învețe minte. Le-arăt eu cine e de fapt Henry Farr! Ce-și închipuie ei, s-a isprăvit cu glumițele spirituale despre autostrada orbitală londoneză!

Dintre toți prietenii lui Elinor, el era cel mai puțin probabil să fie suspectat de moartea ei. Încă de la nunta lor, Elinor se înconjurase de indivizi suficient de interesanți, aproape toți, încât să merite o cercetare minuțioasă din partea poliției. Majoritatea dintre ei, spre groaza lui Henry, fumau droguri fățiș. Unul dintre ei purta caftan. Doi umblau cu sandale. Și încă mai veneau și plecau buluc din casa lui, uitându-se uneori cu milă la el, în timp ce discutau despre filme străine, cea mai recentă piesă de la Royal Court și necesitatea retragerii imediate a forțelor armate din Nicaragua. Câteodată, ședeau în camera din față, citind cu voce tare din opera unui tip pe nume Ian McEwan, autor care, potrivit lui Elinor, ar fi avut „multe de spus" lui Henry Farr.

Oh, daaaa, se gândea Henry, fioros, în dreptul camerei 4021a, legănând periculos cafeaua în paharul de plastic, și Henry Farr ar avea multe de spus lui Ian McEwan.

Necazul era, desigur, că, printre persoanele din anturajul lui, un inspector jucător de rugby, bunăoară, sau un dentist ca David Sprott, care nu se jena să sfideze pe toată lumea la o reuniune mondenă, apucându-se să vorbească serios și pe îndelete despre dinți, Henry era considerat cam subversiv. La nunta lor, cu atâta amar de ani în urmă, prietenii lui, încă de pe atunci absolut toți în costum și cu cravată, își dăduseră coate unii altora când el se ridicase ca să îi răspundă cavalerului de onoare. „Haide, să te vedem cum mai faci pe durul!", precis asta fusese în mintea lor. Însă, când își mutase privirea spre grupul lui Elinor — capete cu părul tapat și creț, rochii înflorate și profiluri atent studiate —, realizase că nici nu știa ce le-ar fi putut spune ca să-i convingă totuși că nu era doar un ins mărunt și plicticos.

Existau însă unele avantaje, în cazul în care lumea te considera plicticos. Ei bine, dacă pretindeau de la el să fie

plicticos, atunci ăsta era rolul pe care îl va interpreta. Va fi atât de groaznic de plicticos, încât până și bancherii, contabilii șefi, directorii de producție și agenții de bursă, care se numărau printre prietenii lui, vor începe să fugă de el. Va întruchipa părerea pe care prietenii lui Elinor o aveau despre el. Va juca rolul cetățeanului onest, insul meschin, jignit și anost al cărui orizont se limita la drumul zilnic până la serviciu, la grădina din cartierul periferic și la cerul periferic de deasupra, înconjurat de acoperișuri mărginașe și de frumoși copaci lăturalnici. Mergând pe coridorul care ducea la biroul lui, rupse o floare de caper, redobândind o însușire care devenise subit importantă pentru el — banalitatea. Va fi banal. Banal banal banal banal. Va fi la fel de banal ca gara din Crewe. Banal ca un primar neînsemnat. Se va contopi cu Wimbledonul, până nu se va mai deosebi de copaci, de copiii aflați în drum spre casă, de cucoanele planturoase sau de frontoanele caselor din cărămidă roșie.

Și niciodată, dar niciodată nu vor descoperi că el fusese făptașul.

Când intră în birou, trecând pe lângă Selinda, secretara lui, o femeie în vârstă, care îi tot cerea să-i dea „ceva interesant de făcut" (Dar de unde? Nici Henry nu avea niciodată nimic interesant de făcut), se lipi de perete și tuși încetișor, într-un stil excesiv de banal. Lăsă deschisă ușa de la birou și, în următoarea oră, îi servi o conversație uluitor de banală despre cercetările legate de un apartament închiriat, din Esher. Când femeia vârî capul pe ușă și îl întrebă, în obișnuitul ei stil conspirativ, dacă nu voia niște ceai, Henry zise: „Ceaiul ar fi o încântare, draga mea!" Rosti aceste cuvinte pe un ton plat și pițigăiat, menit să sugereze plictiseala; totuși, din expresia Selindei, își dădu seama că întinsese coarda cam prea mult.

Scoase un dosar conținând corespondența dintre un proprietar și chiriașul lui din Ruislip — aproape optzeci de pagini dedicate conflictului provocat de responsabilitatea

asupra unei zone cu tomberoane — și încercă să se concentreze. Cum să procedeze?

Un omor, intuia el, nu trebuia să fie ceva complicat în mod inutil. Trebuia să aibă un aspect curat, estetic. Trebuia să implice cât mai puține persoane. Tu și victima. Dacă era să îl asemene cu ceva, se gândea Henry, aducea cumva cu arta de a mânca în oraș.

Primul lui gând a fost „să umble" cumva la Volkswagenul Passat. În felul acesta, exista avantajul de a scăpa, simultan, atât de mașină, cât și de nevastă. Dacă Henry ura ceva la fel de mult ca pe nevastă-sa, aceasta era mașina pe care o alese-seră și o cumpăraseră împreună. Urâse micul pliant care o descria — încercarea patetică de a o face să arate somptuos, fotografiile cu ea, foarte studiate, cu ușile deschise, cu ușile închise, efortul desperat de a o face să nu arăte așa cum era —, o cutie pătrată cu niște scaune pestrițe hidoase. Volkswagenul Passat era cam la fel de somptuos ca o vizită la supermarket, lucru pentru care și era folosit, în principal. Oamenii fotografiați în pliant — un bărbat cu soția, cei doi copii și bagajul lui stupid de tot, scaunele pliante, masa pliantă, coșul de răchită, valiza lui cuminte pregătită pentru o vacanță cuminte — erau exact cum își închipuia Henry că îl considera pe el firma respectivă de publicitate. Un tip pe nume Frobisher-Zigtermans — o persoană care a insistat să nu rămână anonimă pe timpul tranzacției — spusese că era „mașina totală". „E mașina totală!" declarase el. „Garantez pentru asta!" Și, în timp ce zâmbea și dădea posomorât din cap, Henry se gândea în sinea lui: Asta-i tot ce ai de spus despre ea? Că e „mașina totală?" De ce nu pomenești nimic de stabilitatea pe șosea? De incredibila ei putere asupra femeilor? Nu poți, așa-i? Deoarece crezi că n-aș reacționa. Deoarece mă crezi la fel de plicticos ca automobilul ăsta. Motiv pentru care îl și cumpăr.

Numai și gândindu-se la mașina asta, lui Henry îi venea să facă rost de un ciocan electric și să alerge cât mai repede

la Wimbledon, unde să tabere pe caroserie, urlând ca turbatul.

Va tăia complet cablul de frână. Nu chiar de tot. Aproape, doar. Va face asta diseară, vineri, exact la timp înainte de drumul săptămânal la supermarket. Elinor va vira la stânga pe Maple Drive, la stânga din nou pe Belvedere Road, la stânga iarăși sus pe deal... și pe urmă... oh, pe urmă...

Numai că nu ea se ducea la supermarket, de fapt. Ci el. Ceea ce, dacă se gândea mai bine acum, constituia unul dintre principalele motive pentru care plănuia să o ucidă. Dar cum se taie, totuși, un cablu de frână? N-avea nici un sens, nu-i așa, să căsăpească în două chestia aia? Victima s-ar prinde imediat, până să apuce să accelereze la o viteză care să-i fie fatală. Trebuia să-l taie doar pe jumătate, așa-i? Henry se întreba unde era plasat cablul de frână, cum arăta și dacă puteai ajunge la el cu un ferăstrău. Necazul cu tăiatul ăsta pe jumătate era că nu aveai nici un fel de control asupra locului și a momentului când chestia urma să se rupă. Doamne, dacă plesnea tocmai când el era la volan?! Chiar dacă ea ar fi stat alături, lângă el, bombănindu-l pentru felul în care șofa, decesul ei iminent nu ar compensa nicidecum depresia provocată de propria lui moarte. Ideal ar fi fost, desigur, ca Elinor să o ducă pe maică-sa undeva cu mașina. Undeva, într-un loc un pic mai interesant decât Wimbledon Hill. Undeva, în fine, într-un loc ceva mai abrupt...

Henry se gândi o bună bucată de vreme la conversația dintre Elinor și maică-sa, în timp ce ar zbura amândouă, fără frâne, drept la vale pe Paso della Lagastrella. „Dragă, dar *fă* ceva!" „Dar *fac* ceva, dragă!" „Oh, dragă, o să murim, oh, *Doamne!*" „Dar *știu* că n-o să murim din cauza mea, oh, *Doamne*!" Se gândea la saltul avântat, aproape optimist pe care Volkswagenul l-ar face când ar trece de marginea stâncii (din câte ținea minte Henry, pe acel traseu din Apenini nu exista nici o balustradă de protecție). Se gândea la căderea aceea prelungă și la flăcări, undeva dedesubt. La imensa

dificultate pe care ar întâmpina-o, negreșit, echipele de salvare.

Era ora cinci, douăzeci și nouă de minute și cincisprezece secunde. În exact patruzeci și cinci de secunde, se va ridica de la birou, își va lua haina și va trece pe lângă secretară. Va spune „Noapte bună la toată lumea" (deși ea va fi singura persoană din încăpere), iar apoi va coborî cu liftul până jos. Afară, o toamnă răcoroasă. Pe stradă, spre stația Blackfriars, toată numai funingine și tuburi fluorescente cu lumină bolnăvicioasă. Iar de acolo, în huruitul roților, înapoi la Wimbledon și la nevastă, cu care era însurat de douăzeci de ani.

Henry ședea pe scaun, urmărind ticăitul secundelor. Dar când limba mare a ceasului de la mână trecu de douăsprezece, nu se clinti din loc. Ședea și se holba la biroul din fața lui, la volutele crem ale lemnului, la nuanța arămie. Și se gândea la nesfârșitul mister al obiectelor.

2

Înnoptase deja, când Henry ajunse acasă. Luminile erau aprinse în toate casele de pe Maple Drive. La numărul 23, indianul şedea nemişcat la bovindoul său. La ultimul etaj de la 32, doamna Mackintosh se holba neliniştită la strada întunecată. Doamna Mackintosh suferea de boala Alzheimer. „Oare soţul meu a plecat acum?" părea să spună expresia de pe chipul ei. „Ori trebuie să se întoarcă din clipă în clipă? Sau poate e aici, pe undeva prin casă, pitit în dosul vreunui scrin, pândind să-mi sară în faţă." Nu mai departe de săptămâna trecută îi spusese lui Henry (care locuia pe Maple Drive de doisprezece ani) că îi urează bun venit în cartier. Miercurea, sora ei o ducea cu maşina la o chestie numită Clinica de Memorie, unde Henry îşi imagina că se practica un fel de variantă psihiatrică sinistră a Jocului lui Kim. Asta nu însemna că Henry stătea mai bine cu memoria. Deunăzi, numai... Deunăzi, numai... ce?

La 49 toate perdelele erau trase, iar la 51 doamna Archer lăsase deschisă uşa din faţă, poate în speranţa că domnul Archer avea să revină. Domnul Archer o părăsise în urmă cu patru ani, pentru un bărbos însurat, care locuia, vorbea lumea, în Shepherds Bush.

La el acasă, prin ferestrele cu perdelele strânse, se vedea că lumina era aprinsă, iar o fată cu părul strâns în coadă de cal şedea la pian. Cânta *Für Elise*, foarte, foarte lent şi precaut. Lângă ea, era o femeie cu păr negru şi lung, cu nas borcănat şi cu fălci de actor care face pe şeriful destoinic

în filmele cu cow-boy. În timp ce fata cânta, femeia își dilata nările și se ridica un pic de pe taburetul de la pian, ca și cum cineva ar fi tras-o în sus cu o sârmă prinsă de creștetul capului ei. Când copila ajunse la partea de jos a primei pagini, femeia țâșni înainte, zvârlindu-și părul negru peste față, ca să întoarcă pagina cu o mișcare viguroasă, care l-ar fi debusolat până și pe Paderewski. „Uite!" părea să spună gestul. „Întorc pagina!" Copila se avântă voinicește pe pagina doi, deși bănuia, pesemne, că după o asemenea întoarcere a foii orice altceva nu mai putea fi decât un fiasco.

Henry o studie pe femeie o bucată de timp. Umeri lați. Bust țeapăn. Concentrată sever asupra interpretării fetei. Doamna Elinor Farr. Mama copilului lui.

Ce-ar fi să-i dea brânci de pe-o stâncă? Se puteau duce, în fond, la Beachy Head. Se plimbau acolo pe marginea stâncii. O remarcă de genul „Oooh! Ia uite acolo, dragă!" Și, pe urmă, un ghiont zdravăn în spinare.

Dar cum s-o convingă să meargă la Beachy Head? Darămite să și stea pe marginea unei stânci. Și dacă, în cădere, se agăța de el? Sau, bănuind ce i se cocea, avea inspirația să se tragă într-o parte, când Henry trecea la acțiune? Henry se și vedea parcă suspendat în aer, sus de tot deasupra mării și a plajei cu pietriș, răsfirat acolo ca o stea-de-mare, cu Elinor deasupra lui, cotcodăcind frenetic.

Greu s-o omoare, nici nu-ncăpea vreo îndoială, se gândea Henry. Se vedea după mutra ei îndărătnică. Oftând, vârî cheia în broască. Fiica lui oscila, inelegant, între mi natural și re diez. Maisie făcuse cumva ca melodia lui Beethoven să sune ca sirena obosită a unei patrule de poliție; când compoziția coborî cu o pătrime la si natural, fata se opri o fracțiune de secundă, înainte de a ataca nota, care, drept urmare, aduse mai degrabă a râgâială sau a pârț. La cadență, fata se poticni pe claviatură, cu niscaiva elemente de virtuozitate, dar până la urmă scoase niște sunete ce semănau mai mult cu o tromboză digitală, un colaps al degetelor, oribil

și rușinos, care, în ultimul minut, își reveni, lăsând însă senzația că putea să se transforme într-un fel de la minor. Dar n-avea să fie așa. În timp ce Henry își scotea haina și punea servieta jos, degetele lui Maisie, ca niște păianjeni dementi într-o cadă, fugeau încolo și-ncoace, parcă în orice direcție menită să le îndepărteze de logica melancolică a melodiei. Toate însemnările făcute de doamna Craxton cu creionul pe partitură (*Descreste brusc! Digitație aici, Maisie!!!*), toate revizuirile, frazele și digitația lui O. Thurmer, toate cele patru sute șaisprezece lire sterline de lecții se spulberară subit, iar Maisie Farr pocni în clapele pianului ca o gorilă tratată cu amfetamine.

Henry se opri în drum spre etaj. Îi plăcea muzica. De ce se ocupa Elinor de lecțiile de pian ale lui Maisie?

Niciodată nu avusese voie, de fapt, să se apropie de fiica lui. Îi fusese arătată, cam la fel cum îi fusese arătată și mamei ei, în urmă cu zece ani, de către o moașă jamaicană, la spitalul „Queen Mary", în Roehampton. Servită pe tavă, se gândea Henry, și nu întotdeauna frumos. Uneori era servită cu garnitură de premii, vreun certificat de excelență la înot sau niște cuvinte de laudă de la profesori, dar cel mai adesea era scuturată bine de față cu el, ca sandvișurile de la căile ferate britanice, și garnisită cu o serie de neajunsuri medicale. „Îi supurează urechile!" cârâia Elinor, arătând spre fiicăsa, în bucătăria aia întunecoasă. Sau: „Pieptul! Ascult-o la piept, Henry! E ceva groaznic! Ascultă numai!" Iar Maisie stătea acolo în picioare, ca modelul în fața artistului plastic, afișându-și bolile de parcă doar atâta ar fi legat-o de el.

Poate câteva lovituri cu toporul pe partea laterală a capului? Sau un cablu electric muiat în cadă într-o bună după-amiază? Lui Henry îi plăcea ideea ca soția lui să moară în baie. Imaginându-și ultimele ei zvârcoliri, cu o cască de plastic pe cap și cu fața mânjită de nămol verde, Henry ajunse în dormitorul lor (o încăpere pe care Elinor se obișnuise să o numească dormitorul „meu") și încercă să reziste la felul

în care Maisie reda a doua temă din *Für Elise*. Gama fa major nu o aranjează deloc, reflectă el, căznindu-se să își scoată pantofii aceia ridicoli de om de afaceri.

Necazul era că toate aceste metode reprezentau acum rețeta de bază din piesele de teatru de la Radio 4. Așa cum, pentru Henry, stereotipia marca obsedant drumul zilnic până la tren, șosetele de la Marks and Spencer's, culcatul cu regularitate la aceeași oră seara, plăcerea de a bea un ceai la douăzeci și două treizeci, așa cum părea sortit să fie la fel de implacabil de britanic ca platanii de pe stradă sau ca navetiștii sporovăind înapoi spre casă, la asfințit, tot astfel unicul lui act existențial (nu așa îl numise parcă cineva?) părea sortit unei predictibilități de mahala. De ce să n-o prăjească în ulei? Ori s-o azvârle într-o groapă cu șerpi? Să-i injecteze ca-n America de Sud o formidabilă otra...

Cuvântul „otravă" nici nu prinsese bine contur în mintea lui, când Henry și înțelese, cu acea dulce certitudine care însoțește majoritatea formelor de victorie, că își găsise punctul *forte*. Limpede, nu era el Mad Axeman din SW23. Nu era, nu avea cum să fie Sugrumătorul din Southfields sau Violatorul din Raynes Park. Dar Otrăvitorul din Wimbledon! Se ridică în picioare și se duse la oglindă să își studieze imaginea. Apoi, rosti cu voce tare — „Otrăvitorul din Wimbledon". Prima idee e întotdeauna cea mai bună. Își scoase sacoul, pantalonii, cămașa, cravata și lenjeria, după care se studie în oglindă. Un bărbat gras, la patruzeci de ani, cu un penis de o lungime dubioasă și o masă deasă de păr pubian sârmos. O față, cum îi spunea adesea Elinor, ca de băcan pervers. Câteva șuvițe subțiri de păr negru spre cărunt și un nas ca niște chit prost aplicat. Un englez demodat.

La cuvântul „englez", Henry înțepeni în poziția de drepți. Trase umerii spre spate (mai precis, doar un umăr. I se părea imposibil să îndrepte ambii umeri simultan) și scoase pieptul în afară. Nu trebuia să fie moale! Mai avea încă ceva zvâc în el! Pe furiș și devotat meseriei mai putea contribui încă

la gloria clasei și a țării care îl produsese pe Crippen. Ce mai producea Anglia acum, în materie de criminali? Niște mitocani capabili doar de acte violente prost gândite, pe la colț de stradă. Unde erau omorurile clasice, care reținuseră cândva atenția lumii? Faptele perseverente, domestice săvârșite în această țară de ceață și neguri, care făcuseră din criminalii englezi eminențele globului civilizat. În ziua de azi, pentru britanicul mediu ideea de crimă însemna atacul unui bețivan asupra vreunui băcan pakistanez. O va face, și o va face lent, cu fincțe. Se apucă zdravăn de penis cu mâna dreaptă și îl scuturâ. Acesta se întări, plin de sânge, și, ca un câine când își vede lesa, pulsă de nerăbdare. Henry își trase mâna și, mișcând din degetul arătător, își mustră membrul.

— Nu încă! spuse el. Avem nevoie de toată energia pentru misiunea care ne așteaptă!

Își amintise (cum de putuse să uite?) că suburbia se fălise cândva cu un otrăvitor aproape la fel de celebru cum intenționa să devină și Henry. Un monstru de prima clasă, cu adevărat. O brută. Un lup rapace în blană de oaie. Everett Maltby. Capitolul 24 (Addenda), volumul 8 al acestei cărți.

Unde era partea despre Everett Maltby? Mereu o rătăcea. Uneori, o găseai vârâtă lângă „Vrăjitoria în Wimbledon sub dinastia Stuart", iar pe urmă se întâmpla să dai de ea, la mijloc, în „Impactul morții negre asupra Londrei de sud-vest". Traversă încăperea despre care Elinor zicea că era „biroul" lui. Pentru Henry, însemna mai degrabă un loc sfânt. Aici completa el formularele de impozit, citea cu atenție paginile de imobiliare de la majoritatea ziarelor locale și, lucrul cel mai sacru dintre toate, lucra la opera lui — *Istoria completă a Wimbledonului.* Numai titlul în sine îl costase două săptămâni de muncă. Nu putea fi, simplu, *Istoria Wimbledonului* (exista o carte cu acest titlu — nu conta că fusese publicată cu aproape două sute de ani în urmă). Trebuia cumva să insufle mușteriilor potențiali ceva din ametitoarea profunzime,

anvergură și exhaustivitate a lucrării lui Henry. Să le sugereze faptul că, dacă o citeau pe-asta, aflau absolut tot-tot ce s-ar putea ști vreodată, acum și pentru totdeauna, despre Wimbledon. Că nu va exista vreo scăpare din fața imenselor metereze de cunoștințe pe care Henry le propulsa în direcția lor.

Deschise sertarul de la birou și scoase de-acolo o pagină, la întâmplare. Era dintr-un capitol destul de combativ, de undeva de pe la mijlocul „Wimbledonului în veacul al IX-lea după Cristos". „Citim", citi el, „în *Wimbledonul timpuriu și medieval* de Jasper McCrum, o carte neserioasă, tendențioasă și adesea de-a dreptul greșită, că «în 878 o armată daneză a campat peste iarnă exact pe partea cealaltă a râului, la Fulham. Nu se cunoaște nimic despre activitățile acesteia, însă în mod normal vikingii trăiau din raidurile făcute prin țară, pe o rază largă pornind de la baza lor. *Prin urmare, Wimbledonul ar fi trebuit să aibă mare noroc ca să fi scăpat neatins*» (s. m.)".

Îl plesnise cam dur pe McCrum, considera Henry, dar avusese dreptate s-o facă. Cu standardele nu te joci. Gândindu-se la McCrum, se înveselise, așa că se ridică și se duse la biblioteca unde se afla broșura revoltătoare. O deschise și alese o propoziție, la întâmplare. Nu avu de ce să regrete. „În timpul Epocii de bronz — 2500 până în 750 î.Cr. — au apărut primele obiecte de metal în Wimbledon." Ce era de capul ăstuia? Chiar n-avea deloc habar de metoda istorică? Propoziția îi evoca lui Henry niște imagini bizare, antice și moderne. Parcă și vedea niște bărbați purtând coifuri cu aripi, tândălind pe lângă Frost's, magazinul de delicatese care ținea deschis până noaptea târziu, sau zgâindu-se mitocănește în vitrinele de la Sturgis, agenția imobiliară. Roiau spre Parkside și se suiau în autobuzele care mergeau la Putney, zbierând chestii urâte șoferului. Și, pe urmă, împresurau casa lui McCrum, o jefuiau și îi tăiau cu sabia pe McCrum și pe alți membri ai „Societății Wimbledon", care pur și simplu nu înțelegeau că...

— Arăți de parcă te-a lovit damblaua! rosti o voce în spatele lui.

Henry se roti în loc, cu broșura în mână.

— Ești în pielea goală! zise ea, acuzator.

Henry lăsă cartea în jos și rămase postat acolo cu o alură cuceritoare, după cum își imagina el. Ea îl privea cu o mutră împietrită. El îi adresă zâmbetul lui de zile mari, pe care îl rezerva îndeobște ospătarilor. Important era ca în etapele pregătitoare să nu-i trezească bănuieli.

— Scuză-mă! zise el, adăugând pe un ton ce se voia amabil, dar suna mieros: Ți se pare că sunt dezgustător?

Drept răspuns, Elinor ieși din birou, trântind ușa. Henry se scărpină pe scrot, gânditor, și se holbă în jos la *Istoria Wimbledonului.* Dedesubt, la parter, pianul porni din nou. Fata cânta un pic mai bine de data asta, însă efectul era tot deosebit de sinistru. După sunetele pe care le scotea, părea absolut ideală pentru Fiica Otrăvitorului din Wimbledon.

3

A doua zi dimineață era sâmbătă.

Cândva, de mult de tot, Henry își amintea că îl alarmau vidul, tihna, simpla potențialitate oferită de orice sâmbătă. Dar nu mai era cazul. Sâmbetele, Maisie urma acum o rutină riguros pusă la punct, ca o zi din viața unei călugărițe, într-o ordine deosebit de strictă. Se ducea la pian. Se ducea la balet. Se ducea la lecții de actorie. Se ducea la ora de desen, patinaj, aerobică pentru juniori și multe alte dexterități pe care nu exista absolut nici o speranță să le dobândească. În schimb, se gândea Henry cu amărăciune, târându-se jos din pat și croindu-și drum spre baie, peste chiloții lui Elinor aruncați pe podea, nu ia lecții de slăbit și nici nu merge la un curs unde să învețe cum să-i rămână în cap o idee mai mult de cinci minute.

Fiică-mea, își zise el în timp ce se spăla pe dinți și se holba în stradă la Mitsubishi-ul roșu de la numărul 47, e ca mine, grasă și netalentată. Vizavi, perdelele transparente de la numărul 47 se despărțiră la mijloc și numărul 47 se zgâi afară. Inutil să mai vadă fața uscățivă și îngrijorată a bărbatului, felul în care omul își mușca nervos buza de jos sau privirea piezișă în stânga și în dreapta! Oricum, Henry știa perfect că numărul 47 îndeplinea ritualul cunoscut ca „A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul?" De când compania farmaceutică la care tipul lucra îi dăduse vehiculul (îi *dăduse*, se gândi Henry, feroce), numărul 47 îl veghease cu o emoție mai profundă

decât sentimentul matern, mai desperată decât iubirea romantică. Ca și cum i-ar fi fost teamă ca mașina să nu sufere echivalentul mecanic al morții în fașă, să nu cumva să se bombeze brusc, să se umple de bășici sau să se îndoaie, deformându-se hidos, acolo sub ochii lui, la rigolă, parcată cuminte în poziția ei uzuală. Uneori, se gândea Henry, ce gest de mare bunătate ar fi să se scoale într-o noapte, pe la trei–patru, când tot cartierul dormea, și să râcâie cu o piatră ascuțită părțile laterale ale automobilului Mitsubishi. Măcar așa ar pune capăt suspansului oribil. Măcar așa numărul 47 ar afla, în loc doar să presupună, că până și obiectele costisitoare îmbătrânesc, se murdăresc și mor.

Mor.

Elinor, dormind acum în cameră, cu falca pătrată în sus ca o piatră funerară, cu gura larg deschisă ca un mormânt proaspăt, și sforăind ușor, cu un păcănit neregulat, ca o mașinărie obosită. Elinor urma să moară. Henry se frecă bine pe dinți cu periuța și scuipă în chiuvetă, uitându-se la saliva albă înroșită de sânge.

Va face rost de otravă astăzi.

Fredonând încetișor, se întoarse în dormitor și își puse niște pantaloni gri de catifea reiată, o cămașă roșie și un pulover turcoaz-aprins, pătat de mâncare. Examinându-se în oglindă, conchise că arăta mult mai hidos decât de obicei. Tare i-ar fi plăcut ca nevastă-sa să se trezească și să-l surprindă cum era acum, nebărbierit, cu părul slinos și ciufulit, așa că, stând în picioare lângă pat, se pârțâi foarte zgomotos, de parcă ar fi vrut să-i aducă aminte că asta și merita — pe cineva groaznic ca el.

Dar Elinor nu se trezi, iar pentru o clipă pe Henry îl năpădi o furie neputincioasă, o senzație de îi venea să se repeadă la noptieră, să înhațe de-acolo foarfecele subțiri ale lui Elinor și să i le răsucească în gât, uite-așa și-așa, scobind dinăuntru sângele și venele. „Pardon!" ar fi urlat el sfârtecându-i grumazul, „Dar exist și eu! Sunt aici! Scuză-mă! Pardon!"

Născocind dialogul acesta, se mai calmă oarecum; stătea în picioare, cu brațele moi pe lângă corp, respirând rar și greoi. Se simțea de parcă ar fi alergat cincizeci de metri, și încă destul de repejor. Calm, Henry. Calm. Lucrul esențial la otrăvitori este stăpânirea de sine. Nu dai buzna la micul dejun și torni erbicid peste cerealele nevesti-ti, în timp ce-o împroști cu înjurături. Ești liniștit, tacticos și metodic. Iar când se prinde cu mâna de mijloc și se vaită că o doare un pic, te înclini în față, plin de solicitudine, și o întrebi: „Te simți bine, draga mea?" Ești blând și amabil. Dar, pe dinăuntru, ești Otrăvitorul din Wimbledon.

Henry se simțea acum OK. Se aplecă, sărută cea mai puțin abruptă parte de bărbie pe care reuși s-o găsească și coborî să o caute pe fiica lui.

Maisie ședea în fața televizorului, privind posacă la un bărbat într-un trening roz. Limpede, va fi o problemă s-o scoată din casă.

După „Nu", cuvântul ei preferat era „De ce".

Stratagema lui Henry era, pur și simplu, să mintă. „Mă gândeam să mergem să cumpărăm niște ciocolată", putea el să-i spună, adăugând *sotto voce*, în timp ce fiică-sa dădea fuga să-și ia hanoracul, „și mă gândeam că am putea trece, în drum, și pe la gimnastică/profesoara de pian/bibliotecă..."

Îi promise să i-l arate pe Arfur în acea dimineață. Își amintise că era foarte probabil ca Donald, tatăl lui Arfur, să aștepte, la fel ca alți părinți, în mașina lui parcată afară, lângă sala de repetiții pentru Tinerii Interpreți din Wimbledon. Incredibil, dar efectiv îl botezase „Arfur" pe unicul lui fiu. Și mai incredibil, Maisie considera că Arfur era „mișto" — un cuvânt prea des prezent pe buzele ei în ultima vreme. Însă și mai incredibil decât aceste două amănunte rămânea faptul că Donald era medic.

Toți bărbații din cartier aveau o slujbă. Henry nu știa pe nimeni care să n-aibă serviciu. Citea despre șomeri în ziare și îi vedea în reportaje la televizor, unde se derulau imagini

fotogenice din Anglia contemporană și se mormăia sumbru despre ratare și deșertăciune. Ciudat era că avocații, dentiștii, opticienii, vânzătorii și contabilii pe care îi cunoștea el nu păreau să muncească prea mult. Poate, se gândea el mergând în urma lui Maisie pe poteca din fața casei, asta și din cauza faptului că îi cunoștea doar ca tați, ca oameni a căror funcție primară era să stea postați pe marginea bazinelor de înot, în atmosfera umedă a sălilor de gimnastică sau a terenurilor de fotbal — o virilitate colectivă strivită de creșterea copiilor, pălind o dată cu vârsta și dragostea neputincioasă.

Sau poate că, de fapt, nici nu munceau. Poate doar se prefăceau că muncesc. Poate că șomerii erau singurii oameni care mai munceau ceva în zilele noastre.

Firește, știind ce profesie avea, ți-era imposibil să uiți că Donald era doctor. O dată cu trecerea anilor, felul lui de-a fi ajunsese să pară straniu de medical. Dacă Henry îi făcea cinste cu un pahar, Donald ținuia buzele, cobora privirea, de parcă ar fi pus vreun diagnostic dificil, și încuviința mișcând rar din cap și plin de responsabilitate, ca un om purtând povara vreunui sinistru secret despre starea măruntaielor lui Henry.

— Mulțam, Henry, obișnuia el să spună, pe un ton ce sugera că s-ar fi putut să fie ultima oară când avea ocazia să bea un pahar cu prietenul lui. Mulțam!

Expresia care-i venea pe limbă lui Henry, ori de câte ori îl vedea pe Donald cu veșnica lui mutră de cadru medical vigilent, era *Cât timp îmi mai dai, doctore?* Concentrarea cu care te privea în ochi presupunea ceva absolut înspăimântător.

Singurele ocazii când Donald nu mai arăta a doctor se iveau la petreceri, când îl mai întreba lumea câte ceva legat de sănătate sau fiziologie. Atunci semăna cu un animal speriat. Își pierdea calmul obișnuit, mutându-și de colo-colo privirea ochilor cenușii, după care, mormăind ceva despre

niște antibiotice, dispărea în celălalt capăt al camerei, unde aveai să-l descoperi, peste câteva ceasuri, lângă vreo somitate locală, discutând despre problemele de parcare la Waitrose, cu tipica autoritate liniștită a unui mare medic.

Maisie se postase lângă Volkswagen, pe partea din stânga, cu mâna pregătită să deschidă portiera imediat ce Henry avea s-o descuie. Instalându-se la volan, Henry întoarse privirea spre Maisie. Uluitor cât de puțin timp irosesc copiii. Cu câtă satisfacție și siguranță trec imediat la următorul lucru! Incredibil cum trec de la faza în care sunt cărați în brațe și puși în diferite chestii, la etapa în care stau pe scaunul din față în mașină, deschid singuri toate lucrurile, dezleagă misterele insipide ale vieții. Precis o să și șofeze în curând, se gândea el, în timp ce debloca încuietoarea, iar fiică-sa se instala lângă el. Avea stilul maică-sii de a pune stăpânire pe spațiul din jurul ei. Fata își fixă centura de siguranță și se holbă afară pe geam, de parcă ar fi căutat și altceva de organizat.

— Elsie Mitchell zice de mine că put! spuse ea, ca și cum ar fi deschis acest subiect pentru o dezbatere teoretică.

— Cine mai e și Elsie Mitchell asta?

— O fată din a doua, bineînțeles, cu un nas ca de porc!

Henry șofa.

Vină la dreapta pe Caldecott Road, la stânga pe Howard's Avenue, la dreapta în continuare pe Mainwaring Road și în sus, pe artera largă care ducea spre Wimbledon Hill. Pe toate aceste străzi, înțesate de tei, panouri de agenții imobiliare și mașini mari, curate, nu vedeai nici țipenie de om. Henry cunoștea toate clădirile — vila impozantă cu fațadă dublă și un Mercedes pe alee, șirul de case muncitorești de la începutul epocii victoriene, renovate meticulos, din loc în loc câte o construcție cu un singur nivel sau vreo imitație de ceva gotic cu multe turnulețe —, știa cât valora fiecare și le urmărea destinele, declinul, reparațiile, vânzarea, așa cum studiază țăranii anotimpurile. Pe Howard's Avenue,

la numărul 29, schipul constructorului era încă în fața casei, iar schelele ruginite obturau ferestrele jalnice. Pe Mainwaring Road, la numărul 45, apartamentul de sus era în continuare de vânzare — nu mai puțin de șase pancarte întrecându-se să atragă atenția trecătorilor, cu același anunț. Henry remarca toate aceste lucruri cu un soi de afecțiune, în timp ce Maisie ședea cu nasul (chiar ca de porc, se gândi Henry) lipit de geamul Passatului.

Cum să aducă discuția la tema otrăvii? Henry nu-și putea imagina începutul, mijlocul și finalul unei conversații în care Donald i-ar spune cum să facă rost de o otravă nedetectabilă.

Putea să sustragă câteva file din carnetul de rețete al lui Donald. Dar oare doctorii au voie să prescrie otrăvuri? Și pentru ce să aibă voie, de fapt? La ce se folosește în medicină arsenicul, bunăoară? Henry își dădu seama că habar n-avea. Pentru el, arta omorului era aceeași mare necunoscută ca și golful sau filozofia. Problema la treaba asta cu otrăvitul consta în faptul că investigațiile preliminare erau groaznic de incriminatoare. Nici nu apucai bine să pui niște întrebări nonșalante despre arsenic, că pe nevastă-ta o și apuca vomitatul și îi cădea părul. Iar lumea făcea imediat legătura.

Dar care naiba erau principalele otrăvuri?

Arsenicul, cianura, acidul cianhidric — lista se oprea aici. Nu prea se mai utilizau otrăvuri; ăsta era necazul. Sau cele care se foloseau erau atât de moderne, încât nu auzise nimeni de ele. Lui Henry nu-i veneau în minte alți otrăvitori celebri în afară de Maltby și Crippen. Și după Crippen, cine urmase? Așa-i că linia se stinsese? Iar dacă tot venise vorba despre Crippen, n-ar fi fost deloc recomandabil să-și aleagă drept model pe cineva care fusese condamnat și executat pentru vina lui. Avea nevoie de cineva care scăpase nepedepsit.

Tocmai parca în fața sălii, când îi veni în minte Graham Young.

Deocamdată, în afară de nume nu prea reușea să facă vreo asociere. Din câte își amintea Henry, Young fusese trimis la pușcăria de nebuni de la Broadmoor. Dar nu fusese ăsta un otrăvitor de mare clasă? Un tip care abordase subiectul cu oarecare finețe. Totuși, nu îndeajuns de fin încât să nu nimerească la balamuc. Din ceea ce ținea minte Henry despre proces, care nici nu era prea clar însă, Young fusese un soi de farmacist. Dacă voiai să faci chestia asta ca lumea, nu exista probabil o modalitate mai bună decât să studiezi figura unui profesionist faimos. Nu era suficient să găsească o otravă cu care să-i facă felul lui Elinor. Trebuia să știe și cum să reacționeze când începeau durerile abdominale. Exista, de pildă, vreo otravă care să declanșeze niște simptome comparabile cu cele ale vreunei boli relativ simplu de recunoscut? Și, dacă da, de ce naiba n-o foloseau toți englezii care se simțeau cu adevărat bărbați?

Graham Young, da. Graham Young. Henry își imagină un bărbat liniștit îmbrăcat în costum. Un om nu prea diferit de el. Ceva ud și greu îl izbi în cap, lateral. Îl pupa Maisie. Se răsuci și se uită la ea cum alerga pe alee și intra în sală. Totuși, unde era Donald? Fordul Sierra alb al acestuia era parcat exact în fața lui Henry, cu portiera deschisă, însă în rest nici urmă de Donald sau Arfur.

Henry coborî din mașină și porni agale spre Sierra. Nimeni prin preajmă. Portiera din stânga era întredeschisă. Și acolo, pe geanta desfăcută, îi sări în ochi carnetul alb pentru rețete. Henry deschise complet portiera, smulse primele trei file de deasupra și o zbughi la mașina lui. Abia când ajunse la adăpost în Passat se încumetă să privească în jur ca să se convingă că nu-l văzuse nimeni. Scăpase-scăpase-scăpase.

Bâjbâind pe sub scaun, ca să vadă unde putea dosi mai bine hârtiile, dădu cu degetele peste ceva rece, tare și ascuțit. Cricul. De când îl căuta! Păi, dacă toate celelalte variante eșuau, obiectul ăsta putea fi probabil un mijloc eficient,

chiar dacă nu prea subtil, de a o face pe nevastă-sa să înțeleagă că era nevoie de ceva mult mai serios decât „Ghidul matrimonial" pentru a scoate din impas căsnicia lor. Înfășură formularele de rețete în jurul cricului și porni motorul. Avea o oră la dispoziție, ca să ajungă la bibliotecă, să facă investigațiile necesare și să se întoarcă acolo ca s-o ia pe Maisie. O oră întreagă. Ce modalitate mai plăcută de a-ți petrece una dintre rarele pauze ale unei zile periferice decât să studiezi metodele prin care te-ai putea descotorosi de nevastă?!

4

La Biblioteca publică din Wimbledon existau nu mai puțin de patru cărți care se ocupau de cazul Graham Young. Una dintre ele — de un tip pe nume Harkness — conținea 400 de pagini, douăzeci și patru de fotografii alb-negru, trei anexe, câteva hărți și niște diagrame. Era cu optzeci de pagini mai lungă decât biografia standard a lui Antonin Dvořák, compozitorul, și doar cu șaptezeci de pagini mai scurtă decât descrierea oficială a campaniei lui Rommel în Africa de Nord.

Pagini și pagini întregi de prostii psihanalitice, observă Henry, și nesfârșite portrete plicticoase ale oamenilor otrăviți de Young. Dar exista, de asemenea, un capitol scris destul de concis, intitulat „Otrăvirea cu taliu: inodoră, insipidă și aproape imposibil de detectat". Exact ce-și dorea Henry să citească.

Majoritea otrăvurilor, se părea, aveau gust rău. (Elinor nu bea ceai, nici cafea, și doar ocazional câte un pahar cu tizană de mentă. Alcool nu bea deloc și considera nocive majoritatea formelor de asezonare. Regimul ei alimentar era, într-un fel, imun la otrăvuri.) Însă, după toate aparențele, taliul nu avea absolut nici un gust.

Efectele lui erau senzaționale, totuși. Îți cădea părul. Aveai halucinații. Nu-ți mai puteai folosi membrele. După aceea, înfăptuiai adevărate minuni în materie de diaree, dureri de cap și vărsături, tușind la urmă până îți dădeai duhul, într-un mod care lui Henry i se părea absolut potrivit

pentru Elinor. Dar nu era doar asta. Otrăvirea cu taliu crea niște simptome similare celor întâlnite într-un tip de polinevrită cunoscută sub denumirea de sindromul Guillain-Barré. La prima autopsie efectuată asupra uneia dintre victimele lui Young — Fred Biggs — nu se găsise nici o urmă de taliu în cadavru, deși ulterior analiza microscopică a depistat prezența câtorva sute de miligrame, adică mai mult decât suficient pentru a-i cauza moartea.

Chestia asta cu polinevrita îi plăcea lui Henry. La doi ani după ce se căsătoriseră, brusc și misterios Elinor căpătase o slăbiciune în picioare, iar Henry, care, la fel de misterios, pe atunci nu încerca să o omoare, o transportase de urgență la spitalul local, unde doctorii îi puseseră diagnosticul — țineți-vă bine! — de polinevrită. Categoric, polinevrita este un cuvânt aidoma „moralității", care înseamnă atât de multe lucruri diferite, încât ajunge să nu mai aibă absolut nici un sens. În fine, se gândea Henry, diagnosticul sugera ceva de genul *N-avem nici un indiciu.* Henry își și imagina conversația cu Donald. Elinor în pat, chelind, vomitând, nemaiputând să-și folosească membrele, iar el și Donald, mai încolo, la fereastră, vorbind în șoaptă, cu niște mutre de o gravitate discretă. Donald ar fi fost în stare să emită un certificat de deces pentru orice cauză i s-ar fi sugerat; cazul acesta, simțea Henry, putea fi atât de evident, încât să-l determine să ajungă singur la un diagnostic.

— E de la... polinevrită... se auzea el rostind, în timp ce Donald se furișa spre dicționarul de medicină, înclinându-și îngrijorat capul mare și chipeș și privind cu ochii lui cenușii în depărtare, spre terenul de tenis din zonă.

Ar putea să și plângă. Asta ar prinde tare bine. Fie numai și pentru a contempla jena de pe fața lui Donald.

Unde era mai bine s-o incinereze? Undeva să nu coste prea scump, se gândea Henry. Exista un crematoriu deosebit de scârbos în Mitcham, își aminti el, cu o capelă care arăta exact a closet public. Și, din câte își aducea el aminte de la înmormântare (a bunică-sii), angajații păreau gata să

pufnească în râs, mai tot timpul. Sau mai bine să procedeze complet altfel? Să închirieze, bunăoară, un mic iaht de croazieră și să împingă peste bord sicriul ei, în vreun ocean care ar putea avea vreo semnificație specială pentru ea (Strâmtoarea Bering, eventual)? Putea... dar avea deja prea multe idei bune pentru înmormântarea ei. Or, nici măcar nu era moartă.

Mai rămânea o jumătate de oră.

Se părea că principalul inconvenient relativ la taliu consta în faptul că nu se prea folosea decât pentru fabricarea lentilelor optice cu un indice mare de refracție — lentilele fotografice, de exemplu. Henry se holbă câteva momente la cuvântul „optic". De ce să aibă el nevoie de materia din care se fabrică lentilele? Doar nu producea aparate de fotografiat și nici optician nu era...

Nu, dar Gordon Beamish asta făcea. Gordon Beamish era un optician în carne și oase. Optician sadea. Mereu dădea fuga, probabil, la Underwoods, după câteva grame de taliu. Susie Beamish îl bea probabil la micul dejun. Ce plăcere pentru el să se folosească de numele lui Gordon Beamish. Cine, dacă nu Beamish, merita câțiva ani de închisoare cu regim lejer!

Aidoma multor persoane care poartă ocheleri, Henry ura opticienii, mai ales opticienii care aveau vederea perfectă. Gordon Beamish făcuse un cult din faptul că avea ochi de vultur. Îl puteai vedea aproape în fiecare dimineață în pragul magazinului lui din Wimbledon Village, cu brațele încrucișate, cu gura pocită într-un rânjet superior, pândind ocazia să descifreze scrisul mărunt de pe botul autobuzelor.

— Te-am văzut deunăzi pe High Street, îl auzeai spunând, pe un ton ce sugera că era absolut imposibil ca Henry să-l fi văzut și el.

Henry nici nu mai știa de câte ori Beamish începuse o frază cu cuvintele „Am remarcat..." sau „Am observat...". Lucrurile aveau întotdeauna o claritate de cristal pentru Beamish; veșnic privea la ceva sau studia terenul, ori găsea

o modalitate de a sublinia diferența dintre lumea lui — un univers cu muchii subțiri și distanțe exacte — și senzația de spațiu plin de vuiet și pâclă care îl copleșea pe Henry ori de câte ori își scotea ochelarii. Când își făcea un control la ochi în cămăruța întunecoasă din fundul magazinului, aproape singurul lucru pe care Henry izbutea să-l vadă era zâmbetul compătimitor de pe fața lui Beamish, când acesta lumina șiruri de litere din ce în ce mai mici, formând toate probabil propoziția „Uite ce grăsan tâmpit și miop!"

Beamish, se gândea Henry, ar putea fi țapul ispășitor. Ce plăcere să și-l închipuie pe Beamish pe banca acuzaților la Tribunalul central, cu avocatul care ar perora gălăgios despre nevoia perfect normală și acceptabilă a clientului său de a avea otrăvuri din metale grele. („Dar cum poți justifica, domnule Beamish, faptul că ai comandat o cantitate de taliu la o farmacie absolut onorabilă...?") Închise volumul, îl puse la loc printre cărțile de bucătărie de pe rafturile cu acces liber și ieși cu pași iuți la mașină. Nu mai avea timp de pierdut. Părea absolut posibil, Elinor fiind așa cum era, ca altcineva să încerce s-o omoare, înainte ca Henry să apuce să acționeze.

Într-adevăr, reflecta el, înscriindu-se în șirul automobilelor care așteptau la semafor vizavi de bibliotecă, o idee uluitor de simplă și flagrant de evidentă, încât era foarte greu de înțeles cum de nu și-ar însuși-o oricine. De ce, în fond, dacă tot se punea problema, n-ar încerca și ea să-l omoare?

Henry șofa cu precauție, urcând panta. Testă frânele când ajunse sus. Păreau OK.

Ca de obicei după ora de pian, Maisie avea oarecum alt aer. Părea mai lucidă, mai inteligentă, mai optimistă. Ca o compensație, poate, a faptului că în mod aproape cert nu făcuse progrese la pian.

Fiul lui Donald, Arfur, era și el acolo, un puști de șase ani, mic și durduliu, care se holbă la Henry și spuse: „Am cântat la plan!"

— Bun, rosti Henry printre dinți.

Apucând-o pe Maisie de mână, porni înapoi spre mașină.

Dacă reușea să facă rost de ceva de la Beamish, ar fi posibil să pună mâna pe niște taliu până la prânz. În felul ăsta, nevastă-sa ar fi fost moartă la ora când începea programul pentru copii la televizor, sau, dacă nu moartă, măcar cu un picior în groapă. Alese, la coborâre, o rută fără prea multe pante mari, trecând de pe Roseberry Road pe Warburton Drive și Chesterton Terrace, iar de acolo o luă înapoi pe niște străzi cu o atmosferă de *esprit de corps*[1] ofensiv de tangibilă — Lowther Park Drive, unde oamenii se strigau unii pe alții peste automobilele lor marca Volvo, și, mai rău chiar, Stapleton Road, unde aveai senzația mai tot timpul că urma să înceapă o petrecere în stradă.

Frânele păreau în continuare OK.

Gordon Beamish nu era la magazin — în schimb, sub niște rame de ochelari gigantice stătea în picioare Ruthie, o fată scundă, cu mutră de șobolan. Pentru a compensa parcă excelenta acuitate vizuală a șefului ei, s-ar fi zis că Ruthie suferea de toate bolile de ochi, în afară de cecitate. Astigmatism, strabism, prezbitism prematur, miopie, hipermetropie, câmp vizual îngustat, vedere tubulară, migrenă, Ruthie le avea pe toate, iar ochelarii ei semănau cu un fel de periscop rudimentar; erau ca o chestie circulară, foarte durabilă, cu multe cârlige, încuietori și șuruburi. Undeva sub lentilele din cristal de stâncă, în nuanțe de gri și roz deopotrivă, sub clemele și sârmele de fier existau, se presupunea, doi ochi, care nu erau de fapt decât o licărire, în adâncimile celebrei *pièce de résistance* a opticianului, cocoțată acum pe nasul lui Ruthie.

Henry o plăcea pe Ruthie, iar Ruthie îl plăcea pe el.

— Gordon e pe-aici?

— Nu, spuse Ruthie. S-a dus cu Luke la Beavers.

[1] Spirit de echipă (lb. fr.). (*N. ed.*)

Beavers. Asta era ceva nou pentru Henry. Beavers — ce naiba mai era și asta? Vreo organizație neofascistă? Din ce-și aducea el aminte despre Luke, băiatul s-ar fi potrivit perfect în Waffen SS. Lăsând-o pe Maisie în stradă, intră în magazin.

— Am să-i scriu un bilet! spuse el.

Ruthie se postă cu mâinile în sân, ca și cum ar fi vrut să sublinieze lipsa ei de responsabilitate pentru magazinul de care se ocupa. Ochii ei, sau ceva foarte asemănător cu ochii ei, se mișcară în adâncimile groase ale sticlei.

— Bine! spuse ea.

Henry se duse până în fundul magazinului.

Pe biroul lui Gordon se afla un teanc de hârtii cu antet. Henry luă două foi. Pe urmă, văzu ceva și mai bun. Pe o tavă dreptunghiulară din metal, în partea din spate a biroului, se afla un blocnotes, genul de obiect promoțional oferit de micile companii care încearcă să intre în atenția opiniei publice. A.M. Duncan, scria pe carnet, Lentile fotografice și optice. Iar dedesubt, antetul, o adresă. Aruncând o privire rapidă spre partea din față a magazinului (Maisie și Ruthie se holbau afară pe stradă, în tăcere), Henry introduse o foaie de hârtie imprimată în mașina de scris a lui Gordon. Tare îi mai venea să scrie, de fapt:

Henry Farr vrea să îi administreze niște taliu nevesti-sii.
Fă-i rost de asta, te rog. E disperat.

În schimb, adresându-se celor cu drept de decizie, spuse că numele lui era Alan Bleath, cercetător angajat la firma sus-menționată, și că avea nevoie să cumpere 10 grame de taliu pentru lucrările de cercetare pe care le desfășura. Dar ajungea oare doar atât? Tipa era voinică. Nu cumva, mai bine, să comande un kil? Două kile? Un camion plin, ce naiba! Din păcate, se gândea el, semnând hârtia indescifrabil, cu mâna stângă, împăturind-o și punând-o în buzunarul de la haină, nu știa prea multe despre otrăvirea cu

taliu, iar despre fabricarea lentilelor cu indice mare de refracție, nici atât. Un asasin cu adevărat meticulos ar fi tocit mai intens la ambele materii.

Imposibil să n-ajungă zece grame. Luă o foaie de hârtie din teancul lui Gordon, pe care dactilografie câteva rânduri adresate lui Alan Bleath, mulțumindu-i astfel pentru recenta sa contribuție la mobilizatorul seminar despre lentilele cu indice mare de refracție, imită destul de bine semnătura lui Gordon și puse nota într-unul dintre plicurile „Gordon Beamish: Vezi?", adresat lui Alan Bleath, Carradine Road nr. 329, Mitcham. („Chiar te aștepți să cred, domnule Beamish, că cineva a putut intra în biroul dumitale și, fără să știi, ți-a folosit mașina de scris ca să redacteze o scrisoare?!" „Păi, eu..." „Te acuz de faptul că o iubești de mult pe Elinor Farr. Patima dumitale pentru ea n-a cunoscut limite, iar când această femeie leală ți-a dat cu piciorul pentru bărbatul cu care era măritată de douăzeci de ani, te-ai răzbunat cumplit!" „Nu nu nu! N-ați înțeles bine!")

Mare mirare, se gândi Henry, verificând cum arăta în oglindă, ca vreun om, chiar și polițist, să fie atât de imbecil încât să-și închipuie că Elinor ar putea fi victima unei *crime passionnel.* Singura pasiune implicată de această operație era dorința copleșitoare de a o vedea pe Elinor între patru scânduri.

După părerea lui, chiar semăna cu Bleath. Minus ochelarii. Și-i scoase și văzu o față ca un disc roșu estompat, care amintea de portretul lui Francis Bacon. Alan Bleath.

— Haide, o dată! zise Maisie. Ce tot faci acolo?

— Îi las un bilet lui Gordon, spuse Henry.

Când te fac o halbă? scrise el pe carnetul lui Gordon. Exact genul de expresie golănească imbecilă, cum îi plăcea lui Gordon.

Se decise să nu se ducă la o farmacie de marcă, unde deverul era atât de mare, încât își puteau permite luxul respectării unor standarde exigente. Ce-i trebuia lui era

o spițerie prăpădită, de modă veche, cu borcănele de sticlă în vitrină, ca pe timpuri. Cu doi farmaciști boșorogi și fără simț negustoresc. Exact genul de indivizi care izbucnesc în plâns de fericire când intri să cumperi niște leucoplast de la ei.

Voia o farmacie cum văzuse el când era mic. Dacă ar fi în stare să-și mai aducă aminte tocmai de-atunci... În ultima vreme, îi era greu să-și amintească diverse crâmpeie neplăcute din educația lui, pe care se obosise să le memoreze inițial; numele unor persoane recent cunoscute se învălmășeau cu forme verbale arhaice, iar zone pe unde credea că umblase în copilărie se dovedeau a fi niște locuri abia recent descoperite. Dar parcă mergea el undeva de mult de tot, acum un car de ani, da-da, se ducea el acolo cu maică-sa ori cu cineva care semăna bine cu maică-sa?! Wealdlake Road. Asta era! Wealdlake Road!

În colț, pe Wealdlake Road, patru străzi mai la nord de stația Wimbledon, se afla prăvălia ideală. O ramă de vitrină din lemn masiv, geam prăfuit și trei sticle pântecoase, colorate cu niște lichide misterioase și strălucitoare, cum văzuse el în copilărie. Nu ținea minte exact când fusese prima oară acolo, fiindcă farmacia asta, ca și Wimbledonul, se afla acolo dintotdeauna. Henry trăia în Wimbledon de-o viață. Exclus ca oamenii ăștia să nu se bucure de orice client, fie el și un otrăvitor potențial, se gândea Henry. De desperare, probabil, erau în stare să-și ofere serviciile și suplimentar, după vânzare („Nu vă convine taliul, domnule? De ce nu încercați cu antimoniu, poate? Sau cu clorat de potasiu...")

Parcă Passatul și îi spuse lui Maisie că se ducea să cumpere niște aspirină.

— Pot să vin și eu?

— Nu! spuse Henry.

Înainte ca fata să protesteze, Henry încuiase portierele și, scoțându-și din mers ochelarii, păși hotărât înainte. Rată la milimetru ceea ce credea el că era un felinar, dar se dovedi

a fi un copac, și întinse mâna spre locul unde, îndeobște, ar fi trebuit să fie clanța pe orice ușă de la intrare. Spre mirarea lui, chiar era acolo.

Se simțea perfect calm, când intră în magazin. Nu numai calm. Se simțea Bleath, într-o măsură surprinzător de mare. Asta poate și fiindcă de-abia dacă vedea la un metru în fața lui.

— Vă salut! spuse o formă albă, estompată.

Glas de om bătrân și incompetent.

— Salut! replică el, mișcându-se cu prudență spre celălalt. Pe urmă, cu aerul cuiva care vrea să cumpere un pachet de țigări, zise: Am nevoie de 10–15 grame de taliu. Țineți așa ceva sau trebuie să mă duc la o farmacie mai mare?

Forma albă estompată veni mai aproape. S-ar fi zis că zâmbea. Dar de ce să zâmbească? *Ești Henry Farr, Otrăvitorul din Wimbledon, și te arestez în numele...* Stai așa, stai așa. Nu era Otrăvitorul din Wimbledon. Nu încă.

Confruntat cu tăcerea formei, continuă cu însuflețire:

— Nu știu dacă la o farmacie așa mică se pot găsi otrăvuri înregistrate, însă tocmai ne-am mutat laboratoarele...

Ne-am mutat laboratoarele! Genial!

— Nu prea cunosc cartierul...

Forma stătea suficient de aproape de el încât să se vadă că era vorba despre un bărbat.

— Taliu, spuse acesta, pe un ton de-a dreptul sinistru, taliu...

Lui Henry nu-i plăcea că tipul rostea cuvântul atât de tare. Și ce-avea de-l tot repeta așa? Parcă era individul ăla din *Călătorie în spațiu*, care se născuse în 1945 și murise în 1939! Da, taliu, tataie, taliu, otrava din metal greu de la care îți cade părul, faci diaree și mori urlând. Aia, da. Taliu.

— Nu valiu, spuse Henry, vioi. T-a-l-i-u!

— Da, zise forma. Știu...

Henry avea senzația că mai trecuse cândva prin așa ceva. Ca și cum, exact în acest loc, acum o sută de ani... ce? Un

gând vag, un crâmpei de memorie nu-i dădea pace, dar nu-l putea defini, lucru care i se întâmpla atât de des în ultima vreme. Ceva spus de el sau de altcineva, ceva... Oricum, domnea o atmosferă în prăvălia asta, o senzație neplăcută, de parcă tocmai ar fi intrat pe o poartă într-o lume paralelă cu a noastră, unde ți se ofereau niște uriașe opțiuni morale urâte, de la care porneau certuri și discuții.

S-ar fi zis că forma frunzărea o carte, dar Henry nu-și putea da seama *care. Cum să identifici un otrăvitor*, poate, sau *Pretexte uzuale invocate de asasini.* Ori poate doar încerca să afle ce era taliul, de fapt.

— Metalul greu... preciză Henry, pe un ton de mare cunoscător, cum spera el.

— Dar de ce vă trebuie? se interesă forma.

— Mă ocup de lentilele optice, zise Henry și, făcând pe deșteptul, mai adăugă: Cu indice mare de refracție!

— Oh, da... zise forma.

Poate că se uita într-o carte din care afli chestii dintr-astea. Sau poate că mereu apărea câte cineva pe-aici ca să cumpere 10 grame de taliu. Ori poate voia doar să-l deruteze. Dar dacă întâi se documenta, după care dădea o fugă până la Boots, cumpăra marfa cu câteva lire și venea să i-o revândă lui Henry, cu zece la sută mai mult decât valoarea de piață?! Tipul era în stare, probabil, să vândă orice, inclusiv borcanele de sticlă din vitrină.

Ce sinistru, totuși, se gândea Henry, ce magazin sinistru. Sau i se părea lui, și sinistru era doar ceea ce făcea el acolo?

Se duse spre tejghea, cu aerul omului căruia nu-i place să îndeplinească *din nou* aceeași formalitate, dar *este gata* s-o facă, *bine, atunci, poftim cartea mea de vizită, dacă insiști!* Scoase scrisoarea și o azvârli pe tejghea.

— Poftim recomandarea mea, dacă e nevoie, zise el.

Clar, pe Bleath îl enerva birocrația, fiindcă avea multă treabă cu lentilele lui. Forma părea impresionată.

— Aveți vreun act de identitate, domnule Bleath?

Bleath duse mâna la buzunarul de la piept. Apoi, transferă aceeași mână la buzunarul de la spate al pantalonilor și se pipăi, fără prea multă convingere, și pe părțile laterale.

— Nu știu ce-am făcut cu carnetul de conducere! zise el, arțăgos, după care: Uite o scrisoare adresată mie!

Felul în care îi întinsese mocofanului scrisoarea fusese decisiv, conchise Henry după aceea. Observase de multă vreme că, dacă te holbezi la un vameș când treci prin tunelul verde, mai mult ca sigur că tipul o să te oprească. Trebuie să fii prudent cu oficialitățile. Și îi dădu scrisoarea (care se mototolise splendid în buzunar), cu un gest politicos, dar suficient de agasat.

— Va trebui să semnați în registru! zise forma.

O făcuse și pe-asta.

5

Registrul de Otrăvuri era, ca și restul prăvăliei, o piesă din trecutul Angliei. Avea niște coperte groase albastre, iar aspectul acela de lucru foarte vechi — hârtia era liniată cum avusese Henry caietele de școală, când era mic — te ducea cu gândul la o biblie de familie. „Poftim, domnule Bleath."

În continuare, tipul numi o sumă care i se păru foarte acceptabilă lui Henry. Ce modalitate ieftină și simplă de a-ți ucide soția, se gândea Henry. Foarte rezonabil. Foarte rezonabil, efectiv. Bine de știut — în orice domeniu al vieții casnice e mult mai înțelept, din punct de vedere financiar, oricum, să faci treaba de unul singur. Unii dintre tipii care se ocupă de omoruri la modul profesonist te-ar da, probabil, mai bine la curățat, decât să catadicsească să se uite la tine.

Ieși afară încet, calm, pregătit pentru întrebarea capcană, la ușă... „Succes la otrăvire!" „Mersi!" *Rahat*! Henry își puse ochelarii pe nas. Însă forma, care se dovedi a fi acum un bărbat amabil, la vreo treizeci de ani, păstra tăcerea.

Afară mirosea frumos. Sus pe colină, adia o briză ușoară dinspre sud-vest, iar vizavi de el un castan uriaș, contaminat deja de frumoasa rugină a toamnei, se foia la unison cu vântul. Ce plăcere să știe că Elinor nu va mai respira multă vreme aerul acesta bun, de cartier mărginaș.

În mașină, Maisie își studia partiturile. Părea matură și serioasă. Își trăsese părul de pe frunte spre ceafă și și-l legase în coadă de cal, cu o fundă roz. Maisie își făcea veșnic niște

chestii la păr. Uneori și-l strângea în sus, alteori și-l împingea în față, ca un breton, iar câteodată și-l lăsa să atârne drept, cum se pieptăna maică-sa. Dar în timp ce lui Elinor părul i „se revărsa ca o cascadă măreață și calmă", cum se exprima ea, lui Maisie părul îi spânzura, pur și simplu, ca niște șosete vechi pe frânghie. Și, orice și-ar fi făcut la păr, tot degeaba, se gândea Henry — fața lui Maisie rămânea la fel, rotundă ca o farfurie de supă. Genul acela de față cum vezi la copiii de pe marginea drumului, în Connemara.

Aplecându-se, își sărută fiica pe frunte. Fata continua să studieze partitura. După moartea lui Elinor, se gândea Henry, el și Maisie vor avea posibilitatea să se cunoască bine de tot. Întrucât avea de gând să se poarte extraordinar de frumos, fata va ajunge să îl îndrăgească și să îl respecte (lucru de care nu era prea sigur, în momentul de față). Unul dintre avantajele de a-ți plănui când să porți doliu consta în faptul că era mult mai ușor să reacționezi în mod matur și afectuos la decesul partenerului de viață. Henry citise un articol în *The Times*, în care se spunea că atunci când ți se prăpădește cineva drag ai tendința, adesea, să dai vina pe cel răposat pentru că a murit. Henry n-avea de gând să facă așa. El va fi un munte de forță în fața tuturor.

— Ați stat o veșnicie, spuse Elinor, în timp ce el și Maisie se munceau să urce scările.

— Îmi pare rău! zise Henry.

Nevastă-sa veni amenințătoare spre el. Când pășea, își mișca fiecare șold separat, cum fac gangsterii cu pistoale în timp ce își înfruntă adversarii pe strada principală. Elinor scoase mâna dreaptă dintre faldurile șorțului și întinse o hârtie spre Henry, fără se se uite la el. Ca și cum nu voia să aibă nici o legătură cu cearta pe care o putea provoca acest cuvânt.

— Waitrose! spuse ea.

— Credeam că ai fost tu, ieri... zise Henry.

După voce, se putea crede că era speriat. De ce să fie așa?

Elinor mîji ochii și își zvârli spre spate părul negru și drept, ca pe o eșarfă. Trecu, cum făcea adesea, de la o răutate clară și densă, la o atitudine vag copilăroasă, ca și cum ar fi avut nevoie de cineva (nu de Henry) care s-o cuprindă în brațe și să-i spună că totul era bine. Un tip genul patern. Henry înșfăcă hârtia și porni înapoi pe alee.

— Te duci la Waitrose acum! lătră ea.

Ce era asta, un ordin sau o afirmație? Semăna a ordin, ca atâtea dintre remarcele lui Elinor — dar avea puterea amenințătoare a unei legi științifice.

— Nu e rândul meu! zise Henry.

— Ba e! spuse Elinor

— Ba nu e! o contrazise Henry.

— Oh, da, ba bine că nu! insistă Elinor.

Cu răutate, Henry trase un șut în bordura trotuarului. Elinor era mai categorică decât de obicei. Nu conta că el își amintise, pe parcursul acestei discuții nu prea elevate, că era rândul lui, de fapt. Izbi din nou tare în bordură și strânse buzele, furios. De ce-l apuca întotdeauna să-și iasă din fire pentru niște chestii în care nu avea dreptate?

A început iarăși să meargă la psihiatru, se gândi Henry, împleticindu-se spre Passat.

— Pot să merg și eu? întrebă Maisie.

Elinor se trase în sus și în afară, cumva. Pe urmă, cu fluiditatea aceea specifică doar personajelor din filmele de animație, se repezi în jos asupra fiică-sii; o prinse cu brațele de umeri și se postă cu fața la înălțimea lui Maisie. Până și vocea i se schimbă. Căpătă o dulceață imposibilă, o tandrețe ce părea aproape sinistră.

— Scumpete, spuse Elinor, nu stă Maisie acasă cu mămica și exersează la violoncel, iar mămica o ajută?

Maisie era într-o mare încurcătură. Îi plăcea la Waitrose. La Waitrose, se găseau batoane de Twix și Breakaways; produse cu ciocolată bune la digestie, pungi uriașe cu cartofi prăjiți și sticle de plastic gigantice cu Coca-Cola. Uneori,

ea și Henry ședeau amândoi în mașină, la câteva străzi de casă, molfăind tablete de ciocolată, în timp ce în portbagajul Passatului cutii de carton imense pline cu cereale, fulgi din grâu, sosuri fără lipide și fără calorii, chestii fără gust care te împiedică să mori de cancer așteptau aprobarea lui Elinor. Ei nu-i plăcea să aibă dulciuri în casă. Doar dacă mirosea niște Coca-Cola, zicea ea, îi și venea să vomite.

— Pa, Maisie! zise Henry.

— Parcă trebuia să mergem la Elspeth! remarcă Maisie.

Mamă, Doamne, da! începu să articuleze pe mutește cuvintele „îți aduc o ciocolată", dar până să ajungă la jumătatea acestei propoziții silențioase nevastă-sa întinse deja fața spre el. Avea privirea aceea limpede de pocherist versat.

— Fără dulciuri! decretă ea.

— Da, dragă, spuse Henry.

Cu palma încleștată pe flaconul cu taliu din buzunar, se sui înapoi în mașină. Ce ciudat. Mașina era ultimul loc în care și-ar fi dorit să fie. De ce, de fiecare dată când se dădea jos din ea, era nevoit să se urce la loc?

Astăzi, firește, îi convenea să facă el cumpărăturile. Ce se potrivea bine cu taliul? Niște chestii cu curry? Pui Dopiaza cu taliu! Dar parcă ei nu-i plăcea curry, așa-i? Oricum, chestia aia n-avea nici un gust. Putea să-i dea doar taliu! Taliu *à la* Wimbledon, servit într-un castronel de porțelan cu un praf de busuioc și un șervet de masă curat. S-ar putea ca Elinor chiar să accepte așa ceva. Metoda *nouvelle cuisine* de pregătire a taliului... o picătură de taliu pe o algă de mare, taliu la gheață, servit cu garnitură dintr-o singură frunză de *radicchio*... taliu ca la mama acasă... taliu cu fasole... burgeri mari, gustoși, dolofani cu taliu, serviți cu cartofi pai, murături și taliu alături... „E atât de *versatil*", zise Henry cu voce tare, coborând din nou dealul, cu mașina. *„Se pot face atâtea lucruri cu taliu!"*

Cumpărăturile efectuate cu moartea în cap devin aproape suportabile.

Henry părea, într-adevăr, persoana cea mai veselă din Waitrose, în timp ce analiza minuțios rafturile pline, pentru ultima masă a soției lui. Mâncarea preferată a lui Elinor era iaurtul. Iaurt cu taliu? Nu prea mergea. În fața lui, un tip posac, îmbrăcat cu un cardigan, umbla cu mâinile printre feliile de carne în containere de plastic. Din nou, pe Henry îl frapă enormitatea supermarketurilor — toate milioanele acelea de animale moarte, măcelărite, aranjate în pachete, etichetate cu PRODUS DE sau A SE CONSUMA DE PREFERINȚĂ ÎNAINTE DE, grupate, nu pe specii sau subspecii, ci pe părți ale corpului. Rânduri întregi de pulpe de pui, galerii de piepturi de pui fără os, șnițele de pui învelite în pesmet, pui gata de gătit, crescuți în curte și hrăniți cu grăunțe...

Stop. Pui gata de gătit, crescuți în curte și hrăniți cu grăunțe. Henry trase unul spre el. Într-un fel, ca pui de crescătorie ai o viață mai curată decât ca pui de fermă, hrănit cu grăunțe. Cel puțin, puiul de crescătorie știe la ce să se aștepte. Imobilizat într-o celulă, cu lumina aprinsă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, puiul de crescătorie nu se lasă măcar prostit ca să aibă o părere bună despre oameni. Pe când, puiul de la curte, hrănit cu grăunțe, e victima unei glume crude. I se dă un pic de speranță, un peticuț de pământ... ca să fie mai gustos. În curând, se gândea Henry, simțind, cum i se întâmpla adesea, un sentiment de solidaritate cu puii, vor ajunge să scrie pe pungi ACEASTĂ PASĂRE A FOST HRĂNITĂ CU MÂNA ȘI I S-A VORBIT FRUMOS. A MURIT ÎN PACE.

Lui Elinor îi plăceau puii gata de gătit, crescuți la curte și hrăniți cu grăunțe. Iar praful fin de condimente — verde de la pătrunjel, negru de la piper — putea masca perfect taliul. Și mai important chiar, lui Maisie nu-i plăcea carnea de pui, mai ales cei crescuți la curte, hrăniți cu grăunțe și uciși de om, care trecuseră printr-o analiză jungiană. Îi plăceau bucățile de pui mari cât farfuria și în aluat crocant. Ar fi și mult mai ușor — începea el să se entuziasmeze — să

presare taliul pe piept, fiindcă, de la pui, lui Elinor îi plăcea pieptul, iar lui picioarele.

— Un pic de carne albă, dragă?

— Sigur că da, dragul meu! parc-o auzea pe Elinor piţigăindu-se, împingându-şi de pe frunte coama de păr negru.

Şi atunci farfuria, plină vârf cu varză de Bruxelles, cartofi, sos, plus câteva felii suculente de piept de pui perfect rumenite, având o crustă crocantă de pătrunjel, piper şi taliu, ar ateriza în faţa doamnei Farr. Iar ea ar înfige furculiţa într-o bucată de pui şi ar ridica-o sus în aer, spre gura ei ca o imensă gaură neagră, sporovăind în continuare despre şedinţele de terapie, planurile ei de viitor, incapacitatea ei de a înţelege, ca femeie, sexualitatea lui crudă, tipic masculină, şi asta mestecând mestecând mestecând...

— Ce faci, te-ai îndrăgostit de puiul ăla?

Henry tresări.

Era Donald.

— Oh, bună!

— Parcă ai fi pe altă lume.

— Am fost.

Cu o curiozitate camaraderească, Donald aruncă o privire în căruciorul lui Henry. Nu conţinea decât un borcănel cu capere.

— N-ai fost prea vrednic, Henry.

— Nu, deloc.

Donald achiziţionase patru chifle pufoase, trei pachete mari cu fulgi de porumb, cinci franzele, nişte biscuiţi dietetici, un pachet pătrat conţinând nişte chestii numite „Uncle Sam's Chocolate Chip Cookies", un chec Battenburg şi două feluri de cartofi prăjiţi asortaţi ambalaţi în nişte pungi de mărimea unor mici tomberoane. Donald ataca Waitrose cu o precizie militărească, înaintând voinicește printre diferitele raioane — Făinoase, Legume (Salată), Legume (Rădăcinoase, la kilogram şi preambalate), Păsări, Vânat, Carne macră şi tocată, iar de acolo, trecând pe la Peşte (Congelat)

și Pește (Proaspăt) la Condimente, Murături și Sosuri proaspete nerefrigerate, până la Hrană pentru animale de casă, Accesorii pentru animale de casă și Detergenți pentru gospodărie.

Clătina din capul lui mare și frumos, garnisit încă de cârlionți încărunțiți.

— Altfel, îți merge bine, da?

— Excelent, spuse Henry. Excelent.

Donald miji ochii foarte puțin și mișcă iarăși din cap. Profilul lui perfect ieșea parcă în relief pe fundalul șirurilor de pachete cu ambalaje strălucitoare. „Să-i spun acum?" sugera cumva expresia lui, „Sau să las, mai bine, ca boala să evolueze? N-o să mai dureze mult, oricum..."

— Elinor, în schimb, nu prea are culoare.

— Zău?

— Mda... ceva ciudat. Nu știu dacă am apucat să-ți spun... dar acum câțiva ani i s-a pus diagnosticul de... polinevrită...

Buzele lui Donald, de o formă perfectă, începură să tremure.

— Mă întrebam dacă nu... poate...

Donald privea în depărtare, cu alean, spre Delicatesele Refrigerate, mișcându-și competent ochii de medic peste diferitele ambalaje cu somon afumat — scandinav, tăiat manual, afumat cu lemn de stejar, plus cele vreo douăsprezece sortimente de cârnați germani și polonezi, feliile preambalate „Waitrose" de pastramă și vită sărată, până ce ajunse la șirurile frumos ordonate de Tortellini proaspete, Cappelletti, Paglia e Fieno și Tagliatelle (Verzi și Albe).

— Păi, asta e, zise el într-un final. Viața merge mai departe!

Și, clătinând iarăși din capul acela perfect, își văzu de drum, cu un aer de mare chirurg, împingând căruciorul prin mulțimea matinală.

Henry puse puiul la loc în stivă. Se opri, după care luă din spate unul care părea să se fi separat de restul. Ambalajul

de polietilenă arăta oarecum rupt și jerpelit, de parcă angajații magazinului Waitrose s-ar fi jucat de-a prinselea cu el. Avea și data expirată. Nici o problemă, era perfect. I se părea cumva nedrept să otrăvească o bucată de carne proaspătă și bună.

Îl aruncă în cărucior și porni să caute produse care nu-i plăceau lui Elinor.

6

Din moment ce optase pentru pui de fermă *à la* Taliu, esențial era să nu cumpere cumva ceva care să-i convină mai mult lui Elinor. Dacă o apuca să insiste pentru gulaș de vițel, de exemplu, totul era pierdut. Lui Maisie îi plăcea gulașul de vițel. Iar *ea* aflase că ție nu-ți face bine.

Măcar de i-ar fi plăcut să bea și altceva decât ceai de plante.

Încercând să nu se gândească la posibilele ei reacții, Henry umplu căruciorul cu pește afumat, măruntaie, carne de vită și un sortiment îndrăzneț de legume de care nu auzise în viața lui, darămite să le mai fi și gustat vreodată. Trăsătura lor comună era potențialul de a-i face scârbă doamnei Farr. Pungi cu gulii și bame, cartofi proaspeți, ardei iuți, salată verde și vreun kil jumate dintr-o chestie foarte ciudată numită „edenwort", care semăna cu o sfeclă în criză de identitate. Avea alături o mică etichetă de plastic, pe care scria: EDENWORT: A SE CONSUMA FELII, LA CUPTOR SAU ÎN CASEROLE. Ori, pur și simplu, a se azvârli la vecini, se gândi Henry, sardonic, băgând edenwortul între castanele chinezești și un cartof-dulce gigantic.

Confruntând cumpărăturile din coș cu lista ei, în timp ce se pregătea să plătească la casă, constată cu plăcere că între cele două grupe de produse nu exista nici o coincidență.

Pe urmă, îl văzu pe Donald, cu coșul înțesat de alimente tradiționale.

— Hei, ce faci? îl strigă Henry.

Donald mișcă scurt din cap.

— Vii la o bere?

Donald evaluă oferta; fața i se încreținse de la atâta concentrare. Dacă s-ar fi transformat în tablou, cu pometii aceia frumos proporționați și ochii serioși, titlul potrivit ar fi fost probabil „Medic deliberând".

— OK, făcu el, într-un sfârșit.

Infirmierele imaginare oftară ușurate. Ceasurile de așteptare se terminaseră! Aveau, în fine, un diagnostic!

— Da, hai să bem o halbă! conchise Donald.

Dacă Henry ajungea acasă după trei, însemna că Elinor era deja plecată la ședința de terapie. Maisie trebuia să fie la balet. Ar avea timp, așadar, să dosească bine bamele, mărunțaiele și edenwortul. Iar până venea ea înapoi, se făcea deja șase sau șase jumate. Ora de gustare!

Acum, când Henry avea patruzeci de ani, timpul nu se mai desfășura ca înainte. O dată, cândva, exista trezirea din somn, lentă și anevoioasă, iar pe urmă o perioadă lungă de tot, doldora de ocazii, victorii, înfrângeri și riscuri, care uneori, deși nu întotdeauna, se încheia la prânz. După-amiezele, își amintea Henry, se tot întindeau, aride ca Arizona, și erau urmate de niște chestii numite seri, complet diferite și separate de nopți. Acum — te trezeai din somn cu un sentiment de ușurare și mirare că încă n-ai dispărut, te dădeai jos din pat, te spălai pe dinți și, până să te dumirești, constatai că te uiți deja la televizor. Afară se întunecase, iar tu depășiseși cu mult ora de culcare. Probabil că erai și beat, pe deasupra, dar cum ajunseseși să te îmbeți sau pe unde umblaseși în intervalul dintre primul moment de reacomodare cu tine însuți și acum rămânea un mister. Cu excepția magazinelor, desigur. În mod aproape cert, fuseseși prin magazine.

— Ce-ar fi să mergem la Rose and Thorn?! propuse Donald.

— Trăsnet! exclamă Henry.

Donald începu să își așeze cumpărăturile pe tejgheaua rulantă.

Henry scoase din coș edenwortul și se uită la spinarea lui Donald. Arăta a individ capabil să semneze un certificat de deces dubios.

Ce să facă totuși cu puiul, după ce stăteau la masă? Presupunând că îi telefona lui Donald imediat ce *ea* începea să vomite și să aibă dureri de cap, nu era de așteptat ca Donald să întrebe ce mâncaseră la cină? Poate că nu, din moment ce Henry, cu condiția ca taliul să nu ajungă pe copanul de pui, avea să se simtă perfect.

Era însă vital să-l implice pe Donald în diagnosticul stării lui Elinor. Tipul nu era numai un prieten apropiat, ci și, din câte știa Henry, unul dintre cei mai proști medici din sud-estul Angliei.

— A venit la cabinet un tip care se plângea de dureri de cap, parcă îl și auzea pe Donald povestind posac. „Și ce-ai vrea să-ți fac eu?" i-am zis. „Și pe mine mă doare capul. Pe toți ne doare capul. Ia mai scutește-mă cu ifosele astea", i-am zis eu, „că acu' m-apucă și pe mine durerea de cap!"

— Bravo, bine i-ai făcut! venea replica lui Henry. A meritat să-l trimiți așa la plimbare. Ceva psihosomatic, presupun, nu?!

Donald ar trage atunci de halba cu bere (numai dacă era beat criță ajungea să discute despre medicină):

— De fapt, ar zice el, s-a dovedit că tipul avea o tumoare urâtă la creier!

— Ei, pe naiba! — reacționa Henry.

— Păi, să nu rămâi cu gura căscată la așa ceva?

— Ba bine că nu! replica Henry.

Și cei doi bărbați ar da din cap stupefiați de incredibilul tupeu al afurisiților de cetățeni care dau buzna în cabinetul medicului generalist și, cu bună știință, îl induc în eroare pe profesionist, nepomenindu-i de boala fatală care îi macină.

În timp ce beau bere, Henry putea să mai facă niște referiri întâmplătoare la polinevrita lui Elinor. Când Donald ajungea să o consulte pe nevasta lui Henry, aflată deja în ultima fază a bolii, s-ar putea să trebuiască să îl îndrume spre un manual de medicină și să-l facă să-și îndrepte ochii aceia cenușii și calmi spre capitolul intitulat „Sindromul Guillain-Barré".

Birtul Rose and Thorn, lângă Wimbledon Common fusese, în secolul al XVIII-lea, localul preferat al tâlharilor. Se spune că ticălosul de Tibbet, executat în piața de pe Putney Hill, a înjunghiat mortal un om, aici; taverna are și niște asocieri literare. În secolul al XIX-lea, Swinburne, după ce a fost dat afară din cârciuma de lângă casă, Green Man, de pe versantul de apus al Putney Hill, a plecat pe jos până la Rose and Tavern, unde, potrivit unei scrisori de-a lui Watts Dunton, a băut opt halbe de bere tare și a borât urât peste fiica birtașului, o femeie pe nume Henrietta Luce, care ulterior s-a măritat cu o rudă îndepărtată de-a lui Trollope.

Henry îi povestea lui Donald câte ceva din asta, așa cum făcea de fiecare dată când el și Donald veneau aici, la cârciumă, în timp ce Donald clătina din cap, zâmbea și zicea: „Zău!? Extraordinar!", ca de fiecare dată când Henry îi spunea asemenea istorii.

Ajunsese, acum, la faza în care declara uneori „Da, parcă am citit undeva că exista o fiică de cârciumar, pe care o chema Loo sau Loup sau..."

Dându-i astfel ocazia lui Henry să replice „De fapt, o chema Luce... nu știu dacă ți-am mai spus..."

La care, Donald răspundea, un pic cam prea repede, „Nu, nu... parcă nu mi-ai mai spus..."

Și apoi... „Fascinant, efectiv!"

Și discutau amândoi, cu oarecare entuziasm, despre cum ajunsese Donald să obțină această informație. După părerea lui Henry, conversațiile lor erau mult mai simpatice tocmai datorită faptului că aveau întotdeauna un miez de

fapte cunoscute, pe care puteau apoi să le brodeze și să le înflorească, precum moșnegii de la țară când vorbesc despre recolta din anul precedent.

— Bineînțeles, zise el la a treia halbă. Otrăvitorul din Wimbledon venea aici, la barul din spate.

— Serios? făcu Donald.

— Da, Everett Maltby, spuse Henry. Tipul locuia mai încolo, pe Wimbledon Hill. Și-a otrăvit nevasta și soacra, plus alte câteva persoane, inclusiv câțiva clienți ai localului.

— Mamă, Doamne! spuse Donald. Dar de ce?

— Nu știu, ca să mai scape de monotonie, presupun, opină Henry.

Donald luă un gât de bere. Se linse pe buze cu vârful limbii, ca și cum ar fi vrut să se convingă de gust.

— Mda, viața e uneori tare anostă... remarcă el.

Tare anostă, se gândi Henry. Mie-mi spui?!

— Cred că am auzit și eu de Everett Maltby, continuă Donald.

— Tot ce se poate, zise Henry. Povestea lui e foarte cunoscută prin cartier.

Doar de-aici îi venise și lui ideea. Acesta era motivul pentru care, brusc, Everett i se păru mai real, mai înspăimântător decât de obicei. Și nu fiindcă Henry ar fi crezut cumva în toate prostiile alea despre spirite posedate, repetarea istoriei sau forța miturilor. Toate, niște tâmpenii la modă! Istoria e ceva care li s-a întâmplat morților. Nu acționează asupra celor vii, ca drojdia. Deși...

— N-a fost parcă spânzurat? îl incită Donald.

— Ba da, în 1888, precizează Henry. În fond, misterul e de ce a făcut-o. Era un tip liniștit, cu o căsnicie aparent fericită, fără dușmani. Nu s-a ales cu nimic, până la urmă. Un om cu totul misterios. Era un cetățean model.

— Ca tine, Henry! spuse Donald.

Râseră amândoi. Pe urmă, mai băură un pic. Apoi, Donald zise:

— Dar cum l-au prins?

Păi, își recunoscuse faptele, parcă. „Împovărat", cum se exprimase el la proces, „de insuportabila idee a propriei mele bestialități!" Dar lui Henry nu i se va întâmpla așa ceva, nu?! Ce bărbat e ăla care nu e în stare să rămână tare în fața propriei bestialități? Cam dubios, Maltby ăsta, se gândea Henry. Poate de-aceea nici nu se încumetase vreodată să prelucreze însemnările referitoare la acest caz. La un moment dat, intenționase ca un capitol întreg din *Istoria completă a Wimbledonului* să aibă drept temă problema Maltby, însă până la urmă capitolul nu se mai materializase. Inițial, tot rătăcea însemnările, iar apoi, când izbutise să le găsească și le răsfirase pe birou, nu mai avusese nici un chef să se apuce de lucru. Exista ceva de-a dreptul sinistru legat de Maltby. Și, în timp ce discutau, imaginea tipului se făcu din ce în ce mai clară, până când lui Henry îi veni să-i spună lui Donald „Nu, hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? E prea... periculos". Parcă și vedea în fața ochilor camera îmbâcsită, dinspre stradă, și planta aceea hidoasă. Mobila grea din stejar, pianul nefolosit, fiica nu prea atrăgătoare... Îl vedea pe Everett făcând naveta la Londra, pe vremea când linia ferată care pleca de la Wimbledon nu fusese încă electrificată. Everett așezat pe un taburet înalt, într-un birou asemănător cu cel al lui Henry, contribuind la creșterea avuției imperiului. Dar exista un detaliu pe care știa că nu voia să și-l amintească. Dar de ce nu voia să și-l amintească? Și de ce, da, se speria dacă se gândea la el?

— Totuși, zi, cum l-au prins?

Tăcuse prea mult. Henry recurse la soluția adoptată adesea de istorici când se confruntă cu o problemă spinoasă. Născoci ceva.

— Și-a recunoscut faptele, spuse Henry. N-a mai putut suporta. Sentimentul de vinovăție, înțelegi, nu?! Și i-au cedat nervii. Chiar în cârciuma asta, într-o seară, când le-a spus tuturor că el e Otrăvitorul din Wimbledon. Se pare că i-a luat ceva timp ca să-i convingă.

— Nu cred să-mi mai fi povestit vreodată chestia asta! zise Donald, cam vexat de faptul că Henry făcuse o afirmație inedită, când ei erau la faza de presupuneri deja cunoscute.

Și Henry se panicase un pic, constatând că își folosea imaginația. Încercă să redirijeze conversația spre planul teoretic.

— Otrăvitorul tipic, începu el, este un ins searbăd și liniștit, care încearcă să atragă atenția prin crimele lui. Dar, adesea, e atât de searbăd, încât și când dă buzna în cârciumă, fluturând un flacon cu erbicid și zbierând *Eu sunt făptașul*, lumea pur și simplu nici nu vrea s-audă. Nimănui nu i-a venit să creadă că Everett Maltby săvârșise toate lucrurile acelea îngrozitoare. Și atunci a trebuit să-i convingă pe toți.

Mai bău un pic.

— O crimă, continuă el pe tonul cuiva care se pricepe cât de cât la subiect, este ceva ce încercăm și clasăm. Încercăm și respingem irevocabil. Dar în fiecare dintre noi există un asasin. Însă cei mai mulți dintre noi nu au sinceritatea de a o recunoaște. Și există mai multe modalitați de a omorî pe cineva, decât omorul propriu-zis. Nu știu dacă mă înțelegi.

— Nu prea... zise Donald.

Henry se uită la ceas. Două și jumătate. Donald se cam săturase de istoria locală. Ca mulți alții, considera și el că istoria locală era plicticoasă. Era limpede că ar fi vrut să discute despre controversa legată de restructurarea centrului municipal al Wimbledonului (Greycoat contra Speyhawk, sau Arhitecții grijulii contra Proiectanții lacomi). Henry n-avea chef să discute despre restructurarea centrului municipal al Wimbledonului. Din partea lui, n-aveau decât să toarne peste tot beton.

Dacă n-avea grijă, discuția putea aluneca spre subiectul autostrăzii. Se părea că exista proiectul de a construi o autostradă care să traverseze Wimbledonul. Se zvonea chiar că ar urma să treacă drept prin mijlocul casei lui Henry, idee care, spre surprinderea lui oarecum, îl umplea de o plăcere sălbatică. Pe Henry, trecutul îl inspira, nu prezentul.

Sus la bar, îl văzu pe Everett Maltby și, dincolo de el, pe Tibbet Tâlharul, iar mai încolo pe Cicely de Vaulles, care avea fieful castelului la vreo 250 metri de locul unde beau el și Donald. Și pipăi halba din sticlă groasă, o duse la buze și bău din nou, bere englezească brună și acră. Citise undeva, probabil într-una dintre cărțile pe care Elinor le tot citea, că în regimurile totalitare oamenii nu au acces la trecutul lor. Asta se întâmpla și în Wimbledon. Lumea era, pur și simplu, prea leneșă ca să încerce să-și aducă aminte.

Desigur, memoria lui Henry părea defectuoasă doar în chestiuni care îl priveau imediat. Cu cine luase cina în seara precedentă și ce părere avea despre acele persoane, dacă era cazul. Dar începea să piardă șirul lucrurilor care făcuseră din el ceea ce era acum. Unde învățase la școală, ce fel de diplomă universitară obținuse. Odată, de mult, citise un număr înspăimântător de mare de cărți și acumulase un număr la fel de înspăimântător de mare de opinii. Acum însă orizonturile lui intelectuale se îngustaseră, rezumându-se la dezbateri despre autostrăzi sau nesfârșite conversații despre unde era mai bine să-ți dai copilul la școală; ca și cum nici n-ar mai fi vrut să-și amintească de acel Henry care promisese cândva un pic mai mult decât atât.

Spre mirarea lui, Donald discuta despre boală. Poate se îmbătase. Henry se simțea cam cherchelit.

— Spune-mi... zicea Donald, această... polinevrită a lui Elinor...

— Da... făcu Henry.

— O avea și când se trata la mine?

— Eu aș zice că ai fi remarcat dacă un pacient de-al tău era diagnosticat cu polinevrită. Adică, nu se poate să nu îți dai seama, nu-i așa?

— Nu neapărat, rosti Donald, pesimist. E posibil să nu fi remarcat. E posibil să-i fi spus... „trebuie să te lămurești ce e cu durerile astea de picioare". Fac așa, uneori. Și e posibil ca ea să se fi dus la un specialist, ca să-i pună diagnosticul.

Sau poate i l-am pus chiar eu și am uitat. În ultima vreme, uit ce medicamente prescriu și ce boală are pacientul, de cum a ieșit pe ușa cabinetului. Asta e. Uit totul. Uit unde ar trebui să mă duc și ce-am făcut ieri și cui i-a venit rândul...

— Ție! se grăbi Henry să spună.

— Vezi? Ți-am zis eu?! exclamă Donald, cu un aer triumfător. Minte bătrână, de mucava. Uite așa am ajuns în ultima vreme!

Se ridică în picioare și porni țeapăn spre bar.

Poate că oamenii uită doar lucrurile pe care nu le-au dorit de la bun început. În mod cert, asta simțea Donald în legătură cu pacienții lui. Și poate asta simțea Henry în privința lui însuși. Și în privința lui Maltby. De ce să nu vrea să-și amintească de Maltby, totuși? Înapoi la subiectul discuției de-acum. Haide, haide. Elinor.

Elinor. Toată chestia asta despre polinevrită era abilă, dar poate un pic cam prea evidentă. Nici n-ar termina bine discuția despre polinevrită, că s-ar și afla că Elinor era pe moarte din cauza bolii. Însă prima remarcă a lui Donald, când se întoarse cu berea, se dovedi și mai straniu de adecvată cu ceea ce avea Henry în minte.

— Știi ce? zise el. O să trec pe la voi, ca s-o consult un pic, da?

Henry înghiți cu noduri. Donald bău.

— Cel mai probabil, spuse el, e de la stres. Se simte stresată. Suferă de... stres, cum zicem noi, doctorii. Probabil că e într-o... situație stresantă. Și atunci își imaginează că are... chestia aia...

— Polinevrită, zise Henry.

— Așa, exact. Mda... continuă Donald, știe cineva, în fond, ce este polinevrita? Ce este ea cu adevărat? Medicina susține o mulțime de lucruri, să știi, însă de fapt noi toți, doctorii, suntem cam în ceață în ceea ce privește cele mai multe chestiuni medicale...

Greu de presupus că ar putea găsi pe cineva mai potrivit decât Donald în rolul „Doctorul Asasinului". Nu-i prea

convenea însă ideea ca Donald să-şi facă apariţia exact când Elinor se ştergea la gură de ultimele resturi ale puiului cu taliu. Una dintre principalele cerinţe pentru un otrăvitor era o viaţă casnică tihnită. Nu de musafiri aveai nevoie, ci de o rutină apăsătoare, de tăceri lungi, întrerupte doar de ticăitul ceasului şi de gemetele victimei tale. Nu era vorba despre o crimă publică. Everett Maltby făcuse... Dar, nu. Henry nu voia să se mai gândească la Maltby.

— Mă urmăreşti? spunea Donald.

— Sigur, spunea Henry.

— Aşa că o să trec pe la nouă jumate, continuă Donald. Ţin mult la draga de Elinor. E-o fată de modă veche, tare dulce şi fără ifose. O persoană extrem de drăguţă!

Henry bulbucase ochii la el. Ca şi cum Donald i-ar fi spus „în fond, şi Stalin era băiat bun". Dar cu ce fusese de-acord, până la urmă?

Nu exista nici un risc ca Donald să pună diagnosticul de otrăvire cu taliu. Donald nu era în stare să diagnosticheze nici măcar un guturai. Prezenţa lui acolo, încă de la început, era un mare noroc, pe care pesimismul natural al lui Henry încerca să-l transforme într-un dezastru.

— Hai mai bine la zece jumate! zise el.

La ei, cina era la opt. Aşa că până la zece jumate taliul avea tot timpul să se furişeze în voie prin organismul lui Elinor. Aveau s-o apuce nişte senzaţii de înţepături şi ace. Poate crampe la stomac.

Toate motivele să se bucure, aşadar, de prezenţa unui medic.

7

Când ajunse înapoi, casa părea pustie. După-amiaza de toamnă pălea, iar din iedera care acoperea fațada numărului 63 picurau parcă stropi galbeni și maro. Vizavi, numărul 47, în niște cizme verzi uriașe și cu caschetă de baseball, stătea de vorbă cu numărul 60. Nevasta numărului 60 zbiera ceva la copiii numărului 60. Sau nu erau cumva copiii numărului 58? Henry trase sacoșele de plastic din portbagajul Passatului și coborî privirea. S-ar fi zis că numărul 47 avea chef de conversație.

În timp ce Henry intra pe poarta din față, numărul 60 o luă înapoi pe stradă spre nevastă-sa, iar numărul 47, subit și teatral, căzu în genunchi în fața Mitsubishi-ului roșu. Câteva clipe, Henry crezu că era vorba despre un gest autentic de adorare, un gest de iubire în public față de vehicul (*Nu mi-e rușine de ceea ce simt pentru această mașină! E cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată!*) Însă, cumva spre dezamăgirea lui Henry, numărul 47 nu se apucă să îmbrățișeze caroseria. Tipul începu, în schimb, să pulverizeze un fel de pastă de dinți pe capacele de la roți. Henry scăpase, oricum. Numărul 47 nu putea face două lucruri deodată: ori vorbea cu tine, ori cu mașina. Era incapabil să împărtășească altuia ceea ce simțea el pentru Mitsubishi.

Henry era destul de abțiguit.

Pe unde venise acasă? O luase cumva pe Windlesham Avenue și în continuare? Ori în sus pe Abacus Road, unde trăia singurul negru din această parte a Wimbledonului?

Coborâse oare până la poalele dealului și urcase pe urmă pe Belvedere Road, venind dinspre sud-est? Cartierul începea să-i joace feste, să fie nesincer. Mai bine nu născocea toate chestiile alea despre Everett Maltby. Henry n-avea prea multe lucruri sfinte, însă istoria locală se număra printre ele.

În timp ce depozita edenwortul și guliile în fundul cămării, parcă o și vedea pe maică-sa, palidă și încordată la față, lăudându-se neconvingător unui vecin cu realizările lui fiu-său. „Henry are mare talent la istorie!" zicea ea. După ce Henry și-a mai luat un examen la Universitatea din Loughborough, maică-sa i-a spus doamnei Freeman de la 82 că „Henry candida la Premiul Nobel". Nu cumva, se gândi Henry, în timp ce o ploaie de cartofi-dulci, castraveciori murați și pachete de pastramă se revărsă pe pardoseala cu dale roșii din bucătărie, nu cumva accesele actuale de amnezie culturală erau o reacție la speranțele extravagante pe care maică-sa și le pusese în el?

„De ce te-ai mai apucat de drept?" obișnuia ea să-i spună. „Nu crezi că ești capabil de mai mult?" De fapt, problema lui Henry era că nu se prea pricepea la drept. Chiar și după optsprezece ani de muncă la Harris, Harris și Overdene, reflecta el, în privința chestiunilor de jurisprudență era tot cam în ceață, la fel ca și Donald cu medicina lui. Ceea ce spunea multe. Maică-sa, își amintea Henry cu amărăciune, credea că el ar fi putut „găsi ceva mai de soi" și decât Elinor. „Totul depinde", zisese Henry, „de ceea ce aștepți de la o relație!" Așa vorbise Henry pe atunci. Păi, dacă era să te iei după calitățile demonstrate de Elinor în anii trăiți împreună, probabil că ți-ar fi mers mult mai bine însurat cu o tigroaică feroce.

Dar, desigur, dacă bătrâna doamnă Farr își exprimase niște dubii în privința unei femei, Henry se simțise aproape obligat să se însoare cu aceasta, la fel cum, imediat ce maică-sa își exprima o opinie politică sau estetică, instantaneu pe el îl cuprindea un entuziasm nebun față de concepția diametral

opusă. Ostilitatea lui față de maică-sa nu diferea prea mult de cea resimțită față de Elinor, deși, conformându-se politeții cultivate în familia lui, nu găsise încă o modalitate de a o exprima. În cei treizeci și șase de ani de când datau primele lui amintiri conștiente legate de doamna Farr senior, relația lor nu depășise niciodată faza de „ce frumos e afară, nu-i așa?" Nu se certaseră niciodată, cu excepția unei singure dăți în 1956, când Henry refuzase să se îmbrace cu niște pantaloni scurți. Mama lui Henry pomenea și acum de această ceartă.

— Mai ții minte..., se alinta ea uneori, când ai făcut tărăboiul ăla oribil din cauza pantalonilor...

Toate gândurile acestea legate de maică-sa îl treziră pe Henry la realitate, așa că, sumbru la față, ieși să ia puiul din mașină. Îl lăsase pe scaunul din stânga, unde zăcea cu picioarele în sus, fără cap, cu tărtița îndesată în tapițerie. Abia când se întinse să-l ia, își aduse aminte. Cele trei formulare de rețete, furate din carnetul lui Donald. Atâta mai lipsea, să dea careva peste ele înfășurate pe cric și să înceapă să se întrebe *de ce*...

Precauția e mama înțelepciunii. Într-adevăr, totul trebuie făcut cu mare, mare precauție.

Henry trase cricul afară, bâjbâi după hârtii și le îndesă în buzunar. Exact în acel moment, auzi din spate o voce: „Am o durere de cap cumplită!"

Elinor. Durere de cap. Cum să reacționeze. Henry încercă un mic oftat de compasiune. „Oh, nu!" făcu el. Par de-a dreptul comic, se gândi el. „Iar te doare capul!"

Ar fi trebuit să rostească asta pe tonul omului care află de un imens dezastru natural. Ei, nu, la el semănase a neîncredere cu totul jignitoare. Henry se întoarse spre ea și ridică cricul. Cerșind clemență.

— Uite, zise el. Am găsit cricul!

Elinor pufni disprețuitor.

— Pune-l în magazie! spuse ea.

Henry se uită chiorâș la ea.

— Și ți-am luat un pui dintr-ăla de care îți place ție, spuse el.

Și gulii, bame, ardei iuți, pastramă și *taliu*!

Elinor se încrunta la pavaj.

— După ce pui cricul la loc, nu vrei să te duci tu cu mașina s-o iei pe Maisie de la balet? zise ea.

— Sigur! spuse Henry.

Elinor își împinse fața spre el. Era lividă și se vedea că o doare. Ce sprâncene groase are, observă Henry. Negre și stufoase. Ca la gorile, se gândi el.

— Îmi stai în cale, zise ea. Stai în calea creativității mele!

— Scuze! făcu Henry.

Elinor își balansă fundul în direcția sud-sud-vest și, virând cu totul, porni pe alee. Mâncând încă un refuz, în timp ce se uita la fesele ei care se îndepărtau, Henry încerca să-și amintească dacă i se întâmplase vreodată, cu ani în urmă, să o dorească. Sau, pur și simplu, ea îl văzuse într-o bună zi, plimbându-se prin cartierul mărginaș unde el se născuse, și îi spusese, cu vocea aia ascuțită pe care o avea când dădea ordine: „Însoară-te cu Mine!"

Exista, probabil, și un bărbat pe lumea asta care să-i țină piept lui Elinor. Ceva cam de trei metri înălțime și vreo doi metri jumate lățime. Și fără sistem nervos.

Henry se duse în holul din față, puse puiul și cricul pe masa de lângă ușa de la intrare, după care își târî picioarele afară, spre Passat. Mașina asta pare mulțumită că o s-o conduc iarăși, se gândi Henry. În timp ce demara, observă draperiile mișcându-se la dormitorul din față. Elinor se pregătea să se culce. Întotdeauna, după terapie, simțea nevoia să doarmă. Ședința de-o oră și ceva, în care sporovăia cu alte femei despre cât de slabi, cruzi, neiubitori, leneși și insensibili sunt soții lor, o obosea de fiecare dată.

„Oh, Maisie", se gândea Henry, „tu, care chiar acum de-abia aștepți să-ți scoți piciorușele durdulii din papucii

de balet pe care nu-i vei purta niciodată cu grație, curând vom scăpa de ea. Curând, nu va mai trebui să ne ducem la balet, la pian sau la gimnastică aerobică. Putem să mergem oriunde avem noi chef".

De fapt, dacă ar avea posibilitatea să aleagă în ce loc din lume i-ar plăcea să meargă, el ar alege, probabil, Wimbledonul. După părerea lui Henry, obiceiurile tribale din Wimbledon meritau studiate în aceeași măsură ca totemurile și tabuurile aborigenilor din nordul Australiei. Poveștile mahalalei, basmele care consfințeau dreptul numerelor 24, 59, 30 sau 47 la casele lor, toate acestea erau, în felul lor, la fel de substanțiale ca miturile creației la eschimoși. Passaturi, BMW-uri, lucarne, acareturi din spate, magazii de lemn, toate însemnau ceva mai mult decât păreau la prima vedere — parapete albe din lemn, nume pe plăcuțe aurii prinse pe uși, geamuri din sticlă colorată la baie, perdele transparente, lăzi de gunoi numerotate, lăzi de gunoi nenumerotate, ferestre glisante, ferestre cu sticlă de oglinzi, ferestre cu geamuri duble, ferestre simple, ziduri văruite cu alb, toate astea aparțineau unui fond de mituri la fel de straniu și de misterios ca *Epopeea lui Ghilgameș*. Care era legătura dintre acoperișurile noi și discordiile matrimoniale? De ce tocmai persoanele care pun în ferestre anunțuri despre serbările locale uită cel mai adesea să își vopsească lemnăria? Codurile Wimbledonului sunt prea stranii și prea complexe pentru a fi înțelese de locuitorii lui. E nevoie de o persoană străină care să descifreze Wimbledonul, să îl explice lui însuși, să vadă dincolo de aparenta tăcere și liniște.

Wimbledon. Arhitectura lui era comparabilă cu cea din nordul Franței (minus una–două catedrale). Bucătăria lui era la fel de variată ca aceea din Hong King sau Bangkok (la restaurantul Mai Thai, de pe Wimbledon Broadway, se mânca la fel de bine ca oriunde în Golful Thailandei). Istoria lui, dacă săreai vreo mie de ani, era la fel de violentă ca aceea din Phnom Penh sau Smolensk. Ceea ce făcuseră

vikingii în Raynes Park era, hai să nu ne mai ascundem, incalificabil.

Ce-l apucase, oare, să ia așa apărarea Wimbledonului, se miră Henry. Ce, îl ataca cineva? Poate era din cauza scrisorii de la nemernicul ăla din oraș. Neispră...

Dragă domnule Farr,

Vă mulțumesc pentru scrisoare și pentru posibilitatea de a vedea cele nouă volume din Istoria completă a Wimbledonului *scrisă de dumneavoastră. Este o lucrare masivă, căreia e limpede că i-ați consacrat mult timp și efort.*

Mă tem totuși că o astfel de analiză amănunțită a unui cartier periferic, mai ales unul nu prea cunoscut cum este Wimbledonul, nu „ar avea trecere", cum zicem noi. Sunt sigur că veți înțelege la ce mă refer când spun că unui cititor din Moscova, bunăoară, i-ar fi foarte greu să găsească vreun interes în cartea dumneavoastră. Pentru ca o carte să constituie într-adevăr o atracție internațională trebuie, în fine, să aibă într-adevăr o atracție internațională!

Ne-a plăcut tuturor capitolul despre Wimbledonul victorian, totuși. Nu ați putea scoate din el un fel de broșură? Poate pentru societatea istorică locală?

Cu cele mai bune urări,
Karim Jackson.

Henry își încleștă mâinile pe volan, gândindu-se la scrisoarea lui Karim Jackson. Existau oameni în Moscova, New York, Roma, Paris, Oslo și Napoli care practic mureau de nerăbdare să afle despre Wimbledon. Pentru ei, Wimbledonul era un mister, ca și Orinoco pentru Henry. Tot ce trebuia să facă, știa el bine, era să bage chestia aia la tipar.

De ce-i căşunase pe el pakistanezului ăstuia — dacă pakistanez era? De ce adoptase această atitudine extraordinar de negativă faţă de cea mai importantă suburbie din lumea occidentală? Să fie cumva din cauza tenisului? Ăia din Pakistan sunt cu crichetul, parcă. Asta era oare problema? Și, mai important chiar, ce căuta un pakistanez într-o funcție

însemnată și influentă la o editură? Tipul (dacă nu, poate, tipa) era, probabil, relativ nou în firmă; bine ar fi, se gândea Henry, să găsească o modalitate de a-l ocoli, ca să poată ajunge până la persoanele care aveau, efectiv, putere de decizie.

Nu trebuia să se mai gândească la carte. Dacă se gândea la carte îi făcea aproape mai rău decât dacă se gândea la Elinor. Da, cum spunea mereu mama lui, se va gândi la „ceva frumos". „Gândește-te la ceva frumos!" îi spunea ea lui Henry, seara la culcare, când îl învelea. Și, îndreptându-se spre Maple Drive pe străzile încă pustii ale cartierului, Henry se gândea la lucruri frumoase. Se gândea la taliu și la sindromul Guillain-Barré și la faptul dacă era sau nu prea târziu ca să-i facă lui Elinor o asigurare substanțială pe viață.

8

Totul se petrecu foarte repede după ce ajunse cu Maisie acasă.

Elinor dormea în continuare. Înainte ca ea să apuce să se trezească și să găsească edenwortul, Henry se apucă să pregătească cina. Maisie stătea într-un colț al bucătăriei, cu un baton de ciocolată în gură, altul în mâna dreaptă, altul în poală și un al patrulea alături, pe planșeta de vase, pentru eventualitatea în care s-ar fi întâmplat ceva cu celelalte trei.

Henry se întrerupse din treabă, cu ochii la edenwortul pe jumătate dezmembrat. Mai bine s-ar pune la curent cu ultima șarjă de instrucțiuni ale lui Elinor.

Îi scria bilețele. Bilețele în care îi spunea ce să ia pentru cină, bilețele amintindu-i să nu-și lase pantofii lângă pat... uneori îi lăsa bilețele în care îi povestea ce simte ea. Despre viață, despre lume și, mai presus de toate, despre el. De când începuse să meargă la ședințele de terapie, aceste bilețele deveniseră mai lungi și mai clare. Nu mai debutau cu „Dragă Henry" sau „Soțul meu drag", ci începeau pur și simplu prin identificarea „clipei de furie" (cum o învățase terapeuta ei). Din coșul cu legume, se profila acum un astfel de bilețel, de care Henry se apropie încet, de parcă i-ar fi fost teamă de o bombă neexplodată.

De ce nu înțelegi nevoile mele ca femeie? Nu prea ești legat de casă, Henry, nu-i așa? Ești foarte moralizator (nu pot

să nu ți-o spun). Îmi blochezi și îmi refuzi aspirațiile spre creativitate și permanență.

Elinor urma niște cursuri de arte plastice la Școala de artă din Wimbledon. Era deosebit de pasionată de ceramică, o dexteritate pe care n-avea șanse s-o dobândească, nici cât fiică-sa măcar, considera Henry.

Ucizi în mine nevoia de a progresa, de a mă schimba și de a deveni eu însămi. Ca un zid uriaș care ecranează firavele raze de lumină, tu înfrânezi elanul pasiunilor și al senzațiilor mele. Mi-e frică de tine, Henry!

Nici măcar pe jumătate cât mi-e mie frică de tine! se gândi Henry, plimbându-și privirea în jos pe restul de text (probabil că-l scrisese înainte să se ducă la culcare).

Mi-e teamă de violența masculină din tine. Într-o lume condusă de bărbați, pentru bărbați...

Poate, se gândi Henry, dar, dacă ar fi așa, eventual condusă de alți bărbați pentru alți bărbați. Eu nu sunt unul dintre acești bărbați!

Într-o lume de crudă lăcomie, violuri, războaie nucleare, control falocentric, unde femeile sunt date la o parte, cum să nu-mi fie teamă de tine? Cu ura asta feroce care știu că zace în tine? Ca un hoț sari la mine din întuneric, iar drepturile mele ca femeie sunt siluite de virilitatea ta obscenă!

Henry se privi în oglinda din bucătărie, în timp ce mototolea celelalte trei pagini ale recentei misive și le arunca în găleata de gunoi. Da, trebuia să recunoască, era însăși imaginea virilității obscene. Abătut, începu să tragă afară bamele și edenwortul. Dacă Elinor nu mânca legumele, atunci aproape în mod sigur carne mânca.

Elinor era o elevă eminentă la cursurile de psihoterapie. Întrucât învățase, întâi la un colegiu scump și apoi la Oxford University, cum să se exprime la comandă, considera că toate

creaturile acelea amărâte care-și târșâiau picioarele până pe Dorman Road, numărul 23, în fiecare sâmbătă, joi, luni și miercuri, nici nu se comparau cu ea. Majoritatea acestor femei se aflau „sub terapie" de mai mulți ani deja. Dificultățile lui Elinor erau, cel puțin din ceea ce povestea ea despre acele reuniuni, mai mari și mai bune decât ale colegelor ei. Era un fel de muncitoare stahanovistă în domeniul suferinței femeiești, fixând noi ținte pentru durere, găsindu-și săptămânal vreo nouă cruce emoțională de îndurat. Principalul subiect de pe agenda ședințelor de psihoterapie, cel puțin în prima fază, fusese Henry. Ședeau toate în cerc convenind ce mare porc era Henry.

Dar, cum observase Henry, o dată cu trecerea timpului, la ședințele de terapie s-au găsit și alte persoane vinovate de crima capitală de a bloca creativitatea lui Elinor. Existau alți sabotori și nimicitori, trotkiști și spioni dubli, care, subversiv și fără rușine, se furișau pe-acolo, blocând locul pe care Elinor îl merita de drept ca pictoriță recunoscută pe plan internațional, mare ziaristă sau cântăreață de operă. Mama ei, în primul rând.

Inițial, lui Henry nu-i venise să creadă că terapeuta țintise atât de bine. Dacă într-adevăr cineva o împiedicase pe Elinor să se afirme în pictură sau ca mare romancieră și nuvelistă, păi aceasta fusese chiar mama ei, o femeie scundă, trupeșă și sașie, care locuia foarte aproape de reactorul atomic de la Sellafield. În principal, fiindcă mama lui Elinor nu avea alt talent decât acela de a face zile fripte bărbaților și, se presupunea, transmisese aceste gene fiicei sale.

După câte se părea, găsind-o vinovată pe mamă de hidoasa și nociva culpă de a fi blocat creativitatea fiicei, terapista adoptase opinia că femeia reușise asta determinând-o pe Elinor să o iubească prea mult. Cum procedase în acest scop rămânea un mister pentru Henry, având în vedere că rolul maică-sii în viața lui Elinor se limita la două vizite pe an, în care se posta în camera lor din față și asculta poveștile lui Elinor despre cât de groaznic era Henry.

Puse puiul într-o pungă de gătit și pipăi prin buzunar flaconul de taliu.

— Uăăă! se strâmbă Maisie. Pui.

— N-are nimic, spuse Henry. Te saturi cu batoane de ciocolată și, pe urmă, te prefaci că mănânci din el, iar când o vezi că nu se uită la tine, îți golesc eu farfuria la gunoi.

— Bine! zise Maisie.

— Nici eu n-o să pun gura pe el, spuse Henry. E pui dintr-ăla de fermă, cum îi place ei...

— Ăăăă! făcu Maisie.

În timp ce Maisie molfăia al treilea baton de ciocolată, Henry se duse cu puiul la masa din fundul bucătăriei și, cu mare atenție, unse cu taliu pieptul păsării. Peste taliu, presără sare, un praf fin de piper și niște tarhon uscat. Era șase și jumătate.

Venind înapoi, curăță edenwortul și bamele, după care le tocă mărunt, ca să nu se mai observe ce erau de fapt. Fluiera în timp ce toca și, răsturnând legumele în tigaie, fredonă, pe melodia de la Candyman Blues, următorul cântec:

Taliu
Taliu
Guillain-Barré
Taliu
Taliu Taliu
Taliu Guillain-Barré

Sub tigaie mai era un bilețel.

Urăști femeile, nu-i așa? De ce urăști femeile? De ce ți-e așa frică de ele? De ce cauți să le distrugi? Să le caricaturizezi? Te sperie potențialul lor creator? Puterea lor menstruală? Puterea lor de a aduce pe lume copii? Urăști, de fapt, fondul lor de feminitate? Nu-i așa că urăști femeile, Henry?

Lui Henry nu-i venea în minte nici o femeie pe care să n-o poată suferi, în afară de Elinor. Și, desigur, mama lui Elinor.

Cum ar reacționa mama lui Elinor la moartea fiică-sii? Senzația lui Henry era că tipa s-ar ține tare. Se ținuse tare ca... mda, ca un bărbat, și când aflase de tumoarea la creier a soțului ei. „OK", păreau să zică fălcile ei pătrate, „Derek are o tumoare la creier. Se mai întâmplă. Trecem noi și peste asta!" Iar ea și fiică-sa trecuseră și peste asta. Făcuseră față. Sigur, făcuseră față mult mai bine decât tatăl lui Elinor, un tip de care lui Henry îi plăcuse întotdeauna. Vestea că era la un pas de moarte îl cam dăduse peste cap. Ajunsese să vorbească feroce despre sensul vieții, deșertăciunea ei, lipsa de perspectivă la Guardian Building Society. Evident, lui Elinor și maică-sii toate astea li se păruseră de prost gust.

„Tăticu' e deprimat", obișnuiau ele să spună, mijind ochii, cu bărbiile pătrate înfipte în piept, „foarte, foarte deprimat. Din cauză că o să moară".

Clar, după părerea lor, omul ar fi trebuit să privească mai bărbătește problema acestei tumori la creier. Normal ar fi fost ca un ins adept al sloganului „Fă-o singur" să-și fi folosit o parte din această energie pentru a lupta împotriva prăbușirii propriului sistem nervos central. Henry se gândea la înmormântarea socrului său, în timp ce băga la cuptor Puiul-cu-taliu, verificând încă o dată cât era ceasul. Se gândea la atitudinea demnă afișată de Elinor și de mama lui Elinor, la cât de bine le stătea în negru, la cum își păstraseră cumpătul chiar și când cutia dreptunghiulară în care era Derek dispăruse printr-o gaură din zidul crematoriului. La cum, în timp ce Elinor și mama lui Elinor stăteau în ploaie, lângă flori, la „Vale Crematorium", din Putney, cineva îi spusese lui „Ce tare se țin!" Bineînțeles că se țineau tare, se gândi Henry, din moment ce nu dădeau nici o ceapă degerată pe amărâtul ăla.

El își va pune scurta neagră de piele la înmormântarea lui Elinor. Și șosetele verzi. Și pantofii roșii. Se va îmbrăca exact cu hainele care ar enerva-o pe ea cel mai tare, dar că ar mai fi în viață. Iar dacă s-ar întâmpla ca mama lui Elinor să clacheze nervos, va plânge și el ca la teatru, iar

lumea va comenta, văzându-l pe urmă lângă flori, „Vai, vai, săracul, abia mai rezistă".

Era șase și patruzeci și cinci de minute. Programă cuptorul la o temperatură mai mare, iar la bame și edenwort făcu focul mai mic. În aproximativ o oră, Elinor va băga în gură prima înghițitură gustoasă de Pui-cu-taliu. Pe la miezul nopții, va simți un mare disconfort abdominal.

Fluierând încetișor, Henry puse masa, în timp ce, într-un colț al bucătăriei, Maisie termina ultimul baton de ciocolată și se apuca de treabă cu o pungă de pufuleți, un tub de dropsuri, vreo două sute de grame de caramele și un pachet mare cu rahat. În timp ce mânca, arunca priviri neliniștite spre bufetul de lângă plită, unde se aflau o punguliță cu cartofi prăjiți, niște bomboane asortate și două pachete de biscuiți. Din când în când, Henry se întreba dacă industria de produse alimentare nesănătoase va fi capabilă să facă față solicitărilor din partea lui Maisie, în anii ce vor veni.

Uneori, din vreun motiv obscur știut numai de ea, Elinor era drăgălașă. Henry nu prea reușea să-și dea seama de ce, întrucât după drăgălășenia asta nu se apuca întotdeauna să-i ceară bani sau vreo altă favoare; poate că-și amintea ceva ce el uitase complet, vreo întâmplare de pe vremea când își făceau curte (nu se poate să nu fi trecut și ei prin faza asta), sau poate se gândea cu alean la un Henry de care nici Henry nu mai știa acum, care îi trezise niște sentimente, cum ar fi plăcerea. Sau poate asta făcea parte din vreun ceas interior de-al ei și, în anumite momente, adesea la intervale de săptămâni sau luni, Elinor era programată să fie, pentru scurt timp, efectiv drăguță.

Chestia asta îl deruta întotdeauna.

— Bună, dragule! zise ea, apărând de după ușa bucătăriei, în treningul ei negru, cu părul negru pieptănat spre spate sub o cordeluță de plastic. Ce bine-am dormit!

Henry se uită la ea bănuitor. De ce spune asta? se gândi el. Ce-o fi în mintea ei?

Veni spre el și îi dădu un pupic pe obraz.

— Îmi pare rău că am fost nervoasă! spuse ea.

O voce mică, tremurătoare. Dacă plănuia să-l omoare!

— Faci de mâncare! zise ea.

— Da, exact!

Cu o fărâmă din Elinor cea-de-toate-zilele, nevastă-sa întinse un deget butucănos spre legume.

— Ce-i asta?

— E edenwort, dragă, spuse Henry. O legumă nouă!

Elinor nu apucă tigaia de pe foc, ca să dea cu ea de pereți. Luă un pic din ea, pe degetul arătător, și gustă.

— Bunicel!

— Am făcut și pui! zise Henry. Pui de fermă. Cum îți place ție. Crocant, la cuptor. Asezonat cu...

— Cu ce e asezonat? întrebă Elinor, suspicioasă.

— Cu ierburi bune! explică Henry. Ierburi proaspete și bune de grădină, fără nici un pic de chimicale!

— Mmmm! făcu Elinor.

Și porni în pas săltat spre Maisie care, de cum auzise pașii maică-sii, pitise sub pulover comoara ei de dulciuri.

Poate vrea să mă îmbuneze, se gândi Henry. Ca, din motive umanitare, să-mi vină greu s-o ucid. Veselă, acum, făcea câțiva pași de dans cu fiică-sa, cântând degajat cu glasul ei pur de soprană, în timp ce Maisie își târșâia picioarele pe lângă ea, căznindu-se să nu-i scape dulciurile de sub pulover.

— Puișooor bunuuț! cânta ea. Puișooor bunuuț!

Tot veselă și bine dispusă, încercă s-o salte pe fiică-sa de pe podea. Maisie, ca și Henry, nu putea suferi să fie ridicată în brațe. Se postase, așadar, neclintită, holbându-se serioasă la maică-sa și gândindu-se, Henry era convins, la rahatul delicios. Elinor o puse jos.

— Țepeni mai sunteți amândoi! zise ea.

Henry aruncă o privire spre Maisie. Ce voia Elinor, s-o domine și pe ea? Nu mai conta. În foarte scurt timp, va sta cu picioarele sub masă, iar fălcile ei uriașe vor molfăi din pieptul de pui.

Și, atunci, se auzi soneria la ușă.

9

Era Donald.

Elinor se bucură să-l vadă. Se duse ea să deschidă, iar Henry auzi o chicoteală pițigăiată, urmată de un lung cotcodăcit de încântare.

— Donald, zise ea. A venit Donald.

Henry se întreba dacă nevastă-sa nu trăia cumva cu Donald. ÎN TRIUNGHIUL DRAGOSTEI, MEDICUL DIN WIMBLEDON OTRĂVEȘTE, își imagină el în sinea lui. Sau: PASIUNE ȘI GROAZĂ — DOCTORUL ÎNDRĂGOSTIT ÎȘI OTRĂVEȘTE PACIENTA.

Nu. Donald n-ar face niciodată asta unui pacient. Culpa lui împotriva celor care îl solicitau ca medic era mai ușor de pedepsit. Categoric însă, se gândi Henry, tipul era vinovat că o plăcea pe Elinor și, când Donald intră în hol, clătinând din capul lui mare în vreme ce Elinor se tot afera în jurul lui, Henry se întrebă dacă nu se putea, *au fond*, ca nevastă-sa să fie o femeie agreabilă. Mulți o plăceau, se părea. Vecini, prieteni, colegi. Oamenii o invitau la masă, îi dădeau telefon și o felicitau de ziua ei; ce glumă sinistră ca însurat cu ea să fie tocmai unul dintre puținii inși care nu puteau s-o sufere.

— Stai să mănânci cu noi! spunea Elinor.

— Oh, Elinor, zise Donald, n-aș vrea...

Însă refuzul suna mai degrabă a posibilă acceptare. Elinor se duse la aragaz, cântând pe un ton înalt de soprană „Donald rămâne la masă... Donald rămâne la masă..." Când

cântecul acesta nu avu impactul la care se aștepta ea, Elinor se întoarse spre Henry, de parcă ar fi avut de-a face cu vreun iugoslav de la țară, și se apucă să frământe sârguincios din buze și limbă, cum făcea pe vremea când Elke — singura *au pair*[1] pe care o avuseseră — lucra la ei.

— Donald o să ia cina cu noi! spuse ea.

Henry izbuti să zâmbească. Încă o dată, Lustgarten îl prindea din urmă. „În momentul în care prietenul de familie, Donald Templeton, medicul destoinic și valoros care îi îngrijea pe soții Farr, s-a întâmplat să treacă pe la ei, planurile omului cunoscut ca Otrăvitorul din Wimbledon s-au împotmolit urât. Brusc, spre consternarea și dezamăgirea lui Farr, nu mai era o cină în doi, la gura sobei, intimă și fatală, ci Puiul-cu-taliu în trei!"

Lustgarten se opri lângă foc, cu mâna pe perete, privind fioros și amenințător spre obiectiv.

Lustgarten avea o problemă. Îi plăcea lui Donald pieptul de pui? Dacă da, cum să facă Henry să nu-i dea nici o bucată? Încercă să-și ajusteze trăsăturile, ca să semene cât mai puțin cu Macbeth.

— Oh! făcu el. Nemaipomenit!

Donald se uita la Maisie. „Doar zece ani", păreau să spună ochii lui mari și cenușii. „Zece ani, și nici o lună încă de trăit!" Maisie rânjea.

— Bună, Donald! spuse ea.

Henry încercă să capete ceva control asupra situației.

— Bravo, zise el, avem pentru tine un copan mare și gustos!

Donald nu păru indiferent la această propunere. Nu spuse „Știi, de fapt, de la pui mie îmi place pieptul!" Dar

---

[1] Tânără dintr-o altă țară care alege să locuiască în sânul unei familii (de obicei, vreme de un an), având grijă de copii și prestând munci menajere ușoare, contra unei sume de bani, din dorința de a trăi o nouă experiență culturală și a-și îmbunătăți cunoașterea unei limbi străine. (*N. ed.*)

era și prematur pentru asemenea tocmeli delicate. Curând, s-ar putea ca protocolul de tăiere a fripturii să devină un ritual la fel de dezvoltat și de complicat ca șahul, iar când se va ajunge la un asemenea progres asta se va întâmpla probabil în Wimbledon, dar, deocamdată, Henry se confrunta cu perspectiva neatrăgătoare a unei duble crime involuntare. Polinevrita e oare molipsitoare?

— Nu înțeleg ce se întâmplă, doctore! Au început amândouă să vomite și să vadă lumini scânteietoare! N-o fi vreo formă de... nu știu... (și, rapid)... polinevrită contagioasă?

Problema în acest caz, desigur, era riscul de a se apela la alt doctor, unul mai competent decât Donald, care să analizeze masa lor de seară. Nu — era musai ca în farfuria lui Donald să nu ajungă nici un pic de piept de pui. N-ar trebui să fie prea greu.

— Mi-a zis Henry, spunea Donald pe un ton voit dezinvolt, că parcă a început un pic să te jeneze iar polinevrita aia a ta mai veche.

Rostise asta de parcă l-ar fi amuzat ideea. Nu era nimic înfiorător sau înspăimântător legat de polinevrită, păreau să sugereze zâmbetul lui fin și mișcarea lină din cap, e și ea doar o boală... cum e... cancerul... ori tromboza coronariană... Alzheimer... sau lepra! Foarte curând, lumea va râde și de asta!

— Ți-a zis CEEE? croncăni Elinor.

Îi aruncă o privire aprigă, cum știa ea, stil Elinor. Expresia standard pentru „ce-mai-vrea-și-dobitocul-ăsta-și-dece-m-oi-fi-măritat-cu-el". Care, dintr-un motiv oarecare, se transformă pe urmă în râs.

— Ce prostuț poți fi! zise ea, împingându-l în glumă.

Henry se uită la Donald. „Minte, sărăcuța de ea, să n-o crezi!" se căznea el să-i spună din priviri. „Nu vrea să te mai necăjească și pe tine, cu asta." Donald, care continua să dea din cap, părea să nu priceapă nimic. Poate că intrase doar în starea aceea de transă, cum i se întâmpla de regulă ori de câte ori se discuta despre boli. Avea în ochi o expresie

pierdută, budistă — un soi de calm și pace care denotau absența completă a oricărui proces mental.

— Am fost un pic deprimată, atâta tot, zise ea.

Un pic deprimată? Un pic deprimată? Tu, care te-ai comportat ca brokerii la crahul din 1929?

— Hai să bem ceva! spuse Henry, gândindu-se la asta.

— Vin de Xeres, se grăbi Elinor să spună.

O halbă plină, scumpo? Sau vrei mai bine să-l turnăm într-o găleată?

— Sigur, iubito, spuse Henry, drăguț.

Donald alese scotch. Maisie ceru limonadă. Henry își turnă un pahar de Perrier. Trebuia să-și păstreze calmul și siguranța de sine, pentru sarcina care îl aștepta.

„Căci Farr", spunea Lustgarten, „în timp ce râdea și glumea cu bunul lui prieten, în camera din față a locuinței lor din Wimbledon, plănuia deja exact pe unde va ocoli cu cuțitul pieptul otrăvit, scobind tot mai adânc și mai departe de carnea toxică, pentru ca nici el, nici Templeton să nu aibă de suferit. Doctorul lui Farr nu intra în planul ucigaș al acestuia. Veninul, atât cel real, cât și cel metafizic, și-l rezerva pentru soție!"

Henry se duse la cuptor și se uită înăuntru, prin geamul îmbâcsit de grăsime. Vedea puiul. Rămăsese tot alb ca făina de ovăz în jurul părții cărnoase a pulpelor. Însă pieptul căpăta o culoare maro aurie — de la ierburi, piper negru și taliu se rumenea frumos. Se întoarse la Elinor și Donald.

Donald arăta, i se părea lui Henry, ca o combinație perfectă dintre Doctor Kildare și Gillespie, medicul mai în vârstă și mai înțelept din echipă. Donald afișa echilibrul perfect al omului ușor trecut de prima tinerețe — cârlionții cărunți, urechile mari, sculpturale, nasul foarte roman, în fine toate astea sugerau putere, maturitate, siguranță. Henry se concentră asupra feței lui Donald și, ca de-atâtea ori în ultima vreme, nu i se mai păru atât de greu să se uite la ea, de parcă ar fi ascultat ceva derulând banda înapoi. Îi cronometră reacțiile — încuviințări cu capul, „da"-uri și „într-adevăr"-uri —

pe o bază complet matematică, intercalând printre ele un fel de bot-*cum*-chiorâș care putea fi un vag dezacord sau preludiul la vreo afirmație proprie. Uneori, tipul lăsa și mai mult impresia de implicare, când deschidea gura și își împingea bărbia în față, până ce-l întrerupea cineva.

— De fapt, spunea Elinor, noi voiam să mergem în Portugalia, dar cred că vom rămâne în Wimbledon, anul ăsta. Eu, una, nu mă văd deloc plecând din Wimbledon!

Doar dacă nu pui la socoteală drumul până în Putney, la „Vale Crematorium", se gândi Henry. Ei, ce zici de plimbărica asta drăguță? Se ridică din nou și se duse la aragaz. Donald și Elinor vorbeau de-o jumătate de oră. Henry se minună iarăși de timp. Trecerea timpului părea să fie singurul eveniment din viața sa. Nimic nu se mai petrecea în el. Trecea doar, pur și simplu. Nu era chestia aia care zboară, cum se exprimau poeții. Era singurul lucru profilat la orizont, bușind la o parte realizări și sentimente cu o duritate dornică de afirmare, și nimic, nici conversația, nici vinul, nici partidele de sex sau goana după cunoștințe ori faimă nu îl puteau opri. Ce făcuseră ei, de fapt, cât puiul se rumenea la cuptor? Pe dracu'.

Poate că omorul reprezenta singura modalitate de a da un sens tuturor acestora. Poate de aceea și încerca să o otrăvească pe Elinor?! Pe moment, nu-i veni în minte de ce încerca s-o otrăvească pe Elinor. Era doar unul dintre lucrurile pe care le făcea îndeobște — ca atunci când întocmea testamente și cesiuni, la Harris, Harris și Overdene, sau țipa la Maisie să se ducă la culcare. Pe urmă, trase în jos ușa de la cuptor, simți mirosul dulceag și unsuros de carne, înțelegând că poate tocmai acest lucru constituia explicația pentru decizia lui de a duce treaba până la capăt.

O otrăvea pe Elinor fiindcă era acolo.

— Gata, zise Henry, vine și puiuțul!

Ea îi zâmbea. Dumnezeule, se gândi Henry, poate că terapia începe să dea rezultate. Poate că o să se transforme și ea într-o ființă umană normală, discretă. Poate că ăsta și e

rostul terapiei. În primul an și ceva, face din tine un fel de animal psihopat, dar apoi subit, ca un fluture când iese din pupă, îți răsar aripi, inima ți se deschide, devii... fermecător. O privea pe Elinor, în timp ce aducea puiul la masă.

Nu. Nu încă, oricum. Uciderea lui Elinor, considera Henry, rămânea un gest sănătos din punct de vedere ecologic. Ar mai dura pe puțin încă șapte sau opt ani ca să ajungă și ea s-arate cât de cât a om. Ba poate chiar mai mult. De fapt (Henry se duse înapoi la frigider, de unde scoase două sticle cu vin), dacă mergea mai departe cu actuala terapeută, nu avea absolut nici o șansă. Dacă mai avea totuși vreo șansă, nu încăpea îndoială că perspectiva era sumbră pentru orice persoană cu care ar putea veni în contact. Femeia aia îi tot spunea lui Elinor că avea nevoie să învețe să se impună. Asta mai lipsea! Îi trebuia lui Elinor să învețe să se impună cam cum îi trebuise și lui Napoleon.

— Puiuț drăguț! spuse Henry. Pui de fermă, bunuț și gustos.

Se uitau cam ciudat la el. Elinor mai luă o dușcă de sherry, iar Henry aranjă paharele de vin în dreptul fiecărui tacâm. Pe urmă, se duse înapoi la bufetul din bucătărie și, cu o îndemânare deprinsă printr-o practică îndelungată, pasă cuțitele și furculițele lui Maisie, care le așeză pe masă în obișnuitul ei stil excentric. Uneori, furculițele apăreau în dreapta, iar cuțitele în stânga, alteori (lui Henry i se păruse întotdeauna că acesta era felul lui Maisie de a le spune oamenilor că nu erau bineveniți) două cuțite sau doar o lingură. Elinor, care de obicei își asuma sarcina de a critica toate aspectele legate de comportamentul fiicei sale, era la al treilea pahar de sherry. Ea și Donald discutau despre mașini, cu mare entuziasm. Vorbeau despre Nissan Cherry, Volvo 740, Granada Ghia, Renault 5, Jaguar XJ6.

În ultima vreme, oamenii din Wimbledon discutau despre lucruri ca și cum ar fi fost oameni, iar despre oameni ca și cum ar fi fost lucruri. Le lipsea încrederea în propriile valori.

Henry intenționa să adauge un capitol spre sfârșitul *Istoriei complete a Wimbledonului*, în care plănuia să se ocupe de lipsa de tupeu pe care o sesiza în acest loc. Un măscărici cu care se întâlnise recent la o petrecere (tipul era, trebuia spus, din East Finchley) avusese tupeul să-i spună lui că New Yorkul era „mai vibrant" decât Wimbledonul. Turuise în continuare despre apartamentele mansardate. La New York, după câte se părea, oamenii locuiau în mansarde probabil fiindcă nu-și puteau permite să aibă o casă. „Neapărat să te duci acolo", îi spusese el lui Henry, împingându-și fața înainte, „e-atât de viu!" Și alt individ, care s-ar fi cuvenit să fie mai pe fază, chiar dacă era din Southfields, decretase că Wimbledonul era „mai degrabă nasol. Plin de contabili și avocați, nu crezi?" Și care e problema, mă rog, cu avocații? se întreba Henry. Se gândea cum îi zâmbea Harris lui Harris, ori de câte ori Henry trecea prin dreptul ușii de la birou. Se gândea cum se uita Overdene la el, din chichineața lui de sticlă, ori de câte ori Henry apărea de la masa de prânz, cu douăzeci de minute întârziere. Și constată cu ciudă că scrâșnea din dinți.

Henry răsuflă adânc. Mai devreme sau mai târziu, ceva trebuia să plesnească.

— Te simți bine? întrebă Elinor.

— Excelent, scumpa mea! spuse Henry.

Farfuriile erau pe masă. Grupul se așezase. Henry tranșa pasărea. Întâi, doamnele. Două, trei, patru bucăți uriașe de Pui-cu-taliu. Uns bine cu sos, garnisit cu niște edenwort și bame incalificabile, necomestibile. Întâi, doamnele. Dacă nu-ți plac legumele — ia niște carne! Întâi, doamnele. Farfuria se îndrepta spre Elinor.

— Picior e OK pentru tine, Donald? zise Henry.

— Știi, de fapt, am poftă de un pic de piept! zise Donald.

— Ia-l p-ăsta! făcu Elinor împingând spre el carnea ei otrăvită. Brusc, mi-a trecut foamea. Ia de-aici!

10

Firește, în toate cărțile, otrăvirea părea o treabă relativ simplă. Le faci cacao sau cafea cu lapte, ceai sau nes. Adaugi niște arsenic, antimoniu sau metal greu. Și-i vezi cum golesc cana până la fund. Henry ar fi trebuit să știe că, în cazul lui, operația se va dovedi ceva mai complicată. Urmărea, cu gura căscată, cum Donald zâmbea radios, privind în jos la Puiul-cu-taliu.

— Păi, hai să dăm piept cu el! spuse Donald.

Lui Elinor, poanta i se păru foarte nostimă. Era genul de glumă care avea priză în Wimbledon. În mod normal, Henry ar fi râs și el. Acum, privea mut de groază cum Donald își tăia o felie gigantică din carnea otrăvită.

— Nu vrei și tu un pic? o întrebă el, desperat, pe Elinor.

— Nu, zise ea. O să mănânc, poate, mai târziu.

— E-atât de bun! zise Henry, anemic.

— Mmmmm, făcu Donald, cu gura plină. Ce bun e!

Mestecă bine și, sub privirile lui Henry, începu să înghită. E mortal! mai spuse el.

Nici nu știi tu câtă dreptate ai, se gândi Henry.

Totul decurgea acum foarte, foarte lent. Sub privirile lui Henry (nimeni altcineva de la masă nu mai mânca), Donald ridică spre gură încă o furculiță plină. La jumătatea drumului, îi veni ideea să facă îmbucătura și mai apetisantă. Mânji bucata de pui cu edenwort, bame și sos, frecă roată cu ea pe farfurie și o dirijă din nou înspre gura lui mare și frumos desenată.

Edenwortul și bamele își vor face efectul. În mod sigur. Spre deosebire de taliu, intuia Henry, acestea aveau probabil un miros și un gust foarte pregnant. Suficient cât să-ți rămână în gât, de la prima mușcătură, categoric. Donald se va îneca, va scuipa și va depune toată îmbucătura înapoi pe farfurie. Însă, sub privirile lui Henry, Donald începu să zâmbească. Și nu chiar orice zâmbet. Nu numai că reușea să zâmbească așa, cu gura plină — lucru dificil și în cele mai propice situații —, dar zâmbetul acesta exprima atât de multe trăsături reale, pozitive, încât precis era menit să-ți vândă ceva. Mare păcat să-l irosească pe prieteni.

— Mmmm, făcea Donald, mmmm!

Și apoi, după un fel de „Doamne-e-atât-de-delicios-încât-laudele-s-de-prisos-dar-e-de-datoria-mea-să-mi-joc-rolul", continuă:

— E-atât de fraged. Atât de fraged și proaspăt!

Începuse chiar să se exprime ca în reclame. Lui îi plăcea cu adevărat „Puiul-cu-taliu" și voia ca toată lumea să afle asta. Simțindu-se copărtaș la această afacere („Spune-mi — cum de ți-a ieșit atât de fraged?"), Henry zise:

— Da, așa e. Foarte fraged. A fost un pic cam tare, carnea. Dar am...

— Astea ce sunt?

— Edenwort și bame.

Nici asta măcar nu-l făcu pe Donald să aplece gâtul în față și să înceapă să borască pe masă. Încuviință doar din cap, zâmbi și continuă să mestece Pui-cu-taliu, molcom și metodic.

Henry încerca să născocească o remarcă potrivită, care să meargă cu un gest expansiv. Genul de gest cu care, în mod logic, poți răsturna sticla pe masă, vărsând pe puțin jumate din ea în farfuria lui Donald. „Dar ce-nseamnă chestia asta?" poate, sau, „Doamne Sfinte, o să murim toți!"

Se simțea incapabil să inventeze un gest adecvat. Cu o violență născută din desperare, lovi cu brațul în prima sticlă

de lângă el, iar gâtul unei butelci de Tavel Rosé ateriză frumos în maldărul de pui din fața lui Donald, lăsând lichidul roz să pulseze pe farfurie.

— Henry! zise Elinor. Ce naiba te-a apucat?

— Scuze, zise Henry. Am alunecat.

Donald privea prostește la farfurie.

— Oh... zicea el, oh...

Se vedea clar, mai voia niște Pui-cu-taliu. Pe Henry îl înfuriase așa de rău mutra asta de copil neajutorat, încât parcă i-ar mai fi dat un pic. Pe urmă, ridicându-se în picioare, umflă farfuria de pe masă. Până s-apuce s-ajungă la găleată, Elinor îl înhăță strâns de încheietura mâinii. Avea palme puternice, așa că, judecând după forța cu care îl strângea, ai fi zis că era gata să-l azvârle peste umăr sau să-i trântească cine știe ce amenințare, ca să-l învețe minte.

Stai așa! Ia să ducem noi puiul ăsta la laborator, pentru analiză!

În realitate, zise: „Dă-i-l lui Tibbles."

Tibbles era pisica lui Henry. Sau, mai precis, era pisica lui Maisie. Sau, și mai precis, era pisica nimănui. Responsabilitatea pentru Tibbles era o treabă fluctuantă, constând în esență din faptul că acela care n-avea chef să-i dea de mâncare îi spunea celui despre care credea că avea sarcina s-o hrănească „E mâța ta!" Ea, în schimb, firește, ca mai toate pisicile, nu era decât a ei înseși. O pisicuță costelivă, care își petrecea viața încercând să rezolve dilemele centrale din viața ei — cum să intre sau să iasă din casă și de ce grăsanul numit Henry încerca să-i dea un picior de fiecare dată când celelalte două persoane din casă nu erau de față. Henry o ura pe Tibbles. Fabulase despre moartea ei aproape la fel de mult ca și despre moartea lui Elinor. De ce acum, când sfârșitul ei era atât de iminent, simțea totuși dorința de a-l evita?

— Bună idee! zise el și, luând farfuria și puiul, plecă grăbit la bucătărie. Îți tai niște picior! strigă el.

Oare cât de mult mâncase Donald? Suficient cât s-o mierlească? Și, dacă da, care era antidotul?

Foarte mult își dorea ca Donald să nu moară. Donald era plicticos, senzațional de incompetent în profesia lui, mulțumit de sine, îngâmfat, narcisist, aproape agresiv de îngust la minte. Dar era un englez de patruzeci de ani. Un om cu care să poți bea, ce naiba! Nu merita să moară otrăvit cu metale grele.

Exista parcă o secție de detoxificare la Charing Cross Hospital, nu?! În urmă cu câțiva ani, Maisie înghițise o cutie întreagă cu vitamine și, cu toate că Henry sugerase că, în opinia lui, stomacul lui Maisie ar putea rezista probabil unei diete cu cioburi de sticlă, aspirină și carne crudă, Elinor insistase să sune la Charing Cross Hospital. Din câte își amintea Henry, primise recomandările prin telefon. Dar cum să sune de-acasă? Putea să se ducă la un telefon public. „...Ăăă... cred că am înghițit un pic de taliu..." Cum să pună problema? „Prelucrez niște lentile optice cu indice mare de refracție și se pare că mi-a picat niște... ăăă... taliu pe sandviș..." Or să vrea să știe unde și cum, nu-i așa? Probabil că tipii țineau legătura permanent cu poliția. Oh, Doamne Dumnezeule, cât timp mai avea oare la dispoziție? Cât timp îi mai rămânea lui Donald de trăit? Nu prea mult, după cum arăta puiul. Un lucru era cert. Tibbles mai avea foarte puțin de trăit. Cu popoul în sus, căpșorul într-o parte, rontăia din porția lui Donald, trecând apoi la restul carcasei de pui otrăvit, pe care Henry i-l adăugase în farfurie.

Dacă se simțea suficient de bine încât să formuleze o opinie asupra problemei — și, așa cum evoluau lucrurile, nu era exclus s-o facă —, Elinor urma să aibă o opinie sumbră referitoare la otrăvirea lui Tibbles. Pe scara lucrurilor prețuite de ea, pentru care merita să lupte, pisicile nu se situau așa de sus ca delfinii, bunăoară, însă grupa lor era plasată categoric mai sus decât aceea a masculilor heterosexuali, de rasă albă și de vârstă mijlocie. Nu părea capabilă să înțeleagă faptul că și Henry era una dintre speciile amenințate, deși această amenințare era tratată cu dispreț de

majoritatea ecologiștilor și de aproape toate femeile. Poate tocmai de aceea, din ce în ce mai mult, Henry vedea viața ca o luptă între el și lucrurile la care soția lui ținea cu atâta pasiune — balene, foci, aborigeni, delfini... Dacă cineva l-ar pune să aleagă tranșant între un delfin și Henry (iar, în opinia lui Henry, lucrurile atinseseră deja o asemenea gravitate), el ar opta pentru Henry, de fiecare dată. Dar Elinor?

Stătea în picioare, privind în jos la Tibbles, respirând greoi. Tensiunea arterială, Henry. Tensiunea arterială. Nu te gândi la animale. Nu te gândi la nimic care să te tulbure. Gândește-te, cum spunea mama ta, la „ceva frumos". Gândește-te la Wimbledon. Gândește-te la șirul de case liniștite. Gândește-te la uruitul trenurilor electrice, care merg la Southfields și Putney. Gândește-te la grădinile de la stradă, frumos îngrijite, și la pașii navetiștilor care se întorc, la asfințit, spre inocența meticulos adunată a căminului.

Se simțea bine, acum. Tăie pentru Donald o bucată generoasă de picior necontaminat, după care se întoarse la masa din sufragerie. Acum. Cum o să poată telefona? Nu-i venea în minte nici un pretext convingător ca să poată ieși din casă. Va trebui să folosească aparatul din hol. Acum, cât mâncau ei. Se ridică în picioare.

— Trebuie să... ăăă...

Elinor și bărbatul condamnat se uitau ciudat la el.

— Dau un telefon, spuse Henry, cu o vioiciune care îl surprinse și pe el. E o problemă de serviciu. O chestie afurisită, cu niște cesiuni. Mi-e teamă să nu fie ceva abject.

Elinor îl privea cu ceea ce putea fi respect, la o adică. El nu discuta niciodată cu ea despre serviciul lui, în timp ce ea, asemenea multor oameni progresiști, vedea în legislație o sinistră conspirație pentru a-i escroca pe profani.

— Ca de obicei, totul depinde de Prosser v. Prosser, continuă Henry, cu lehamite de viață.

Și, cu pasul apăsat al marilor avocați în drum spre sala de judecată, Henry ieși în hol.

Ce curios. Încercarea de a o ucide îi conferise, parcă, lui Henry o nouă forță în relația lor. Devenise, subit, aproape ferm. Or, chiar de asta era nevoie. Exact în timp ce el închidea ușa, taliul își vedea de drum în jos, prin esofagul lui Donald, aluneca spre stomacul și tubul lui digestiv, unde sucurile gastrice aveau să-l preschimbe într-o boală greu de recunoscut pentru Donald. Nu mai avea timp de pierdut.

11

Henry formă numărul de la Charing Cross Hospital și ceru, în șoaptă, legătura la Secția de detoxificare.

— Care secție? zise centralista.

— Secția de detoxificare! șuieră Henry, pe un ton care i se păru și lui deosebit de suspicios.

— Nu se aude, alo...

— Secția de dezintoxicare! se încumetă Henry ceva mai tare.

Încercă să spună asta într-un fel care sugera că el suna adesea ca să mai schimbe o vorbă despre arsenic și taliu, ceea ce însemna că pretenția lui nu era deloc ciudată.

În momentul acela, Elinor veni în hol. Stătea acolo, pe întuneric, privind curioasă spre el.

— Alo, zise o voce la capătul firului. Secția de detoxificare.

— Alo, spuse Henry, cu însuflețire. La telefon Henry Farr, de la Harris, Harris și Overdene...

— Da, zise vocea, cu prudență.

Elinor se uita la el în continuare.

— Am o problemă legată de actele pentru cesiunea de pe Northwood Road, numărul 56. Întâmpin mari dificultăți în localizarea persoanei care răspunde de tomberoane.

— Aici e „Secția de detoxificare", repetă vocea, cu precauție.

— Știu, spuse Henry. Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie, seara, însă clientul meu mi-a dat de înțeles că,

în acest interval de timp, la dumnevoastră e ceva mai liber. Spuneți-mi, în contractul de închiriere, așa cum a fost încheiat inițial, l-ați putea lămuri pe clientul meu dacă a existat vreo referire expresă la controversa privind tomberoanele, sau problema a apărut doar după ce a intervenit maltezul?

Elinor încrucișă brațele la piept.

— Spune-i clientului dumitale, zise vocea de la celălalt capăt la firului, că ar avea mai multe șanse de a stabili cine răspunde de tomberoanele alea dacă și-ar angaja un avocat care să nu adreseze asemenea întrebări unor oameni preocupați, în principal, de farmacologie.

Și telefonul se închise.

— Vă mulțumesc din suflet, spuse Henry, simulând un entuziasm real. Informația ne-a fost de mare ajutor. Îl voi informa pe clientul meu, desigur, că domnul Makaroupides răspunde de toate astea, ceea ce îi va lua o mare piatră de pe inimă. O zi bună!

Puse receptorul în furcă și se holbă glacial la Elinor.

— La New York, e ora patru!

— Și, ce-i cu asta? zise Elinor.

— Acolo am sunat. Firma Glyn, Harwood și Schmeiss operează aproape în întregime în afara New Yorkului.

Elinor bulbucase ochii de uimire. Nu-l mai auzise niciodată pe Henry vorbind așa. Nici Henry, de altfel. Dar, la disperare, oamenii ajung să facă lucruri ciudate. Donald murea acolo, înăuntru, ce naiba! Nu era totuși ceva în cartea aia despre Graham Young? Graham îl băgase în chestia asta. Păi, atunci, Graham să-l scoată la liman. Din câte își amintea Henry, chiar Young sugerase antidotul pentru una dintre victimele lui. Dyner-și-nu-mai-știu-cum... dyner...

— Te simți bine? întrebă Elinor.

— Excelent, spuse Henry. Dar asta înseamnă că trebuie s-o șterg un pic până undeva.

Elinor căscă ochii mari, îngrijorată. Henry n-o ștergea niciodată un pic până undeva. Mai ales după ora nouă seara.

— Trebuie să dau o fugă la Martin Rubashon. Stă aici, aproape, dar din păcate va trebui să mă văd cu el între patru ochi.

Cine e Martin Rubashon ăsta? părea să spună expresia lui Elinor. Și de ce n-am mai auzit până acum numele lui?

— De ce „între patru ochi"? se interesă ea.

— Fiindcă e vorba despre tomberoane, bineînțeles, se enervă Henry. E un contract de nouă milioane de dolari. Doar n-o să las să-mi scape printre degete așa ceva, pentru niște nenorocite de tomberoane.

Și, cu o fermitate plină de un calm care îi lipsea complet, ieși din casă.

Când simți pe față aerul rece de toamnă, își aminti. Dynercaprol și clorură de potasiu. Asta era. La un moment dat, în timpul anchetei, Young sugerase poliției să folosească așa ceva. Tot ce trebuia să facă era să se ducă pe jos la Underwoods și să ia un pic de dynercaprol și clorură de potasiu. N-avea nici un chef de încă un drum la farmacia unde fusese de dimineață. Era ceva înspăimântător acolo, ceva, mda, maltbyiesc...

Mai avea, bineînțeles, câteva file din carnetul de rețete al lui Donald. Aruncând o privire rapidă înapoi, spre casă, alergă la mașină. O dată ajuns înăuntru, bâjbâi prin buzunar, ca să găsească foile de hârtie. Trebuia să aibă grijă să-și modifice scrisul. Nu se presupunea că doctorii au un scris imposibil de citit? În mod normal, Henry scria frumos, cu litere cursive, ordonate; acesta era singurul lui atu în materie de drept, cum se exprimase un coleg de breaslă mai răutăcios. Dar cât, totuși? Cât i-ar trebui lui Donald ca să se pună iarăși pe picioare? Și, dacă tot ajunsese la asta, cum o să-l facă Henry să înghită chestia aia, doar numai să se cațăre pe el, în timp ce dormea, și să i-o bage pe gât cu de-a sila, sau să i-o-ndese în fund? Se opri câteva clipe, cu formularul de rețetă mototolit pe genunchi, și se întrebă dacă Donald merita cu adevărat atâta efort. N-ar fi cumva mai simplu

să-l lase să se-ducă? Avusese o viață destul de frumoasă. O nevastă plăcută (în opinia lui, oricum), o casă drăguță, în suburbie. Și șase ani glorioși alături de Arfur.

Nu. Nu-i putea face așa ceva lui Donald. Henry completă formularul și porni cu mașina spre Underwoods.

Deși farmacistul întâmpină unele dificultăți în descifrarea rețetei, iar Henry trebui să recurgă la o pantomimă agasantă, din care reieșea igonoranța lui în legătură cu natura substanțelor chimice pe care le solicita, nu trecu mult timp până să ajungă înapoi la ușa casei de pe Maple Drive, numărul 54.

Eventual, putea strecura antidotul într-o budincă sau într-un vin de desert ori un *digestif*. Mai avea câteva ceasuri, oricum. Iar Elinor va trebui să mai aibă un pic de răbdare până la eliberarea ei salutară. Henry se întreba dacă dynercaprolul și colorura de potasiu, luate fără taliu, nu erau cumva otrăvitoare. Ar putea să-i pună un pic și lui Elinor. Dar nu, exact când se gândea la asta, realiză cât de dezolantă era sarcina din fața lui. Uciderea lui Elinor implica necesitatea multor ani de studiu pentru a putea fi realizată. Nu te poți repezi, pur și simplu la întâmplare, cum făcuse el, când venise acasă de la serviciu și se decisese, pe loc, să o eradicheze. Cum îi plăcea mamei ei să spună — fusese tare greu să o aducă până în faza asta, iar organizarea acestui ultim mic pas va lua și ea ceva timp.

În pragul ușii de la numărul 54, Henry rămase câteva momente în beznă, cu pumnii strânși. Sugrumătorul din Wimbledon. Înăuntru o vedea pe Elinor vorbind cu Donald, destul de înflăcărată, cu fața acoperită de părul lung. Pasionat, Donald încuviința cu capul, în timp ce ea vorbea. Elinor gesticula acum apropo de ceva care o excitase, delfini probabil, și, în timp ce flutura din brațe spre Donald, acesta o privea admirativ. Neîndoielnic, nevastă-sa era într-o formă fizică excelentă. Avea gâtul destul de gros, iar antebrațele, mda, nu-ți rămânea de spus decât că erau cărnoase.

Poți folosi un dres. Sau o coardă de pian. Ca ăia de la SAS[1].

Cu acest gând consolator, Henry apăsă prelung butonul soneriei: nevastă-sa se urni de pe scaun și păși soldățește pe hol. Hai, Henry! își mai zise el o dată. Hai, la atac! Seara avea o nouă agendă. Detoxificare urmată de strangulare. Hai, Henry! mai zise el, pentru ultima oară. Hai, la atac!

[1] Special Air Service (forțe speciale aeriene britanice, create în 1941). (*N. ed.*)

12

Amândoi refuzară orice ofertă de mâncare și băutură.

Conversația virase spre lege și ordine publică. Elinor începuse prin a discuta despre problemele ei, îi spuse Donald. Se părea că avea o chestie care se numea Complexul Madonei. Ori era o Madonă, iar lumea nu voia s-o creadă, ori, altfel, ea încerca să fie o Madonă și lumea încerca s-o împiedice, sau, eventual, era nevoită să fie o Madonă, împotriva voinței ei. Henry nu reușea să se dumirească, din spusele lui Donald, care dintre aceste posibilități se potrivea cel mai bine cu Complexul Madonei, din moment ce, de fapt, nu era deloc atent la discuția lor. Toată energia lui se canaliza în efortul de a aduce conversația la subiectul mâncării și al băuturii, numai că Donald, după ce explicase, sau nu reușise să explice, Complexul Madonei, trecu rapid la ceea ce numea el „problema" lui, care se dovedi a fi legea și ordinea publică.

— Trebuie să recunoști! zise el. Trebuie să recunoști! Dacă vine un derbedeu și mi-atacă familia, căminul. Dacă vreun puștan de negrotei îmi sparge casa și îmi violează nevasta... (Henry bulbucă ochii la el). Păi, l-aș strânge de gât cu mâinile mele, pe nemernicul ăsta. Nu văd de ce tinerii de culoare trebuie să aibă *carte blanche*[1] ca să-mi fure mie

[1] Mână liberă (lb. fr.). (*N. ed.*)

combina muzicală, să se cace pe CD-playerul meu și să-mi violeze nevasta. Nu văd de ce, efectiv.

Elinor se uita la Donald, cu gura căscată. Între ei, știa Henry, exista un fel de contract neformulat. Ea avea voie să vorbească despre ea, dacă și el avea voie să bată câmpii despre negri. Faptul că tipul urma să moară curând, se gândi Henry, conferea cuvintelor lui o pregnanță deosebită.

— Anglia, spunea Donald, era cândva cea mai civilizată țară din lume. Trebuie să recunoști, în Wimbledon nu aveai de ce să-ți fie frică. Corect?

— Corect! zise Henry.

— Dar acum, continuă Donald, Anglia este o țară de derbedei condusă de niște derbedei. O țară în care respectul față de lege și ordinea publică au mai puțină importanță decât problemele unor negricioși analfabeți.

Henry nu prea știa cum să răspundă la asta. Nu rezolvase doamna Thatcher, parcă, genul ăsta de probleme? Nu era, parcă, OK să fii rasist în ziua de azi? Donald se referea, probabil la perioada urâtă dinainte de doamna Thatcher, din câte își dădea seama Henry. Cum păția Henry, care avea tot patruzeci de ani, poate că și pe el îl cam lăsa memoria. Dacă nu cumva taliul începuse deja să îi afecteze creierul. Greu, cu Donald, să te lămurești exact în chestii din astea. Oricum ar fi stat lucrurile, bine era ca Henry să-i toarne ceva pe gât.

— Whisky, Donald?

— Nu vreau, mulțumesc.

— Bere? Coniac?

— Nu vreau.

— O cană cu ceai? Cafea?

— Nu, eu, nu.

Vin? Uzo? Votcă? Mied? Apă minerală? Cacao fierbinte? Dynercaprol? Clorură de potasiu?

— Cară-te de-aici, amicule negricios, zic eu. Cară-te de-aici, bunul meu vecin pakistanez. Și cară-te de-aici, grecoteiule

și arăboiule, dacă tot veni vorba. N-avem noi nevoie de voi. Anglia era cândva o țară cu multe cutii poștale roșii pe stâlpi, polițai cu nasul roșu și cetățeni cumsecade, cinstiți, cu care nu ți-era teamă să stai la masă. Acum, a ajuns o tabără de refugiați!

Elinor părea îndurerată. Suferința asta îi cam mergea la suflet lui Donald, observă Henry.

— Dar n-ar fi de datoria noastră, spuse Elinor, să-i primim cu brațele deschise pe refugiați? N-ar trebui ca oamenii de toate rasele și naționalitățile să fie primiți cu brațele deschise de către o țară afectuoasă?

Donald preferă să nu contrazică această vagă opinie cu conotații etice pozitive. Rânjea, oarecum patern, și dădea bucuros din mâini, cu ochii la Elinor.

— Problema mea, Elly, este următoarea... (*Elly? Elly?*) Unde mai e loc în toate astea pentru omul mărunt? Englezul de rând, mediocru. Ceea ce eu aș numi omul mărunt. Eu și Henry, să zicem, care nu ne dorim decât o ipotecă, o căsuță și să trăim liniștiți!

Elinor începu să scoată noi sunete de durere.

— Dar ce-ai zice de o oranjadă bună și rece? spuse Henry. Sau un sandviș?

Îl priveau amândoi ciudat. Elinor mijise ochii.

— Spală vasele, Henry! zise ea.

— Da, iubito! spuse Henry, dezinvolt.

Oh, bine. În fond, Donald și-a trăit viața. Clar, i-a sunat ceasul.

— Ce zici de niște apă minerală?

— Nu, bătrâne, mulțam, spuse Donald. Nu vezi că noi corectăm nedreptățile lumii, aici!

Henry se apucă să stivuiască farfuriile în mașina de spălat vase. Mânjite cum erau de grăsime, resturi de pui și edenwort, îi aminteau, ca de-atâtea ori până acum, de toată viața lui. Niște lucruri bune, dar iremediabil cârpăcite, care trebuie curățate la loc. Îl cuprinse din nou îndoiala aceea cumplită.

Poate că Wimbledonul nu era chiar atât de grozav. Poate că, într-adevăr, *Istoria completă* era cum spunea editorul ăla — un morman anost de prostii răsuflate. Poate — dar tocmai idei de genul ăsta nu-l lăsau pe Henry să doarmă la patru dimineața, când abia aștepta să se crape de ziuă. Nu avea de ce să se gândească la asta. Se poate și înnebuni din așa ceva.

Chiar și ca otrăvitor, o meserie nu prea grea, ai putea crede, el tot o catastrofă părea. Văzând că făcea treabă la bucătărie, Tibbles veni lângă el și începu să-și frece blana aspră de picioarele lui. Ce ciudat, dar îi va fi dor de Tibbles. Care o să se ducă întâi? Ea sau Donald?

— Ceea ce au dat lumii englezii, spuse Donald, este respectul pentru lege, ordine și decență. Mă refer la justiție, nu știu dacă m-am făcut clar? Un popor care ține cu pasiune la corectitudine, un popor al cărui sistem juridic este... mamă, Doamne!

Henry tresări, întorcându-se.

— Ți-e rău?

— Am avut un junghi în burtă.

— Of, făcu Henry. Bea ceva!

Dar Donald se îndoise de mijloc pe sofa.

Henry se repezi la bucătărie, turnă niște dynercaprol și clorură de potasiu într-un păhărel cu apă, cu care dădu fuga înapoi la Donald.

— Uite! zise el, încercând să facă pe veselul. Ceva bun la stomăcel. Îți ia durerea cu mâna.

Donald se uită bănuitor la el:

— Cel mai bun când te doare burta e...

— Repede... zise Henry, punându-i paharul la gură.

Donald scuipă lichidul.

— Ce te-a apucat, bătrâne? mormăi el. Vrei să mă otrăvești?

Era limpede că Donald extindea asupra propriei persoane aceeași atitudine brutală și intransigentă pe care o avea față de îngrijirile medicale în general.

— Nu, zise el. O să-mi treacă. Îmi revin imediat. O să... oh, Dumnezeule!

Henry mai făcu o tentativă. Cuprinzându-l pe Donald de umeri, cu brațul stâng, profită de prima relaxare a acestuia după spasmul de durere, ca să-i pună paharul la gură împingându-i capul pe sapte, și, așa cum făcea când îi dădea doctorii lui Maisie, turnă lichidul dincolo de dinții aceia perfect întreținuți. Donald înghiți zgomotos și trase un urlet; restul lichidului din pahar (bine că băuse măcar un pic) țâșni în sus, nimerind pe podeaua nisipie a sufrageriei.

— Henry, ce naiba e asta? exclamă Donald.

— Se numește... (Henry făcu o pauză) Globramină.

Denumirea aceasta păru să-l mai liniștească pe Donald.

— Parcă am mai auzit, remarcă el, gâfâind, deși nu mă prea pricep la doctorii. Sunt cam împotriva multora dintre medicamentele astea...

Hârâia deja, de parcă l-ar fi apucat o criză de astmă.

— Ia mai dă-i încolo de ticăloși! Să se descurce singuri!

Era greu de știut, totuși, dacă Donald luase suficient încât să poată scăpa cu viață. Dar bine că are măcar șansa să lupte, se gândi Henry. Ce păcat că Elinor renunțase la porția ei de mâncare. O fi avut un soi de radar, care a salvat-o în ultima clipă de cele mai rele efecte ale furiei și frustrării lui, își zise Henry. Asta era și motivul pentru care începu din nou să-l obsedeze totul. E un război între bărbați și femei, medita Henry. E un război, un război lung, amarnic și absurd, cu orașe incendiate, cetăți capturate, aliați trădați... iar la sfârșitul războiului, ca după toate războaiele, nu există nici un fel de victorie, ci doar compromisul jalnic al păcii.

Îi venea s-o omoare pe loc, acolo, de față cu Donald, Maisie și pisica. Îi venea să se năpustească la ea, s-o trântească pe jos și să-i trosnească de pământ căpățâna aia lucioasă și cretină, până ce i se împrăștiau creierii afară, pe podeaua aia lucioasă și cretină.

Nu făcu însă nimic. Stătea acolo în picioare, încleștând și descleștând pumnii, încercând să nu aibă nici o tresărire

nervoasă. Oare sunt cumva pe cale să mă țăcănesc? se gândea el. Și, dacă mă țăcănesc, o să mi se pară totul mai ușor?

— Dau o fugă să-l duc pe Donald acasă! spunea Elinor. Tu culc-o pe Maisie!

— Da, dragă! spuse Henry.

În timp ce Elinor și Donald își târșâiau picioarele spre ușă, Tibbles își croi drum în cameră. Uitându-se în stânga și în dreapta, se apropie cu eleganță de băltoaca de dynercaprol și clorură de potasiu. Privi de jur-împrejurul încăperii, ca să verifice, parcă, dacă nu mai existau și alți amatori, după care, urmărită de un Henry posac, se apucă să lipăie cu lăcomie.

Femei și pisici, se gândea Henry. Femei și pisici...

Acum, că Elinor și Donald plecaseră, Henry putea exersa tehnicile sugrumării.

Problema era cum s-o ia prin surprindere. Fiindcă Elinor nu se lăsa luată prin surprindere niciodată. Dacă se gândea bine acum, întotdeauna când știa că el era într-o încăpere, Elinor intra acolo cu multă precauție, parcă, pășind cu spatele la perete; dacă venea cumva lângă ea, aproape fără excepție îl ocolea repede, evitând de regulă să se atingă de el. Presupunerea lui Henry fusese tot timpul că lucrul acesta se datora repulsiei ei fizice absolut naturale față de el; se ferea de el, așa cum fugi de o duhoare sau de un cal periculos. Iar, până acum, baletul dezinvolt al acestei lipse de întâlniri i se păruse cumva o ușurare. La urma urmei, dezgustul era reciproc, așa că, în timp ce valsau amândoi de la cuptor la chiuvetă, de la fereastră la sertarul cu tacâmuri, zgâindu-se în sus, în jos, lateral, oriunde numai nu unul la celălalt, Henry presupusese mereu că toate astea nu denotau decât politețea uzuală a unei căsnicii britanice de suburbie.

Acum însă, că se gândea mai bine, evaluând diferitele puncte din casă ca posibile locuri de strangulare, constata că mișcările ei aveau un tipic clar. Întotdeauna — în dormitor și în bucătărie, în orice caz — Elinor încerca evident

să treacă prin spatele lui, iar pe terenuri mai deschise, cum erau holul, scările, camera de primire sau grădina, se mișca repede, categoric mult prea repede ca să mai apuce s-o strângă de gât. Precis o făcea intenționat.

Aproape singurele zone sigure erau toaleta și baia.

Urcă pe palier și examină toaleta. Principalul avantaj aici era că ușa nu se încuia niciodată. Singurul mijloc de apărare al lui Elinor era de a spune, pe un ton mai degrabă panicat — „Sunt aici!" — când vedea că se mișca un pic ușa. Se mai putea, de asemenea, în cazul în care își alegea cu grijă momentul atacului, să reușească s-o prindă, cum se spune, „pe picior greșit". Oricum, tot ar da nas în nas cu ea. Exista, pesemne, o temeinică explicație evoluționistă a faptului că nimeni nu proiectase încă vreodată o toaletă în care ocupantul să stea cu spatele la ușă — vreo reminiscență a vremurilor când omul primitiv era cel mai mult expus riscurilor în momentul defecației —, dar lucrul acesta însemna într-adevăr că utilizatorul unei toalete sesiza perfect când se apropia cineva.

Henry își luă avânt și dădu buzna pe ușă.

Nu era complet satisfăcător. Foarte posibil ca ea să se aplece și să-i tragă un cap în stomac. În plus, avea la îndemână peria pentru veceu, trei suluri de hârtie igienică și un exemplar cartonat al unui roman foarte lung de un autor peruan cu un nume de nepronunțat. Mai avea dinții și două brațe puternice.

Dinții. Spălatul pe dinți. O activitate ideală pentru a fi întreruptă prin strangulare. Seara târziu, Elinor cu spatele la ușă și, ca de fiecare dată când se spăla pe dinți, cuprinsă de un fel de transă. În picioare la ușa de la baie, Henry vizualiza binecunoscutul ei ritual. Elinor, ținând brațul stâng pe lângă corp, cotul drept ridicat în afară și antebrațul zgâlțâindu-se ca o bormașină. Capul neclintit, în timp ce mâna i se mișca în sus, în jos, dintr-o parte în cealaltă, sus, jos, dintr-o parte în cealaltă, iar periuța făcea *scârș-scârș* pe fildeșii

ei perfecți. O va face diseară. Va trebui să o facă diseară. N-ai voie să te dai bătut niciodată — cazi, te ridici și o iei de la capăt. La atac, Henry! își zise el. La atac!

— Scadența (de data asta vorbea cu voce tare) e la miezul nopții!

13

Maisie intră în baie, în timp ce el era postat în picioare, ușor în dreapta lavoarului, cu brațele întinse în afară, cu degetele mari suprapuse, strângând un gât imaginar.

— Te antrenezi la sugrumat? zise ea.

Henry tresări violent.

— De ce nu ești în pat? făcu el.

— Pozzo e supărat.

Pozzo era un animăluț negru și blănos care, cu ani în urmă, fusese al lui Henry. Înainte de Henry, fusese al tatălui lui Henry. Nu se știa clar dacă era zebră, panda, urs sau focă, pisică, ocelot ori cangur, dar, indiferent ce-o fi fost, ținând seama de felul cum arăta, avea toate motivele să fie supărat.

Henry se gândi s-o îmbuneze, vorbind râzgâiat cum fac copiii.

— E tare necăjit fiindcă mămica lui a fost rea cu el? zise Henry. Vrei să-i facem o injecție, ca să-i treacă?

Maisie se uită scârbită la el.

— Termină cu prostiile! zise ea.

Henry o înșfăcă zdravăn, o împinse spre lavoar și se apucă s-o spele pe dinți.

— Ești groaznic de răutăcioasă! zise el, spălând-o viguros pe dinți.

Maisie scoase limba la el (lucru deloc ușor când cineva te spală pe dinți), cu un sunet pârțâit.

— O urăși pe mami, așa-i? zise ea.

— Ba nu, cum s-o urăsc!?! zise Henry. O iubesc pe mami. O iubesc pe mami foarte mult și ea mă iubește pe mine și amândoi te iubim pe tine și toți trei plecăm țopa-țopa, țup-țup la plimbare prin pădure, ca niște iepurași zglobii.

Maisie râse gutural. Pe urmă, cu o undă de nervozitate în voce, spuse:

— Așa-i că o iubești pe mami?

— Oh, da, spuse Henry (avea senzația că părea incredibil de sincer). Din tot sufletul. Din adâncul inimii. Din străfundurile negre, de la milioane de kilometri dinăuntrul inimii mele întortocheate. Numai că sunt atât de rău, de pervertit și de mânjit cu noroi uscat, încât mi-e cam greu să-mi aduc aminte.

Maisie râse. Ea era una dintre puținele persoane din lumea asta care credeau sincer că Henry putea fi nostim. Probabil că și alții îl considerau amuzant, se gândea el, dar amuzant din niște motive greșite. Amuzant fiindcă avea patruzeci de ani, nu părea prea deștept și locuia într-o suburbie britanică numită Wimbledon. Nostim de-râzi-cu-mâna-la-gură, se gândea Henry, nostim ca și Karim Jackson...

— Au! Mă doare! țipă Maisie.

Spre groaza lui, Henry văzu că, în timp ce o spăla pe dinți, o apucase strâns de gât. Maisie avea o urmă roșie, brutală, de la degetele lui mari, exact în punctul de îmbinare dintre umeri și ceafă. Copleșit brusc de remușcări, se aplecă și o sărută în locul unde o durea. Se gândise la editorul ăla, de-aia făcuse asta. Cum de și-a permis ticălosul ăla să-i spună lui „nu"? Uite-așa, pur și simplu. Cum să ignori ceva ce ar putea fi (Henry era dispus să admită că *Istoria completă* mai trebuia poate încă prelucrată) una dintre cele mai interesante realizări ale secolului, în materie de istorie socială?! I se părea cumva monstruos de nedrept ca o decizie atât de importantă pentru viitorul cultural al Angliei să fie lăsată la cheremul unui pakistanez.

Henry nu era rasist. Dar nici nu voia să se-ajungă ca nemernicii ăia să dicteze. Chiar nu se mai săturau o dată?! De ce nu se potoleau un pic și ei? De ce Karim...

— Auuuu! țipă Maisie.

Iar o strângea de ceafă.

— Iartă-mă! făcu Henry.

— O să rămân fără nici un dinte.

Anglia ajunsese proprietatea altor oameni. După atâția ani de măreție, era acum un loc ca oricare altul. Or, într-un fel, asta era cea mai urâtă insultă.

— Auuuu! zise Maisie, din nou.

— Iartă-mă! spuse Henry.

Fata își întoarse spre el fața ca o farfurie.

— Îmi spui o poveste? zise ea.

— Sigur că da, scumpete, răspunse el.

Maisie era singura persoană cu care mai discuta, în ultima vreme. Și, în mod cert, tot ea era singura persoană căreia încerca să-i descrie ce simțea. Poveștile pe care i le spunea ei erau cu drumuri, copaci, case, munți, monștri, râuri și magicieni; dar în centrul poveștii se afla întotdeauna Henry. Henry, în poveste, trăia în Wimbledon, dar nu același Wimbledon. Nu era nici măcar Wimbledonul din *Istoria completă.* Era un Wimbledon în care unele lucruri se mai păstrau, dar altele nu. Un Wimbledon deopotrivă grotesc și prozaic. Sub mâinile lui Henry, cartierul periferic ajungea să semene cu un platou nefolosit de la Hollywood — plin de case din mucava sub un cer artificial. Și totuși, aproape fără voia lui Henry, suburbia reală continua să se infiltreze aici, până când printre casele de mucava simțeai mirosul putred de frunze moarte, izul înțepător al gazelor de eșapament și auzeai strigătele copiilor care se jucau în parc, sub cerul imens.

— Asta cu ce o să fie? întrebă ea în timp ce, ținându-l de mână, urcau cele câteva trepte care duceau la camera ei de la mansardă.

— Cu mine, când m-am preschimbat în porc! zise el.

Maisie sări în cameră.

— Ce fel de porc? întrebă ea.

— Un porc misogin! zise Henry.

— Asta înseamnă un soi bun de porc? se interesă ea.

— Nu, spuse Henry. Soiul ăsta de porc e oribil, bădăran, afurisit și hain.

— Și de ce te-ai preschimbat în el?

— Fiindcă eram supărat, zise Henry.

Se lungi lângă fiica lui pe pat și o cuprinse cu brațul. Maisie ridică privirea spre el.

— De ce erai supărat? întrebă ea.

— Pentru că pe nevastă-mea, scroafa, voiau s-o facă slănină, zise Henry.

— Și de ce voiau s-o facă slănină?

— Fiindcă se molipsise de o boală foarte urâtă, continuă Henry.

— Ce boală?

— Feminism se numește, spuse Henry. Sper ca tu să n-o iei niciodată, pentru că e ceva absolut oribil — te umfli rău și te faci ca o matahală, iar când ajungi în fază gravă te-apuci să-i trosnești pe bărbați în cap și să dai vina pe ei pentru orice. Și îți crește păr pe brațe, te faci musculoasă ca bărbații și devii mare specialistă la bătăi și păruieli.

Maisie vădea semne îngrijorătoare de interes față de feminism.

— Pare nostim! zise ea.

Pe urmă, se uită bănuitoare la Henry:

— Oricum, știu și eu ce este feminismul, spuse ea. Înseamnă să crezi că fetele și femeile sunt bune. Ce e rău în asta?

Foarte adesea, poveștile lui Henry duceau la asemenea discuții. De fapt, în multe ocazii, Maisie vorbea mai mult decât Henry.

— Nu e nimic rău în asta, spuse Henry. Ba, chiar, unele feministe sunt de-a dreptul drăguțe. Altele însă sunt niște

zgripțuroaice afuriste, care ar merita încuiate într-o pivniță, laolaltă cu multe alte feministe. Eu nu spun că femeile și fetele sunt rele. Cred că sunt drăguțe. Însă nu-mi place să mi se spună că băieții și bărbații sunt răi. Mi se pare prostesc și nedrept.

Maisie reflectă la asta. Apoi, spuse:

— Mda. Băieții și bărbații sunt acceptabili, presupun. În fine. Povestește mai departe.

— Așa, vasăzică, unde rămăsesem? spuse Henry. Da, nevastă-mea, scroafa...

Ce ciudat! El să fie aici, ca de obicei, spunându-i lui Maisie o poveste înainte de culcare, în timp ce câteva străzi mai încolo Donald trăgea să moară, probabil. Ori, dacă nu trăgea încă să moară, nici mult nu mai avea. Avantajul cu otrava (și, cu oarecare regret, Henry se împăcase cât de cât cu ideea morții lui Donald) era că acționa independent. Ca o bună secretară. Genul de secretară de care n-aveai cum face rost la Harris, Harris și Overdene. „Taliule", ziceai tu, „intră în acțiune!", iar taliul lua hârtiile, se fandosea un pic și pleca în lume să-ți facă ție treaba.

Cu sugrumatul nu era la fel.

— Iar mă strângi! spuse Maisie. De ce strângi așa?

— Fiindcă te iubesc, spuse Henry.

— Hai, zi cu porcul, mai departe! zise Maisie.

— Păi, reluă Henry, spuneam că nevastă-mea, scroafa...

— Dar cum o chema?

— O chema Elinor, spuse Henry.

— Oh, ca pe mami, remarcă Maisie.

— Da, numai că nevasta mea nu era ca mami, preciză Henry. Mami e dulce, bună și blândă. Scroafa însă era odioasă, îngâmfată și insuportabilă.

— Fiindcă era feministă! spuse Maisie, ușor sarcastică.

— Exact! exclamă Henry. Ceea ce nu înseamnă că era odioasă și îngâmfată *fiindcă* era feministă. Repet. Nu toate feministele sunt odioase și îngâmfate. Dar nici nu au dreptate,

automat, în toate privințele. Iar cele care concep viața doar ca pe o luptă între bărbați și femei — ceea ce, firește, și este, presupun, sunt...

Se opri. Maisie se uita dubios la el. Povestea nu-i ieșea bine deloc. Era infestată de îndoieli. Cumva, lumea exterioară pătrunsese înăuntru, nepoftită, și destrămase urzeala basmului. Observațiile întâmplătoare despre viață, religie, artă, politică, făcute altă dată în treacăt, ajunseseră acum să domine povestea. Se văzu brusc așa cum era, un bărbat gras pe un pat, ținând tirade fiică-sii despre feminism. Chiar în halul ăsta ajunsese? Poate că, într-adevăr, ura femeile? Dacă Elinor avea dreptate? Or, dacă avea dreptate, nu cumva nici n-ar mai trebui să încerce s-o omoare?

Nu. Era doar o misiune dificilă și greu de realizat. Atâta tot. Îți tulbura liniștea sufletească. Din afară, crima părea o alternativă la divorț, liniștită și rațională. Dar, când ajungeai să te implici efectiv în ea, când te coborai adânc până la abatajul crimei, constatai că putea fi ceva la fel de complicat și de nesatisfăcător ca și o căsnicie.

Mai bine ar adormi-o pe Maisie. Nu-i convenea ca fata să audă când el i-o sugruma pe maică-sa.

— De fapt, zise el, povestea asta este despre tatăl porcului.

— Aha, făcu Maisie.

— Mai precis, e despre taică-meu, continuă Henry. Care, desigur, în poveste era tot porc. Și, deși nu o puteam suferi pe nevastă-mea, scroafa, și nici pe maică-mea, tot o scroafă și ea, dacă veni vorba, țineam foarte mult la porcul de taică-meu. Pentru că, la fel ca mine, era și el un porc misogin. Locuiam toți în cocina aceea, lângă Wimbledon Hill. Era o cocină foarte costisitoare și, ca toți ceilalți porci de pe stradă, aveam și noi o ipotecă grea...

Văzu că Maisie se pregătea să deschidă gură și, pentru ca fata să nu apuce să pună inevitabila întrebare, zise:

— Împrumutasem bani de la banca de porci. În fine, într-o bună zi fermierul care deținea strada a bătut la ușa

noastră și ne-a spus că pe porcul de taică-meu urmau să-l facă *slănină*. Nu exista cale de scăpare. A doua zi, trebuia să ne prezentăm toți la namila aia de măcelar pocit, înspăimântător și hidos care, dacă nu știai cumva, locuiește, dar chiar *locuiește* la trei străzi distanță de noi! E un tip înalt și flegmatic, iar uneori nu se ia numai de porci, ci și de fetițele lacome care se fac ca niște porci, cu prea multe dulciuri!

De spaimă, Maisie căscase niște ochi mari cât cepele. Henry se întoarse și o bătu ușor pe piept.

— Dar, reluă el, nevasă-mea scroafa, Elinor, s-a gândit că trebuia să-l salveze pe porcul de taică-meu. S-a gândit că nu se putea, nu era voie ca un porc din Wimbledon, așa gras ca el, să ajungă sub satârul unui măcelar hain care locuiește, dacă te interesează poate, pe Clifton Road, imediat lângă parc, iar poveste mai grozavă decât aceea despre cum l-a anihilat ea pe fiorosul lui prieten, Fermierul Dune, și a coalizat toată porcimea din Wimbledon, nici că s-a mai spus vreodată. Vei afla cum însuși Fermierul Dune a fost mâncat de o turmă de porci. Vei afla cum au decis porcii ca toate casele să fie în proprietatea lor și cum porci ca mine, care lucram la Harris, Harris și Overdene, au ajuns să mănânce acte și documente ziua în amiaza mare, pe stradă. Dar cel mai mult vei afla despre măcelar, un nemernic hain și crâncen, care n-are nici un pic de milă!

Maisie continua să se holbeze la el. Îi tremura bărbia de frică, iar ochii ei albaștri și mari priveau undeva departe, dincolo de Henry și de perdelele cu model lucios, la ceva ce numai copiii văd. Henry o îmbrățișă strâns, simțindu-se despovărat de oroarea aceea lăuntrică și, subit, lipsit de griji.

— Îți povestesc restul mâine seară!

Când vom fi o familie monoparentală.

Lui Henry îi convenea ideea de forma o familie monoparentală. Vor fi emisiuni despre el la televizor. Diverse grupuri de sprijin își vor afișa numerele de telefon pentru el, seara târziu, pe Channel 4. Realiză că, pentru prima oară

în viață, va avea o problemă acceptabilă din punct de vedere social. Faptul că era gras, avea patruzeci de ani și își ura nevasta și slujba nu constituia ceva acceptabil pe plan social. Crima va face din el ceva ce Henry bănuia de mult că ar putea fi, dar nici nu visase vreodată să devină — interesant.

Pe moment, își dori enorm să-i poată spune toate astea lui Elinor. Să discute cu ea, să o lămurească, să i se destăinuie, așa cum obișnuiesc oamenii să procedeze când își țin victimele cu pistolul la tâmplă. „Vedeți, domnule comisar, o să muriți fiindcă...". „Elinor" — parcă o și vedea albă la față și îngrijorată — „trebuie să mă lași să te sugrum. Am nevoie să mă dezvolt, să mă transform și să îmi definesc personalitatea, așa cum înțeleg eu. Terapeutul meu, Elinor, un tip pe nume Graham Young, presupune că singura modalitate prin care aș putea progresa emoțional este să-mi încleștez degetele în jurul traheii tale, după care să strâng, să strâng și să strâng, până te faci neagră la față..."

Strângea. Dar nu pe Maisie. De data asta, strângea tăblia patului. Iar fiică-sa, cu capul ei mare legănându-se ușor peste pieptul lui, dormea bușteau.

Dedesubt, ușa de la intrare se deschise și pe urmă se închise încetișor. Henry își desfăcu degetele de pe umărul fetei, o înveli bine sub plăpumioară și, pășind ușor în vârful picioarelor, ieși cu o nouă precizie pe palierul întunecos. Zâmbi satisfăcut, în capul scărilor. Nu mai era mult, acum. Nu mai era mult.

14

— Donald e groaznic de bolnav! spuse Elinor din prima, când se întâlni cu ea în hol.

Imediat ce anunță acest lucru, se împinse brutal pe lângă el, pornind spre bucătărie. Mda, nu prea rău ca ostilitate post-terapeutică, se gândi Henry. Semăna mai degrabă cu o aversiune clară și fățișă. Se simțea capabil să facă față. Astfel de situații trebuie abordate cu bărbăție.

Mare păcat. Sugrumatul necesita, efectiv, un partener mai cooperant decât Elinor. O făptură din aceea pisicoasă, cum văzuse el prin filme, în copilărie, în anii '50, îmbrăcată cu o cămășuță de noapte *baby-doll*[1], scurtă până la talie, genul de femeie căreia s-ar fi zis că nimic nu-i plăcea mai mult pe lume decât să zacă lungită pe spate printre așternuturile din nylon galben, așteptând cu voluptate să fie sugrumată.

Tot feminismul era de vină. În ziua de azi, femeile umblă cu de toate la ele, în afară de gaze lacrimogene, poate; toate — cel puțin, toate femeile pe care le cunoștea Elinor — erau mari specialiste la arte marțiale. Se duse după ea la bucătărie unde, din câte se vedea, Elinor era încă în stare de funcționare.

— Groaznic, groaznic de bolnav! zise ea, peste umăr, după care se aplecă spre mașina de spălat vase, luă de-acolo un teanc de farfurii și porni cu ele spre un bufet.

---

[1] Păpușică. (*N. ed.*)

În timp ce mergea, azvârlea remarce peste umăr, cum fac dirijorii când orchestra se pregătește să atace finalul apoteotic.

Este într-o stare foarte gravă, Henry, spunea ea. Se chinuiește cumplit, pricepi? (Iar o pauză) Da, ce dureri în piept! Pielea uscată-uscată! Pulsul mic! Dureri de cap! (Și acum finalul) Bietul Donald, săracul de el!

Păi, era din vina lui, se gândi Henry. Să se-nvețe minte să mai ciugulească din farfuria altuia! Ce bine ar fi fost să fi reușit să-i toarne pe gât un pic mai mult dynercaprol și clorură de potasiu! Elinor se întoarse spre el.

— L-am chemat pe Roger-de-la-dispensar!

Roger-de-la-dispensar, vasăzică? se gândi Henry. Păi, ăsta o să-l dea gata cât ai zice pește.

— Săracul Donald! spuse el, moale.

— Am impresia că nu prea ții la Donald! zise ea, ieșind din bufet, cu mișcări largi ca înotătorii în piscină.

După părerea lui Henry, asta era o nedreptate. El ținea foarte mult la Donald; iar perspectiva morții lui iminente nu avea cum să spulbere acest sentiment, din moment ce el era individul direct răspunzător de această situație. Mda, poate nu chiar direct răspunzător. Păi, și treaba asta cu răspunderea față de oameni avea o limită totuși, nu?! Henry nu făcuse decât să pună otravă pe puiul din care nătărăul ăla ținuse morțiș să mănânce. Cum să însemne asta, atunci, că Henry era „direct răspunzător"? La noi, asemenea noțiuni primitive de moralitate nici nu mai contează, se gândi Henry.

— Ție nu-ți pasă de nimeni! Nu-ți pasă de nimeni, decât de tine însuți și de lumea ta meschină și îngustă.

— Da?! Dar ție de ce-ți pasă, mă rog? spuse Henry.

Elinor își împinse spre el fălcile pătrate.

— Mie îmi pasă de artă! spuse ea. De sentimente! Oameni! De lumea din jurul meu!

Bineînțeles că nu se referă la lumea din jurul ei, se gândi Henry. Lumea din jurul ei era formată în mare parte din

Wimbledon. Ea se referea la cu totul altă lume. O lume de femei generoase și de bărbați puternici, dar la fel de generoși, o lume de dansuri bengaleze, idei apărate cu patimă și zece feluri diferite de psihanaliză. O lume care exista doar în capul ei.

Henry își vârî mâinile adânc în buzunare, cu un aer posomorât. Se întreba ce ceartă să aleagă din biblioteca de scandaluri de care dispunea. Avea să fie o ceartă importantă. Parcă o și vedea acum, pusă bine într-o cutie de casetă audio. *Ultima ceartă dinaintea strangulării.* O să fie cearta „Ce rece și nesimțitor ești", ori „De ce ești așa de moale", cearta cu „Ești gras", cearta cu „Ești rasist", cearta cu „Ești de dreapta", cearta cu „Ești de stânga", cearta cu „Ce merite are Jane Austen", cearta cu „Cine conduce mașina", cearta cu „Cine se ocupă de Maisie" sau cearta „Cum de poți fi atât de acru și sucit". După ce chibzui bine câteva momente, Henry alese cearta „Sexul". Cearta cu „Sexul" era întotdeauna cea mai bună. Era urâtă într-un mod atât de splendid și de previzibil. Se urma aceeași pistă de ani de zile, se stârnea în părți furia, apatia și disprețul, exact în locurile uzuale, și se sfârșea, ca întotdeauna, cu un scor nul. Henry își scoase în afară buza inferioară și, cu o voce ciudată, spuse: „Ce-ar fi să facem amor?"

Elinor se uită la el, împietrită.

— Știi tu, un pic de sex, continuă Henry. Ne dezbrăcăm în pielea goală, eu îmi bag penisul în tine, îl împing înăuntru și-l trag afară câteva minute, curge o chestie albă, iar tu spui „Gata?" Iar eu zic „Acolo de unde a ieșit nu mai e deloc". Și tu spui „De ce nu ești și tu mai tandru?" Iar eu spun „De ce n-are ursul coadă, de-aia!" Haide, că știi tu. Ne regulăm. Sunt convins că mai ții minte. Ne-am regulat și noi odată, nu-i așa? Acum câțiva ani.

Elinor rămăsese cu gura căscată. Arăta acum ca un fel de aspirator casnic, cu gura deschisă ca să absoarbă gunoiul din gospodărie. Așa că Henry n-o lăsă să aștepte.

— Sau sex anal, zise el, căscând. Sexul anal pare tentant. Am citit despre asta în revista *Knave*. Și în revista aia, *Hot Bitch*. Trebuie să te duci în Olanda pentru așa ceva, dar merită să bați atâta drum. Este ceva foarte instructiv. Sau oral. Poți să mă sugi, dacă vrei. Dăm și drumul la imitația de foc din șemineu!

Iar, la faza asta, îi aruncă o privire libidinoasă și complice. Drept răspuns, gura lui Elinor se mai căscă un pic.

— Sau un pic de masochism, cu flagelări! continuă Henry însuflețit. Mmm, ce-mi place!

Elinor scoase un fel de horcăit. Pe moment, crezu că o să-l pocnească, dar apoi se făcu stacojie la față, gura începu să i se bălăngănească încolo și încoace, ca o ușă bătută de vânt, și un sunet îi ieși din nas, de parcă tocmai ar fi înghițit o cutie cu praf de curățat. Elinor râdea. Era în esență un Râs-de-paradă, ceva ce demonstra că ea se putea ridica deasupra lui Henry, însă (or asta îl cam contraria un pic) undeva în fundul sufletului ei sesiza o vagă undă de amuzament real.

— Vai, Henry, zise Elinor, astupându-și gura cu palma și gemând artistic. Tu te ții de glume, așa-i? Asta era, nu?!

Dar râsul ei încetă brusc. Clar, fusese doar un tertip. Pe urmă, spuse foarte repede, ca la întrebările capcană, cu răspuns Da/Nu, la un concurs de cunoștințe generale:

— „Sfaturile matrimoniale" nu te-au ajutat prea mult în privința nevoii de defulare, nu-i așa?

Pe Henry, începea să-l amuze toată chestia asta.

— „Sfaturile matrimoniale", spuse el, n-au înțeles nevoia mea de a termina brutal în chiloți albi foarte mulați.

De la „Sfaturile matrimoniale" fusese un tip pe nume Kevin care, în opinia lui Henry, voise să se dea la Elinor. Ea, versată în tainele terapiei, începuse după primele ședințe să disece motivele lui Kevin, explicându-i-le, iar el, ca un câine ascultător, ajunsese să încuviințeze lent din cap, în timp ce ea îi spunea clar, complet, franc la ce se referea el de fapt când zicea ce gândea despre ceea ce simțeau ea sau

Henry, și cum ceea ce credea el că gândea despre ceea ce simțeau ei sau spuneau ei că simt probabil nu era ceea ce simțea el în realitate, așa cum nici ceea ce spuneau ei că simt nu era în esență ceea ce simțeau ei de fapt. Exceptând, firește, cazul ei. Deoarece ceea ce credea ea că simte era ceea ce chiar simțea efectiv, și afirma asta sus și tare, așa că, în fond, ceilalți, treaba lor, n-aveau decât să se ducă dracului și s-o lase pe ea în pace. Asta se numea „a păstra legătura cu sentimentele tale".

— La „Sfaturi matrimoniale", continuă Henry, nu mă simțeam capabil să discut despre nevoia de a te lega de pat și de a te biciui cu șnurul de la pijama. Dar, de fapt, nu asta era pe ordinea de zi, așa-i? Pe ordinea de zi, era ceva numit Tandrețe, cu „T" mare. Ei bine — și Henry împinse fața spre ea, lăsând să i se prelingă pe bărbie un firicel subțire de salivă. Tandrețea nu este decât o altă formă a controlului femeiesc. Tandrețea este doar ceva ce le place femeilor, fiindcă le ajută să domine. Tandrețea reprezintă vocea aceea hidoasă, gângurită, cu care mamele își conving odraslele să facă asta, să se ducă acolo, să stea aici. M-am săturat până peste cap să mi se tot spună cum stăpânesc și controlează bărbații lumea. Află de la mine că nu e așa. Toți pornesc în viață prin a face ceea ce vrea de la ei o femeie oarecare. Și știi ce armă folosește aceasta? Folosește Tandrețea cu „T" mare!

Elinor își încrucișă brațele la piept și, scuturând din cap cum făcea Henry uneori, când îi tăia calea câte-un șofer, începu să se foiască în sus și în jos, pe dalele roșii din bucătărie. Pufnea și sforăia, râdea nervos și scotea o groază de sunete mai degrabă nearticulate, după cum i se părea lui Henry.

— În principal... spunea ea, în principal... eu cred... nu știu, dar eu cred... bănuiesc... simt...

La care, își ridică fața albă și pătrată până în dreptul lui, căutându-i privirea. Pe urmă, reușind performanța

miraculoasă de a accentua egal fiecare cuvânt din propoziție, spuse:

— Noi-am-ajuns-la-capătul-drumului.

În acel moment, sună telefonul. Henry răspunse. Era soția lui Donald. Henry nu putea și nu va putea niciodată să-și aducă aminte cum o chema.

— Știi, Donald a... zise ea.

— Da, spuse Henry.

Vorbise pe un ton sec și tăios, ca oamenii de afaceri. Poate cam prea formal, totuși, se gândi el. Parcă te-ai fi așteptat ca următoarea lui replică să fie: „Sunt la ședință."

— Știi... Donald a...

— Da?

Vocea femeii derapă brusc, devenind isterică. Pe moment, Henry crezu că tipa va bufni în râs, dar pe urmă se auzi explozia subită a unor hohote de plâns.

— Donald a... murit!

În momentul acela, Tibbles intră în cameră.

— A venit „Roger-de-la-dispensar"!

Păi, nici nu mă mai mir atunci că a murit. Dimpotrivă, mă mir cum de nu sunteți toți morți deja!

— A murit, a murit, a murit, a murit!

Ce-o apucase pe doamna Donald asta (cum o chema, de fapt?) să se comporte ca o figurantă din *Oedipus Rex*?! Bun, Donald murise. Și ce era cu asta? O mulțime de alte ființe vor mai muri încă în noaptea asta. Uite, Tibbles bunăoară. Arăta un pic cam ca în dimineața aceea când îi făcuseră histerectomie. Mergea, se oprea și punea picioarele jos cu multă grijă, totul ca și cum ar fi fost o felină normală, însă într-un chip jalnic mișcările ei nu prea erau pisicești. Arăta de parcă n-ar fi fost prea sigură că era pisică, de parcă, se gândi Henry, una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt din cele nouă vieți ale ei se scurgeau din ea, ca sângele dintr-o rană.

Henry ridică privirea spre Elinor și, cu un aer superior, spuse:

— A murit Donald!

— Oh, Doamne, Dumnezeule! zise Elinor. Oh, nu! Oh, nu! Oh, nu! Oh, Doamne, Dumnezeule!

Hei, ia-o mai ușor, se gândi Henry. Nu ți-era decât doctor!

La celălalt capăt al firului, doamna Donald (cum o chema, de fapt?) se jelea cu aceeași teatralitate.

— Stop respirator la 11.30 p. m., zicea ea (de ce-or fi femeile de o asemenea scrupulozitate în privința detaliilor?), iar înainte de asta n-a mai putut să respire. Zicea că îl durea violent capul. Și pe urmă a avut halucinații. I se părea că era un porc în cameră.

— Ce fel de porc?

— Nu știu. Un porc, pur și simplu. Oh, Doamne, Dumnezeule! Oh, Doamne, Dumnezeule! Era atât de dulce. L-am iubit atât de mult.

— Și eu... of, Isuse... țineam la el. Ce băiat de treabă! Un tip nemaipomenit, pe cuvânt!

— Și, oh, Doamne, Dumnezeule, așa, dintr-o dată! Așa, dintr-o dată! A murit a murit a murit a murit a murit. N-o să se mai întoarcă niciodată. A murit.

O pauză.

— E-aici Roger-de-la-dispensar!

Bun.

— A fost un om atât de bun, de leal, de onest, de curajos, de dulce și de blând. Și... ce doctor bun era!

După părerea lui Henry, reacția asta era tipică, din păcate, pentru felul în care lumea vorbește despre cei decedați de curând. Inadecvată ar fi o modalitate indulgentă de a caracteriza caracterizarea făcută de doamna Donald soțului ei. Henry ținea receptorul la un metru de ureche. Mici suspine sugrumate curgeau din aparat, împrăștiindu-se prin cameră. Elinor se balansă spre el. Pe moment, Henry crezu că voia să-l pocnească, dar nu, Elinor înșfăcă

receptorul din mâna lui și, trăgându-l în jos pe podea, o dată cu ea, se apucă să reverse pe fir dragoste, sprijin, tandrețe și liniște.

— Billykins, zicea ea (cum s-o cheme pe femeie așa?), Billykins, e-atât de groaznic!

Henry se mută în celălalt capăt al camerei. Elinor se așeză pe podea, cu pletele lungi și negre revărsate în jurul ei, și începu să spună o mulțime de „Da... da... da, știu..." și „Bineînțeles...". Asculta în receptor, se gândea Henry, așa cum patinează unele figuri publice. Probabil că Billykins îi povestea despre Donald-Bucătarul rafinat, Donald-Marele luptător pentru transformări sociale, Donald-Romancierul. Nu putea să fi fost doar Donald-Marele Doctor.

Dacă Roger-de-la-dispensar făcea autopsia, se gândea Henry, el ar trebui să fie OK. Roger-de-la-dispensar nu era în stare să facă diferența dintre un emfizem și o banală răceală.

— ...Da, da, draga mea... (îh?)... draga mea, da... suntem alături de tine... suntem alături de tine...

Elinor închise telefonul. Se holba sumbru la Henry, în cealaltă parte a camerei.

— Dumnezeule, spuse ea, ca un popă care tocmai a descoperit Lumea a Treia. Ce mici ajung să-ți pară propriile probleme în comparație cu așa ceva, nu?!

— Da? făcu Henry.

El își sugea buzele. Ea înclinase capul pe umăr.

— Eu cred că nu ai deloc instincte și sentimente omenești, spuse ea. Nu cred că ești om, de fapt. Cred că ești un fel de mic animal scârbos, o creatură de pe altă planetă. Îmi pare rău pentru tine, Henry. Într-o bună zi, te vei trezi la realitate și îți vei da seama cât de oribil ești. Or, nu cred că vei putea să te suporți așa. Mă duc la culcare.

Îndoindu-și degetele, Henry porni în sus pe scări, după ea. În spatele lui, patetic, Tibbles mieuna în hol. Henry spera că mâța nu era atât de lovită încât să facă tărăboi că murea.

În fața lui, Elinor își trăgea rochia peste cap. Purta, ca de obicei, o rochie-sac, ca o fandoseală că ar putea fi însărcinată. Dedesubt era, ca de obicei, corpul lui Elinor. Dacă puteai face abstracție al cui era, nu era un corp urât, de fapt. Lui Henry îi trecu din nou prin minte că, poate, cineva, dar nu el oricum, ar putea descoperi că nevastă-sa era interesantă din punct de vedere sexual. Dacă nu Donald, atunci poate una dintre femeile de la grupul de psihoterapie. Era însurat, cumva, cu o lesbiană? Se putea așa ceva? Și alți avocați, mult mai eminenți decât el, pățiseră asemenea lucruri. Auzi apa de la robinet, apoi zgomotul periuței frecate pe gingii, fildeși și buze. Cu brațele întinse în față. Henry urcă scările în fugă, spunându-și în timp ce alerga: „Mai are trei minute de trăit."

15

Se dovedi că avea mult mai mult decât atât.

În primul rând, când Henry ocoli ușa de la baie, i se păru că a se repezi așa la ea era o dovadă de „comportament necorespunzător", pentru a folosi o expresie de-a lui Elinor. Se surprinse pășind hotărât spre umerii aceia cărnoși. Capul ei, care se rotea cu altă viteză și în sens contrar mâinii în care ținea periuța, îi amintea de o rață de carton, de la tir. Ți se părea greu de lovit, cu un fel de impermeabilitate zglobie față de orice tentativă de a-l atinge.

Îndoind în continuare degetele, începu să le înfigă la baza cefei lui Elinor, sau mai bine zis în zona unde se presupunea că trebuia să înceapă ceafa. Se trezi cu mâinile pline de o piele uscată, pergamentoasă, care, pe măsură ce el își croia drum spre traheea ei, se ridica și se desprindea ca o foaie de plăcintă. Zvârlind la o parte acest prim strat de piele, încercă să sape și mai adânc, dar descoperi în schimb tot numai piele, deși nu-și dădea seama dacă era pielea exterioară care alunecase la loc printre degetele lui aflate în înaintare, ori un strat complet nou. Nu încăpea însă nici o îndoială că, dacă voia să găsească unde era traheea, darămite să mai și pună degetele pe ea și s-o strângă, era nevoie de două persoane.

— Ce faci, Henry? cotcodăci ea. Iar vrei sex?

— Cum adică „iar"? zise Henry.

— Tu nu pui mâna pe mine decât când vrei sex, zise Elinor.

Și începu iarăși să se spele pe dinți.

— Nu vreau, spuse Henry. Te cuprind uneori în brațe fiindcă simt nevoia să te simt aproape. Am nevoie să te mângâi și să simt căldura trupului tău.

În timp ce spunea asta, Henry se trase de nas și răsfrânse în sus buza superioară, dezgolindu-și gingiile. Arăt, își zise el, ca o specie urâtă de rozătoare.

— Taci din gură, Henry! zise Elinor. Mă pipăi pe fund și, gata, ai pretenția să reacționez. Sexul nu înseamnă doar o nevoie animalică. Nu e ca mersul la veceu.

Henry începu să alunece în jos, pe lângă perete. Se părea că nu era posibil s-o stranguleze. Oricum, nu în seara asta. Poate că n-ar strica să tocmească un ucigaș cu simbrie.

— Ba e cam ca mersul la veceu! zise Henry. Oricum, ce vezi tu rău în mersul la veceu? Mie îmi place să merg la veceu.

— Am văzut noi, lasă! spuse Elinor răutăcioasă și, scuturându-și pe spate pletele negre, puse periuța de dinți, energic, în paharul de plastic și ieși țanțoșă din baie.

Pe palier, îi veni o nouă idee, așa că intră înapoi, bălăngănind din brațele lungi, cu fața schimonosită de furie.

— Dar cum poți, totuși? zise ea. Cum poți, când cel mai bun prieten al tău zace mort! Mort. Iar ție nu-ți stă capul decât la... asta!

La care, Elinor arătă teatral spre șlițul lui Henry. Și Henry se surprinse rânjind prostește. Orice fel de atenție acordată organelor lui genitale, fie și genul de gest folosit îndeobște de avocații deosebit de agresivi, i se părea bine venită.

— Și nu te mai hlizi așa! lătră ea. Doamne sfinte! După felul cum se grozăvesc bărbații ăștia, ai zice că au niște... chestii tare deștepte și nostime.

Ajunsese acum la nivelul șlițului, împungând cu degetul în fermoarul de la pantaloni.

Sexul între Henry și Elinor încetase în urmă cam cu patru–cinci ani și, din câte își mai amintea Henry, mai bine că îl întrerupseseră. În aproape toate partidele lor de amor,

Elinor se văitase. O durea spatele, mâna îi intrase în hibernare. Ea era țeapănă, el nu. Dura prea mult. Se termina prea repede. El era prea ezitant, prea agresiv, prea supus, prea dominant.

Ducându-se după ea în dormitor, decise să continue pe panta ofensivă.

— Dacă sunt poponar! zise el, așezându-se pe marginea ei de pat, în timp ce ea se întindea să ia o revistă de femei.

Se uită ciudat la el.

— Termină cu prostiile, Henry! zise ea, pe un ton ușor certăreț.

După care, se apucă să citească o rețetă.

— Mă gândesc adesea, continuă el, cum ar fi să fac amor cu un bărbat.

Elinor se uită la el peste marginea revistei.

— Mda, adăugă Henry, ar fi o schimbare plăcută, față de a face amor cu tine. Sau, mai bine zis, față de a NU face amor cu tine.

Elinor pufni pe nas.

— Te porți pur și simplu prostește și agresiv! spuse ea.

— Să te postezi în patru labe, iar un ins complet necunoscut să ți-o tragă pe la spate, în aer liber. În parc. Să te contopești cu natura, să-ți simți pantalonii pe glezne...

— Henry, zise Elinor. Am impresia că ești bolnav. Am impresia că suferi de ceva. Cred că ar trebui să te tratezi.

— Cum să mă tratez? făcu Henry, lingându-se pe buze. Cu câteva scatoalce la fund? Cu-o flagelație simpatică?

— Donald a murit, spuse ea. S-a prăpădit. S-a dus dintre noi. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine? Chiar n-ai nici un sentiment omenesc?

Dacă sperase cumva că un scandal i-ar fi putut da pinteni spre o abordare directă, nemijlocită, a misiunii de a o ucide pe Elinor, Henry se înșelase amarnic. Ca de atâtea ori după ce discuta cu ea, se simțea demoralizat și derutat. Femeia asta avea niște resurse inepuizabile de furie, la fel ca și nenumărate opinii evident corecte și sincer susținute.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza tot mai clar că era o treabă de profesionist adevărat. Genul de bărbat cu fața colțuroasă, îmbrăcat în costum bleumarin. Elinor ieșind într-o dimineață de la ședința de terapie, luându-și la revedere de la Anna, de la Linda, de la Susie, de la Tatiana și Ruth, când *pâââârrrrr* — câteva rafale dintr-un M16, scrâșnet de pneuri și scârțâit de frâne, în timp ce automobilul demara în trombă pe Makepeace Avenue.

— Știți pe cineva care-i purta poate pică pentru ceva?

— Eu... nu, nu pot, comisare... ar hohoti Henry. O simplă gospodină ca ea, atât de liniștită...

Problema era, filozofa Henry în timp ce își scotea pantalonii, unde să găsești niște ucigași plătiți? Aștia nu-ți vâră cartea de vizită în cutia poștală de-acasă și nici nu își fac reclamă în *Pagini aurii.* Iar de regulă sunt niște persoane imprevizibile, cer plata în avans sau încearcă să te șantajeze. Cam ca și constructorii. Avusese mult de furcă, anul trecut, cu constructorii. La fel și Donald. Discutaseră mult pe această temă la Rose and Thorn. Dacă și cu ucigașul tocmit va avea probleme, probabil că va discuta despre asta, așa cum discuta pe tema constructorilor.

— Cum e, omule?

— Merge. Dar am luat un... ucigaș plătit și...

— Am avut și eu unul pentru Billykins. Să vezi...

Donald.

Donald murise. El îl omorâse pe Donald. El era criminalul. Henry se lungi cu capul pe pernă și închise ochii.

— Iartă-mă, Donald, spuse el în gând. Iartă-mă, te rog.

Donald reacționă tare frumos.

— Lasă, omule, se mai întâmplă. Vino la înmormântare, spunea el.

— O să vin, zise Henry. N-aș lipsi pentru nimic în lume.

Elinor se uita curioasă la el.

— Te gândești la Donald? întrebă ea.

— Da, răspunse Henry. Mă gândeam la el, ce tip drăguț era.

— Oh, Doamne! zise Elinor. A rămas un mare gol în urma lui.

— Așa e, spuse Henry.

Și, într-adevăr, în foarte scurt timp Donald se va duce într-un mare gol. În „Vale Crematorium" din Putney, ca să fim mai precișii.

— Parcă-l văd ca acum, zise Elinor, care părea să se fi înveselit considerabil, cum râdea, glumea și se distra aici. Ca în clipa următoare să se tăvălească pe jos, în agonie!

— Știu! spuse Henry.

— Parcă luase... nu știu... niște otravă sau ceva! zise Elinor.

Henry tuși.

— Remarca asta mi se pare cam deplasată, spuse el.

Abia mult timp după ce ea adormise, iar el o împunsese în coaste ca s-o facă să nu mai sforăie, treaz în pat, cu ochii holbați în beznă și gândindu-se la Donald, lui Henry îi trecu prin minte că aceasta era cea mai lungă conversație pe care o avusese cu Elinor în aproape un an și că, după un debut urât, se întâmplase ca de vreo două ori să devină aproape periculos de amabilă.

16

Înmormântarea lui Donald se dovedi, în fazele de pregătire, oricum, ceva minunat.

Billykins, toată lumea remarca, era magnifică. Demnă, palidă, dar, pe terenul de joacă, măcar, calmă. Arfur părea de-a dreptul vesel. Ea purta o rochie neagră lungă până la genunchi, care îi venea foarte bine, și un fel de pălărie cum au spanioloaicele, care o făcea să semene cu o reclamă la vinul de Xeres.

— Pur și simplu, vreau să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, spunea ea.

Existau momente când, văzând cu câtă magnificență trata ea totul, Henry avea senzația că Billykins nici nu va veni la înmormântare, însă pe măsură ce data se apropia observă că purta tot mai mult negru — bijuterii, eșarfe, cape, pelerine și jachete, ciorapi, bluze și pălării. Îl aducea pe Arfur la opt cincizeci a. m., magnifică într-un mantou negru, rochie neagră până la glezne și cizme negre de piele, după care reapărea pe la trei și cincisprezece, sprijinindu-se de balustrada scărilor, în aceeași ținută, la care își asorta o eșarfă sau o singură bijuterie.

Vecinii, toți vecinii căzuseră de acord, erau magnifici. Toți o vizitau. Intrau și ieșeau din casa lui Billykins și „stăteau cu ea", cum se exprima toată lumea. Domnul și doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul se duseseră la ea, când o văzuseră pe stradă, și îi strânseseră mâinile între palmele lor. Făceau prăjituri, plăcinte cu carne, pâine, comandau flori,

aspirau covoarele și scările; de fapt, se gândea Henry, lui Donald i se dădea mai multă atenție (și de mai bună calitate) acum, când murise, decât atunci când era viu.

Moartea lui, spuneau oamenii, „unise lumea de pe stradă". Până și Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg, de la numărul 42, era văzut discutând cu vecinii, pe un ton sigur și jovial care îl făcea să semene și mai mult cu un ofițer de la Gestapo. Domnul și doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul zâmbeau, dădeau din cap la oamenii care treceau pe lângă ei și încercau să nu tresară de fiecare dată când cineva depășea o rază de zece metri în jurul Mitsubishi-ului. Au existat, de asemenea, la început oricum, discuții frenetice despre ce onoruri trebuiau să i se aducă lui Donald. Dave Sprott, dentistul nordic de la 102, al cărui accent nordic păstrat cu grijă i se păruse întotdeauna lui Henry o modalitate de a critica suburbia londoneză în care se afla, sugeră să se „închirieze" Catedrala Sf. Paul.

„Cred că merită și el atâta lucru", spusese Sprott. „Cred că merită un omagiu generos."

De la Catedrala Sf. Paul până la „Vale Crematorium" din Putney nu li se părea vecinilor o distanță chiar așa de scurtă — asta apropo de entuziasmul lor generos față de înhumarea lui Donald —, iar când au aflat că se plănuia un serviciu divin la Biserica parohială din Wimbledon, unii au zis că era preferabil așa. „Donald", ziceau ei, „n-ar fi vrut la Sf. Paul. Ce-avea, mă rog, Donald cu Sf. Paul?" Bună întrebare, deși același lucru s-ar fi putut spune și despre legătura lui cu Biserica parohială din Wimbledon. Însă faptul că nimeni nu părea să aibă habar unde se afla Biserica parohială din Wimbledon, că nimeni de pe Maple Drive nu-l văzuse vreodată pe popă, nici măcar de Crăciun sau de Paște, n-avea prea mare importanță, s-ar fi zis. Intenția conta, cum spunea Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg. Și toți cei de pe Maple Drive, în timp ce găteau, consolau, își scoteau hainele bune și se gândeau cum să

spună despre Donald lucruri și mai frumoase decât ultimul lucru care se spusese despre el, erau în sinea lor atât de uluiți, atât de ușurați, atât de barbar de veseli că trăiau, încât, dacă cineva ar fi propus să-l îngroape cu susul în jos într-o găleată cu bălegar de cal, ar fi convenit probabil că tot răul era spre bine.

Cu două zile înainte de înmormântare, Henry a fost rugat să țină un mic discurs și, cu toate că începuse prin a spune că nu se simțea în stare să vorbească nimic, că nu credea să poată rosti vreun cuvânt, că nu avea stofă de orator, ajunsese în final să accepte, bineînțeles. La petrecerea de Crăciun de la Harris, Harris și Overdene, în urmă cu trei ani, ținuse cel mai nostim discurs improvizat vreodată în firmă, cum se exprimase toată lumea. La Universitatea din Loughborough erau câteva persoane care rămăseseră proverbiale cu vorba lor „lângă Henry ăsta, poți să mori de râs, nu alta". Nu vedea de ce n-ar face o tentativă și în domeniul alocuțiunilor publice într-un registru mai grav. La urma urmei, tipul era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, nu? Măcar atâta să facă pentru el. Într-unul dintre dialogurile lui interioare cu medicul generalist răposat, Henry spunea. „Știi, bătrâne, chestia asta n-o să te aducă înapoi. N-o să repare faptul că eu, în fond, hai să nu ne mai ascundem după deget, te-am otrăvit!"

— Nu nu nu, spunea Donald. Ce naiba, omule, se mai întâmplă.

— Nu, voiam să spun... că eu am făcut-o, îl contrazicea Henry. Eu te-am otrăvit. Și îmi pare foarte, foarte rău de ceea ce-am făcut. A fost un accident, dar asta nu-i o scuză. Așa că măcar atâta lucru mai pot face și eu — să le spun tuturor ce tip nemaipomenit ești!

— Am fost, zise Donald. Am fost...

— Măi, omule! Pricepi ce vreau să fac?

Își scrise discursul de câteva ori.

Când se puse problema, efectiv, să scrie, și nu doar să se gândească vag la alocuțiune, lui Henry i se păru mai greu

decât se așteptase. Nu prea mai scrisese nimic de la *Istoria completă a Wimbledonului,* iar respingerea acestei cărți de către zece edituri (nu avea nici o veste încă de la The Applecote Press, Chewton Mendip) îl făcea să cam aibă emoții înainte de a pune pixul pe hârtie, dar constată că, dacă își golea mintea de orice altceva, își silea mâna să țină strâns creionul, iar apoi silea creionul ăla să se miște pe foaia de hârtie, rezultau niște gânduri drăguțe, profunde și interesante. Scrise, până la urmă, douăzeci și cinci de pagini, dintre care îi citi câteva lui Elinor, într-o seară târziu. Mai erau și două poezii lunguțe, în versuri albe, pe care nu-l prea trăgea inima să le expună lumii. Când Henry termină cea de-a treia pagină, Elinor înclină capul pe-o parte și spuse cu vocea ei „m-am-supărat-dar-vreau-să-te-ajut": „Îmi place bucățica despre Donald."

— Cum adică? zise Henry. Totul e despre Donald aici!

Deveni imperativă-fără-să-vrea și, mărșăluind rapid dintr-un capăt în celălalt al bucătăriei, cum făcea întotdeauna când îi împărtășea un mare adevăr:

— Nu e, Henry. E, mai ales, despre tine.

— Crezi?

Henry se uită la paginile din manuscrisul închinat glorificării omului pe care el îl ajutase să pornească spre beatitudinea veșnică și constată că Elinor avea dreptate. Existau acolo o povestire foarte lungă despre el și Donald la Rose and Thorn, o glumă scurtă și cam vulgară despre ce i se întâmplase odată soției lui Donald când trecea prin parc și o bucată lăudăroasă despre cum el, Henry, îi distrase pe niște mateloți francezi în barul de la Mini Golf, la Boulogne-sur-Mer. Toată chestia era de un gust foarte îndoielnic, nu se putea să nu recunoască.

O luă de la capăt. Se decise să întocmească o listă cu calitățile lui Donald. *Caritabil. Talentat la medicină. Face teren. Bun părinte. Spiritual.* Dar rubricile astea păreau să-l paralizeze complet. Când ajunse la *Punctual* și *Respectuos la volan,* se hotărî să renunțe și să improvizeze.

— Păi, încearcă să fii logic, ce naiba, spuse Elinor. Te faci mereu de râs când vrei să vorbești în public. Ai fost penibil la nunta noastră.

— Zău?!

— Oh, Dumnezeule, da, zise Elinor. Îți pica saliva din gură!

Henry încrucișă brațele la piept.

— S-ar putea, firește, să fiu copleșit de emoție, spuse el.

Elinor se roti în loc, cu o expresie îngrozită pe față.

— Cum adică? se interesă ea.

— S-ar putea să plâng, zise Henry. Să... bocesc... rău de tot!

Elinor făcu o mutră de parcă ar fi băut lapte acru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, spuse ea. Dacă faci așa ceva, eu te părăsesc.

Momentele de supărare de acest fel dintre ei i se păreau lui Henry aproape liniștitoare. Elinor fusese așa de drăguță de când murise Donald, încât erau clipe când lui Henry nu-i venea să creadă că plănuia s-o omoare. Problema era că i se părea într-un fel o nedreptate față de Donald, dacă nu mai făcea o tentativă. Ca să nu se spună că omul murise degeaba.

Probabil că se hazardase la ceva prea sofisticat. Taliul era un fel de Alfa Romeo printre otrăvuri, farmecul lui venind de la faptul că era imposibil de detectat. Dar chiar era detectarea o problemă? Nimeni nu părea câtuși de puțin interesat cum murise bietul Donald; pur și simplu, într-o noapte dăduse ortul popii. Arfur formula ceea ce era în mintea tuturor, când zicea mirat: „Tati a căzut jos, așa, și a murit!"

Era nevoie de un produs comercial de uz casnic. Ceva ce se poate cumpăra de la supermarket. Nu trebuia să fie incolor, insipid sau inodor, ci doar ceva care să poată trece, cumva, de dinții lui Elinor, ca să-i ajungă în esofag și mai jos în aparatul digestiv, chiar dacă pentru a reuși așa ceva ar putea fi necesar s-o imobilizeze complet și să-i vâre o

pâlnie pe gât. Motivul pentru care era decis din nou s-o otrăvească era probabil încăpățânarea ei de a nesocoti prima lui tentativă. Trebuia să mănânce ceva care să acționeze ca un paravan pentru insecticid sau ce produs s-o decide el să folosească. Vreun aliment natural și scârbos, niște făină neagră care să poată fi albită.

Înălbitor. Va începe prin a se uita după niște înălbitor, iar apoi se va gândi cu ce ar putea să-l combine. Când se duse la Waitrose să cumpere mâncare pentru contribuția lor la ceea ce toată lumea de pe stradă numea „pomana pentru Donald", Henry pierdu câteva ceasuri la raionul de detergenți de uz casnic, care i se părură toți destul de letali. *Domestos omoară toți microbii — Dead!* Aveau niște denumiri dure, agresive, vorticiste ca ton — *Scour! Blast! Zap!* — și preferata lui Henry, care după cum arăta eticheta părea o variantă mai sexi de sodă caustică — *Finish 'Em.* Se vindea într-o sticlă albastră uriașă, având lipită pe-o parte o poză cu o chestie ca o sticlă albastră cu douăsprezece picioare, care își dădea duhul sub privirile sinistre ale unei gospodine cu mănuși de cauciuc.

Ce plăcere, se gândea Henry, să folosești un detergent casnic împotriva unei feministe. Femeile ca Elinor refuzau să-și canalizeze agresiunea în direcția microbilor din gospodărie. A păstra curățenia în casă era un lucru considerat, probabil pe bună dreptate, ca un complot al bărbaților pentru a te împiedica să faci altceva mai interesant. Nu, Henry era cel care, sâmbăta dimineața, freca gresia din bucătărie, ștergea praful, aspira covoarele, turna soluție de curățat în lavoare și chiuvete. Acum, însă, câțiva litri de *Finish 'Em* vor fi puși în slujba unei sarcini gospodărești mai importante, eliminarea doamnei Farr.

Problema era — cum să disimuleze gustul? Nici măcar ceaiul dulce și fierbinte, un paleativ preferat al otrăvitorilor, n-ar putea îndulci aroma acestui *Finish 'Em*, iar pentru a o omorî pe Elinor ar avea nevoie de cel puțin o jumătate

de sticlă. Și — presupunând chiar că ar putea-o convinge s-o bea — nu era, mda, ceva cam neobișnuit să găsești jumate de litru de detergent în stomacul cuiva? Nu, așa ceva nu era posibil. Elinor ar trebui să mănânce o găleată de pui cu *vindaloo*[1] pentru ca treaba aia să-i ajungă în burtă, și, deși se formulaseră dubii exprese privind bucătăria restaurantelor Tandoori, Tandoori din Wimbledon, din câte știa Henry, nu ajunsese deocamdată să folosească detergenți ca să-și mai înlioreze meniul.

Se hotărâse să renunțe, ba chiar se căznise câteva ceasuri să găsească măcar ceva care să-i placă la ea, când, cu două zile înainte de înmormântare, Elinor ridică privirea de pe o *quiche lorraine* („Billykins zice că ea nu e în stare de mai mult") și lătră:

— Ce-o să fie de băut?

— Ăăă?

— La sindrofia lui Donald. Trebuie să bem și noi ceva. Știu că e oribil, dar asta e! Oamenii vor să bea alcool la pomană.

Henry bulbucă ochii la ea.

Fuseseră multe discuții pe stradă, pe această temă. Dave Sprott, dentistul, sugerase un butoi de bere Guinness. Sam Baker QC (aproape) de la numărul 113a propusese să aducă el „niște sticle din vinul meu Chardonnay australian". Dar nimeni nu se simțea în stare să mai facă față pisălogelilor lui Sam Baker QC (aproape), la un pahar de Murray River Chardonnay, un vin foarte sec și cu o denumire extrem de sugestivă. Vera Loomis, baba de nouăzeci și doi de ani care locuia la numărul 92 și era cunoscută, poate nu degeaba, ca „Ai-toate-la-locul-lor?" propusese vin de prune sau bere făcută în casă, iar Susan Doyle, despre care se zvonea că se uita la *Știrile de la ora zece* în timp ce bărbatu-său o satisfăcea,

[1] Amestec de ardei iute, tamarind și alte mirodenii ca ghimbirul, chimionul și semințele de muștar, specific mâncărurilor din centrul și sudul Indiei. (*N. ed.*)

sugerase niște bere cu limonadă. Comisarul Rush de la 38, pe care Henry îl știa sub porecla de „Paznicul cartierului", opina că băutura la înmormântări denotă lipsă de respect. Într-o după-amiază, îl opri pe Henry pe stradă, cum făcea de-atâtea ori, și îi spuse, tot cum făcea de-atâtea ori:

— Băutura și șofatul sunt o nenorocire, Henry.

Unii susțineau că îl auziseră când propusese ca toți invitații să fie puși să sufle în fiolă la intrare, căci Rush era renumit în zonă ca un polițist deosebit de vigilent. Henry participase la multe dintre aceste discuții, băuse și o bere cu Dave Sprott ca să dezbată problema, însă când Elinor îi puse întrebarea înțelese, brusc, că ar putea nu numai să dea o mână de ajutor, ca între vecini, aducându-i astfel încă un ultim omagiu, ci și să servească la pomană ceva care, în toate sensurile expresiei, „să-i termine complet", ca și celebrul *Finish 'Em*.

— Punci, zise el, gutural. Fac eu niște punci.

17

Henry se apucă să prepare punciul în seara dinaintea înmormântării. Cumpără niște concentrat de struguri, zahăr, coniac și o sticlă mare de detergent; puse amestecul într-o cratiță mare, în care Elinor făcea de obicei marmeladă. Nu fierse ingredientele, de teamă ca înălbitorul să nu se evaporeze; când amestecul se încălzi suficient, adăugă douăzeci de sticle de Riesling iugoslav, două sticle de Guinness și cam un kilogram de portocale tăiate bucăți.

Pe urmă, gândindu-se el că un strop mic de detergent n-avea cum să-i facă rău, sorbi surescitat o lingură de fiertură. Indubitabil, avea gust de detergent. Deși, de fapt, se contrazise Henry în gând, în general punciul *are* gust de detergent. Dar, în realitate, reacționa pur și simplu la ideea că *pusese* detergent în amestec. N-avea în cap decât detergenți. Dimineața, pâinea prăjită avea gust de detergent, halba de bere de la Rose and Thorne avea și ea gust de detergent. Va mai pune doar niște zahăr, asta era.

Mai adăugă trei pachete de zahăr brun. Tot mai avea gust de detergent.

Partea bună la înmormântări era că nimeni nu se plângea niciodată de calitatea mâncărurilor și a băuturii de la pomană. Înghițeai ceea ce ți se dădea și te căzneai să faci o mutră de parcă numai de mâncare nu-ți ardea ție atunci. Chiar și când se mai încălzea atmosfera, tot nu se cădea să comentezi ceea ce ți se servea. Musafirii, remarcase Henry, aveau un fel reverențios de a spune „bogdaproste" când

primeau vreun sandviș cu brânză și roșii la pomana de după înmormântare, așa că el nu vedea de ce i-ar apuca pe unii să emită critici doar fiindcă dădeau de dușcă un pahar de vin care conținea o cantitate bunicică de detergent casnic cunoscut sub denumirea de *Finish 'Em*.

Aparentul dezavantaj al manevrei — faptul că Henry va ajunge, în final, să-i otrăvească nu numai pe Elinor și pe Donald, ci și pe majoritatea locuitorilor de pe Maple Drive, inclusiv ce mai rămânea din familia lui Donald (se știa ce mult ținea Arfur la „neamul*l*e lui tăticu'") — era contrabalansat de genialitatea caracterului nemijlocit al planului.

Una dintre principalele probleme ale otrăvirii om-la-om, descoperise Henry, era însuși aspectul ei foarte intim. Trebuia să te căznești așa de mult să convingi subiectul să accepte otrava și când (sau, mai bine zis, *dacă*) reușeai, tocmai datorită acestei intimități, oricine putea să-și dea seama că tu fuseseși cel care le vârâseși pe gât firimitura măsluită, spaghetele alunecoase sau salata de cartofi neobișnuit de bogată în săruri minerale. Astfel, va fi absolut evident că cineva turnase o sticlă de detergent în punci, însă, din moment ce Henry nu avea nici un motiv să ucidă toată strada Maple Drive (cel puțin în opinia poliției), i-ar fi relativ ușor să rămână stupefiat de groază și să îi plimbe pe polițaii din Wimbledon pe la toate adresele unde lăsase el nesupravegheat faimosul castron cu punci. Și avea de gând să lase castronul în cât mai multe locuri ușor accesibile unui psihopat.

În timp ce amesteca fericit (Elinor se dusese la culcare devreme), Henry începu să-și imagineze titlurile cu litere de-o șchioapă. OTRĂVITORUL DIN WIMBLEDON — PSIHOPATUL AR PUTEA LOVI IAR, SPUNE POLIȚIA! Va trebui și el, bineînțeles, să bea unul–două pahare, suficient cât să se simtă un pic rău, dar ce-ar mai conta asta în comparație cu satisfacția de a o lichida pe Elinor, ca să nu mai pomenească de domnul și doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul și Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg.

FARSORUL ŞI DETERGENTUL: NOI ÎNTÂMPLĂRI! Niciodată n-ar putea face legătura cu el. Nici dacă ar fi fost văzut turnându-i nevesti-sii pe gât pahare întregi, tot n-ar bănui nimeni nimic. Fiindcă una dintre frumuseţile acestei crime era aparenta (sau, de fapt, reala) lui lipsă de motive. Nu erau prea mulţi cei care îşi ucideau nevasta pentru că nu o puteau suferi. De obicei, oamenii făceau asta din nişte raţiuni mai evidente, mai sordide; voiau bani, se îndrăgosteau de alta sau îşi pierdeau răbdarea. Antipatia lui Henry reprezenta un sentiment mai delicat, mai raţional decât aşa ceva. Era mult mai mult decât dacă s-ar fi trezit pur şi simplu într-o bună dimineaţă şi ar fi realizat, pentru a folosi o expresie utilizată de un prieten apropo de nevasta altcuiva, „pe ce pusese mâna", se gândea el în timp ce muta oala de pe plită pe pardoseală, încercând să ignore miasma păcătoasă care ieşea din lichidul legănat de pereţii vasului. Şi, o dată ce realizase asta...

Lângă aragaz se afla un bileţel. Iniţial, Henry crezu că era tot una dintre cele câteva mii de misive pe tema virilităţii lui obscene, însă spre mirarea lui văzu că începea cu „Dragă Elinor..." Un amant. Are un amant! Păi, atunci şi îndeletnicirile lui deveneau mult mai de înţeles, nu?! Luând în mână biletul, observă că scrisul era al lui Elinor.

Scumpă Elinor,
Vorbesc serios! Fiindcă eşti scumpă! Ascultă bine! Ascultă bine!

Aici, Henry detectă influenţa psihoterapiei.

Nu dispera! Tu eşti Elinor! Talentată ca bucătăreasă, lingvistă, dansatoare, mamă, cântăreaţă de operă şi decoratoare de interioare! Iubeşte-te pe tine însăţi! Are ceva de spus Irma Cauther despre asta?

(Probabil că are.)

Oh, scutură-te de gândurile negre! Trăieşte! Fii femeie! Scapă din mâinile grele ale patriarhatului! Însă există

cineva, nu departe de-aici, care ține la tine ca femeie! Există cineva care te cunoaște, nu-i așa? Cineva care îți rostește numele și încearcă să cunoască femeia din tine! Scutură-te de gândurile negre!

Păi, prea ușor scăpa femeia asta numai cu câteva pahare de detergent. Dacă ar exista vreo dreptate pe lume, Elinor ar merita, de fapt, să fie decapitată cu spada, în parcul din Wimbledon, sub privirile tuturor colegelor de la terapie. *Pour encourager les autres.* Și ce mai era și cu „persoana" aia „nu departe de-aici" care vedea femeia din ea? Chestia asta aducea periculos a regulat ilicit. Or, după treaba aia cu „nu departe de-aici", mai mult ca sigur era cineva din vecini. Rupse bilețelul în bucățele mici de tot și se uită în jur după alte misive. Din câte își dădea el seama, nu mai exista nici una. După ce punciul se răci, îl duse afară, în magazia din grădină, unde putea fi găsit ușor de Tibbles căreia, de la doza de pui-cu-taliu, îi mergea mult mai bine din toate punctele de vedere. Apoi, urcă în dormitor. Elinor se trezise din somn și proba o rochie neagră, care semăna mai mult cu un fel de cort-de-o-persoană. La asta, voia să asorteze niște tenișI negri și o brățară neagră uriașă. Se contempla în oglinda verticală de lângă pat, trăgându-și de pe burtă hălci mari de grăsime și strâmbându-se la propria-i imagine.

— Sunt grasă! spuse ea, când Henry intră în cameră.

— Știu, zise Henry, descheindu-se la pantaloni. Și eu sunt gras.

— Doamne! spuse Elinor, și pe urmă: Doamne!

Henry nu se mai spălă pe față sau pe dinți. În schimb, își scoase chiloții verzi, primiți cadou de Crăciun, de la Maisie, și trase un pârț, rezonabil de ușurel, cum spera el. Elinor nici nu se sinchisi să reacționeze. În schimb, zise:

— Moartea lui Donald mi-a dat de gândit!

— Zău? făcu Henry.

— Da, dragule, spuse Elinor.

De ce mă ia cu „dragule"? se gândi Henry. Ce vrea de la mine? M-a văzut cumva turnând *Finish 'Em* în punci?

— Știu că trecem printr-o fază urâtă în momentul de față.

Ba deloc. Eu cred că evoluăm pe o traiectorie corectă, Elinor. Cred că, în prezent, relația noastră comportă multe aspecte pozitive, unul dintre ele, foarte important chiar, fiind tocmai acum afară în magazie, într-un vas mare de cupru!

— Știu că uneori ești de o virilitate aproape brutală, Henry. Și nesimțitor, pe deasupra. Dar, într-un fel, cred că asta poate fi un mecanism de apărare. Fiindcă dedesubt...

Foarte, foarte dedesubt.

— ...ești probabil deosebit de sensibil. Dar ai pierdut contactul cu acea parte umană din tine. Ți-a crescut o piele protectoare, un fel de... carapace de cruzime, care te ajută să faci față lumii din jur. Și, în momentul de față, te-ai transformat în acest „sine" exterior. Nu mai ai loc pentru sentimente bune și duioase. Pe când eu...

Eu sunt cântăreață de operă, lingvistă, bucătăreasă, mamă, feministă talentată!

— Eu am sentimente de tandrețe față de oameni. Persoane cu care fac cunoștință în calitate de mamă. Persoane din apropiere. Există un om — nu-i voi spune numele, dar e un om care eu cred că... mă admiră.

Henry bulbucă ochii la ea. Aproape că te cuprindea și mila văzând câte iluzii își făcea probabil. Decise să nu-i dea apă la moară întrebând cum îl chema pe admirator.

— Lucrul ăsta m-a ajutat să scap de depresie, să știi. Da, recunosc, am fost deprimată. Nu neg. Nu neg că am niște probleme personale, continuă ea, deși din tonul vocii ei deduceai clar că habar n-avea care ar putea fi acele probleme.

Cu toate acestea, stilul alert, tranșant, sugera că, o dată ce ar descoperi care ar putea fi aceste probleme, dacă ele existau efectiv, ca o bună feministă ce era nu s-ar eschiva, luptându-se să le rezolve. De fapt, ar fi în stare, la nevoie, să și inventeze câteva. Greu probabil, se gândi Henry, să

trăiești alături de un satrap ca Henry, de o virilitate obscenă, gras și nu prea înzestrat. Mai ales dacă erai ghilimele talentată ca lingvistă, bucătăreasă rafinată și cântăreață de operă închidem ghilimelele.

— Dar ce probleme să ai? întrebă Henry. Ești o feministă. Feministele, prin definiție, nu au probleme. Sunt doar maltratate de patriarhat, nu crezi? Nu ne rămâne decât să scăpăm de capii de familie și totul va fi ideal, nu-i așa? Nu asta-i ideea?

— Nu te mai prosti, Henry! zise Elinor, ca o învățătoare la școală, ceea ce și fusese cu ani în urmă. Ne gândim amândoi la problemele noastre. Nu?!

Se așeză foarte dreaptă pe marginea patului, adresându-i-se în continuare lui Henry, de parcă ar fi fost vreun țânc la grădiniță care se chinuia să dea de capăt unor noțiuni noi și periculoase, ca adunarea, scăderea sau poziția țării pe hartă.

— Ne gândim cum să fim mai buni ca pereche și cum să trăim în armonie, ca bărbat și femeie. Principiul masculin și feminin. Vezi tu, eu cred că Uterul și Falusul trebuie reconciliate cumva!

— Am putea face un proiect pe tema asta, zise Henry. Am putea decupa poze cu penisuri și vagine...

— Henry! zise Elinor, cu o voce menită să-i sugereze că, dacă nu tăcea din gură, risca să se aleagă cu o palmă după ceafă.

Pe urmă, continuă pe genul de ton „sunt-rezonabilă-dacă-și-tu-ești-rezonabil", adoptat de guvernul rus cu, să zicem, lituanienii.

— Vrei să domini, lucru perfect natural, spuse ea mai departe. Este ceva foarte masculin. Se potrivește cu o serie întreagă de atitudini de-ale tale. Ești foarte reacționar din punct de vedere politic. Ești rasist, cum era și bietul Donald, dragul de el. Și ți-e frică de lume. Ți-e frică de mișcările de eliberare. Mișcările care urmăresc eliberarea negrilor,

a indienilor americani, a nicaraguanilor și așa mai departe. Pe când eu caut să merg în sensul curentului. Să mă schimb și să evoluez. Să progresez, Henry!

Cum se făcea, se gândi Henry, că Elinor se simțea în perfectă concordanță cu săracii și oropsiții lumii? Și cum se explica faptul că această profundă empatie cu cei urgisiți o împingea să-i facă lui viața atât de grea? Henry nu avea concepții coerente despre lucrurile care nu-l priveau nemijlocit; în opinia lui, asemenea concepții constituiau un lux destul de revoltător. Cum... dar Elinor vorbea iarăși.

— Am citit o carte, de curând. Despre nevoia aceasta imperioasă de a domina, pe care o au masculii. Se pare că bărbații caută să domine femeile. Pe când femeile...

— Caută să domine lumea întreagă, mormăi Henry, în barbă.

— Ce?

— Nimic, dragă!

Elinor se uită bănuitoare la el.

— Cursa mondială pentru înarmări, bunăoară. Este produsul acestei nevoi imperioase de a subjuga, nu crezi? Iar, dacă analizezi lumea din jurul nostru, încercând să găsești femei cu funcții de conducere în stat, vei exclama mirat: Dar unde sunt? Unde sunt ele?

Henry începu să bolborosească, în plapumă, nume de femei aflate la putere. „Doamna Thatcher", șuieră el. „Doamna Gandhi. Golda Meir!" OK, două dintre astea erau moarte, dar câte necazuri nu provocaseră pe timpul vieții, nu?! Nemaivenindu-i în minte alte femei în posturi guvernamentale, Henry adăugă câteva scriitoare, actrițe și sportive — „Jane Fonda", murmură el, „Chrissie Evert, Dusty Springfield, Adriana Rich!" Erau femei toate, nu? Și le mergea din plin. Mult mai bine decât lui. „Ella Fitzgerald", susură el. „Kate Millett, Nancy Reagan, Benazir Bhutto..."

— Ce?

— Nimic, dragă.

Elinor se întoarse spre el și îi puse o mână pe cap.

— Am tot avut senzația, zise ea, de când s-a întâmplat chestia aia cumplită cu Donald, că noi doi parcă ne-am mai apropiat un pic. Am făcut front comun în fața groazei. Nu ne-am mai ciondănit așa de mult. Ne-am acceptat unul pe celălalt așa cum suntem fiecare.

O bucătăreasă, lingvistă și cântăreață de operă foarte talentată, cu un imbecil gras și dominator.

Henry se vârî mai adânc sub plapumă.

— Eu cred, zise el. Simt...

Aceste două cuvinte o făcură pe Elinor să aibă un fel de izbucnire de solicitudine. Se răsuci cu tot corpul și își fixă ochii pe fața lui Henry, de parcă ar fi fost un spion muribund, gata să divulge un secret vital.

— Simt, spuse Henry, că...

Elinor încuviința energic din cap. Clar, asta era metoda pentru a o face să tacă și să asculte.

— Simt, continuă el, ca bărbat...

Ce simțea ca bărbat? Mai nimic, de fapt, decât că era destul de derutat. Simțea că nu mai știa, probabil, ce însemna să ai niște sentimente. Care sentimente erau OK, care erau obscen de dominatoare și care erau nerelevante doar. Într-un fel sau altul, se gândi Henry, renunțase la sentimente când maică-sa începuse să-l bestelească tot timpul.

— Da, zicea Elinor, da?

— Păi... dacă am putea... împărtăși mai multe...

— Da? făcu Elinor.

— Dacă o dată–de două ori, ridică el privirea, cu însuflețire, am putea... bea ceva împreună, de pildă. Știi? Să ne îmbătăm turtă amândoi. Bem câteva pahare de bere sau whisky sau... uite... punci! Așa cum făceam noi cândva!

Elinor zâmbi, un zâmbet larg, matern. Și îl bătu ușor pe mână.

— Știu... știu, zise ea.

Nici n-ar fi nevoie s-o îmbete prea tare, se gândi Henry. Patru–cinci pahare de Curățitor stomacal „Henry" ar trebui să ajungă. *Finish 'Em.* Lichidează-i pe toți. Pe ea, Dave Sprott dentistul, Sam Baker QC (aproape), inspectorul Rush, „Paznicul cartierului", domnul și doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul și Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg. Până mâine seară, Wimbledonul va fi mai confortabil, mai curat, mai gol.

18

A fost, cel puțin la început, o înmormântare înduioșătoare și impresionantă. A fost, cum a subliniat Vera „Ai-toate-la-locul-lor?", baba de nouăzeci și doi de ani de la 92, cea mai frumoasă înmormântare la care participase ea vreodată. A fost, spunea ea, adăugând că participase la peste cincizeci de înmormântări în Marea Britanie numai, o înmormântare cum nu prinzi decât o dată în viață.

A fost, cum spunea ea tuturor, deosebit de impresionată de discursul lui Henry.

La un moment dat, Dave Sprott, dentistul nordic, sugerase să se închirieze un autocar negru, iar oamenii de pe Maple Drive, obișnuiți acum cu umorul lui nordic păstrat cu grijă, izbutiseră să surâdă anemic, cum făceau când Sprott îi înghesuia în vreun colț de cameră, la petrecerea de Crăciun.

Dar, așa cum comentase Henry de față cu Elinor, când cortegiul funerar se pusese în mișcare de la „Darby", antreprenorul de pompe funebre din cartier, un autocar ar fi asigurat o modalitate mai decentă de a deplasa numărul extraordinar de mare de oameni care veniseră, cum se exprima Sprott, să-și ia „un ultim rămas-bun" de la Donald Templeton DM. Erau atâtea limuzine, limuzine mai mici și automobile pe lângă limuzinele mai mici, încât coada de mașini se întindea de la Volley's Pizza și Pasta House în jos până la Polka Children's Theatre de la marginile Wimbledonului. Câțiva dintre șoferii blocați pe carosabil vădeau o lipsă de respect crasă, unul dintre ei ajungând

chiar să spună că, dacă ar fi înmormântarea lui, el ar avea mai multă considerație pentru ceilalți participanți la trafic.

Cu toate astea, pentru început oricum, toată lumea a considerat că evenimentul decurgea bine. Domnul Darby personal, un bărbat de vreo șaizeci de ani, foarte îndurerat, fiindcă asta îi era meseria, a ajutat-o pe Billykins să coboare din mașină, conducând-o apoi în capelă, și în timp ce asistența îndoliată s-a îngrămădit să intre după ea, cu blândețea aceea politicoasă tipică participanților la o înmormântare, în aer plutea cu adevărat o deznădejde mută. În capelă erau maldăre de flori albe, aproape până sus în tavan, iar într-o cutie maro, un pic în dreapta unei cruci de la solduri, se afla Donald.

Lui Henry nu-i pică deloc bine când văzu sicriul prima oară.

— Știi, Donald, spuse el, îmi pare nespus de rău, efectiv, pentru tot.

— Bătrâne, zise Donald, toți trebuie să ne ducem odată. Eu mă duc astăzi. Foarte curând, va veni și rândul tău.

— Sigur, spuse Henry.

— La fel se va întâmpla și cu toată lumea asta de-aici, insistă Donald.

— Foarte, foarte, foarte curând, spuse Henry.

Billykins decisese să se „dispenseze de slujba de înmormântare propriu-zisă". Ceea ce, toată lumea de pe stradă căzuse de acord, era un gest îndrăzneț și generos, spre binele lui Donald.

— Care-i rostul? îl întrebase ea pe Henry, cam la o zi după moartea lui Donald. Care-i rostul, de fapt?

— Într-adevăr, replică Henry înțelegător, care-i rostul?

Billykins alesese trei imnuri: „Merită să lupți", „Voi, îngeri radioși" și „Ție, Doamne, îți mulțumim". Iar la cimitir, vicarul, un om care s-ar fi zis că avea nevoie de mult mai multă consolare decât ar fi putut el oferi, acceptase să spună câteva fraze înainte de discursul lui Henry. Discursul lui Henry, declarase Billykins, avea să fie punctul central al

evenimentului. Mult, mult mai bine să auzi cuvintele sincere ale unui prieten de familie decât pe cine știe ce preot care nici măcar nu-l cunoscuse pe Donald.

Henry ținea în mână o bucată de hârtie mototolită, pe care era scris: „Talent la medicină 2 min. Inteligență și toleranță 3 min. Tată și soț 8 min. Îndemânare la golf? Serviciu la tenis? Valoarea casei? Posib. de povestit aici poanta hazlie de la Biarritz (prea deocheată?). Ține minte: fără grosolănii, Henry!" Ceva mai jos, pe pagină, mâzgălise la repezeală un citat din Shelley: „Viața întinează alba strălucire a Eternității." Chestia asta, își zise Henry cu ochii pe hârtie, în timp ce acordurile orgii umpleau capela, pare să fie chintesența completei irelevanțe a literaturii engleze. Cum era? „Viața întinează alba strălucire a Eternității"? Păi, dacă ne gândim bine, ce vrea să-nsemne, de fapt? Câți ți-ar face cinste cu o bere pentru găselnița asta? În cazul în care apăreau ceva probleme, Henry notase, dedesubt: „Moartea reprezintă modalitatea Naturii de a ne spune să ne temperăm." Iar sub asta: „Moartea înseamnă sfârșitul. Prietenul perpetuu. Sofocle."

În investigațiile făcute la Biblioteca publică din Wimbledon, nu reușise să găsească nici un citat optimist pe tema morții. Existau câteva de genul „Eu-n-am-murit-de-fapt-am-dat-o-fugă-doar-după-țigări", care i se păreau toate cam lungi lui Henry, și destule în maniera „moartea-ca-alternativă-viabilă-a-vieții", multe dintre ele provenind de la părinții pustiei. Henry se gândise să ia sintagma asta, dar necazul era, constată el, că ajungeai să te amuzi aproape cam prea mult pe socoteala lui Donald, implicația fiind că el, norocosul naibii, scăpase de toate belelele, în timp ce ei, adevărații năpăstuiți, erau condamnați să mai suporte câțiva ani ororile vieții în Wimbledon.

Și versurile

Viermii se târăsc înăuntru
Viermii se târăsc afară
Viermii joacă pocher pe moaca ta
Veseliți-vă, prieteni, veseliți-vă! (Trad.)

figurau pe mâzgăliturile lui Henry. Alături, mai scrisese: „Folosește asta dacă gluma cu golful prinde bine!" Iar pe pagina următoare, o frază lungă, însuflețitoare, a unui sociolog francez, care spunea, în esență, că moartea e o chestie la care avem nevoie de mult ajutor. Sociologul francez, a cărui frază aducea mai mult a paragraf, argumenta în continuare că moartea e o chestie pe care simțim nevoia s-o împărtășim cu alții — ceva ce trebuie văzut public. Muribundul ar trebui să fie înconjurat de prieteni și rude, ar trebui să facă din asta, cum s-ar spune, o sărbătoare. Pe Henry îl scârbea de-a dreptul ideea de a fi ovaționat în timp ce crăpai, de Elinor, doamna și domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul, mama lui, mama ei, Maisie și ceilalți, când mai aveai doar câteva ceasuri la dispoziție. Donald însă, judecând după mărimea adunării — se îngrămădiseră pe trei rânduri lateral, iar bătrânul domn Donovan de la 21b („Mă, eu am făcut două războaie pentru voi") nici nu mai avusese loc să intre —, Donald nu trecea prin ceea ce sociologul francez numea Moarte solitară. La el, mai degrabă, era valabilă expresia Moarte supraaglomerată.

La sfârșitul celui de-al doilea imn — Oooo–Îngeri–Radioși–De-aaaaa dreaaaptaaa Tatălui ceresc! — Henry se trezi împins în față de Elinor. Ridică privirea și îl văzu pe vicar ținând o carte care semăna mai mult cu o ediție ilustrată din opera lui W.H. Smith, decât cu Sfânta Scriptură.

— Nu încă... susură el.

— Donald Templeton, începu preotul, a fost un om iubit, și vreau să spun iubit de către toți cei care l-au cunoscut.

Dintre care nu faci parte și tu, amice, se gândi Henry.

— Cei care i-au urmărit cariera în televiziune, unde a pornit de la munca de jos, când lucra la montaj de film, promovând apoi în compartimentele direcției editoriale de la Granada Television, până la incredibilul lui succes ca editor al emisiunii de TV magazin de la BBC, *Holiday '76*, l-au cunoscut ca pe un om inventiv, entuziast și extrem de

bine informat, nu numai în domeniul călătoriilor — sectorul lui predilect —, ci și în chestiuni ca arta culinară și decorațiunile interioare.

Henry se uită în lungul rândului de persoane. Sub voalul de pe față, Billykins rămăsese cu gura căscată. Cei mai mulți dintre participanții la îndoliata adunare ascultau toate astea cu aceeași atenție fascinată pe care ar fi acordat-o și unei prezentări cât de cât exacte a vieții lui Donald. Nu conta, de fapt, păreau să spună expresiile lor, dacă fusese bucătar, scufundător la mari adâncimi sau cocotă masculină. Era și el un amărât de om ca toți ceilalți. Din anumite puncte de vedere, se gândi Henry, tipul cu care fusese confundat Donald avusese o viață mai bună, s-ar fi zis.

— Mai târziu, continuă preotul, Donald Templeton s-a evidențiat ca un schior abil, un povestitor inspirat și un entuziast adept al lucrurilor meșterite de mâna lui. Dar, când ne gândim la el astăzi, ceea ce vă asigur că facem, ne gândim la cei rămași în urmă. La Norman, la Jean-Paul și la micuța Beatrice care suferă la fel de mult ca oricine, inclusiv cei din ramura din Sussex a familiei care, din cauza accidentului feroviar despre care ați auzit toți, nu pot fi azi aici cu noi. Donald Templeton...

Cine-oi fi fost tu pe lume.

— Ne zâmbește de-acolo, sus, azi. Convertirea lui la islamism, respingerea celeilalte credințe și perioada tulbure care a urmat, când boala îl făcuse de nerecunoscut aproape pentru toți, în afară de câțiva prieteni apropiați, sunt lucruri pe care ne dorim să le trecem cu vederea azi, dar...

Aici preotul ridică ochii spre adunare și o expresie de panică îi umbri fața. Poate mai exista un Donald Templeton, se gândi Henry. Poate... Dar indiferent de motiv, fie fiindcă toți fuseseră atât de prinși de dorința de a se consola unii pe alții, încât nimeni nu se mai sinchisise să vorbească la crematoriu, fie că înțeleseseră ora greșit sau că preotul suferise pur și simplu o amnezie, acesta, se vedea clar, era acum vag

conștient că nu făcuse o slujbă exemplară. Indiferent de motiv, vicarul n-avea încotro, trebuia să meargă înainte.

— Dar, zise el, sfidând parcă audiența să se ridice și să-l contrazică, moartea, cum spunea cineva, este marele tăvălug. Și în casa tatălui meu sunt multe odăi. Și așa cum după o zi de trudă vine vremea somnului, la fel și omul, după viață, are dreptul la veșnică odihnă întru Domnul, ca și tine, Donald Templeton!

În acest punct, copleșit de un amestec de rușine, jenă și compătimire sinceră pentru omul — indiferent cine-o fi fost el — care zăcea în cutie, la câțiva metri în stânga lui, preotul se întoarse spre coșciug și spuse, cu un glas shakespearian: „Adio, Donald!"

La faza asta, Billykins, meditând probabil la viața mai civilizată, mai senzațională pe care ar fi putut s-o aibă ca nevastă a editorului emisiunii *Holiday '76*, izbucni în lacrimi lângă Elinor, care încercă s-o consoleze.

Într-un fel sau altul, preotul coborî de pe estradă și dispăru în spatele altarului, gândind poate chiar să se azvârle în flăcările care, curând, urmau să-l mistuie pe Donald. S-ar fi zis că măcar atâta putea și el să facă. Când preotul plecă, Henry, împins de la spate de Elinor, începu să se furișeze înainte spre sicriu.

19

După aceea, dădu vina pe vicar. Toată lumea dădea vina pe vicar care, spre norocul lui, nu era de găsit pe nicăieri. Dar Henry știa, oricât de mult ar fi dat vina pe vicar, că vinovat el era, de fapt.

Potrivindu-și notițele, aruncă o privire spre Donald. Și abia atunci înțelese că Donald era mort de-a binelea. Până în acel moment, Henry nu prea sesizase legătura dintre puiul *à la* taliu, cu care îl servise din greșeală pe prietenul lui, și ceea ce toată lumea numea o „moarte tragică" sau o „pierdere ireparabilă".

Tot timpul, până acum, avusese senzația că Donald se va ivi undeva, prin cartier. Că, pur și simplu, doar se rătăcise pe undeva între Rose and Thorn, bibliotecă, bazinul de înot și oricare dintre celelalte locuri unde tații din suburbie își așteptau copiii. Dar acum realiză cu groază că, efectiv, Donald era în cutie. Ăla de-acolo era Donald. Și femeia aia din rândul întâi, fixându-l cu asprime, era Elinor. I se părea nedrept.

Liniștea din capelă, întreruptă doar de suspinele lui Billykins, se prelungea. Cum să procedeze? Să pomenească de sinistra greșeală care se făcuse? Să renunțe la discursul pregătit și să vorbească din inimă, așa cum era și normal? Da, se gândi Henry, așa o să fac. Mototoli hârtia în palmă și țintui adunarea cu o privire aspră de predicator.

— Nu l-am recunoscut pe omul care a fost descris aici azi, spuse Henry.

Bun început, după părerea lui.

— Nu știu despre care Donald Templeton s-a vorbit aici, continuă Henry, dar nu era Donald Templeton al meu. Nu spun că acel Donald Templeton n-a fost un tip drăguț. Să fim drepți cu el. Îmi pare rău că e și el, evident, în aceeași situație ca Donald. Dar, exclus. Exclus, Donald Templeton al meu n-a fost producătorul emisiunii *Holiday '76*. Nu pot înțelege cum s-a ajuns la... bazaconia asta, care mă nemulțumește profund. Da, mă nemulțumește, dar mă și bucură, într-un fel. Fiindcă ne arată nouă, cred eu, că moartea e ceva universal. Ni se întâmplă tuturor, chiar dacă suntem producători la *Holiday '76*, orice am fi, oricât de celebri, glorioși și așa mai departe, moartea nu iartă pe nici unul dintre noi. Toți vom muri. Foarte curând. Azi, mâine, în după-amiaza aceasta. În foarte scurt timp, oricum. Da, la naiba, în foarte scurt timp!

Spusese „naiba". La înmormântare. Înjurase. La înmormântare. Oh, Dumnezeule! Oh, Doamne, Dumnezeule! Oh, Doamne Sfinte! Și ce bine pornise. Îi captase imediat. Mai aveau puțin și-i ciuguleau din palmă. Fusese direct, energic, dur, compătimitor, tăios, după care zisese cuvântul ăla cu „N". Ce-l apucase să facă asta? Se părea că vorbea în continuare, iar Billykins, cocoșată de durere, suspina și mai adânc. Arăta, se gândi Henry, de parcă tocmai ar fi alergat cursa de 800 de metri, mai repede decât trebuia.

— Donald, spunea Henry, a fost doctor. A fost doctor. În medicină. Nu în drept, nu în engleză, nu, slavă Domnului, în sociologie. Ci doctor în arta vindecării, despre care știm cu toții câtă nevoie are văduva lui, doamna Donald, la fel de mult ca și noi după scena la care am fost martori azi, aici. Da... (Relua firul acum.) Da, Donald a fost doctor. Nu un doctor strălucit. Nu o somitate. Nu întotdeauna, da, așa e! Adesea, cum știm toți, pe spezele noastre, a greșit total și iremediabil diagnosticul. A dat-o complet în bară. Destul de frecvent.

Billykins scoase un suspin cutremurător și începu să se dea cu capul de genunchi. Elinor îi făcea niște semne lui Henry. Să se oprească, poate. Dar Henry nu se putea opri. Știindu-l pe Donald în cutia aia, Henry simțea că trebuia să continue, să încerce să găsească, printre toate idioțeniile astea care-i ieșeau din gură, măcar o frază coerentă care să însemne un tribut adus cuiva care, da, crezuse el, fusese un tip teribil de simpatic. Un piculeț cam rasist...

— Un piculeț cam rasist, spunea el, *cu voce tare.* Un piculeț cam rasist. Dar cine, mi-aș permite să spun, când se pune problema, și problema se pune, nu-i așa? Cine, în ziua de azi, în Anglia, nu s-a săturat până peste cap să audă de tot felul de mullahi smintiți, care le ciopârțesc mâinile oamenilor, pe motiv de blasfemie și...

Ce-i venise să vorbească despre mullahi? Trebuia să revină la subiectul discursului. Constată că privea fix la Sam Baker QC (aproape), care stătea cu mâinile încrucișate la piept și avea un aer de concentrare intensă, sceptică, de parcă ar fi ascultat pledoaria avocatului părții adverse.

— Juriștii, spunea Henry, ca și doctorii, sunt oameni care trăiesc în Wimbledon. Un astfel de om a fost Donald Templeton. Nu, cum spuneam, jurist...

Sam Baker QC (aproape) se foi ostentativ pe scaun.

— Ci doctor. Or, oamenii ca Donald, cum spuneam, sunt obișnuiți cu injuriile. Nu le e rușine că sunt englezi, că sunt așa cum sunt, că sunt niște oameni din popor, cuminți, muncitori, care formează osatura Angliei și, într-adevăr, a Americii și...

O zări pe Sylvie le Perroquet[1] de la 109 (Non Merci Ce Soir Sylvie[2]). Părea aproape transpusă de concentrare.

— A Franței. Dar nu Franța, America sau Anglia formează obiectul discuției aici. Obiectul discuției este ceva ce unește toate aceste trei țări, ceva ce au toate în comun,

[1] Sylvie Papagalul (lb. fr.). (*N. ed.*)

[2] Mulțumesc nu în seara asta Sylvie (lb. fr.). (*N. ed.*)

ceva ce este la fel de valabil în privința New Yorkului, ca și a Wimbledonului. Mă refer, bineînțeles, la situația în care se află Donald, la... situația de a fi mort.

Se potoliseră din nou. Putea s-o dreagă. Știa că putea. Constată că se uita drept în ochii „Paznicului cartierului". În mod normal, comisarul Rush era pentru Henry un tip mărunt și anost, însă azi avea niște ochi vioi ca de veveriță.

— Moartea însă, chiar și în niște împrejurări dubioase, este ceva care creează o legătură între noi. Fiindcă noi toți, desigur, suntem uniți prin moarte. Cum spunea cineva, cu moartea nu e de glumit. Nu e subiect de comedie. Exceptând, bineînțeles, în sensul că noi, noi toți azi aici, englezi azi aici, pentru a deplânge moartea unui prieten și coleg iubit...

Prieten și coleg iubit. Așa ceva le trebuie, nu?!

— Pentru a deplânge dispariția lui, dar și, bineînțeles, da, ca să râdem pe cinste. Să râdem, fiindcă, așa cum spunea Sofocle, râsul reprezintă, uneori, singura noastră modalitate de reacție. Râdem pentru că suferința este prea mare, prea profundă, or râsul poate fi un sentiment la fel de semnificativ și adânc ca și lacrimile care ne vin uneori cu el, deși acestea vin, desigur, din amuzament, și nu din durere. Cred că, da, comedia este la fel de vitală și semnificativă ca și tragedia, or eu mai cred că Donald, dacă ar mai fi în viață, deși nu este, ar fi de acord, fiindcă Donald, ca noi toți, ca toți englezii, indiferent dacă din nord...

Henry zări ciuful cărunt al lui Dave Sprott și ochelarii acestuia, care săltau în sus și în jos, ca o jucărie atârnată la luneta din spate a unei mașini.

— Sau din sud, era englez. Da. Era un medic englez și cred că există oameni pe lume care cred că oamenii de acest fel nu sunt, intrinsec, interesanți. Preferă să audă de aborigeni sau de oameni care și-o trag cu gorilele, pentru că lor nu le pasă de omul cumsecade, de omul obișnuit. N-ar da nici o ceapă degerată pe Donald Templeton, ce naiba!

Iar spusese „naiba". Spusese „naiba", de două ori, la înmormântare. Aruncă o privire în jos la notițe și zări cuvintele „Moartea reprezintă modalitatea Naturii".

— Moartea, spuse Henry, reprezintă modalitatea Naturii!

Modalitatea Naturii de a... ce? Nu vedea restul citatului, din cauza unei îndoituri a hârtiei. Se uită la șirul de figuri din fața lui. Erau toate goale de orice indiciu care l-ar fi putut ajuta să se orienteze. Dacă ar putea născoci o modalitate de a opri chestia asta, ar face-o. Dar ca musafirul la o petrecere de unde nu are cum pleca, nici lui nu-i venea în minte nici un motiv pentru care să se poată retrage la loc, în mijlocul asistenței. Dacă asta era pedeapsa lui? se gândea Henry.

— Mergeam la bere cu Donald, într-o cârciumă numită Rose and Thorn. Nu-i o cârciumă rea. Un local unde puteai să scapi de nevastă, de „cotoroanță" cum se mai spune, deși desigur Billykins...

Billykins! Sigur că da, așa o chema!

— Billykins și el formau un cuplu nespus de devotat, iar Donald o adora aproape ca un copil, nu suporta să fie departe de ea, o urmărea aproape pretutindeni, prejudiciindu-i aproape chiar libertatea de mișcare...

Elinor se uita la el. Parcă încerca să-i spună ceva. Să înceteze, probabil. Bun, perfect de-acord. Dar cum te poți opri? O dată ce-ai început, cum să te mai oprești?

— Da, spuse Henry, făcând un ultim efort desperat de a-și rosti discursul. Da! Donald a fost prietenul meu. Și, dacă Donald ar fi azi aici, ceea ce într-un fel chiar este, deși e acum... ăăă... în cutia aceea...

Billykins scoase un bocet vrednic de tragediile antice. „Vai vai vai vai!", și pe urmă „Ah-aooleuuu!!". O suferință primară care nu-și găsea locul în Wimbledon, se gândi Henry. Discursul lui, așa poticnit și confuz cum părea, avea cât de cât efect. Doamne, da, Donald era în cutie, iar Henry vorbea despre el, un om vorbind despre alt om. Ce simplu!

— Da, e în cutie, iar eu, aici, vorbesc despre el ca om, ceea ce sunt și ceea ce Donald a fost, dacă n-ați băgat de seamă. Un om. Exact, un monstru falic, un tip dominator pe care feminismul — or, Donald, firește, nu era feminist — da, un englez obișnuit, un bărbat de patruzeci de ani. Și ce voia el? Chiar așa! Cu atitudinile lui desuete și cu, ei bine, pe șleau, penisul lui, ce voia el? Cu ipoteca lui, cu orizontul lui meschin și cu disprețul lui pentru toate prostiile naibii, care sunt azi la modă?

Iar spusese „naiba". Dar lumea îl asculta. Chiar îl asculta. Ședeau toți pe marginea scaunelor, aplecați în față, cu gura căscată, sorbindu-i fiecare cuvânt. Lui Henry nu-i mai păsa acum.

— Voia, zicea el, ceea ce vrea orice om oriunde pe glob. O soție credincioasă, un petic de pământ care să fie al lui, o slujbă ca să aibă ce pune pe masă, un copil care să crească mare și să-l iubească și căruia să-i dea o educație frumoasă. Nu voia să intre la închisoare sau să meargă la război, deși sunt convins că, dacă s-ar fi ajuns la așa ceva, ar fi luptat pentru cauza cea dreaptă, cu toate că, așa cum trebuie să sublinez, nu știi niciodată care naibii e cauza dreaptă, decât abia mult mai târziu. Cauza dreaptă? Doar n-o fi Teheranul, nu?! S-ar putea, s-ar putea pur și simplu ca viața în Wimbledon să se fi dezvoltat pe niște culmi mult mai înalte decât în oricare altă parte a globului. Ceea ce vreau eu să spun...

Ce voia el să spună? Orice ar fi fost, simțea că asistența aștepta ca el să spună. Să spună ce avea de spus și să părăsească estrada.

— Ce vreau eu să spun este că nici o formă umană de viață, nici măcar Donald Templeton, nu este complet scutită de dispreț!

Realiză, în timp ce spunea asta, că suna incredibil de grosolan. Or, el nu voia să sune așa.

— Haide, mă, dă-i drumul mai departe, spuse Donald. Spune lucrurilor pe nume. Zi în continuare.

— Vreau să spun prin asta, continuă Henry, că uneori simt că merit tot disprețul. Sunt genul de soț și tată obișnuit, fără prea multe concepții despre lume, care a dus o viață foarte liniștită și a vrut să facă lucruri bune, curajoase, periculoase, numai că nu s-a ivit niciodată ocazia. Or, Donald era la fel, cred eu. Era un romantic, știați? Un romantic furios, ce naiba! Un bărbat care cuteza, care dorea mai mult. Și cred că de aceea mi-a plăcut de el, fiindcă la fel ca el mă uit sus pe cerul Wimbledonului și spun „Oh, Doamne. Oh, Doamne, ticălosule, te iubesc!"

Henry constată că arăta teatral spre sicriu. Le-am captat atenția, se gândi el, s-au prins de ceea ce vreau să spun, în fine.

— Acolo, înăuntru, suntem eu și voi, zise el, cu un fel de pițigăială. Suntem noi. Este ziua următoare a vieții noastre. Hai să încercăm, vreți, să lăsăm frâu liber fărâmei care s-a profilat în Donald Templeton. Hai să fim frenetici, ridicoli și liberi, vreți, în amintirea lui? Hai să facem asta pentru Donald. Hai să nu mai pregetăm. Fiindcă el a murit, iar noi vom muri curând, or, eu cred că îi suntem datori cu ceva, doamnelor și domnilor. Spun adevărul, din toată inima, pentru că sub acest exterior destul de plicticos mie îmi pasă. Nu știu prea bine de ce îmi pasă, dar îmi pasă. Și unul dintre lucrurile de care îmi pasă, care să nu fie Nicaragua, Polonia sau altundeva, ci chiar aici, parte din țara pe care o iubesc și care, din păcate, nu vreau să se schimbe deloc, este un om ca Donald Templeton. Fiindcă Donald Templeton sunt eu! În lada aia cu el, simt ce simte el, trec prin ceea ce naiba trece el, mă, omule. Mulțumesc, Donald! Mulțumesc pentru tot!

Acestea fiind zise, Henry ridică brațul într-un fel de salut cvasifascist, în direcția sicriului, și spuse, cu vocea voalată de emoție, „E rândul tău, bătrâne!"

Brusc, ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Zgâlțâit de hohote de plâns, porni spre locul lui unde, spre uimirea lui,

Elinor, în loc să-i tragă una peste bot, îl cuprinse în brațe. Și alte persoane din capelă plângeau în hohote. Dave Sprott ședea aplecat înainte, cu fața îngropată în palme, scâncind ca un țânc care a mers prima oară la doctor. Până și Sam Baker QC (aproape) era alb ca varul și agitat, iar buza superioară, imobilă fiindcă așa cerea profesia, mai avea puțin și începea să-i tremure.

Nu era ceea ce intenționase să spună Henry. Sau, mai bine zis, nu era ceea ce intenționase să spună la înmormântarea lui Donald. Dar era, simțea el, în timp ce se ridica în picioare, iar acordurile imnului religios începeau să se difuzeze în capelă, era ceva ce trebuia spus.

20

— Veniți de luați! murmură Henry în barbă, în timp ce cără castronul cu punci în casa lui Donald. *Finish 'Em*! Vă ajută să scăpați de necazuri!

Ca să-l facă mai atrăgător, adăugase niște lapte, o cutie de suc de portocale și un mic recipient din plastic cu o chestie numită Kleeneezee. Acum, avea o culoare de ceai tare.

Nimeni nu aminti de discursul lui, însă Dave Sprott îl prinse de mână și zise: „Știu ce simți."

Billykins se holba pur și simplu la el, de parcă ar fi fost o creatură de pe altă planetă. Doar Elinor, când Henry puse punciul lângă pahare, în hol, lătră, *sotto voce*: „Cum ai putut să faci așa ceva, Henry?"

— Îmi pare rău, spuse Henry. Am fost doar foarte supărat.

— A fost jenant, continuă Elinor.

— Bea un pahar! spuse Henry.

— Nu, nu pot, răspunse Elinor.

— Ba eu o să beau unul! zise Henry.

Elinor făcu bot, uitându-se urât la el. Mai încolo, într-un colț, Billykins, tot cu capul între genunchi, îngăima ceva. Henry prinse cuvintele „...cumplit..." și „...sfârșitul coșmarului...", dar nu-i era clar dacă se referea la el, la vicar sau la Donald.

— Dar ai zis că o să bei și tu! spuse Henry.

— Nu-mi trebuie, șuieră Elinor. Nu pot!

Pe urmă, își târșâi piciorul pe covor. Pe fața ei se ivi o expresie pe care inițial Henry nu reuși să o identifice.

Auzindu-i vocea, realiză destul de surprins că Elinor avea unele îndoieli.

— Oh, nu știu, spuse ea. Bine măcar că ți-ai spus păsul!

— Da! zise Henry.

Ce-a apucat-o să spună asta? Ce vrea, de fapt?

— Durerea e îngropată atât de adânc în noi, nu-i așa? spuse Elinor.

— Da! zise Henry.

Îl privi scrutător.

— Ne înăbușim sentimentele, ne strângem ghem și nu vorbim despre ceea ce simțim de fapt. Undeva, înlăuntrul tău, probabil că îți pasă, într-adevăr, cum spuneai azi. Înlăuntrul tău îți pasă de mediul înconjurător. De ceea ce le facem balenelor, delfinilor, Mării Nordului, centrelor orașelor și chestiei ăsteia cu benzina fără plumb.

Ce-avea benzina fără plumb în toată treaba asta? se gândi Henry. Eu n-am formulat nici o opinie despre benzina fără plumb.

— Ceea ce contează în fiecare, spunea Elinor, este o scânteiere de afecțiune. Ceva care să-ți spună măcar că încă mai trăiești. Că toți ceilalți sunt încă în viață. Că alți oameni îi pot, ei bine... atinge. Nu crezi?

Henry mijise ochii. Se simțea încolțit, mai mult decât de obicei.

— Tu te simți amenințat de feminismul meu, bunăoară. Te înspăimântă dezvoltarea mea ca femeie. Ești...

— Sunt...

Elinor se crispă, extrem de atentă.

— Sunt... speriat de tine!

— Ce te sperie la mine, Henry? spuse Elinor, punând mâna pe brațul lui. Eu, prezența mea ca femeie, nevoile și atuurile mele ca mamă? Sau ești speriat de mine ca intelectuală?

— Sunt speriat de tine ca... lucru, spuse Henry. Mă sperie felul cum te uiți la mine, spațiul pe care îl ocupi. Mă

sperii tu. Când îți aud pașii pe alee... mă... mă chircesc de frică!

Elinor zvârli capul pe spate și scoase un râs bărbătesc, ca un răget prelung.

— Oh, Henry, zise ea, ești atât de nostim!

Și, fără răutate, îi trase o palmă pe umăr. Straniu, dar lui Henry gestul i se păru erotic.

Privi în jur, căutând-o pe Maisie. Fusese foarte cuminte în timpul slujbei, deși în urmă cu câteva zile întrebase, la un moment dat, ce se mănâncă de obicei la înmormântare și dacă de obicei se dă destul la masă. În cele din urmă, o văzu în grădină, cu un castron întreg de salată cu orez și cu ceea ce semăna cu un făraș de grădină nou. S-ar fi zis că, la Maisie, negrul nu avea bine cunoscutul efect de subțiere, din moment ce părea cumva și mai mare.

Mai încolo, în colț, Dave Sprott se pregătea, cum spunea el, să se „apuce de treabă" cu punciul. Lângă el, în picioare și cu paharul în mână, comisarul Rush se zgâia suspicios la băutură. Dar, de fapt, comisarul Rush se zgâia suspicios la orice. Chiar și la copiii mici pe tricicletă. Sprott luă o înghițitură, scuturâ violent din cap și începu să-și tragă palme în ceafă.

— Uoăuuu! exclamă el. Uoăuzzza! Dar știu că-i tare, pe cuvânt!

Doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul, o femeie slăbuță, prostuță și copilăroasă, pe un ton și mai fandosit decât de obicei, rânji la Henry copilărește:

— Dar ce-ai pus în asta, Henry? zise ea. Dizolvant de vopsea?

Henry începea să se cam răzgândească în privința punciului. Ce era în mintea lui, de fapt? Doar n-avea de gând să otrăvească toată populația de pe Maple Drive, nu? Mda, oricum, nu într-un mod care să ducă atât de direct la el. Nici nu mai era așa de sigur că voia să otrăvească pe cineva. Dar, cum se întâmpla atât de des în jocul de-a omorul, era un pic cam târziu pentru astfel de îndoieli.

— Ia să gust și eu, spuse Henry. L-am lăsat afară, azi-dimineață, în grădina de la stradă. Sper că n-a turnat careva ceva în el!

Parcă ar fi fost un personaj dintr-o melodramă victoriană, se gândea Henry. Câteva persoane, inclusiv comisarul Rush, observă el cu îngrijorare, se uitau ciudat la el. Sorbi dintr-un pahar.

N-avea gust aproape decât de detergent.

— Eu cred, spunea Sprott, că are un buchet foarte pronunțat și dur.

Sam Baker QC (aproape) legăna punciul în pahar, cu mici tresăriri. Introduse o cantitate infimă în gură, clătindu-și gingiile.

— Extraordinar! zise el. Ce aromă plăcută și câtă consistență. Mi-amintește de un vin din Lumea nouă, învechit în butoi. Cu o undă de...

— Detergent! zise Dave Sprott.

Toată lumea râdea.

— De fapt, spuse Henry, dacă punciul ăsta nu e în regulă, mai bine să nu-l bem. L-am uitat afară în grădină.

— Și-ai pus un șobolan în el! zise Sam Baker QC (aproape), accentuând ca de obicei substantivul concret din propoziție.

Oare făcea asta, se gândi Henry, fiindcă prefera tot ceea ce putea fi considerat drept probă? Era oare un tic căpătat pe parcursul multor după-amieze lungi la Court of Chancery, unde singura modalitate de a însufleți frazele putea fi accentul pus greșit pe un cuvânt? Sau, pur și simplu (ca de obicei), Sam Baker QC (aproape) încerca să te facă să te simți jenat?

— Elinor, iubire, spuse Henry, încearcă și tu!

— Nu nu nu, zise Elinor. Are gust de detergent!

Sprott goli paharul și plescăi din buze.

— Pare o bunătate, după ce-l bei, zise el, cu accentul lui nordic păstrat cu grijă. Are un dozaj plăcut de fructe bine orchestrate. Ce-ai pus în el, Henry?

— Detergent! zise Sam Baker QC (aproape).

Toată lumea (în afară de Henry) râse din nou. Comisarul Rush, care se tot legănase încolo și-ncoace pe călcâie, începu să se zgâiască în castron.

— Chestia asta mă cam îngrijorează! zise Henry. Cred că ar trebui să ne uităm la...

— Nu nu nu! spuse Sprott, muindu-și adânc paharul în amestec și umplându-l cu Riesling iugoslav, zahăr brun și detergenți casnici asortați. E bun. Un pic cam agresiv. Dar, în esență, e bun. I-ai pus și șliboviță? Sau vreo tequila regională?

— Cred, spuse Henry, care începuse să asude văzând enormitatea crimei lui, că poate cineva a... eu nu cred că e bine să bem asta...

Dar, cum se întâmplă adeseori, lumea nici nu-l băga în seamă.

— Ce părere ai? îl întreba Sprott pe domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul.

Domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul făcea mici mișcări nervoase cu mâinile. Sorbi un pic, zâmbi drăguț și, aruncând o privire îngrijorată afară, pe stradă, spre Mitsubishi, spuse:

— Nu e rău!

— N-am putea... îngăimă Henry.

Dar acum toată lumea voia să ajungă la punci. Până și Elinor consimți să bea o jumătate de pahar. Henry încercă să râcâie cu polonicul pe fundul castronului când o servi pe ea, gândindu-se că, prin vin, lapte și suc de portocale, nu se va mai simți nici urmă de *Impact*, *Start* și *Finish 'Em*, dar nu era convins că o jumătate de pahar avea să fie destul. Ca să fie sincer, de fapt, nu era deloc convins că soluția va avea vreun efect. Singura persoană care n-a vrut nici un pic de punci a fost comisarul Rush care, ori de câte ori Henry se uita spre el, privea bănuitor în pahar.

— Sunt destul de prudent cu băuturile de care nu sunt prea sigur, îi zise el lui Henry.

— Și câtă dreptate ai! spuse Henry.

— Nu se știe niciodată, întări Rush, zâmbind subțire. Prudența e mama înțelepciunii.

În timp ce prietenii, rudele și vecinii lui Donald Templeton DM se îngrămădeau în jurul castronului cu punci, lingându-se pe buze și întinzând paharele, ca niște copii la rând la cantină, Henry, care bău și el câteva pahare, se zgâia îngrijorat la invitați, încercând să depisteze semne de colaps. Din câte își dădea el seama, nu părea să fie lipsă de așa ceva. Ba dimpotrivă. Numai că, în general, cam asta era starea la petreceri a oamenilor de pe Maple Drive. Din păcate, combinația subtilă de Riesling iugoslav și detergenți casnici asortați se dovedea uimitor de populară. Oamenii declarau că nu băuseră niciodată așa un punci. Nu-i prindeai gustul decât după vreo două pahare, ziceau ei, dar și când îi dădeai de gust, ziceau tot ei, nici că-ți venea să te mai oprești. Pe Vera „Ai-toate-la-locul-lor?" Loomis, bătrâna de nouăzeci și doi de ani de la 92, o salvară în ultima clipă, când la al treilea pahar, se pregătea să bea direct din castron, iar Henry și alți câțiva remarcară că nu văzuseră niciodată atâta animație la o pomană.

— Așa-i întotdeauna la înmormântare, zise Vera „Ai-toate-la-locul-lor?" Loomis. O dată ce se pornește antrenul, să mi te ții!

Dave Sprott părea absolut înnebunit după amestecul acela lichid. Se postase lângă castron și, sub pretextul de a-i servi pe ceilalți musafiri, reușea să bea mai mult decât oricare altă persoană prezentă acolo. După o bucată de timp, Henry nu mai avea cum și câți invitați băuseră, de fapt, peste trei–patru pahare. Ieși pe ușile duble cu panouri de sticlă, pășind afară în grădină. Oare vor putea crematoriile locale să facă față afluxului de clienți, peste o zi–două, începând de acum?

Când se înapoie în casă, lângă castron mai erau doar doi–trei băutori înrăiți, deși Henry remarcă neliniștit că

detectivul Rush se afla tot acolo, înfipt bine pe picioare la foarte mică distanță de perete, cu paharul în continuare plin, privindu-l pe Sprott, ca și cum s-ar fi pregătit din clipă în clipă să-i ceară discret să-l însoțească. Sprott nu se mai lingea pe buze și nici nu mai comenta mormăind cât de răcoritoare și curată era băutura asta, dar mutase punciul într-un vas mai mic, din care își turna direct pe gât, oprindu-se doar după fiecare dușcă pentru a-și trage o palmă după ceafă și a striga „Uoăiii!" și „Uoăuzzza!"

Nici urmă de spume la gură. Nu părea deloc lipicios de la transpirație. Iar, din locul unde stătea, Henry nu observa semne de cianoză. Nu-i convenea în schimb ce făcea Rush. Detectivul tot trăgea cu ochiul peste marginea castronului, ștuguindu-și mereu buzele, după care întorcea iar capul spre Henry și, cu toate că stătea foarte aproape de punci, Henry nu-l văzu să soarbă măcar o dată din pahar.

— Mi-amintesc, spunea Rush în timp ce Henry intra în cameră, că am avut odată un caz de otrăvire, care m-a impresionat enorm.

Totuși, nimeni nu-l asculta. Toți îl ascultau pe Dave Sprott.

Și Dave Sprott — cum făcea întotdeauna când se îmbăta — începuse să vorbească, tare și agresiv, despre dinți. „Dinții oamenilor", spunea el, uluind cu accentul lui nordic, păstrat cu grijă, flăcările artificiale, canapeaua de la Heal's și acuarelele de deasupra poliței de la șemineu colecționate de răposatul Donald Templeton DM de-a lungul unei perioade de douăzeci de ani, „dinții exprimă personalitatea oamenilor. De exemplu, un lucru prea puțin cunoscut de către profani este că, în opinia vechilor romani, dinții constituiau focarul celor mai josnice sentimente omenești. Romanii ziceau asta, Edwina?"

Edwina Sprott, un metru optezeci și nouă, cu o constituție de rugbist, cu păr pe dosul mâinilor, nas uriaș, voce ca Vincent Price, cu vagi urme de sâni, spuse „Nu, David! Nu cred că e cineva care să considere că dinții ar fi focarul celor mai josnice sentimente omenești. În afară de tine".

Sprott, care socotea întotdeauna că remarcele soției lui erau pline de umor, deși inițial ceilalți nu observau asta (până când Sprott nu le atrăgea atenția în mod expres), râse isteric. „Ba așa este, totuși", zise el. „Poftim, uitați-vă la dinții cui vreți voi și veți găsi cheia caracterului acelei persoane. Bunăoară, politicianul care se tratează la mine. Laburistul ăla. Dinții lui, în opinia mea, spun mult despre stratagemele acestui om!"

Pe lângă soțul ei, Edwina Sprott era cel puțin cu un cap mai mare. Pe moment, Henry avu impresia că femeia se pregătea să-l ia pe Dave pe sus, în brațe, cum fac gorilele cu puii lor. Dar, deși ar fi avut capacitatea să facă așa ceva, Edwina se mulțumi doar să spună: „E vorba despre David Steel!"

— David Steel își face dinții la tine, David!

— Mamă, Doamne, exact! exclamă Sprott. Așa e!

Un test sigur al trăiniciei căsniciei lor era capacitatea fiecărui soț de a se mira de bancurile celuilalt.

— Măi, acu' o săptămână tipu' a venit la un detartraj, zise Sprott, iar eu i-am spus, „Ăsta nu-i un simplu detartraj, să știți. E muncă de restaurare, efectiv", i-am zis eu. I-am povestit de teoria mea despre dinți și caracterul omului, or, cred că e foarte posibil ca tot ce i-am spus eu să aibă un impact asupra dezvoltării viitoare a Partidului Liberal!

— David! spuse Edwina Sprott, bălăngănindu-și în față mâinile uriașe și uitându-se în jos, la bărbatu-său, de parcă ar fi fost un pateu delicios în vitrina unei patiserii. Spui niște lucruri foarte ciudate, dar foarte ciudate, să știi!

Dinții și celebritățile erau cele două mari obsesii ale lui Sprott în viața asta. O dată ce se lansa pe tema dinților celebrităților era de neoprit. Vorbea despre rolul dinților în istorie, despre importanța lor în plămădirea lumii moderne și despre influența lor asupra marilor evenimente. Și, pe măsură ce tot vorbea despre dinți, le atribuia un rol din ce în ce mai însemnat. Aminti astfel de vărul lui sud-african pentru care, după montarea unei proteze nereușite, viața

își pierduse tot farmecul. Pomeni de legătura dintre coroanele dentare și succesul în afaceri, de relația incontestabilă dintre plombele instabile și incapacitatea sexuală.

— Nu vrei un pic? îi zise comisarul Rush lui Henry, cu un zâmbet subțire.

— Nu, mulțam! Sunt cu mașina! răspunse Henry.

Expresia enigmatică a lui Rush părea să sugereze absurditatea acestei scuze. Sprott, între timp, dădu pe gât ultimele picături din castron.

— Dinții, rosti el, exact înainte de a trage ultima dușcă, dinții, mai bine zis întreaga igienă bucală, reprezintă expresia unei societăți. Anglia este astăzi o societate în care nu ne mai pasă de dinți, în care am ignorat ceea ce suntem cu adevărat pentru că...

Și, tocmai când era pe punctul de a prezenta, poate, o sinteză efectiv globală despre dinți și societatea britanică, fără nici o urmă de cianoză, fără spume la gură, fără obturarea căilor respiratorii, pneumonie sau vreun aspect cenușiu, încrețit și îngroșat al membranelor mucoasei esofagale, la mijlocul frazei neterminate Dave Sprott se răsuci în loc, își încleștă degetele pe gât și căzu, cu capul înainte, pe covorul lui Billykins.

21

Nimeni n-a manifestat prea multă compasiune. Majoritatea musafirilor zbierau că mai vor punci, așa că Henry, pe care Elinor îl expedie la Thresher's ca să mai cumpere douăzeci de sticle de Riesling iugoslav, adăugă toată această cantitate de vin peste elementele mai corozive ale rețetei lui, primind doar reproșul că noul amestec nu mai „pișca pe limbă".

Sprott zăcea pe jos cu nasul în covor, în timp ce doamna Sprott (pe care nimeni n-o mai văzuse așa de beată) zbiera obscenități la el, cu un glas mult mai sepulcral decât de obicei. La faza asta, deja, Henry venise înapoi în cameră, unde grupul din jurul castronului cu punci se cam împrăștiase; tot Henry a fost cel care s-a trezit să împungă cu piciorul în trupul de pe jos, dându-și cu părerea despre starea sănătății lui Sprott. Din câte se pricepea el, Sprott respira încă. Henry ieși pe hol și se uită afară, prin ușa deschisă, la castanii de pe spațiul verde.

În spatele lui, hărmălaia petrecerii continua. Billykins zbiera ceva, parcă. „Cine să se mai uite la o văduvă?" sau cam așa ceva. Cineva, probabil Derek Bloomstein, Celălalt-optician, începuse să cânte la pian.

Bine măcar că Sprott nu manifesta nici unul dintre simptomele de otrăvire cu acid. Nu părea deloc năduşit. Oare Sprott înghițise atât de multă chestie dintr-aia, se întreba Henry, încât ingredientele ajunseseră să acționeze independent de aparatul lui digestiv? Își plimbase lichidul prin

gura îngrijită impecabil, își bombardase cu el pereții gâtlejului, prin care amestecul răzbise afară în circuitul sanguin?

Dacă se întâmplase așa ceva însemna că depășise deja faza de cianoză, spume la gură și bale. Probabil că era într-o stare de șoc profund. Poate că mai avea de trăit doar câteva minute. În cazul în care lucrurile evoluau în continuare la fel, nu numai că nu va mai apuca nimeni vreodată să-i ia tensiunea sau să-l controleze la măselele de minte, dar nici să-l pună la punct, să-i verifice proprietățile imobiliare sau să-i spună cu ce firmă pentru acoperișuri să nu lucreze. Mai bine s-ar duce înapoi înăuntru, ca să-l aducă pe Roger-de-la-dispensar să se uite un pic la Sprott. Doar că, desigur, nu avea cum să-i spună tipului ce pățise dentistul. Sau da? N-ar însemna să se incrimineze singur? Sau nu?

Henry nu ținea prea mult la Sprott. Nu-i plăcuse, bunăoară, niciodată felul mecanic, aproape amenințător în care tipul spunea „Clătește!" Mai fusese și un incident urât cu câțiva ani în urmă, cunoscut ca „îmbrăcarea dinților lui Elinor", în care, după opinia lui Henry, dentisul alunecase periculos de mult pe panta extorcării.

Dar acum, când se punea problema, putea face așa ceva? Putea să-l lase pe omul ăsta să moară? Era cinstit să se poarte astfel?

Bineînțeles, pe Donald îl omorâse deja. În următoarele zile după ce aflase vestea, Henry se așteptase să simtă câte ceva din ceea ce se presupune că simt îndeobște criminalii. Un sentiment de vinovăție, pentru început. În fiecare clipă, când se deplasa între Blackfriars, Rose and Thorn, St Michael și All Angels Primary School, din Wimbledon, iar apoi până la Waitrose PLC, avea senzația că Donald îi va sări în față din dosul vreunui copac, bălmăjind aiurea, plin de sânge și de lanțuri. Uneori, noaptea târziu, când nu putea dormi, îl și vedea parcă venind prin grădină spre el, cu sânge pe față, bale la gură, iar în mâna dreaptă cu un vas fisurat în care se aflau, desigur, câteva picături fatale de taliu... În ansamblu

însă, faptul că devenise un asasin nu părea să-i fi schimbat prea mult viața. Ba, dimpotrivă, parcă se simțea chiar un pic mai bine decât de obicei.

Nu simțea nici un impuls deosebit de a mai omorî pe cineva, cum li se întâmpla, remarcase el, nu puținor asasini. O dată ce-au simțit gustul sângelui, unii inși fac o adevărată pasiune din a ciopârți oamenii în bucăți ușor de manevrat, pe care să le poată abandona pe urmă la „bagaje de mână". Ușoara degradare a standardelor lor morale pare să declanșeze în ei nevoia incontrolabilă de a fi feroce, o nevoie pe care Henry n-o simțea. Chiar și imboldul de a se descotorosi de Elinor nu mai era atât de acut ca altădată, remarca el. Agrea încă planul, dar mai mult cumva de dragul ideii că „dacă tot am început, mai bine să și termin", decât cu fervoarea aceea aproape romantică din faza de început a proiectului.

Oftă și se întoarse în camera din față, unde musafirii se răriseră. Elinor și comisarul Rush erau prinși într-o conversație destul de intensă, care, aidoma atâtor conversații intense, păru să eșueze o dată cu apariția lui Henry.

— Vezi dumneata, spunea Rush, sunt un om bănuitor din fire. Asta e meseria mea. Sunt plătit ca să fiu bănuitor.

Se opri și miji ochii la Henry. Sprott zăcea, în continuare, cu nasul în covor. Roger-de-la-dispensar nu era pe nicăieri. Doamna Sprott stătea rezemată de polița căminului, cu gura căscată, prea epuizată ca să mai facă gălăgie. Domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul stătea în genunchi pe gresia din fața focului. Se părea că vărsa. Abătut, Henry ieși pe hol. Câteva dintre persoanele îndoliate, dar nu toate, păreau lac de transpirație. Unii cântau. Alții, destul de numeroși, vomau pe ferestre. Pe palierul de la primul etaj, Billykins, cu voalul strâmb, hohotea de plâns în brațele lui Peter „Unde-sunt-banii-de-avans?" Furgess de la 65.

— Moartea, spunea Furgess, e o certitudine. Nu trebuie decât s-o acceptăm, n-are nici un rost să jelim din cauza

asta. Face parte din viață. Așa se întâmplă. Este... (se încruntă Furgess, făcând efortul de a se exprima)... este... ceva uzual!

Lui Billykins, ideea i se părea mângâietoare, probabil.

Mda, moartea e ceva uzual, vasăzică? Nu reprezintă un eveniment important. Poate de aceea nu simțea el nevoia de a mărturisi. Henry nu înțelesese niciodată de ce Raskolni-cum-l-o-fi chemat-p-ăla se obosise să se predea poliției, când nimeni n-avea nimic cu el.

— Oh! se auzi o voce de pe podea. Oh, Doamne! Oh!

Era Elinor, iar ceva din tonul ei de *basso contralto*, din patetismul agresiv, teatral al atitudinii ei, îi reaminti lui Henry de ce încerca el, de fapt, să-i pună capăt zilelor cu vreo treizeci de ani înainte de termen.

— Oh! spuse ea, din nou, într-un fel parcă mirată, cum făcea când se apropia de orgasm (pe vremea când se mai apropia de orgasm). Oh! Oh!

Henry privi în jos.

Elinor ședea călare peste pieptul lui Sprott, smucind din șolduri în sus și în afară, iar apoi trântindu-se cu toată greutatea peste coastele omului; ținea mâinile întinse în față, cu pumnii strânși. Se preschimbase toată în mișcare de piston, astfel încât fundul se ridica, brațele coborau, pompau în piept și pe urmă se ridicau iarăși, în timp ce fundul cobora pentru următorul asalt. Nimeni din cameră nu-i dădea prea multă atenție. Domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul se holba la ce evacuase din stomac, ca un arheolog când contemplă vreun mister al solului. În timp ce Henry se holba în jos la Elinor, numărul 61a (Realist-magic-nepublicat) veni împleticindu-se spre el. Arăta ca unul care se pregătea să încropească o relație jenant de strânsă cu numinosul. În spatele lui, venea Vera „Ai-toate-la-locul-lor?" Loomis, care arăta și mai rău; pe urmă, dispărură amândoi în hol, probabil ca să borască peste 32 și 48 (Pensionar-ecologist-înhanorac-verde și Editor-în-criză-de-identitate).

Pe Sprott nu păreau să-l deranjeze prea mult eforturile lui Elinor. Mamă, Doamne, se gândi Henry, păi ce-ar fi la

gura mea, dacă Elinor mi s-ar trânti așa cu fundul pe burtă și ar bate toba cu pumnii în pieptul meu! Sprott însă zăcea pur și simplu pe spate, cu gâtul ridicat și cu bărbia împinsă caraghios în față. Dar ce face? se întrebă Henry. Și-arată cumva dinții? Nu există vreo lege care să le interzică dentiștilor să caște gura mare, cum făcea acum David Sprott? Nu e ceva ce frizează de-a dreptul reclama?

Abia când se apropie suficient cât să-i vadă ochii, Henry realiză că David Sprott nu va mai putea repara dinți.

David Sprott era mort.

— A murit! țipa pițigăiat Elinor, continuând să-l izbească în coaste. A murit! A murit! A murit!

Începea să fie deprimant de cunoscut totul, se gândi Henry. Dar, spre surprinderea lui, de data asta vestea îl șocă sincer. Poate și din cauza oribilelor proporții ale carnajului pe care se părea că-l provocase, în tentativa de a o nimeri pe Elinor. Afară, pe hol, oamenii vomitau, gemeau și-l invocau pe Dumnezeu; până și el se trezi exclamând „Doamne, Dumnezeule! Ce groaznic!".

Roger-de-la-dispensar ieși în patru labe din spatele canapelei.

— Cine-a murit? strigă el. A murit careva?

Râgâi și se târî spre ușa de la hol. Henry puse piciorul pe carpeta aflată direct în calea medicului generalist proaspăt promovat. Roger-de-la-dispensar se opri și privi în sus patetic, spre el.

— Da, zise Henry cu duritate. A murit cineva.

— Cine-a murit? zise Roger-de-la-dispensar.

Henry nu-i răspunse. Roger-de-la-dispensar se rostogoli pe spate, ca un Labrador care așteaptă să fie gâdilat pe burtă.

— Cine? zise el. Cine-a murit? Eu? Spune că eu. Oh, Doamne, zi că eu. Oh, Doamne, te rog, fă să fiu eu mortul!

22

Și nici nu mai avea mult ca așa să fie. Dar, după o criză de vomitat ce putea face cinste unui grup de elevi aflați în excursie prin Golful Biscaya la mijloc de februarie, Roger-de-la-dispensar își veni în fire suficient cât să înceapă să împartă certificate de deces, așa cum împărțea Napoleon medalii.

Erau doi (spunea Roger-de-la-dispensar) morți pe primul palier. Altul ajunsese tocmai până la magazie, unde a dat în primire, iar la parter, în toaleta din spate, numărul 61a (Realist-magic-nepublicat) își dăduse duhul într-un mod vrednic de unul dintre personajele lui. Murise cu capul înfundat adânc în vasul de veceu de la Armitage Shanks și cu picioarele poziționate într-un unghi îndrăzneț. Nu ar fi putut, cum a spus cineva mai târziu, să se transforme într-un struț uriaș sau să înceapă să improvizeze versete din Coran, dar oricum era cu un pas în direcția cea bună.

Henry detesta majoritatea speciilor de scriitori de ficțiune, însă dintre toți aceștia realiștii magici i se păreau cei mai suspecți — poate fiindcă Elinor perora la nesfârșit despre ei. Or, *acest* realist magic era un individ deosebit de dificil. Dar, oricât de supărătoare era tendința tipului de a-și parca mereu mașina în paralel cu automobilele vecinilor, Henry tot nu i-ar fi dorit un asemenea sfârșit lui Rufus Coveney, cum îl chema. Și nici nu ar fi vrut ca Nătărăul-cu-blugi-care-vota-cu-laburiștii-și-se-făIea-cu-asta de la 129 să fi sărit ca dementul din dormitorul de sus, rupându-și ambele picioare pe straturile de flori ale lui Donald.

Henry ar fi putut spune cu toată sinceritatea, în timp ce el și Roger-de-la-dispensar făceau o numărătoare a cadavrelor, că nu dorise să se întâmple nimic din toate astea. Iar Elinor, care îi însoțea, dădea dovadă de o omenie excepțională. Aplecată peste numărul 43 (Văduv-în-costum-bleumarin-arareori-în-țară), care făcea spume la gură și se cianoza, Elinor îl consola, îl îmbărbăta și, cu niște abilități deprinse probabil la orele de terapie, încerca să-l convingă să gândească optimist despre starea lui, să își enumere propriile puncte tari și să maximalizeze „latura pozitivă de a fi el" până la sosirea ambulanței. Făcea masaj de cord. Își punea degetele pe grumazul oamenilor. Îi trata pe locuitorii de pe Maple Drive cu aproape la fel de multă grijă și considerație ca și când ar fi fost niște țărani nicaraguani. Iar Henry, privind-o, nu putea să-și închipuie de ce voise el să otrăvească o femeie atât de puternică, utilă și prietenoasă.

Asta era marele necaz cu omorurile. Luni, treaba ți se părea foarte clară, directă. Până miercuri, însă, victima nu mai vădea nici urmă din lucrurile care o făcuseră atât de masacrabilă și, deși simțeai cu certitudine că mâine sau poimâine nu te-ai mai sfii să-i dai un brânci creaturii spre o cuvă cu metal topit ori s-o lași singură cu o lumânare aprinsă lângă o conductă de gaz fisurată, azi totuși nu-ți vine să te comporți așa cum ar trebui. Fiindcă nu mai ești la fel de hotărât.

Adevărata problemă, conchise Henry, în timp ce el și Roger-de-la-dispensar cărau afară în grădină încă un caz-limită, erau oamenii. Pur și simplu, habar n-ai niciodată ce vor face în continuare. Și e-atât de greu să-i împarți pe categorii. Uneori, chiar, ai impresia că nici un există oameni, ci doar o serie nesfârșită de feste pe care ți le joacă lumina, un șir lung de impresii false.

— Oh, Dumnezeule! spuse Elinor, când sosiră primele ambulanțe. E ceva absolut cumplit!

— Da! zise Henry. Da!

Până la urmă, numai trei persoane au murit, de fapt, la înmormântarea lui Donald, iar una dintre acestea, Vera „Ai-toate-la-locul-lor?" Loomis, de la 92, avea nouăzeci și doi de ani, și prin urmare, toată lumea era de acord, nici nu prea conta.

Lumea nu părea foarte dornică să afle motivul. Ceva „nu fusese în regulă cu punciul", ziceau toți. Și se băuse prea mult, evident. S-a pus problema să se dea la analiză ce mai rămăsese. Numai că, din păcate, nu mai rămăsese nimic, ceea ce demonstra încă o dată cât de mult ingurgitaseră, în fond, musafirii veniți la pomană. Se știa, desigur, că omul care ar fi putut să care la poliție rămășițele pământești ale lui Dave Sprott și să își asume misiunea de a-l căsăpi mărunt de tot era comisarul Rush. Un vecin s-a încumetat să-l întrebe dacă avea de gând să facă asta, la care Rush i-a răspuns cu un zâmbet enigmatic. Da, chiar așa, de fapt la majoritatea întrebărilor răspundea cu un zâmbet enigmatic.

Lucrul ăsta ar fi trebuit să-l liniștească pe Henry. Nicidecum, însă. Ceva din atitudinea acestuia îi dădea de bănuit că tipul nu făcea decât să pândească momentul prielnic. Până și felul în care o salutase pe Elinor, ducând mâna la pălărie... Nu. Imposibil așa ceva. Cum spunea Jaspar Cecil, Rush era negustorul de vinuri din 83, „însurat cu Poliția din Wimbledon".

De-asta și era atât de înspăimântătoare tăcerea lui.

Abia la vreo două–trei zile după înmormântare, Henry se apucă să studieze cărți despre toxicologie, într-un fel de efort de documentare restrospectivă. Făcuse o asemenea porcărie ca otrăvitor, conchise el, încât nici măcar nu avea cum să-și dea seama cât de oribil dăduse chix, de fapt. Și, în ancheta la care se aștepta zilnic, va trebui să aibă o linie de apărare. Toate cărțile pe care le citi îl făcură să se simtă și mai groaznic. Dar dintre toate, de la *Viețile marilor otrăvitori* până la *Aspecte toxicologice ale patologiei*, nici una nu-l făcu să se simtă mai cumplit decât *Medicina legală* a lui Keith Simpson, pe care o obținuse de la Biblioteca publică din Wimbledon.

1. La un subiect anterior sănătos, instalarea, subită sau lentă, a unor simptome ce nu corespund maladiilor obișnuite trebuie să trezească suspiciuni.
2. Dacă se bănuiește că sursa este hrana, să se facă eforturi pentru a obține niște mostre; să se identifice și alte persoane care au mâncat din ea.
3. Să se păstreze orice probe de vomă, resturi stomacale, fecale, lichid cerebrospinal, care vor fi obligatoriu sigilate și etichetate.

Din câte putea vedea Henry, prin casa lui Billykins nu prea existau fecale sau resturi stomacale, dar, pe covoare se vomitase atât de mult, încât o echipă întreagă de patologi ar fi avut de lucru acolo un an de zile; or, suficient era să se găsească o singură persoană întreprinzătoare, care să se apuce să culeagă mostre de pe jos, pentru ca toată lumea să tabere pe Henry. Timp de câteva zile, intră și ieși din casa lui Billykins, oferindu-se să ducă lucrurile la curățătorie, așteptându-se neliniștit să dea ochii cu tot felul de necunoscuți echipați cu pungi de plastic transparente și cu etichete adezive. În special, era cu ochii în patru după comisarul Rush: dar nici urmă de el.

Cam după o săptămână, însă, începu să se mai calmeze. Locuitorii din Wimbledon, slavă Domnului, nu aveau ideile lui Keith Simpson. Nu se duceau să scormonească prin fecalele oamenilor și să le pună etichete. Otrava (asta e frumusețea ei) face parte din regimul alimentar al fiecăruia. Oamenii își toarnă mereu otrăvuri pe gât. Privită din această perspectivă, lucrarea lui Simpson devenea mai degrabă reconfortantă, decât amenințătoare. La pagina 322, citi:

Alcool etilic (C_2H_5OH)

Se întâlnesc trei forme de otrăvire:
1. Otrăvire acută (fatală) cu alcool.
2. „Beție" (ebrietate).
3. Otrăvire alcoolică cronică (alcoolism cronic).

Mai departe, scria:

Stupoarea este faza de „beat mort", în care pacientul nu mai poate fi făcut să reacționeze decât prin niște stimuli extrem de puternici. A fi „anesteziat" sau insensibil la durere, a zăcea într-o stare de stupoare, sforăind, cu fața congestionată, cu bale la gură, reprezintă ultima fază de etilism necontrolabil. Această fază poate fi stimulată prin boala cerebrală sau rana la cap.

Până și cuvintele folosite pentru a descrie beția, se gândea Henry (care începea deja să devină destul de drastic cu persoanele care își băteau joc de organismul lor, care se supuneau în mod conștient otrăvii, când existau în jur atâtea alimente și băuturi sănătoase, dătătoare de viață), erau revelatoare. *Matolire. Turmentație. Aghesmuire.* Și, dacă se simțea vinovat, ceea ce oarecum spre surprinderea lui i se întâmpla, era fiindcă nu încercase cu suficientă tărie să-i oprească pe mocofani să bea din chestia aia. Ba chiar, în seara de după înmormântare, îi strecurase lui Roger-de-la-dispensar că „se umblase" la punci, însă lui Roger-de-la-dispensar, fidel instinctelor mentorului său răposat, nu-i ardea să investigheze altă teorie decât aceea că vecinii și prietenii lui o mierliseră din cauza unor doze fatale de alcool și stres.

Ce mândru ar fi fost Donald de el, se gândea Henry. Cunoștințele lui medicale proveneau în mare parte din lectura suplimentelor color ale ziarelor, iar opinia lui despre cele întâmplate la pomană fusese preluată de jurnalul local, care titrase pe prima pagină: „TREI MORȚI DUPĂ PILEALA DE LA PARASTASUL GROAZEI. «CE RUȘINE PENTRU MINE!» SPUNE VĂDUVA."

Oamenii nu se priveau în ochi pe stradă. Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg s-a întâlnit cu comisarul Rush la clubul de golf și i-a sugerat să fie anunțat și procurorul. Rush, se părea, zâmbise cu o amărăciune enigmatică și replicase: „Dragă Günther, mi-ar plăcea să-l anunț

pe procuror. Doar sunt polițist, nu-i așa?! Dar în această chestiune am mâinile legate. Pricepi? În această problemă nu pot acționa liber!"

Și făcuse o mutră atât de dură și de enigmatică, zicea lumea, încât Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg trebuise să se ducă să mai joace o partidă de golf, ca să-i iasă din cap ce văzuse. Oricum, nimeni n-avea habar pe unde era procurorul. Chiar dacă ar fi reușit să-l găsească, tipul lucra probabil la negru în altă parte, sau fusese restructurat ori privatizat ca atâtea lucruri în Anglia. Realitatea era că nimănui nu-i prea păsa că mai crăpaseră trei inși. Oamenii erau mult prea ocupați încercând să-și vândă casele cu profit sau frământându-se la gândul că dobânzile mari ar putea duce la recesiune.

Henry, spre mirarea lui, devenea tot mai de stânga.

Omorul, firește, te schimbă. Te cizelează, te face mai puțin provincial. Îți dă o preocupare. Iar Elinor, de la care te-ai fi așteptat, după înmormântarea lui Donald, să peroreze și mai mult despre bădărănia lui, despre masculinitatea lui obscenă și despre comportamentul incredibil de mitocănesc de la funeraliile unui bun prieten, părea de-a dreptul amabilă. Fără îndoială, oamenii ăștia erau extraordinar de imprevizibili.

— Zău, Henry, spuse ea într-o seară. Ești un mister, nu crezi? Ești așa de... ciudat!

Și, spunând asta, își dădu ochii peste cap. Dar, din expresia ei, Henry deduse că a fi ciudat era mai bine decât a fi de o virilitate obscenă. S-ar putea, până la urmă, să fie aproape atrăgător. Henry devenise un semn de întrebare, un fel de cantitate dificilă, inclasificabilă, iar comportamentul lui nu făcea decât s-o incite. La urma urmei, nu era ceva obișnuit la Henry să sară în sus de fiecare dată când suna cineva la ușă sau să scoată un țipăt surd ori de câte ori auzea sirena vreunei mașini de poliție care cobora dealul („Bună seara, domnule Farr. Am vrea să vă punem câteva întrebări despre

niște *detergent* pe care l-am descoperit în stomacul răposatului David Sprott...").

Îmboldită de curiozitatea față de bărbatul cu care se măritase, Elinor se obișnui, serile, să treacă în revistă începuturile relației lor, deși multe aspecte, așa cum le descria ea, nu aveau legătură cu nimic din ceea ce își amintea Henry.

— Mai ții minte, spunea ea, hotelul ăla mic din Elveția?

Henry se uită sumbru la ea, peste masa așternută pentru cină. Ce tot îndruga ea acolo? Nu fuseseră niciodată în Elveția. Sau oare fuseseră?

— Știi, tipul ăla mărunțel și nostim, cu piolet și cu bărbuță, continua Elinor. Și când ne-am dus noi sus, la cascada aia!

La care, îl privi cu subînțeles. Voia să sugereze cumva că făcuseră dragoste? Henry nici nu-și amintea măcar să fi fost în Elveția, darămite să mai fi făcut și dragoste în țara aia. Nu cu ea, în orice caz. Poate că Elinor făcuse toate astea cu altcineva. Cu vreun profesor din școala primară. Sau poate — lui Henry nu-i plăcea deloc ideea — cu admiratorul ăla secret al ei.

Dintr-un motiv oarecare, și Maisie era mult mai cuminte și mai docilă. Se părea că o impresionase înmormântarea lui Donald. Ba chiar îl întrebă pe Henry, la un moment dat, dacă poți face cancer de la batoanele Mars, la care Henry îi replică: „Dacă e așa — propun să începi imediat chimioterapia."

Înmormântarea lui Dave Sprott, eveniment simultan cu 61a (Realistul-magic-nepublicat), a fost o treabă modestă, înviorată doar de imaginea rudelor Realistului-magic-nepublicat, care n-au vărsat o lacrimă pe toată durata ceremoniei. Individul care a vorbit pentru el, un bărbat cadaveric cu accent galez, a fluturat în mână o copie a manuscrisului lui (*Declinul lupilor zburători*) și a încercat să prezinte un fel de rezumat al acțiunii în fața asistenței îndoliate și oarecum blazate acum, de pe Maple Drive, SW19. „După ce acest

extraordinar personaj legendar", spunea el, „jumătate țestoasă, jumătate editor, se întoarce în țara legendară Rumalia, Rufus încearcă, cred eu, să ne spună că nu moartea învinge în cele din urmă, și, tot la fel, prin această imagine grandioasă, foarte intensă, a unui lup știrb, singur în clădirea pustie a Bursei de valori, Rufus vrea să exprime ideea că lupta continuă, că trebuie să fim noi înșine, orice s-ar întâmpla. Și eu cred că, o dată publicat, acest manuscris va fi testamentul a tot ceea ce este bun în noi toți".

Dar lumea se plictisește de moarte, chiar și în Wimbledon. Vera „Ai-toate-la-locul-lor?" Loomis a fost împrăștiată în zona de împrăștiere, Coveney a fost dus într-o mică urnă până la Hastings și aruncat în mare de către una dintre rude (în moarte a rămas nepublicat), iar suburbia i-a uitat. Henry s-a implicat într-un divorț destul de scârbos în Aldershot și, în ciuda uneia dintre cele mai argumentate scrisori din istoria juridică britanică, după cum considera el, nu a fost în stare să rezolve problema adăposturilor pentru tomberoane. S-a crezut o vreme că nu se va mai auzi niciodată de acela care își spunea Otrăvitorul din Wimbledon.

„Însă pe Maple Drive, la numărul 54", povestea Lustgarten, mergând pe strada liniștită, într-un mantou negru și lung, „Henry Farr, cvadruplu asasin, punea la cale următoarea crimă. Poate că otrăvirile de până atunci fuseseră rezultatul unei proaste pregătiri. Farr încerca să-și spună, în lungile nopți singuratice care au urmat după moartea tragică a lui Templeton, Loomis, Coveney și Sprott, că nu era chiar atât de vinovat pe cât i se părea. Realitatea era însă că se pătase acum nu numai cu sângele doctorului lui, ci și cu sângele dentistului, al unei văduve respectabile și al unui tânăr, a cărui unică crimă, în afară de scrierea unor romane realiste magice, era aceea de a fi băut din cocteilul letal pregătit de Farr pentru nevastă-sa. Deși simțea strânsoarea Furiilor în jur, deși era aproape sigur că răzbunarea și justiția se vor abate asupra lui, Henry Farr nu vedea cale de întoarcere".

23

*A*desea, când zilele de octombrie, însorite și reci, vlăguiau frunzele de pe Maple Drive, Henry Farr se gândea să nu-și mai otrăvească nevasta. Se gândea să n-o mai otrăvească, la fel de mult cum se gândea și s-o otrăvească.

Într-o după-amiază, în timp ce se plimba cu Maisie și Elinor prin parc, spre moară, îi veni în minte că, dacă se oprea acum, era exclus să mai fie prins vreodată. Pe când, în cazul în care continua așa, te și miri cine putea s-o mai ia peste bot. Se părea că nu exista o legătură elementară între oamenii pe care el visa să-i vadă morți și cei care o păteau efectiv. Se gândea la toate astea, în vreme ce stăteau toți trei în picioare, în iarba udă de lângă moară, iar el citea din ghidul local, care din păcate conținea prea puține informații.

— Este greu de înțeles de ce Charles March a construit moara astfel. Dar Moara din Wimbledon seamănă frapant cu alte câteva mori de vânt. Este posibil ca...

La care, o bătu ușor pe Maisie pe piept:

— Auzi, Maisie — e posibil ca March să fi copiat pur și simplu această construcție, tocmai pentru că nu știa cum funcționează o moară normală. Ai văzut? Nu-i nemaipomenit?

— Nu, zise Maisie.

— Voiam să zic, spuse Henry, încercând să înșvioreze cât de cât subiectul, că n-am mai pomenit un asemenea imbecil. Păi... să copiezi tu o moară, uite-așa. Fără să ai habar de cum funcționează o moară normală!

— Mare scofală, moara e moară și gata, nu crezi?

Henry oftă. Era adevărat că, de când cu moartea lui Donald, se străduise să-și dea mai mult silința cu fiică-sa; drept urmare, erau momente când se întreba dacă nu Elinor, ci ea era problema. Ba erau chiar momente când îi trecea prin minte că el era problema. Se uită la Elinor.

OK, era feministă. Dar asta era doar o excentricitate inofensivă, nu?! Era feministă, dar la nevoie umplea, ca nimeni altul, mașina de spălat vase. Tundea gazonul. În ultima vreme, uneori chiar asculta când vorbea el.

— M-am săturat de moara asta, zise Maisie. Hai la restaurant!

— Da, scumpete, spuse Elinor. Sigur. Chips cu sare și oțet? Sau o chiflă cu stafide?

În faza cea mai rea a psihoterapiei (parcă nu se mai ducea așa de des în ultimele zile), n-ar fi permis niciodată ca asemenea cuvinte să-i polueze buzele. Femeile din grupul de terapie erau de părere că otrăvurile din alimente reprezintă cauza directă a multor neajunsuri emoționale și psihologice, una dintre ele pretându-se chiar să-i scrie un bilet lui Henry ca să-i spună să renunțe la salamuri; mai mult, era o vreme când simpla menționare a cuvântului „sare" putea să-i provoace o erupție, cum nu vezi decât la cineva care a luat o doză de metonitrat de atropină sau a prizat niște alcaloizi de calabar.

Henry era cel care, în ultima vreme, vedea lumea sub dominația otrăvurilor. Otrăvurile, aidoma unor forme hidoase desprinse dintr-o pată de cerneală la testul Rorschach, erau acolo, în spatele lucrurilor, și, pe măsură ce citea mai mult pe această temă, se surprindea îngânând numele lor, ca într-o litanie, în timp ce călătorea cu trenul la Blackfriars ori urca dealul singur la Rose and Thorne.

Ecgonină...
Ergot...
Rodie...
Delfinium...
Papaverină...

Tebaină...
Apomorfină...

De la acetildihidrocodină, cu sărurile ei, până la fosfitul de zinc, de la emetic la bismut, Henry tot rostogolea silabele pe limbă, până simțea că parcă mânca denumirile. Plănuia bucate delicioase, printre care la loc de cinste ar fi fost un fel de tocăniță de vițel *à la* alcaloizi de cebadilă, însoțită poate de o sălățică de homatropină; în viziunea lui, otrava trebuia să fie ceva dulce, ceva ușor de înghițit, care să te adoarmă încet și plăcut, care să te scoată din toate astea. Și, dacă era să fie sincer, otrăvurile la care visa el nu mai aveau nimic din grosolănia unei arme și nici nu vizau pe cineva anume, nici pe Elinor măcar.

— Vreau și eu niște chips! zise Henry.

— Au grăsime! spuse Elinor, aproape amabilă.

În timp ce își croiau drum toți trei prin parcarea auto ciuruită de băltoace, venind dinspre pădurea din fața morii, unde Henry visase cândva s-o îngroape pe Elinor într-o scobitură, perechi-perechi se plimbau sub razele soarelui de octombrie.

Fiecare dintr-un cuplu îl poartă pe celălalt pe chip, se gândea Henry. Spaniolii spun că nevasta își poartă bărbatul pe chip, iar bărbatul își poartă nevasta pe lenjerie. În Anglia însă nu e așa. Oamenii cresc pur și simplu unii în alții, așa cum crește iedera în zidurile englezești sau așa cum cresc trandafirii în fațadele caselor din orice suburbie a acestei insule liniștite. Poate că el și Elinor creșteau astfel unul în celălalt, în timp ce mergeau, acum, spre vitrina aburită a restaurantului unde perechile ședeau încremenite într-o tăcere care lui, poate, cu vreo săptămână în urmă, i s-ar fi părut ostilă, holbându-se afară la orizontul lor limitat, tihnit. Poate că el și Elinor tocmai trecuseră printr-o criză. Își „dislocaseră agresivitatea". Destul de spectaculos, „făcuseră curat". Și dacă fusese nevoie să moară patru oameni, ei bine... cum spunea o tipă din grupa de terapie a lui Elinor, „ca să progresezi trebuie să mori întâi". Evident, pur și simplu îi

convinseseră pe alții să treacă în locul lor prin această fază a terapiei.

— Vreau sare cu oțet, carne cu ardei iute și brânză cu ceapă! spuse Maisie.

— Da, scumpete! zise Elinor, doar cu o vagă undă de încordare în glas.

Doar Donald îl putea face pe Henry să simtă că trebuia să se descotorosească de ea.

Ce dor îi era de Donald! Se mira, efectiv, cât de dor îi era de el. Îi venea, adesea, să spună tot felul de lucruri pe care i le spunea întotdeauna lui Donald, de genul „Nu știu, bătrâne..." sau „Oricum ai da-o, băiete..." sau chiar „A mea-i mai ușoară și mai bună!", și, când să le rostească, își dădea seama că doctorul nu mai era. Da, într-un fel, era vina lui Elinor. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi forțat să ia porția ei de pui-cu-taliu și ar fi mâncat-o ea în schimb, ca o fată cuminte, exact în momentul când ura lui față de ea avea puritatea celei mai eficiente otrave. Iar acum îi era greu, uneori, să-și amintească de ce voia s-o otrăvească; otrăvind-o, tot nu-l mai putea aduce înapoi pe Donald. Deși, se gândea Henry, în timp ce se așezau la coadă la mâncare, dacă moartea lui îi reunise, poate că moartea ei l-ar putea reînvia pe el.

— Mmm, făcu Maisie, mușcând din chifla cu stafide înainte de a o achita. E iam-iam!

— Mmm! spuse Elinor.

Se mutară la o masă. Familia Farr mânca într-un stil competitiv alert, dar colegial. Nici unul nu vorbea în timp ce mânca; nu se auzeau decât clefăieli și plescăituri, până ce ultimul cartof prăjit, ultima picătură de ceai și de suc de portocale, la fel ca și ultimele așchii de glazură dispărură în jos pe un gâtlej sau altul al familiei Farr.

Cineva îl înghiontea pe Henry în coaste. Privind în jos, observă că era Elinor, care spuse, cu gura plină de firimituri: „Ce-i cu toate cărțile alea despre otrăvuri în biroul tău?"

Henry râgâi și își privi cizmele.

— Care cărți despre otrăvuri? spuse el.

— Oh, zise Elinor, *Mari otrăvitori ai lumii, Moartea a fost munca lor, Enciclopedia omorurilor, Medicina legală, Retragerea otrăvitorului, Viața lui „Apple Pip" Kelly, ucigașul cu stricnină, Șase sute feluri de a muri intoxicat...*

— Oh, alea! exclamă Henry. Păi...

— *Otrăvuri tari, Viața lui William Palmer, faimosul otrăvitor din Staffordshire, Scopolamina: utilizările ei în toxicologie* de Adolf Gee Smith, *Câteva aplicații ale arsenicului în industrie* de...

Se întrerupse, trăgând cu ochiul spre el.

— Henry, tu vrei să mă otrăvești? zise ea, după care, privind în jur prin restaurant, strigă pe un ton glumeț: Hei, ați auzit, Henry vrea să mă otrăvească!

Pe urmă, fiindcă era o idee atât de caraghioasă, își zvârli capul pe spate și râse zgomotos și încrezător.

— Cum să fac eu așa ceva, iubito?! spuse Henry. Eu te iubesc pe tine!

Elinor făcu ochii mici.

— Zău? zise ea.

— Tu, pentru mine, ești soarele și luna și stelele, spuse Henry. Tu ești rațiunea pentru care mă trezesc dimineața și mă culc seara. Tu dai sens fiecărei răsuflări de-ale mele. Tu ești rațiunea mea de a fi!

Elinor încrucișă brațele la piept. Parcă ar fi un polițist în permisie, care ascultă niște opinii politice dubioase, la cârciuma din cartier, se gândi Henry.

— Chiar așa? spuse ea.

— Da, da, zise Henry. Ești totul pentru mine, să știi. Absolut totul. Pe cuvânt.

Nu părea prea convinsă de toate astea. Îl bănuia oare cumva? se întrebă el. Și dacă da, era vorba despre ceva ce i-ar putea spune comisarului Rush, presupunând că ea și Rush ar fi...

— De fapt, se auzi el spunând, au început să mă intereseze foarte mult otrăvurile, care au devenit pentru mine... un fel de... hobby, știi?

— Păi, eu am zis întotdeauna că ar trebui să ai mai multe preocupări, spuse Elinor.

Lui Henry i se puse un nod în gât.

— Exact! exclamă el. Și încercam să analizez relația noastră sub această lumină. S-o fac să se dezvolte, mă înțelegi...

Tot nu părea întru totul convinsă. Henry vorbea mai repede.

— Știai că alcaloizii de rodie sunt o otravă mortală? Sau că otrăvitorul Neil Cream împărțea stricnină tinerelor, fără nici un motiv aparent!

Elinor se încruntă.

— De fapt, spuse ea, mă interesează foarte mult aditivii alimentari de orice fel.

— Întocmai! rosti Henry, frenetic. Vezi, și despre asta e vorba. Am încercat să... (bâjbâi el după cuvântul potrivit)... Să îmi regândesc atitudinile!

Elinor își scutură pletele și, pentru câteva clipe, semănă cu o persoană pe care el își amintea că o plăcuse, cu ani în urmă. Cum se făcea că nu își mai găseau un limbaj comun?

Henry gafă în continuare, încercând să preia cuvintele folosite de ea.

— M-am gândit la otravă ca la... ca la un mod de comunicare!

Părea cam sceptică în această privință. Pigulind firimiturile de pe masă, spuse:

— E ciudat totuși, nu crezi?

— Ce anume?

— Decesele astea. Oamenii ăia care au murit la înmormântarea lui Donald. Și punciul...

— Ce-i cu punciul? spuse Henry.

Nu răspunse la această întrebare, dar continuă să traseze mici cercuri pe plasticul jilav de pe masă.

— Am discutat despre toate astea cu John Rush, spuse ea. Cred că el știe ceva. Dar nu spune. Înțelegi?

— Înțeleg! zise Henry.

— Asta e — spuse Elinor, așa procedează poliția întotdeauna, nu?

— Da, da... zise Henry.

Ce mai era și chestia asta cu *John* Rush?

— Poate că așteaptă doar momentul prielnic.

— Știu! zise Henry.

Urmă o lungă tăcere. Henry o umplu cu un discurs de un entuziasm copilăresc despre doamna Greve, care își otrăvise bărbatul cu sticlă pisată, la Dublin, la începutul anilor 1920. Elinor îl urmărea cu un fel de tristețe, pe care el nu o înțelegea.

— De fapt, spuse ea, îmi place să văd că te pasionează ceva. Au fost momente când am crezut că ai... știi... că ai renunțat. Au fost momente când am crezut...

Și râse, un pic nervos.

— Știi... că o să-mi... bagi otravă în pui sau în altceva...

Pe urmă, îl apucă strâns de mână.

— Dar tu n-ai putea face asta. Ești un tip confuz. Un tip trist, în multe privințe. Dar nu ești un om rău, nu-i așa?

Henry încercă, fără prea mult succes, să se uite adânc în ochii ei.

— Așa e, spuse el, nu sunt!

— De ce să vrei să mă otrăvești, în fond? continuă Elinor, cu un aer meditativ. Ce ți-am făcut eu vreodată? Ai fi pierdut fără mine. Nu-i așa?

Și, cu aceste cuvinte, o luă de mână pe Maisie și ieși cu ea afară, în parcarea auto muiată de ploaie.

24

Într-adevăr.

Dacă se gândea mai bine, ce-i făcuse ea, în fond? De ce voia s-o otrăvească? Nu cumva această abordare a căsniciei lor trebuia complet regândită?

În timp ce își târau picioarele anevoios prin parc, spre casă, Henry își dădu seama că, prin moartea ei, el n-ar avea aproape nici un folos, nici financiar, nici social. Va trebui să angajeze o *au pair* — vreo curvă nemțoaică sau suedeză care pierde nopțile și aduce bărbați în casă. Va trebui să facă și mai multe treburi gospodărești decât în prezent. Va mai trebui să organizeze o înmormântare. Și s-ar putea chiar să fie obligat să ia cuvântul acolo (Henry se înfioră ușor la această idee).

Pe urmă, era mama ei, care va vrea să fie de ajutor. Va veni cu trenul din Cumbria, se va posta în camera din față și va vrea să vorbească despre fiică-sa. Îl va ține pe Henry de mână, se va uita adânc în ochii lui și va spune: „Hai să vorbim despre Elinor!" Va continua, povestind cât de minunată era fata ei, cât de talentată la muzica de operă și la bucătăria cu specialități fine. S-ar putea chiar — Henry începu să tremure necontrolabil — să-l roage să rămână la ei.

Existau multe argumente pentru a o lăsa pe Elinor în viață. Doar din punct de vedere administrativ. Unde, acum când se gândise la asta, unde se ținea sarea pentru apa de spălat vase? Cât de des trebuia să pui sare? Și când puneai — unde se ducea sarea asta? Ce făceai cu ea, o presărai pur și simplu peste vase, sau cum?

Cum să-i spună lui Maisie despre ciclu?

Se opriră în fața unei librării de pe strada principală. Maisie își turti nasul pe geam. Elinor făcu la fel. Pe urmă, își țuguiară buzele, lipindu-le de suprafața netedă și rece a vitrinei. Pufniră în râs.

— Pot să-mi cumpăr o carte? zise Maisie.

— Sigur că da, scumpete! spuse Elinor.

Nu e chiar atât de rea, se gândi Henry. Când erau toți trei așa, era aproape plăcut să simți că faci parte dintr-o familie, să știi că te duci înapoi acasă unde e cald, unde ai un pian bine acordat și o existență decentă, ordonată. Nu se spune, chiar, că riscul unui atac de cord este mai redus la bărbații însurați decât la burlaci?

Hai să fim rezonabili, își spuse el, intrând după Elinor și Maisie în librărie, oricum n-ai să găsești altă femeie. Ești dintre cei care păreau interesanți, dar s-a dovedit că nu sunt. Nu promiteai prea mult la început, dar nici promisiunile alea puține, câte erau, nu le-ai putut împlini. Ești și tu, ca atâția alții, un prăpădit de englez care se-amuză la chefuri. Asta ești, să-ți fie clar. Singurul lucru interesant pe care l-ai făcut vreodată a fost tentativa de a-ți ucide soția. Chiar dacă, până la urmă, ți-ai ucis doctorul, dentisul și pe...

Oh, Doamne, se gândi Henry, sunt un asasin. De fapt, sunt un asasin. Brusc, i se făcu foarte frig. De ce? De ce avea sentimentul ăsta aproape de vinovăție, dar nu chiar? Studiindu-le acum pe Elinor și Maisie, realiză că era ceva foarte simplu. Era nevoia stringentă de a povesti cuiva ce se întâmplase, cuplată cu certitudinea că nu va putea face niciodată așa ceva. Că tot ceea ce făcuse el constituia o faptă total privată, care îl condamna la o izolare oribilă, la o lume în care fiecare remarcă sau inițiativă, oricât de naturale ar fi părut, erau false. „Otrăvitorule!" începu să rostească un glas urât, undeva în capul lui.

Și asta era mai rău decât tot ceea ce simțise înainte. Era mai rău, tocmai fiindcă acum știa că nu voia să-și otrăvească

nevasta. După constatarea asta, avu un sentiment de imensă ușurare. Se simțea ca un om căruia tocmai i se spusese că i-a ieșit bine tomografia la creier. Îi venea să alerge la Elinor și să-i dea vestea cea bună (deși, din spirit de contradicție ca toate femeile, va începe să reflecteze la toate implicațiile intenției lui inițiale). Dar, o dată cu acest sentiment, fu cuprins de o durere înțepătoare, agasantă. Senzația aceea de izolare, care risca să-l copleșească, făcându-l să urle adevărul în gura mare, aici, în magazin, într-o după-amiază răcoroasă de octombrie.

Stai așa, stai așa, Henry. Ești în Anglia, nu în Rusia. Ce Dumnezeu! Ai încercat să-ți otrăvești nevasta. Li se mai întâmplă și altora. În vâltoarea momentului. Nici o instanță nu te poate condamna. V-ați ciondănit rău — tu ai plecat de-acasă, a făcut rost de o armă de foc sau de niște stricnină, și așa ai dat drumul la supapă. Nu există dragoste fără ură, cum sublinia tipul ăla de la *Horoscopul de duminică*. Gândește pozitiv, Henry.

M-am făcut mai dur, își zise el, am devenit mai independent. Am citit mai mult și sunt mai cultivat. Știu mult mai multe despre chimie. Da, am pierdut un prieten prețios și câțiva vecini, dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă oamenii nu pot învăța din greșelile lor, devenind iarăși niște cetățeni de folos, la ce bun toate astea, atunci? Crima nu implică neapărat pedeapsă în prezent — dacă altădată o fi fost cumva altfel. Suntem mai creștini decât eram pe vremea lui Dostoievski.

În timp ce se apropiau de numărul 54, Henry o luă de braț pe Elinor. Inițial, aceasta tresări. Elinor nu era învățată ca Henry să pună mâna pe ea. Din câte se părea, grupul ei de terapie conchisese că Henry suferea de un „tabu de contact". Și, într-adevăr, la început greutatea brațului ei sprijinit pe al lui îl alarmă un pic. Dar, când ajunseră să intre pe poartă, Henry realiză, spre mirarea lui, că nu scrâșnea din dinți, de fapt. Lângă ea, avea o senzație de căldură și, da, de mângâiere.

Uimitor cum, o dată ce te-ai hotărât să nu mai otrăvești o persoană care probabil că merită așa ceva, lumea îți pare subit mai bună, mai decentă, mai curată. Poate asta și era. Poate că suferise și el de ceea ce-o fi suferit Raskolnikov, și nu-și dăduse seama. Avusese gânduri urâte. Acționase sub imboldul lor. Fusese meschin, mărginit și nu se gândise decât la el și la problemele lui. Și uite ce pățise drept urmare! Toți anii aceia de gândire negativă făcuseră din el un cvadruplu asasin. Dar, se gândi Henry deschizând ușa și poftindu-le în hol, nu va cădea în capcana acestui stereotip. Nu, nu, sub nici o formă!

Fusese plin de ciudă și invidie față de lumea care se întindea dincolo de Wimbledon. Dar acum avea de gând să învețe să fie generos. Unii oameni călătoresc cu avionul în toată lumea, apar prin reviste cu poze color, au sute de femei și câte pahare de Jack Daniels pot înghiți, în timp ce alții sunt grași și trăiesc în Wimbledon. Asta e viața! Unii oameni stau treji până la patru dimineața, discutând despre imaginație și despre apusul de soare pe versantul nordic al vârfului Eiger, în timp ce alții se uită la *Știrile de la zece* și se duc la culcare. Asta e viața! Dar oamenii cu iahturi, vile elegante, sex cât le poftește inima, acțiuni, plaje private, avioane permanent la dispoziția lor, vacanțe la soare și digestii fantastice nu sunt, cei mai mulți dintre ei, fericiți. Chiar așa. Oh, da! Fericirea nu se rezumă doar la atât.

Ar fi el în stare, la o adică, să le dea pe Maisie, Elinor și casa de pe Maple Drive 54 contra unei vile cu piscină în Marbella, dotată cu blondă cu picioare lungi licențiată în fizică și un apetit insațiabil pentru sex în poziții ciudate cu Henry? Ar face el asta?

Henry avu o oarecare urmă de ezitare, de care se scutură însă. Nu, n-ar face asta.

Ar schimba el pe altceva viața asta de luptă, de cercetare nerecompensată și răbdătoare asupra unui subiect care, posibil, nu prezenta nici un interes pentru nimeni oricum? Ar da el *Istoria completă a Wimbledonului* pe vreo porcărie

facilă și simplă premiată cu vreun Nobel despre activitatea teatrală în închisorile din Lumea a Treia? Ar schimba el toată experiența asta de viață, cei patruzeci de ani în care fusese Henry Farr, pentru soluția comodă — adică, își spuse Henry, tu cine vrei să fii? Henry Farr sau Graham Greene?

Pentru o fracțiune infinitezimală de secundă, avu impresia că va urla „BA GRAHAM GREENE, CE NAIBA!" și, luând-o la fugă din cameră, o va trăsni în ceafă pe Elinor cu lopata de cărbuni, însă forța gândirii pozitive era atât de mare, încât secunda trecu. Privi în jur prin camera de zi și, simțind cum inima îi crește tot mai mare și mai mare și cum el devine din ce în ce mai uman, luă un creion și o hârtie. Se trezi scriind:

Plusuri
1. Nu am fost prins.
2. Nu am ucis pe nimeni intenționat.
3. M-am resemnat cu căsnicia asta.

Minusuri

Dar, când ajunse aici, nu-i veni în minte nici un minus. Din locul unde era acum, i se părea că otrăvirea fusese o modalitate incitantă, energizantă de a face față unei crize tipice vârstei mijlocii. *Reader's Digest* s-ar fi putut mândri cu el. Deja când se gândea la Henry Asasinul o făcea la timpul trecut. Ceva în genul „Când mi-am încercat eu puterile la otrăvire..." sau „Faza mea de asasinare a nevestei". Intra într-o nouă lume, în care putea învăța toate acele abilități fundamentale care îi fuseseră refuzate atâta timp. Ce Dumnezeu, se gândi Henry, femeile sunt și ele oameni. Or, toți oamenii au probleme, nu-i așa?

Îi veni în minte ideea șocantă că, de unul singur, fără ajutoare artificiale sau bani trecuți de la un proprietar la altul, el, Henry Farr, trăia Terapia.

— Fii mai încrezător, Henry, spuse o voce din el, nu ești chiar atât de rău! Ești om de afaceri, tată, bucătar, povestitor

hazos! Ești asasin, monden, bun vecin. În multe privințe, a fi asasin e ceva foarte pozitiv. O mulțime de oameni și-ar dori să fie în locul tău. Lasă-te antrenat de curent, Henry. Acceptă schimbările din viața ta! Fii în formă, soț, navetist, avocat, otrăvitor neprins!

Zâmbea satisfăcut, de unul singur, când Elinor intră în cameră. I se păru că arăta aproape triumfătoare.

— John Rush! spuse ea, pe tonul majordomului care anunță sosirea unei celebrități la o sindrofie.

După care, deschise ușa larg:

— A zis că vrea să discute ceva cu tine!

Henry făcu ochii cât cepele la ea, în timp ce Rush intră în cameră, înclinându-se ușor, ca și cum ar fi vrut să sublinieze importanța apariției lui. Înainte de a se retrage, Elinor, la fel de bine dispusă, flutură din mână spre el, de parcă ar fi fost mândră să aibă acolo pe un reprezentant al Legii și al Ordinii.

— Comisarul Rush, care tocmai vine de la secția de criminalistică din Wimbledon, spuse ea!

partea a doua
crimă și pedeapsă

„Nu pricepi că toată conștiința asta binecuvântată a ta nu înseamnă, de fapt, decât prezența celorlați în tine!"

LUIGI PIRANDELLO
Fiecare după felul său

25

Henry își dădu seama imediat că, atunci când se afla efectiv în misiune, comisarul Rush era unul dintre cei mai perspicace și crunți detectivi din secolul XX.

Felul cum își făcea de lucru cu pipa, îndesând tutunul cu dosul unei cutii de chibrituri, mușcând din mușțiuc și privind cruciș în lungul lui cu un aer de mare cunoscător, te ducea cu gândul la un polițist de o inteligență aproape supraomenească.

Dar Henry pricepu, după mutra lui posacă, vocea firavă, nazală, și recalcitranța tenace de a evita orice aluzie la criminologie, că tipul nu trebuia deloc subestimat. Păi, altminteri, de ce să se fi plantat așa acasă la Henry, în camera din față, sporovăind despre vreme, despre Elinor, pe care se părea să o cunoască îngrijorător de bine, și despre aproape orice altceva în afară de subiectul care, neîndoielnic, îl adusese aici. Individul e isteț, se gândi Henry, realmente foarte, foarte isteț.

— Soția ta, spuse comisarul Rush, e o femeie remarcabilă!

— Așa e, da! zise Henry.

— Ai avut noroc în căsnicie! continuă Rush.

— Într-adevăr! spuse Henry.

Ce puteau găsi așa de atrăgător la Elinor niște categorii sociale atât de diferite? Polițiști, medici... și mai știi câți alții? se gândea Henry. Să fie doar faptul că, fără ca el, în fond, să-și fi dat seama, în toți acești ani, fusese însurat cu o femeie

foarte atrăgătoare? Ideea i se părea oarecum înspăimântătoare. Dacă asta era situația — cum să mai stea cu ea în continuare? Rush vorbea din nou și ceva în privirea acestuia îi spunea lui Henry că tipul trecea deja la scopul vizitei lui.

— Îmi pare rău să te deranjez, zicea el, cu un fel de remușcare parcă, dar am discutat cu destulă lume din Maple Drive despre...

Și flutură cu pipa spre fereastră. Din nou Henry remarcă cât de subtil fusese introdus subiectul. Ca și cum Rush aducea vorba despre asta oarecum împotriva voinței lui.

— ...otravă...

— Ce fel de otravă?

Comisarul păru că uitase, pentru o clipă, „ce fel". Dar izbuti, totodată, să lase să se înțeleagă că, de fapt, acest lapsus nu era, poate, decât o stratagemă subtilă de-a anchetatorilor. Henry simțea nevoia absurdă de a se arunca pe covor și de a zbiera „Recunosc! Sunt o bestie! Arestează-mă!"

— Otravă... spuse el, și se opri.

Pe urmă, scoase un râs scurt, scenic. Henry ar fi preferat ca tipul să lase remarcele sentențioase și să treacă la treaba reală a după-amiezii — alibiuri, insinuări serioase și posibile amenințări cu violența.

— Mă interesează foarte mult otrăvurile, spunea Rush. Mă uit prin ziarul local și citesc cum unul s-a îmbolnăvit subit sau a fost găsit mort undeva, și mă gândesc... mă întreb... mă întreb...

— Da, zise Henry. Mi se pare normal să faci așa.

Rush era la fereastră. Se răsuci în loc, brusc teatral, și împunse cu pipa spre Henry.

— Trei morți, spuse el, după o...

Se opri.

— Pileală? zise Henry.

— Exact.

Păși înapoi și se așeză pe brațul canapelei, semănând și mai mult cu unul care a fost instruit să facă toate astea —

să meargă, să se aşeze, să îndese tutunul în pipă, să tragă, să se oprească, să sufle — de către un regizor nu prea strălucit.

— Şi firește, continuă Rush, gata să râdă parcă, nu s-a făcut nici o anchetă. Doar că s-au mai dus unii. Trei cadavre în plus.

— Vrei să bei ceva, sau eşti în misiune? spuse Henry.

— Eu tot timpul sunt în misiune! zise Rush. Sunt mereu la datorie. La patru dimineaţa mă scol şi holbez ochii în întuneric, gândindu-mă la crimele şi fărădelegile pe care ni le facem unii altora. Şi la ce animale suntem cu toţii! Beau un gin tonic, dacă bei şi tu unul.

— Sigur! spuse Henry, căznindu-se să nu-i tremure vocea.

Se duse la uşă. Maisie şedea ghemuită la gaura cheii, cu ochii mari de curiozitate. Veni după el la bucătărie.

— Ce-ai făcut? spuse ea.

— Ce-ai făcut *tu*? zise Henry.

— Nimic, răspunse Maisie. Eu sunt copil.

— A fi copil nu e o scuză, spuse Henry, turnând cel mai mare gin tonic pe care îl turnase vreodată în viaţa lui.

Mai turnă unul, pe jumătate cât primul, pentru comisar şi, urmat de Maisie, porni spre camera din faţă. Fata se instală lângă crăpătura din uşă, iar el intră. Rush era tot în picioare, privind lung spre stradă, cu mâinile pe lângă corp, cu pipa stinsă deja. Când îl auzi pe Henry, se răsuci brusc în loc.

— Ce stradă frumoasă şi liniştită, spuse Rush, pe un ton ce sugera exact contrariul. Da, într-un cartier frumos şi liniştit. Plin de case frumoase şi liniştite, cu familii frumoase şi liniştite care locuiesc în ele. Şi pe undeva, într-una dintre ele...

Ochii îi scăpărară periculos.

— Un nebun. Un psihopat. Un ucigaş.

Henry tresări.

— Aşa crezi?

— Oh, aşa *ştiu*, spuse Rush. Aşa ştiu, da. Ştiu că undeva acolo, undeva acolo există un om atât de pocit de ură şi

răutate, atât de schimonosit de viață, încât nici nu mai are nimic uman în el.

— Aoleu! zise Henry.

— Un om, continuă Rush, fluturând brațul drept și foindu-se încolo și-ncoace pe covor, un om care crede că lumea îi este datoare cu ceva. Un ins posac, mărunt, obscur, docil și blajin, poate ținut sub papuc de nevastă. Cum era Crippen, știi, cu un vis penibil, care nu se va împlini niciodată...

Henry se gândi la *Istoria completă* și i se puse un nod în gât. Avea senzația neplăcută că omul ăsta îl ghicise perfect, că, spre deosebire de aproape toate persoanele cu care avea el de-a face (inclusiv Elinor), știa ce gândește el.

— Un bărbat care este probabil impotent. Incapabil să relaționeze. Poate homosexual, știu eu. Dar, mai presus de toate, un om care are despre lume o concepție deformată, mârșavă, grotescă. Un individ meschin, îngust la minte, sucit, un schilod moral, o...

— O bestie? spuse Henry, pe un ton ascuțit și pițigăiat.

— Exact! exclamă Rush, uluit de forța intuitivă a lui Henry. O bestie!

O furie justițiară așternuse paloarea pe fața lui Rush. I se albiseră și încheieturile degetelor strânse pe pipă.

— Cei mai mulți dintre noi, continuă el, regretă amarnic ziua în care pedeapsa cu moartea a fost abolită.

— Asta așa e, spuse Henry. Așa e!

Limpede, Rush nu era un papă-lapte, ca toți polițiștii de sector. Era un copoi adevărat pornit pe urmele vânatului. Genul de om capabil să lucreze la un caz douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, până ce îl aducea pe vinovat în fața justiției. Genul de polițist cu care, în condiții normale, Henry era întru totul de acord. Nu știa exact, totuși, dacă în acest caz se justifica un asemenea zel. Omul ăsta avea ceva ciudat și fanatic, conchise Henry.

La fel stăteau lucrurile și în privința pedepsei cu moartea. Henry fusese întotdeauna adeptul pedepsei cu moartea.

Pentru alții. În cazul lui, i se părea că ar fi pur și simplu nedrept. Știa că merita ceva pentru ceea ce făcuse. O flagerare ușoară, poate. Moartea, însă? Ferească Dumnezeu! Ce, parcă moartea lui l-ar reînvia pe Donald? Nu era asta doar o dorință primitivă de răzbunare? Sorbi adânc din paharul cu gin tonic.

— Dar, gata, aici m-ai prins. Asta-i marota mea! spuse Rush.

— Și care-i marota ta? întrebă Henry.

— Otrăvitorul din Wimbledon, răspunse Rush.

Râse scurt și, din buzunarul stâng de la piept, scoase un teanc de cupuri. Henry nu știa exact dacă era bine să se uite la ele, așa că, nevrând să-l jignească pe om — simțea, de fapt, o dorință aproape dementă de a-i da dreptate —, întinse brațul să le ia. Rush își trase mâna, cu un zâmbet poznaș. Și îi făcu lui Henry cu degetul, dojenitor.

— Ohoho, nu e voie! zise el. Ești la fel ca mine!

— Cum adică?

— Te ocupi de istoria locală.

— Ah...

Unele lucruri legate de comportamentul tipului începeau să se mai clarifice.

— Mai ții minte, la Wimbledon Society, anul trecut, continuă Rush. Ne vorbeau despre Everett Maltby!

— Da?!

De ce nu-și amintea să se fi întâlnit cu Rush la Wimbledon Society? O reuniune cu o discuție atât de importantă ca aceea despre Everett Maltby (începea, acum, să-și aducă aminte și el) nu putea trece neobservată. Îl frapă ideea că lapsusul ăsta avea poate ceva sinistru. Nu rătăcea el mereu notițele despre Maltby? Lui Henry nu-i plăcea deloc această idee, dar poate se petrecea ceva paranormal.

— Toate regiunile din lume, spunea Rush, au crimele lor specifice, or, același lucru este valabil și în cazul districtelor din Anglia. Există, bunăoară, îngrozitor de multe cazuri

de decese datorate unor dureri abdominale neprogramate, subite, în Wimbledon.

— La ce te referi? tuși Henry.

— Mă refer la faptul că o crimă nu înseamnă neapărat s-o trosnești în cap cu ceva pe-o babă, după care să speli putina. Adevăratele crime pot fi cu mult mai subtile. Adevăratele crime sunt adesea ascunse sub suprafața unei comunități aparent respectabile. Doctorul care te salută ridicându-și pălăria, pe strada principală, poate fi un ticălos. Directorul de bancă poate avea o atitudine excesiv de liberală față de operațiunile contabile. Pricepi ce vreau să spun?

— Nu prea, zise Henry.

— Am venit la tine, zise Rush, pe un ton care sugera exact contrariul, fiindcă bineînțeles suntem amândoi mari pasionați de istoria locală. E greu. Multă lume crede că sunt într-o dungă. Dar am simțit eu că tu mă poți înțelege.

— Ce să înțeleg?

Rush desfăcu brațele larg.

— Locuim pe aceeași stradă, spuse el, suntem vecini. Hai să ne unim forțele. Hai să discutăm problema. Știi la ce mă refer, nu-i așa? Știi ce cred eu că se întâmplă sub prea respectabila suprafață a acestui prea respectabil fief. Mă refer, firește, la otrăviri.

Vasăzică era o vizită mai degrabă socială, decât de lucru. Sau nu? Oare Rush venise aici ca să-l sperie? Sau avea vreun scop și mai sumbru?

— Am și eu țăcăneala mea, spunea el. Sunt un glas în pustie, dar am convingerea, am absoluta convingere că prin zonă acționează un otrăvitor. Aici și acum! precizează el, cu un zâmbet enigmatic. Colegii mei cred că m-am scrântit la cap, spuse Rush. Nici nu-i interesează. Pentru ei, nu există decât amenzi în dreapta și-n stânga, trafic auto, suporteri derbedei... Hm, suporteri derbedei, mai pufni el.

După care:

— La început, când mi-a venit ideea cu otrăvitorul, am povestit câtorva persoane, care n-au avut pic de înțelegere,

trebuie să recunosc. Dar asta, să nu te superi că-ţi spun, este emblema poliţistului modern. Ancheta laborioasă din uşă în uşă, percheziţiile din casă în casă, truda mecanică, repetată, de a aduna probe. Uite la Spintecătorul din Yorkshire.

— Păi, da, spuse Henry, într-adevăr, ăsta...

Dar Rush nu-l băgă în seamă.

— Nimeni n-a vrut să-şi pună mintea la contribuţie, să se rupă de turmă şi să îndrăznească să spună: „Atenţie, am o teorie. O teorie ţicnită." Fiindcă pe psihopat nu-l poţi prinde decât prin supoziţii intuitive. Asta pentru că altminteri nici n-are mutră de criminal. E ca tine!

Şi arătă drept spre Henry. Henry scoase un schelălăit înfundat.

— E ca mine! Asta-i situaţia cu care ne confruntăm. Otrăvitorul din Wimbledon e liber bine mersi. E-acolo. E ca oricine. E ca tine şi ca mine. E latura sumbră din noi. Pricepi?

— Fascinant, spuse Henry. Şi... ăăă... când ai remarcat prima oară acest... ăăă... şablon de tulburări abdominale?

Rush îşi schimonosi faţa, se îndreptă spre peticul de covor de lângă foc, locul lui preferat, probabil, pentru a debita remarce semnificative, şi, răsucindu-se în loc, avu cel mai bun joc de pipă de până acum — o dublă împungere în aer, cu croşeu şi joc de picioare, urmate de câteva haşuri invizibile deasupra urechii.

— Mi-a picat fisa şi am început să le pun cap la cap pe toate cam acum o săptămână. Când te-am văzut la înmormântarea lui Donald Templeton.

— Hai să-ţi mai aduc un gin tonic, spuse Henry.

26

Era oribil. Tipul îi înscenase un joc sofisticat, așteptând să-l vadă cum clachează. Poate că minţise şi când pomenise de Maltby. Oh, Doamne Dumnezeule, îmi pare foarte rău pentru otrăviri. Îmi cer iertare, efectiv. Dacă mă scapi din chestia asta, n-o să mai fac niciodată așa ceva. Nu voi mai gândi urât despre oameni. Nu, nu...

Îşi turnă un gin tonic cam de două ori cât primul, îl bău, iar apoi turnă unul de două ori mai mare decât cel pentru Rush. Important ca tipul să fie de partea ta.

Maisie şedea tot ghemuită lângă uşă.

— Puteai să-mi aduci şi mie ceva de băut! zise ea.

— Gura! şuieră Henry.

— E foarte interesant, spuse ea. Cu otrăvitorul. Tu cine crezi c-o fi?

— Chestiile astea nu-s de nasul tău, i-o reteză Henry.

După ce Henry îi servi băutura, Rush începu iarăşi să se foiască pe carpetă.

— Dar, de fapt, m-a apucat mult, mult mai de mult, spuse el. Vezi tu, în cazuri din astea, probele au tendinţa să dispară. Ceea ce seamănă cu o moarte normală...

Luă din dosar o cupură de ziar aproape nou-nouţă şi i-o întinse lui Henry.

TEMPLETON, Donald (scria acolo). În locuinţa lui de pe Maple Drive, după o scurtă boală. Preaiubitul tată al lui Arfur şi soţul credincios al lui Billykins. DE CE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU?

— Las-o, că era foarte supărată, spuse Henry. Recunosc că nu-i cel mai bine formulat anunț mortuar pe care l-am citit vreodată.

Rush râse sarcastic.

— Ba mie mi se pare că a fost formulat cu mare grijă, zise el. „Scurtă boală". Nicidecum, bagă de seamă, „o criză gastrică subită și inexplicabilă", nu, „după niște dureri abdominale acute". Nu, nici vorbă. Pe oameni nu-i interesează chestii din astea. Le place să tragă un văl peste ele, nu crezi?

Se opri la bucata preferată de covor și apoi, conștient parcă de faptul că îl mai folosise deja drept bază, se mută spre fereastră.

— Și, pe urmă, continuă el, chiar la înmormântare încă trei decese! Ce coincidență extraordinară, nu-i așa? Extraordinară! Dar, firește, nu, nimeni n-o remarcă! Nimeni nu observă că doi și cu doi fac totuși patru, nu, deloc! În ziar scrie...

Îi mai dădu lui Henry o cupură. Henry citi:

COVENEY, Rufus. Fiul preaiubit al lui George și al Myfanwy. Romancier și critic de marcă, pe Maple Drive, după un acces puternic. „Întuneric în spate și în față, deopotrivă!"

Henry studia acest citat, care i se părea vag sugestiv, când văzu dedesubt:

SPROTT, David. David a murit liniștit la o reuniune cu prietenii, marțea trecută. Înmormântarea lui va avea loc la „Vale Crematorium" din Putney, unde cei care doresc să-l mai vadă pentru ultima oară vor fi extrem de bineveniți, la fel ca și, după aceea, acasă în mijlocul rudelor. Ce om bun, ce dentist bun. „Adio".

Începea să asude.

— Totul trece neobservat, nu crezi? spuse Rush. Încă un cadavru. Și ce dacă? Cui îi pasă? Doar celui care privește cu atenție, care studiază dovezile, care pune faptele cap

la cap și spune „Ia stați un pic! Lucrurile sunt mai complicate decât par aici!" Asta-i treabă de poliție, domnule Farr. Vigilență constantă. Suspiciune constantă. Ca și cum ai avea un pitic pe dinăuntru, care pune întrebări afurisite. Eu am în mine un pitic afurisit, care nu mă lasă în pace. Uită-te la asta...

Rush împinse spre Henry o altă tăietură de ziar, care părea mult mai veche decât celelalte dinainte. Pe ea scria:

PURVIS, Alan. La Parkside Hospital, după un colaps în Barul și Braseria Cat o'Nine. Unde îți este, moarte, biruința? Jelit de mami, tati și toți de la clubul folk.

— Au mai fost și alții, spuse Rush. Manning, anul trecut în septembrie. Dureri intestinale acute, după o ieșire la iarbă verde cu niște agenți de vânzare de la White, un service auto din Wimbledon. Pedersen, colaps și moarte ulterioară, după ingerarea unui hamburger la Putney Show. Annabel Lee Evans, la numai douăzeci și doi de ani, vomitat, diaree și moarte, în mai anul ăsta, la numai patru ore după ce a participat la o petrecere dansantă la Southlands College, unde a mâncat pui cu curry și salată de varză crudă...

Rush desfăcu larg brațele.

— Avem de-a face cu un maniac, conchise el. Un maniac deștept și lipsit de scrupule.

Henry era tentat să-i dea dreptate. În viața lui nu întâlnise un asemenea maniac. Cum să lași liber un astfel de om? Dar, în timp ce Rush continua să se foiască pe covor, împungând aerul cu pipa și debitând prostii, Henry se întrebă dacă nu cumva îl judecase greșit. Își aminti de o expresie de-a lui Keith Simpson: „Aproape orice eveniment în viață este consecința unei mâncări." La fel cum otrăvirea era, prin urmare, greu de detectat, tot astfel era, din același motiv, și foarte posibilă. Iar o dată ce cădeai sub influența ei, cum i se întâmplase lui Rush, îți oferea o explicație hidoasă, dar plauzibilă, pentru atât de multe lucruri! Într-un

fel, firește, el și Rush nu se deosebeau prea mult. Altora li s-ar fi părut anoști. Erau anoști. Știau amândoi că sunt anoști. Dar asta tot nu-i putea opri.

— Un maniac, spuse Rush. Un ins care colindă străzile, pândește momentul și, pe urmă, bingo, injectează hamburgerul, bomboanele de ciocolată, sandvișul cu șuncă și roșii, friptura de pui. Întinde capcana și trece mai departe. Recompensa otrăvitorului este să citească despre el — să citească despre morțile pe care *el* le-a provocat. Are o putere despre care nimeni nu știe. *El* a provocat toate astea. Fiindcă se joacă de-a Dumnezeu, nu ți se pare, domnule Farr?

Și Rush șerpui din cap înainte spre Henry, căutând să se uite în ochii interlocutorului lui, după care se trase înapoi pe bucata de covor preferată și privi în jur, așteptând parcă aplauzele. Pentru o clipă, Henry se gândi „De unde știe?", iar apoi, la fel de repede, își dădu seama că ar fi mai bine să nu înceapă să se simtă vinovat pentru niște otrăviri în care nu avea nici un amestec. Asta însemna să împingă responsabilitatea socială un pic cam prea departe. Or, el ieșea din discuție, nu? Nu se potrivea cu teoria tipului. Sau da? Dacă nu, atunci de ce se uita Rush așa la el, cu atâta subînțeles? Maisie vârî capul pe ușă.

— Mama întreabă dacă nu vreți niște sandvișuri, zise ea.

— Cu multă plăcere! răspunse Rush.

— Pui cu maioneză sau lebărvurști? zise ea.

— Orice, nu contează, spuse Rush, numai să nu conțină vreo otravă înregistrată!

Și râse. Un râs vesel, camaraderesc.

— Mă duc să-i spun! zise Maisie.

— Abia decesele din Maple Drive mi-au putut confirma teoria, continuă Rush. Înainte de asta, aveam senzația că deslușesc un tipar, care îmi scăpa însă. Știi? Îmi ziceam uneori, „Rush, te-ai țăcănit de tot". Unde vezi tu o legătură între Julia Neve, care a murit de ghilimele polinevrită închid ghilimelele, în februarie, și Martin Crump, muncitor feroviar,

care a murit în agonie la Roehampton, la numai cinci ore după ce a mâncat piersici, risotto și brânză de import?

Elinor își făcu apariția la ușă, ștergându-se cu mâinile de șorț. Rush ridică privirea spre ea, fulgerător, iar pentru o fracțiune de secundă ochii lor se întâlniră. *Există cineva, nu prea departe de-aici, care mă admiră!* se gândi Henry. Se uită spre Elinor, care își scutura părul negru de pe frunte, și trebui să recunoască în sinea lui că nevastă-sa era o femeie foarte atrăgătoare. Cum va face să o păstreze? Cum să-l scoată de pe pistă pe Paznicul cartierului?

— Te simți bine, Henry? spuse Elinor.

— Splendid, iubito, splendid, răspunse Henry.

Comisarul Rush se uita ciudat la el.

— Toată discuția asta despre otrăvuri ți-a cam tăiat pofta de mâncare, remarcă el.

— Ba deloc, îl contrazise Henry.

— De fapt, Henry este foarte interesat de otrăviri, spuse Elinor. Are o mulțime de cărți despre asta, sus, în birou.

Henry aprecie că era momentul se intervină.

— Da, de fapt, sunt foarte interesat de otrăviri, zise el. Mă gândeam să scriu o carte despre asta. M-a incitat inițial cazul lui... ăăă... Everett Maltby. M-am gândit... înțelegi... să studiez otrăvitorii ca specie. Ce categorie fascinantă. Fascinantă!

Rush îl urmărea cu atenție.

— Într-adevăr! spuse Rush.

Bănuia cumva adevărul sau nu?

27

Cel mai rău a fost când s-a apucat să vorbească despre Donald.

— Ce nu pricep eu, spunea tipul, cu ochii pe fața lui Henry, e cum a făcut rost otrăvitorul de puiul ăla!

Fiindcă nu încăpea îndoială în mintea lui Rush că puiul, care constituise ultima cină a lui Donald, făcea parte din aceeași categorie cu cada plină de tocăniță de vită oferită de primăria din Wimbledon la acțiunea de strângere de fonduri pentru ajutorarea Bangladeshului; era ceva de care *făceai rost,* pur și simplu.

— Poate că l-a procurat de la Waitrose, sugeră Henry, năduşind.

— Cum adică? zise Rush, cu un zâmbet arcuit în colțul buzelor.

Las-o mai moale, bătrâne, nu vezi că strigă singură?! Haide, Farr! Mărturisește, de ce nu vrei, eh? Eh?

— Putea foarte bine... ăăă... să injecteze ceva în el prin punga de plastic. Sau, altfel, să măsluiască acasă un pui ca de fermă, pe care să-l introducă pe șest la Waitrose.

Și Rush se uită iar la Henry. Un om în stare să născocească un lucru atât de pervers nu putea fi decât suspect.

— Da, zicea el, mda-a-a. Sau putea eventual să introducă niște substanțe într-un set de oale. Ceva foarte simplu de făcut. Ungi marginile cu niște tetraclorură de carbon, iar data viitoare când fierbi varză de Bruxelles să vezi numai ce dureri de cap, vărsături, plus pa-și-pusi funcții renale.

— Doar că noi n-am pățit nimic, ripostă Henry.

— Da, voi n-ați avut nici pe naiba. Nu? remarcă Rush.

Și își plimbă ochii de copoi peste fața lui Henry, zâmbind iarăși, cu aerul acela sinistru de polițai care ia totul în derâdere, gen *Ia vezi mai bine pe unde calci, păpușă.*

— Ei bine, continuă el. Poate că mai există o explicație!

Făcea ce făcea și mereu dădea târcoale casei. Într-o seară, era în camera din față, când Henry se întorsese târziu de la o întâlnire legată de cazul de divorț din Aldershot (femeia, se aflase, nu putea face dragoste cu soțul decât cu câinele în cameră, „ceea ce", subliniase Henry, „s-ar putea să fie în favoarea sau în defavoarea ei, în funcție de ce implicare se aștepta de la animal"). Îi invită pe amândoi la masă într-un bistrou select din Wimbledon Village, prilej cu care făcu niște glume deocheate despre otrăvuri. Elinor păru să se amuze, însă Rush nu-și dezlipea privirile de pe fața lui Henry.

— Ce simplu ar fi fost, spuse Henry la un moment dat, dacă ai fi putut impune o autopsie a... ăăă... a contingentului de pe Maple Drive!

— Așa-i? remarcă el încetișor.

Dacă Henry ar fi avut suflet, Rush s-ar fi uitat probabil drept în el.

— Am impus o autopsie în cazul Ellenei Wilcox de pe South Wales Road, New Malden, zise el, și mamă-mamă ce tevatură a ieșit. Mi-am arătat mușchii prea devreme, fiindcă nu s-a descoperit nimic. De-atunci... superiorii mei sunt speriați de mine. Nu mai contează dacă scapă vreun psihopat. Totul e să nu zgâlțâi barca prea tare. Eh?

— Într-adevăr! spuse Henry.

— O să ajungem noi și la autopsie, spuse Rush încetișor. Nu se poate să n-o dea-n bară! Tipul e smintit de-a binelea. Și, între timp, poate că avem noroc...

Și scoase un râs macabru, tipic profesiei lui:

— Poate uită careva să îngroape un cadavru!

Elinor se holba la el peste masă, cu ochii sticloși de la vin:

— Ce meserie fascinantă ai! spuse ea.

— Așa e! confirmă Rush, privindu-l pe Henry, fără să clipească. Ce poate fi mai interesant decât să stai la pândă ca să-l prinzi pe criminal. Aștepți, urmărești, asculți și, pe urmă, brusc, când a făcut o greșeală...

Și se aplecă în față, bătând în masă cu o chiflă.

— Hai, ai pus mâna pe el.

Henry sări ca ars.

— Nu ne trebuie decât un cadavru! spuse Rush.

Era aproape noiembrie, în săptămâna dinainte de Halloween, când cineva i-a spus cuiva pe stradă care i-a spus altcuiva pe stradă care aproape imediat i-a spus cuiva care i-a spus lui Elinor care i-a spus lui Henry că doamna David Sprott, văduva dentistului cu asigurare mare pe viață, David Sprott, patruzeci și doi de ani, îi păstra rămășițele pământești într-un borcănel de sticlă pe un raft din dormitor. Mai păstra, de asemenea, într-un sertar dintr-o comodă din același dormitor, proteza dentară a lui Sprott (unul dintre cele mai bine păzite secrete din stomatologia mondială), ochelarii acestuia cu rame de sârmă și o părticică din barba lui. Era, cum spusese Henry când aflase, aproape la fel de rău ca și când l-ar mai fi avut pe Sprott în preajmă.

— Pantalonii lui, spuse Edwina Sprott cu vocea ei groasă de bas, sunt tot în dulap. Cizmele lui sunt tot în hol.

Bucățele de Sprott! Pulbere de dentist! Pulbere de dentist care conținea poate și urme de *Finish 'Em*, de detergent, de *Shine, Zappiton* și ce-o mai fi pus el în punciul ăla. Din păcate, Henry nu știa dacă totuși chestiile astea nu se regăsesc eventual și în cenușa unei victime incinerate. Poliția identificase categoric urme de taliu într-una dintre victimele lui Graham Young. O fi valabil și în cazul detergenților? Și, oricum, ăia cât detergent băuseră, în fond?

— Să presupunem, îi spuse el lui Rush într-o după-amiază, că unul a băut o cantitate destul de mare de fluid corosiv...

— Da...

— Şi să mai presupunem...

— Oh, ce Dumnezeu! zise Elinor. Voi doi nu ştiţi să vorbiţi despre altceva decât despre otrăvuri?! Mai există şi alte lucruri în viaţă, dacă nu ştiaţi. Lucruri sănătoase, normale! Lucruri care hrănesc şi întremează!

Deşi Elinor renunţase la orele de psihoterapie, mai păstra încă în vorbire urme din stilul practicat acolo. După toate aparenţele, coordonatoarea şedinţelor îi spusese lui Elinor că era vindecată. Devenise acum o fiinţă umană complet împlinită, aşa îi spusese Elinor lui Henry. Nu mai avea nevoie de terapie.

La început, Henry presupuse că ăia de la terapie se săturaseră de ea. Dar, studiind mai atent problema, descoperi că nevastă-sa era o femeie absolut agreabilă, trecută un pic de vârsta mijlocie, căreia, oricât s-ar fi străduit de mult, n-avea ce vină să-i găsească. Elinor se tunsese, iar acum începuse să cânte prin casă. Deja mânca normal. Făcuse o obsesie din programele de televiziune cu poliţai americani care se împuşcau între ei. Şi se îmbrăca, de asemenea, în culori mai vii, ca o femeie care vrea să placă unui bărbat.

Bun, dar cărui bărbat, de fapt? Asta era problema.

Deja, până în seara petrecerii lui Maisie de Halloween, fărâmiţele lui Sprott de pe poliţa şemineului doamnei Sprott ajunseseră un subiect major de conversaţie în Wimbledon. Aproape singura persoană de pe stradă care nu discutase despre asta cu Henry şi Elinor era comisarul Rush. Rush, Henry era sigur de asta, pândea ca Henry să comită greşeala.

— Îl ţine pe Sprott într-o vază! spuse el, când sosi la petrecerea lui Maisie, aducând, cum făcea adesea când venea la ei în vizită, un buchet mare de flori pentru Elinor. Rămăşiţele lui Sprott, continuă el, sunt la nici o sută de metri de locul unde ne aflăm acum.

Şi aruncă o privire vorace înspre casa dentistului.

Henry tuşi.

— Ăăă... știu! făcu el.

Ce-i venise tipului să pomenească tocmai acum de bârfa asta locală așa de bine cunoscută? Fiindcă, probabil, era convins că Henry urma să facă „greșeala fatală", la care polițistul se referea mereu. Păi, dacă Rush credea că Henry va face o greșeală fatală, n-ar fi mai bine să treacă la treabă și să-i dea satisfacție?! Până la urmă, ar fi probabil mai simplu.

Maisie își pusese colți și o pelerină neagră. Lui Henry, îi ieșea din cap un ciocan de cauciuc, iar la tâmplă avea o pată de sânge extrem de veridică. Elinor arăta, i se părea lui Henry, destul de senzațional, într-un fel de combinezon de mătase negru. Tocmai se uita la spatele ei, când veni Rush, și încerca să se dumirească dacă procedase corect hotărând să nu o mai otrăvească. În ultima vreme, Elinor manifestase un nou interes față de sex, și Henry nu știa exact dacă era un lucru bun. Nu mai departe de seara trecută, făcuse niște aluzii deșănțate, sugerând, cum i se păruse lui Henry, că ei doi făcuseră sex anal în toaleta unui tren, între Margate și Ramsgate. Henry nu-și amintea să fi fost vreodată la Ramsgate, darămite să i-o fi tras nevesti-sii pe la spate într-un mijloc de transport public din acea regiune a țării.

— Sprott într-o vază! zise Rush, cu ochii la fața lui Henry. Te pune pe gânduri, nu-i așa?!

— Haideți! strigă Elinor ghidușă. Mergem să speriem lumea!

Un alt lucru la Elinor „post-taliu" era faptul că părea aproape mereu veselă. Mai ales în compania comisarului Rush. O fi „Momentul" ei, se gândi Henry. Ce mult i-ar fi plăcut să aibă și el un „Moment". Jurnalistul-fără-serviciu-și-cu-tunsoare-punk, de la 194, vorbea mereu despre „Momentul" lui, care se părea că avusese loc într-o perioadă numită „Anii Șaptezeci". Oamenii mai tineri vorbeau despre „Anii Șaptezeci" ca și când ar fi fost ceva care se întâmplase efectiv, și nu, așa cum erau pentru Henry, un fel de începătoșare sinistră punctată de solicitări de bani de la serviciul

de împrumuturi pentru persoane fizice al National Westminster Bank.

Poate că ăsta era momentul ei. Elinor înflorea, exact atunci când el, Henry, risca să cadă în capacana aia pe care i-o întindea comisarul. Se uită la Rush, care purta un melon maro și un costum jerpelit și cam demodat, foarte diferit de compleul lui frumos bleumarin, cu care se îmbrăca de obicei. Se fălea, de asemenea, remarcă Henry, cu o mustăcioară falsă.

— Tu cine ai vrut să fii? întrebă Henry, ușor iritat.

Rush zâmbi enigmatic.

— Mă așteptam să recunoști aluzia, zise el, arcuindu-și zâmbetul în sus ca o hârtie în cuptor. Mai ales că te pasionează așa de mult otrăvitorii!

Henry începu să tremure.

— Zău? îngăimă el, convins mai mult decât oricând că tipul încerca să-l sperie, ca să-l împingă să facă o prostie.

— Sunt Hawley Harvey Crippen, spuse Rush, din Hilldrop Crescent. Insul ăla meschin care a vrut să-și omoare nevasta. Și de-aceea a cumpărat cinci grame de scopolamină și i le-a dat să le ia.

Elinor și Maisie erau acum la câțiva metri în fața lor. Henry constată că vorbea în șoaptă:

— Deci oamenii își omoară nevestele, nu-i așa? spuse el.

— Ba da, zise Rush, așa e. Și fiindcă e așa... descoperim adesea că sunt capabili de orice. Bun — ia zi, cum facem rost de Sprott? Ca să-l dăm la analiză.

28

— Pe cine să speriem mai întâi? zise Maisie. Hai să speriem pe cineva care nu mă poate suferi, sugeră ea, cu un râs macabru. Aria de acțiune e mai mare așa! adăugă fata.

— Știu, spuse Elinor. Hai să-l speriem pe contabilul-care-vorbește-mult.

Recent, o apucase ideea să dea porecle vecinilor, cum făcea Henry, dar nu prea îi reușea. Îi lipsește maliţiozitatea, se gândea Henry, uitându-se la ea și amintindu-și vag de ce voise, de fapt, s-o omoare.

— Bine, hai! zise el.

— Nenorocirea, spuse Rush, e că, fiindcă afurisitul ăla de doctor a făcut ce-a făcut, îmi va fi al naibii de greu să mă pot uita la el oficial.

Își mușca buza.

— Dovezi, dovezi, dovezi, bombănea Rush. Tot ce vreau e un cadavru!

— Haide, Maisie! zise Elinor.

Maisie pârțâi din buze și porni după maică-sa.

— Am putea-o ruga să ne împrumute cenușa lui, din motive sentimentale, spuse Rush.

— Ești ofițer de poliție, zise Henry. Ce dracu'! Nu-l poți sechestra? Sau să-l citezi undeva?

Ce-l apucase să spună asta?

— Din păcate, spuse Rush, sumbru, nu cred că sunt mulți care gândesc ca noi. Unora chestia asta cu otrăvitorul li se pare o elucubrație!

Henry se gândi că el putea înțelege de ce.

— Lumea mă privește ca pe-un fel de glumă proastă! zise Rush.

Și se uită cu subînțeles la Henry, de parcă numai ei doi cunoșteau adevăratul secret. Da, se gândi Henry, tipul știe, dar n-o să spună niciodată. O să se amuze cu mine, o să mă tortureze cu acest secret împărtășit, până când într-o bună zi n-am să mai pot suporta și o să mă trezesc zbierând în gura mare: „EU SUNT FĂPTAȘUL! EU SUNT FĂPTAȘUL! ARESTAȚI-MĂ!" Așa pățise, parcă, Raskolni-cum-l-o-fi-chemat ăla, nu?!

Maisie alerga acum în fața grupului. În mâna dreaptă, avea un măr roșu lucios. Henry încercă să se îndepărteze de Rush care, fără nici un efort aparent, reușea să rămână cam la un metru de cotul lui stâng. Antrenament de polițist, probabil.

Ajunseseră în colț, pe Maple Drive. Grădina casei din fața lor, cu mormane mari de moloz, i se părea lui Henry sumbră și amenințătoare. Halloween reprezenta ceva suficient de înfricoșător și fără să mai trebuiască să te îmbraci ca un monstru cu un topor înfipt în țeastă. Destul să rostești cuvântul, să auzi țipetele pițigăiate ale copiilor de pe străzile învecinate... Din dreapta, se apropia o ceată de fetițe gălăgioase, deghizate în mantouri și pălării negre, dotate cu niște mături destul de drăguțe. „Ne dați ori nu ne dați?" cântau ele. „Șopârliță-o să mâncați!"

— Ce faci cu mărul ăla, Maisie? întrebă Henry.

— Mă gândeam că o să-l prindă cineva din zbor, spuse ea.

Maisie se uită la măr, surprinsă parcă de faptul că îl avea în mână. Era nefiresc de mare și strălucitor, ca un măr din povești. Îl avusese cu ea când plecase de-acasă?

— De unde-l ai?

Maisie se uită la măr, nedumerită.

— Nu știu, îl am și gata, zise ea.

Asta era încă o problemă cu copiii. Exact când încep să te lase mut cu maturitatea lor, cu cunoștințele lor despre

relațiile sexuale sau despre IRA[1], te șochează cu glumele lor nesărate și infantile ori cu ignoranța lor uluitoare despre ceva ce te așteptai să știe la perfecție. Ce bine ar fi, se gândi Henry, dacă oamenii ar fi într-un fel și ar rămâne așa. Dacă nevestele ar fi drăguțe sau urâcioase, dacă... oh, problema lui era simplu de depistat. Voia ca lumea să rămână așa cum era.

Rush îl privea din nou în felul acela. Henry încercă să scape de el, așa că porni după Maisie.

— Pe cine să speriem? zise ea, când Henry ajunse în dreptul ei.

— O să-l speriem pe psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin, zise Henry. Și o s-o îngrozim pe soția lui, Lingalonga Boccherini, ca să nu mai pomenim de copilul-care-cântă-la-violă-și-se-uită-la-păsări și minunea-elocventă-de-doisprezece-ani!

Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin era un tip pe nume Gordon, care insista mereu, nu se știe de ce, să i se spună Gord. Era însurat cu o femeie imens de înaltă și de subțire, cu niște ochi uriași și un aer mohorât, pe care din motive deloc întemeiate Henry o știa ca Lingalonga Boccherini. Ceilalți doi erau copiii, Caedmon și Wulfstan. Elinor, care era bună prietenă cu Lingalonga Boccherini, nu mai auzise niciodată acest nume, deși s-ar fi zis că știa la cine se referea Henry.

— Vrei să zici, spuse ea înțepată, Gord și Julia?

— Exact!

— Nu mi se pare o modalitate prea nostimă sau reușită de a-i descrie.

— Lasă că la ei merge, spuse Henry. Sunt psihiatri.

— Nu cred că-i bine să-i speriem, zise Elinor.

— De ce, mă rog? replică Henry. De ce să fie scutiți psihiatrii de sperieturi?! Ce, parcă nu ne toarnă și ei vrute

[1] Irish Republican Army (Armata Republicană Irlandeză). (*N. ed.*)

și nevrute tot timpul?! Ne fac regresivi, introvertiți, imaturi și Dumnezeu mai știe cum. Nu turuie ei mereu despre importanța ceremoniilor? Și atunci de ce să nu-i băgăm și noi în sperieți, hm?!

— Fiindcă sunt plecați și ei de-acasă, ca să sperie pe careva, spuse Elinor.

Conversația asta începea să i se pară revigorantă lui Henry. Gord și Julia erau, firește, prietenii lui Elinor. Toți prietenii lui Elinor îi aparțineau lui Elinor, deși era stabilit că, dacă Henry făcea rost vreodată de cineva interesant (cel mai pe-aproape fusese cu Donald, ceea ce nu era, simțea Henry, ceva prea aproape), Elinor avea și ea dreptul de a se băga peste el.

— În opinia lor, contează foarte mult să îți exprimi furia, spunea Elinor. Tu de-aia ești așa de prăpădit, Henry. Fiindcă nu îți exprimi furia.

Henry simți că i se umflă gâtul sub guler și se întrebă dacă, neotrăvind-o pe Elinor, nu-și punea cumva în pericol sănătatea. Din punctul lui de vedere, Gord și Julia nici nu aveau nevoie să își exprime furia. Cei doi considerau, se vedea foarte limpede, că era rușinos ca o persoană așa dezgustătoare ca Henry să fie lăsată să bântuie prin cartier nepsihanalizată. Dar Henry îi văzuse cum *se înfuriaseră* pe el. Văzuse cum li se subțiaseră buzele, când zisese că toți psihiatrii sunt „doctori de nebuni", iar teoriile psihiatrice niște „baliverne".

Lui Henry nu-i plăceau psihanaliștii. Îi era frică de ei. Ce idee să stai lungit pe un pat și să-i povestești cuiva tot ce ai în minte! Tot ce avea Henry în minte! „Haznaua" aia deschisă, cum o numise Elinor, într-una dintre fazele ei mai puțin caritabile. Cu ce-ar începe? Cu otrăvirea? Masturbarea necontenită? Sentimentele de ură față de absolut oricine? Bulimia? Lipsa de talent? Și cu ce-ar mai rămâne, dacă toate astea i-ar fi luate?

— Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin, spuse Henry, merită băgat în sperieți. Cu coama lui albă cu tot. Să nu-l

mai văd dându-şi aere şi dirijând orchestre imaginare. Merită băgat în sperieţi, până îi ţâţâie fundul în pantalonii ăia reiaţi de individ raţional şi sensibil.

— Nu e acasă! se miorlăi Elinor.

— Ba o să fie, zise Henry. Şi-a rupt piciorul!

Maisie puse punctul pe „i", în final. Ea voia să-i sperie pe Caedmon şi Wulfstan. Ăştia nici nu erau greu de speriat, se gândi Henry.

Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin şi familia lui locuiau într-o vilă micuţă de la marginea parcului. Aici, înconjuraţi de clavicorduri, viole şi cărţi despre vise, priveau spre parc cum cobora întunericul printre fagi.

Grupul îşi continuă drumul pe Belvedere Avenue şi pe Church Road, după care se îndreptă spre centrul cartierului, pe High Street. Aici, maşini scumpe parcate bară la bară îşi aşteptau proprietarii. Centrul cartierului afişa, ca de obicei, atmosfera aceea de expoziţie frumos organizată la Olympia, iar Henry, văzând faţadele din lemn ale magazinelor şi fotografiile cu vino-ncoa' din vitrine, ambianţa aceea falsă de lucru vetust, desluşi, aşa cum deslueşesc unii oameni craniul sub piele şi păr, ipsosul, grinzile putrede, adevărata istorie hidoasă care păstra suburbia laolaltă.

Everett Maltby începuse să-l sperie. Poate era din cauza nopţii, poate era din cauza lui Rush, care tropăia în urma lui ca un câine aparent docil, poate era puterea tulburătoare pe care avea senzaţia că i-o dăduse meseria asta de asasin, nu se ştia exact, dar când păşiră pe gazonul umed Henry se simţi vânat parcă de ceva. Aşa s-o fi simţit şi Maltby, poate? Când se uitase la nevastă-sa cum murea? Şi, pe caldarâmul rece, nu răsunau parcă acum alţi paşi, undeva în spatele lui? Paşii unui bărbat palid, cu guler ridicat şi cu nişte palme lipicioase, ca în seara aceea.

Henry o luă înaintea lui Elinor şi, prinzând-o pe Maisie de mână, alergă înspre vila care se înălţa singuratică la marginea ierbii. Brusc grăbit să isprăvească şi cu asta, ridică mâna

să bată ritmic la intrare, dar înainte de-a apuca să facă asta, exact când Maisie se pregătea să zbiere un blestem de vrăjitoare, ușa se deschise larg dinspre interior, iar din beznă ieși un urlet ca de lup hămesit.

29

— PLECAȚI DE-AICI! țipa Gordon Macrae. PLECAȚI! PLECAȚIPLECAȚIPLECAȚI!

Era clar că fusese pe la lada de vin. Fără să aprindă lumina, stătea pe întuneric, fluturându-și încolo și încoace coama albă. Maisie făcu un pas înapoi, scâncind. Vocea lui Macrae părea amplificată în mod straniu.

— E Halloween! răcnea el, cu aceeași voce de strigoi. E Halloween! Au ieșit duhurile afară. Plecați! Plecați! Damnații sunt liberi în seara asta! Răul plutește în aer! Simt eu, simt eu!

Toate astea erau ceva relativ standard în cazul lui Macrae. Aidoma autorului unei cărți de succes despre semnificația gesticii și al unui scurt — dar revelator — studiu despre moarte și exorcism, Macrae flutura brațul amenințător și, când voia, speria lumea, nu glumă. În seara asta totuși, poate stimulat de anotimp, era aproape îngrijorător de eficient. În spatele lui, în holul pal, se ivi silueta și mai pală a celei poreclite Lingalonga Boccherini. Lui Henry i se părea că tipa semăna cu o nevastă de fermier scoțian surprinsă în vâltoarea sinistră a izgonirilor istorice. Femeia purta un șal maro, un fel de pălărie maro și niște pantofi solizi tot maro, iar, pentru a sublinia parcă și mai mult asemănarea ei cu o figurină dintr-o diorama de la Muzeul Popular din Aberdeen, întinse mâinile spre Gordon și începu să bocească:

— Oh nu... zicea Lingalonga Boccherini. Oh nu-uu-uu...

Maisie se făcu mică lângă Henry. Nu se aşteptase nicidecum la o asemenea rezistenţă. Păi, se ştie doar, de Halloween, te plimbi pe străzi, sperii oamenii şi primeşti dulciuri. Unde s-a mai pomenit să se repeadă careva aşa la tine, cu piciorul în ghips, urlând şi bocind sinistru?!

Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin scoase la iveală de la spate un baston cu măciulie, pe care începu să-l agite în aer.

— În seara asta pluteşte un blestem! continuă el. Un blestem! Plecaţi! Plecaţi de-aici, diavoli împieliţaţi! Plecaţi!

După care, râse. Dar râsul ăsta o sperie pe Maisie cel mai rău. Fugi să se ascundă între poalele mantoului lui Henry, în timp ce pe hol, înăuntru, două siluete în pijama, cum ţinea minte Henry că avea şi el când era mic, din flanel, în dungi şi cu şiret alb, se fofilară spre Lingalonga Boccherini, Caedmon şi Wulfstan.

Caedmon (sau cumva Wulfstan?) spunea ceva.

— Te rog, mamă, zicea el, încă o cânţonetă în două părţi înainte de culcare!

Lingalonga Boccherini nu-i trase un pumn în burtă pentru această remarcă. Continuă cu bocetele, înspre soţul ei.

— Huoooo! făcu Elinor, destul de anemic.

Nimeni nu păru să se sperie.

— Bună, Julia! zise ea.

Maisie ieşi de sub haina lui Henry.

— Oooouaaaiiaiiiiiuuu! urlă ea, şi apoi: Uheeăăaa!

Lingalonga Boccherini îi zâmbi dulce.

— Oh, Maisie... spuse ea. Ce drăguţ!

Şi, pe urmă, din umbră ieşi comisarul Rush. Stătuse până atunci în iarba înaltă, ferit de privirile familiei Macrae, dar din doi paşi ajunse sub lumina galbenă a unui felinar de stradă, cu trenciul lui ridicat frumos în jurul feţei şi cu pălăria bine îndesată pe frunte. Îşi supsese obrajii şi îşi netezise mustaţa. Tentativa aceasta de a părea sinistru era subminată totuşi de vocea lui. Rush nu era în stare, pur şi simplu, să

vorbească altfel decât agenții de circulație, când te întreabă dacă știi că nu ai voie să circuli pe banda de autobuze, după ce ți-a expirat scutirea de impozit.

— Mă cheamă Crippen! Hawley Harvey Crippen. De pe Hilldrop Crescent. Ce-ar zice puștii de un ceai cald și dulce?

Copilul-care-cântă-la-violă-și-se-uită-la-păsări izbucni în plâns.

— Cine-i omul ăsta oribil, mami? scânci el.

— E Crippen, rosti Henry, macabru. L-am găsit în parc. Omoară oamenii cu otravă!

Macrae rânjea gutural. Părea încântat să-și vadă copiii sub impactul unui colaps mintal.

— Nemaipomenit, asta-i bună de tot! Dar bună de tot, ha-ha! Crippen! Hawley Harvey Crippen desigur! Tipul care își iubea nevasta! adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Elinor.

— Otrăvitorii, spunea Macrae, fără să-i poftească să intre sau să se apropie cumva de lada lui de vin mai mult decât era absolut necesar, otrăvitorii își iubesc subiecții. E felul lor de a spune „Te vreau și nu vreau ca altcineva să te aibă". Julia scrie o lucrare pe tema asta, nu-i așa Julia?

Lingalonga Boccherini își ridică privirea spre Caedmon. Cum i se întâmpla adesea, fața ei trecuse de la o veselie melancolică la o teroare subită, irațională:

— Da, spuse ea. Otrava e hrană!

Rush o privi cu oarecare respect.

— Otrava înseamnă toate lucrurile rele pe care le gândim despre cineva exprimate sub formă chimică, nu-i așa? Și, aproape întotdeauna, se servește însoțită de dragoste și solicitudine, pentru a transforma ființa iubită în victimă, la fel cum mama posesivă...

La faza asta, psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin arătă spre capul nevesti-sii.

— Ceea ce, firește, potrivit lui Gordon, sunt și eu — mama posesivă caută să își domine copilul, cam la fel ca medicul care își domină pacientul. Fiindcă maternitatea, ca și crima,

înseamnă dominare. Și se spune, nu-i așa, că maternitatea e „crimă". Sau că ăia mici au fost „crimă" azi. Și asta fiindcă, bineînțeles, vrem să-i omorâm pentru că îi iubim și pentru că dragostea noastră este, textual, crimă, motiv pentru care ne și vine să le punem arsenic pe peștele pane sau pe ce-o fi!

Wulfstan începu să urle. Râzând, psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin se duse înapoi pe holul întunecat, după fiul lui. Lingalonga Boccherini se trase mai în spate, cu băiatul în brațe.

— Și să-i căsăpim! adăugă soțul. Să-i punem la frigare și să-i servim la masă vecinilor, cum fac ăia în Polinezia! După opinia mea, așa și trebuie procedat cu nevasta și copiii! Mănâncă-i până nu te mănâncă ei pe tine! Ha-ha-ha!

Nici Caedmon nu mai avea mult până să înceapă să plângă. Ca și mine, de altfel, se gândea Henry, dacă ăsta nu ne lasă o dată să intrăm și să ne tragem mai aproape de o sticlă de Côtes de Nuit. Însă psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin nu dădea semne că ar avea de gând să-i poftească în casă. Se foia de colo colo pe holul întunecos, fluturând din mâini frenetic și divagând nepoftit, în seara aceasta umedă de noiembrie.

— Maniheiștii, continuă el, credeau că virtutea și răul sunt încuiate în anumite alimente. Ca și cum ați spune, dacă v-ați prins, că bananele sunt nemuritoare.

— Sau pâinea și gemul sunt bune! zise Henry, genial.

Macrae îl privi cu suspiciune.

— Răul în frankfurter sălășluiește! continuă Henry.

Dar această remarcă agravă și mai mult situația. Macrae îl înșfăcă de guler și, cu o scârbă nedisimulată, spuse:

— Mâncare. Nu-ți dai seama? Mâncarea *înseamnă* moralitate. De ce crezi că se pune atâta accent asupra „bunelor maniere la masă"? De ce-am avea nevoie să controlăm felul în care mâncăm?

— Fiindcă nu vrem să ne îngrășăm, spuse Henry, sperând că Macrae îl va pune jos repede.

— Ascultă numai ce cuvinte folosim pentru mâncare, replică Macrae, slăbind strânsoarea. Când oferim unui amic ceva de băut, zicem „Tu ce otravă vrei?"

— Eu vreau niște Côtes de Nuit! spuse Henry.

— Dorim, desigur, să ne ucidem prietenul, să-l pedepsim pentru lăcomia lui, fiindcă, firește, ironia mâncării constă în faptul că reprezintă o foame spirituală, ca în cazul ostiei de împărtășanie, bunăoară, sfânta taină a cununiei, să zicem, în care ne mâncăm unul pe celălalt și nimeni altcineva nu capătă vreo firimitură. Iar ironia otrăvii rezidă în faptul că nu reprezintă o foame de moarte, ci de viață, o foame pentru spiritul care stimulează! Este o modalitate de a pune în contact ființa iubită cu Atotputernicul.

Din beznă, Rush se holba la el cu ochii cât cepele. Era limpede că nu mai întâlnise vreodată un personaj ca psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin. Probabil că la secția de criminalistică a poliției din Wimbledon, se gândi Henry, foloseau o specie de psihiatru mult mai docil. Maisie însă, care era clar depășită de situație și ardea de nerăbdare să redea o atmosferă cât de cât sărbătorească acestei întâlniri, păși în față, cu mărul în mână. Poate că voia să i-l ofere ca recompensă, dacă tăcea din gură, se gândi Henry după aceea; în realitate, gestul stârni un nou torent de speculații din partea lui Macrae.

— Mărul! spuse el. Bineînțeles! Mărul! Mărul pe care îl prindem din zbor de Halloween este, desigur, mărul oferit Albei-ca-zăpada în poveste! Ce înseamnă el? Mărul morții în viață. Mărul dorinței, pe care Eva i l-a dat lui Adam cu forța ca să-l mănânce în Grădina Raiului. Mărul principiului feminin. Feministele înțeleg asta, nu-i așa? Masculul otrăvește mărul ca să-și ucidă mama, desigur!

— Oh, da! îi ținu isonul Lingalonga Boccherini. Fiindcă acest aspect al hranei este perceput drept amenințător de către mascul, nu-i așa?!

Aprobator, Macrae mișca viguros din cap. Din experiența lui Henry, o dată porniți pe o asemenea pistă, soții Macrae

erau în stare să o țină ore în șir cu schimburi de replici date în canon. Începu să tragă cu ochiul dincolo de ei, înspre bucătărie, unde se afla lada de vin Côtes de Nuit.

— Dar în basm, desigur, continuă Lingalonga Boccherini, cu vocea aceea hipnotică și visătoare de la care îi venise și porecla, după ce mănâncă din mărul otrăvit, da, mărul otrăvit de mama rea și posesivă, care este o persoană efectiv ca mine, presupun, fata cade într-un leșin din care nu poate fi trezită decât printr-un sărut de la un mascul, adică de la un prinț, ceea ce nu este de fapt un sărut, ci nevoia imperioasă a masculului de a viola, silui și descifra contradicțiile femelei, cam așa cum tu, Gordon, încerci bineînțeles să mă distrugi sexual!

— Absolut! aprobă Macrae, dând din cap.

Luă mărul de la Maisie și îl ridică sus, scuturându-și pletele albe pe spate.

— Mărul binelui și al răului, al cunoașterii carnale și necarnale despre ceilalți! De ce altfel l-am prinde din zbor de Halloween? Fiindcă, desigur, întruchipează spiritele malefice care bântuie în seara asta. Aici, chiar în timp ce vorbim noi! Și totuși, nu-i așa, nu trebuie să facem ca Adam în grădină și nici ca Albă-ca-zăpada la poarta căsuței, nu, să nu mușcăm din chestia asta roșie, rotundă și zemoasă, pentru că este, nu-i așa, spurcată. Este mărul morții!

La faza asta, își însoți cuvintele de fapte și mușcă pofticios din fruct. Avea pulpa moale, crocantă și mirosul acela acrișor al merelor care-i plăceau lui Henry în copilărie, când maică-sa... Dar de ce se gândea la maică-sa?

— Dacă mușcăm din el și mestecăm, ne albăstrim la față! Și horcăim! Și ne învârtim în loc așa!

La care, jucă fantastic de bine rolul cuiva care moare otrăvit cu acid cianhidric. Sări în aer, trăgându-se tare de guler, scoase o horcăială sinistră și, albastru la față, se prăbuși înainte pe aleea din fața casei.

Abia când văzură că nu se mai ridică, Henry se aplecă spre el și constată că psihiatrul era mort de-a binelea.

30

Cel mai mare inconvenient la un criminal în serie, reflecta Henry în săptămânile de după decesul lui Gordon Macrae, consta în faptul că puteai să nu știi că ești criminal în serie. Îți puteai imagina că ai făcut jogging, cu o regretabilă întrerupere ocazională, cum ar fi otrăvirea câtorva persoane de pe drum, dar și așa tot te gândeai că ești un cetățean relativ decent. Până când, într-o bună zi, descopereai uimit că, atunci când tu credeai că te uitai la televizor sau că tundeai iarba, în realitate strangulaseși niște oameni pe faleză.

Dumnezeule, Henry nu putea nici măcar să-și amintească numele persoanelor cu care luase cina în seara precedentă. Ani de-a rândul, de când erau căsătoriți, îi oferise lui Elinor atât ceai, cât și cafea, uitând că ei nu-i plăceau deloc, iar în ultima vreme nu mai reușea să-și aducă aminte discursurile pe care le ținuse despre (Oh, Doamne Dumnezeule!) Otrăvitorul din Wimbledon. Dacă era *el* Otrăvitorul din Wimbledon? Nu o creatură urâcioasă, cum se știa el, ci un adevărat psihopat de prima clasă.

Fiindcă la ancheta referitoare la Gordon Macrae, un foarte venerabil medic legist de la poliție scosese în evidență faptul că mărul conținea suficient acid cianhidric cât să radă de pe fața pământului pe jumătate dintre jungienii din Wimbledon. „Ceea ce i-ar fi scutit pe nevropații din cartier să-și mai irosească banii și timpul prețios", îi spuse Henry lui Elinor.

Toată lumea voia să știe de unde avea Maisie mărul. Fata nu-și aducea aminte. Cu cât o întrebau mai mult, cu atât nu reușea să-și aducă aminte. Nu păreau s-o deranjeze întrebările lor, având chiar prezența de spirit de a-i replica unui polițist excesiv de insistent: „Nu l-am omorât eu! Nu-mi plăcea de el, dar nu l-am omorât eu!"

O vreme, Henry crezu că fiică-sa îi călca pe urme. Dar nici Maisie măcar nu era în stare să cumpere acid cianhidric, darămite să-l mai și injecteze într-un măr. Pe măsură ce se gândea, Henry se convingea tot mai mult — la fel ca întreaga presă națională și locală — că Otrăvitorul din Wimbledon exista cu adevărat. Și că el era acela.

„NEBUN ÎN LIBERTATE PRIN WIMBLEDON!" titra publicația londoneză *Standard*. Și „N-AVEȚI UN OTRĂVITOR PE STRADĂ?" Fură publicate crochiurile unor artiști plastici, înfățișând portretul unui bărbat pe care lumea îl văzuse comportându-se dubios în apropiere de locul crimei (leit Henry, după cum remarcase Elinor). Fură publicate analize despre el, realizate de psihiatri eminenți care manifestau o atitudine excesiv de critică față de asasinul necunoscut. Henry avea senzația că lui i se potriveau toate descrierile privind personalitatea otrăvitorului.

Când, se întreba el, în timp ce bătea câmpii la Harris, Harris și Overdene, când oare va lovi din nou? Un client de-al lui din Epsom amenința să se sinucidă dacă până la Crăciun nu i se schimba contractul la casă. Dar Henry nu se putea concentra pe ce avea de lucru la serviciu. Ședea, holbându-se afară la Ludgate Circus și așteptând ceața aceea purpurie care să-i dea brânci afară pe stradă, într-o transă profundă, după încă un kil de antimoniu.

Uneori, se întreba dacă, în afară de Otrăvitorul din Wimbledon, nu cumva tot el era în realitate și *alți* psihopați, pe deasupra. Vinovăția lui nu cunoștea limite și, dacă exista totuși o consolare, aceasta era faptul că Donald, Sprott, Coveney și Loomis nu-i mai puteau provoca nici o durere. Ei nu

reprezentau decât o etapă din calea otrăvitorului, un episod când, dintr-un motiv inexplicabil, el rămăsese perfect conștient în timp ce își săvârșea mârșavele fapte.

„CINE E OMUL?" se întreba ziarul local. „UITAȚI-VĂ ÎN CĂRUCIOR LA SUPERMARKET. POATE V-A LUAT-O ÎNAINTE ACOLO!"

La Waitrose, diverși polițai în civil se postau ostentativ pe lângă rafturile pline cu picioare de pui, chifteluțe preambalate și cotlete de porc. Stăteau cu mâinile încrucișate, fluierând lângă pungile cu cereale și spaghete; ba chiar erau văzuți scormonind printre pachetele de carne afumată, cu meticulozitatea unui bibliofil printr-un anticariat. N-a fost depistat însă nici un dement cu o seringă într-o mână și cu un pachet cu otravă în cealaltă. La petreceri — deși, continuând spaima cu otrăvirile, petrecerile se răriseră tot mai mult —, oamenii făceau glume simpatice, zicând că mai bine și-ar aduce cu ei niște degustători, însă era limpede că până și niște persoane ca supraviețuitorul-cu-mațul-gros-și-pasiune-pentru-cartofi (24b) plimbau mâncarea prin farfurie, cum n-ar fi făcut altădată. Conservele aveau mare trecere, deși un articol de ziar relata cum un ins cu puține cunoștințe tehnice reușise să injecteze substanțe nocive în trei cutii de Fasole Heinz și Cârnăciori Burger.

Rush fu intervievat peste tot. Apăru chiar și la știri, la televizor, zâmbind enigmatic. „Cum e otrăvitorul?" îl întrebă reporterul. Urmă o pauză, iar Rush se aplecă ușor spre camera de luat vederi. Pe urmă, zise, cu o voce groasă și gravă: „în opinia mea de specialist, e un monstru." Câteva ziare îi dedicară articole; unul dintre acestea, care spunea despre el că dă dovadă de un „devotament supraomenesc față de meserie", purta titlul „RUSH NU SE PRIPEȘTE".

Brusc deveni un star, ceea ce pe colegii și superiorii lui, dintre care unii îl însoțeau în anchetele anevoioase din casă în casă, îi nemulțumi profund. Reacționau uitându-se unii la alții cu subînțeles, de fiecare dată când Rush își făcea

numărul cu pipa, mijea ochii sau, indiferent de camera unde se afla (lui Henry i se îngăduise să îl acompanieze, datorită „cunoștințelor locale speciale", cum se spunea), se posta exact pe aceeași bucată de covor și ținea exact același discurs.

Bineînțeles, nu putea exista decât un singur motiv pentru care Rush dorea ca Henry să-l însoțească. Voia ca Henry să vadă ce puțin mai avea el până să descopere adevărul, să fie de față la toate etapele jocului, să asiste la confirmarea fiecărui indiciu, să urmărească neputincios cum pista care ducea la Henry, și numai la Henry, devenea realitate. Dar Henry n-avea încotro, trebuia să facă așa.

Înainte de toate, Rush începu să depisteze presupusele victime ale otrăvitorului care fuseseră îngropate, și demară săpăturile de deshumare cât putu de repede. Toată lumea știa că nu mai era timp de pierdut. Editorialul din *New Statesman* anunța că otrava era „efectiv implantată în seva națiunii noastre", dădea vina pe salariile mici ale angajaților de la supermarketuri și cerea să se acționeze imediat. *Sun* („DAȚI-I O DOZĂ DIN DOCTORIA LUI") inițiе campania pentru o nouă metodă de execuție, eventual pe baze chimice, pentru a pedepsi un astfel de pervers. Un tânăr întreprinzător își montă o tarabă pe High Street, unde vindea „Produsele Otrăvitorului" (tricouri de bumbac, seringi de plastic și dropsuri „Otrava" — „Suge-le și să vezi ce straniu te simți!"), până ce fu evacuat de un polițai care reușise cumva să scape de ancheta din casă în casă.

La început, Rush nu avu prea mult succes cu autopsiile lui. Oasele Patriciei Leigh Smith, care-și pierdu cunoștința și murise la cinci ore după ce mâncase o salată de ton, la o partidă de whist în Merton, în 1986, fură măcinate și trecute prin sită, dar nu se descoperi nimic. Pe urmă însă, în Hugh Padworth, care-și pierduse cunoștința și murise la șase ore după ce consumase o tartă cu căpșuni la o serbare în Putney, fură găsite urme de arsenic („OFICIAL, O VICTIMĂ A OTRĂVITORULUI!", în *Wimbledon News*). Dar Rush, asemenea

atâtor detectivi conștiincioși, nu putea oferi opiniei publice tot mai tulburate decât o listă din ce în ce mai mare de suspecți, iar investigațiile lui, în afara faptului că îngrijorau lumea și mai mult, nu păreau să ducă nicăieri.

Maisie era foarte încântată de otrăvitor. Propusese un proiect la școală, despre „Otrăvuri și Otrăviri". Compusese un cântecel pe care îl fredona tot timpul, cu următorul refren: „Îți face bine, îți face bine! Ia și tu, ia și tu!" Elinor devenise și ea extrem de pasionată de caz, care eclipsase feminismul și Nicaragua; până și balenele păreau să fi rămas mult în urma otrăvitorului. Anunță că va începe să lucreze la o monografie intitulată provizoriu *Tacticile otrăvirii,* care, îi mărturisise ea lui Henry, se va ocupa de orice, de la acidul cianhidric până la salmonela din ouă. „Este", îi spuse ea, abordând un aspect care părea să confere o nouă dimensiune marotei lui, „o problemă de aditivi. Este un mesaj despre noi, fiindcă ne definim prin ceea ce mâncăm". Dar, în timp ce pe toți din jurul lui îi unea teama de o persoană care, potrivit tuturor ziarelor, stătea la pândă, sau se furișa, sau mocnea de furie prin tihnitul cartier Wimbledon, Henry începu să se izoleze din ce în ce mai mult și să se sperie tot mai rău la fiecare ciocănit în ușă, la fiecare țârâit de sonerie. Nu mai era mult, își spunea el, și Rush avea să se plictisească de jocul lui. Cu fiecare nouă dovadă elocventă, Rush afișa un zâmbet din ce în ce mai larg; curând, se gândi Henry, avea să-i dea ghionturi și să-i facă strengărește cu ochiul.

Când, în sfârșit, Rush veni în vizită într-o după-amiază, la sfârșit de noiembrie, când toate frunzele se scuturaseră din copaci, iar bicicliștii și pietonii mergeau zgribuliți din cauza vântului rece din est care, spunea lumea, va sufla așa până la Crăciun, Henry respiră ușurat. Fiindcă Henry știu parcă, atunci când îl văzu pășind spre casă, că Rush ajunsese la ultima fază a jocului pe care îl dirija. Avea o privire neclintită când apăsă pe sonerie, iar când Henry veni să-i deschidă, Rush nu scoase nici o vorbă și nici nu schiță gestul de a intra,

rămânând pur și simplu în prag, cu spatele la stradă, cu ochii plini de o zeflemea enigmatică. Henry îl duse la bucătărie și îi oferi ceva de băut.

— De ce crezi că face asta? spuse el, când tăcerea deveni insuportabilă.

— Cine știe? răspunse Rush. Resentimente împotriva societății?

— Ciudat, remarcă Henry. Eu am o mulțime de... resentimente. Împotriva societății.

— Chiar așa, spuse Rush, și ești un tip atât de potolit.

Straniu, cât de ușor îi venea să vorbească despre toate astea cu Rush. Poate așa era și când stăteai de vorbă cu un psihiatru, se gândi Henry. Cuvintele lui păreau să cadă ca niște monede într-un puț, cufundându-se într-o tăcere care persista, așteptând impactul îndepărtat.

— Oh, da, zise Henry. Mă refer la Gordon Macrae... de pildă...

Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin! Parcă așa îl porecliseși, ticălos nesimțit ce ești! Eh? Eh?

— Și împotriva cui sunt... îndreptate... aceste resentimente? întrebă Rush.

Vorbea foarte, foarte blând, cumva cu o voce ca un suflu ușor pe un ochi de geam. Nu-i tulbura gândurile lui Henry mai mult decât putea tulbura tufișurile de-afară fuga unei mici vietăți.

— Oh... împotriva tuturor... zise Henry. Am impresia că... lumea are ceva cu mine. Am impresia că vor să-mi vină de hac. Mi se pare că toți sunt mai buni decât mine.

Fața lui Rush nu mai semăna, ca de obicei, cu o mască scremută. Avea pielea subțire ca o foiță de hârtie, exact cum văzuse Henry la taică-său, înainte ca acesta să facă atacul de cord; avea uscăciunea aceea vulnerabilă vizibilă uneori la bătrâni.

— Adică, spuse Henry, s-ar putea să fiu eu... s-ar putea...

Rush se aplecă în față.

— S-ar putea să fii ce?

— S-ar putea să fiu eu afurisitul ăla de otrăvitor! Știi tu!

Rush încuviință lent din cap.

— Da, zise el. Da.

Așa era, deci? Ăsta era oare începutul lungului drum la Old Bailey, nesfârșitul șir de ieșiri și intrări pe fugă în diferite secții de poliție, cu o pătură pusă pe cap? Putea oare continua până la capăt, acum? Putea recunoaște totul? Brusc, simți nevoia să-și mărturisească faptele. Voia să divulge gândurile acelea sinistre care îi pluteau prin minte, care, într-un mod oribil, îl și susțineau, lucrurile acelea despre care nu se încumeta să vorbească nici cu sine însuși. Ar putea pune punct acestei cumplite izolări de coșmar.

Henry se uită iarăși în ochii lui Rush și se gândi: înțelege. Se pricepe la oameni ca mine. Dar nu reuși totuși să pronunțe cuvintele pe care dorea să le pronunțe. Lăsă capul să-i atârne în față și se trezi holbându-se la covor, la o pată maro neregulată din stânga canapelei. Rush spunea ceva, cu glasul lui liniștit și blajin.

— Cred... rostea el încetișor, că ar trebui să facem rost de cenușa lui Sprott. Tu ce zici?

31

Ce nu pricepea Henry era de ce nu voia Rush să-l aresteze. Trăia acum sub o presiune considerabilă. Orice investigație criminalistică pe scară largă, cum îi aminti lui Henry Sam Baker QC (aproape) la cină, putea face un star dintr-un banal ofițer de poliție. Totodată, îl plasa într-o celebritate ce putea fi și neplăcută.

„CE SE MAI AUDE CU OTRĂVITORUL?" se întreba un articol dintr-un ziar local. Tineri cu priviri agere sub ochelarii de pe nas patrulau pe trotuar, în fața la All England Lawn Tennis Club, și puneau întrebări agere în fața obiectivului, care nu le răspundea. Rush era intervievat dinaintea secției de poliție din Wimbledon, unde stilul lui actoricesc dădea bine. Dar tot nu avea posibilitatea să ofere probe solide marelui public britanic.

„CÂND VA LOVI DIN NOU?" se întrebau ziarele. Iar Henry, tremurând în fața televizorului, se întreba și el când o va face.

Haide, Rush! Fă să nu ne mai fie frică să mergem la supermarket!

„Desigur", spunea Lustgarten, „comisarul Rush, polițistul acesta ager și conștiincios, nu avea deocamdată dovezi tocmai în dosarul în care considera că putea să acuze de nelegiuiri, fără să dea greș, pe acea creatură mutilată moral care locuia pe Maple Drive, la numărul 54. S-a apropiat tot mai mult de Farr, așteptând ca sociopatului să-i scape vreo remarcă aptă să-l trimită direct la echivalentul modern al spânzurătorii. Iar Farr, la rândul lui, care nu își conștientizase sinele

lăuntric ucigaș decât în confruntarea cu nevastă-sa, feminista Elinor, nu avea cum să refuze rugămintea vicleană a detectivului de a se «implica» în investigația crimelor! Ce crudă ironie! Când dragostea lui pentru doamna Farr a înmugurit din nou, a fost, ca de atâtea ori, deja prea târziu! Soarta lui era pecetluită! Dar Destinul nu se poartă îngăduitor cu cei care pășesc pe tărâmul nimănui, unde sălășluiesc sufletele pierdute și nefericite ce poartă amprenta lui Cain!"

Lustgarten, aidoma lui Rush, aidoma tuturor, devenea cam isteric.

Și, cum spunea Lustgarten, ironia făcea ca, pe măsură ce afacerea Otrăvitorului din Wimbledon a ajuns să țină capul de afiș în știrile locale, naționale și internaționale, Elinor să devină, parcă, tot mai dulce și rezonabilă, pe zi ce trecea. La cină, discutau despre caz și regretau sincer, retrospectiv, soarta lui (să zicem) Loris Kemp, despre care se presupunea acum că murise otrăvită cu niște korma[1] de miel ingerată la un restaurant tandoori din Wimbledon, în martie 1987. Adesea, făceau sex după aceste conversații. Copulația lor părea să decurgă din caz. În mijlocul unei fraze („Dar cum a băgat chestia aia în murături? Dacă de la murături o fi fost? Crezi că...?"), se întrerupeau și se trezeau devorându-se reciproc peste cina distrusă. O făceau în feluri care, în manualele de sex, nu sunt decât sugerate. Se biciuiau cu prosoape și curele de piele. O făceau pe dușumea, înconjurați de chipsurile crocante ale lui Maisie și de resturile de la masa lor de seară. Își smulgeau hainele de pe ei, în timp ce urcau scările, și se împerecheau pe palier. Savurau partide lungi de amor, în care descătușarea fizică era precedată de injurii verbale plăcute („Ești grasă!" „Știu" „Ești o curvă grasă" „Da da da, sunt o curvă grasă" „O să te regulez

[1] Specialitate culinară indiană, în care carnea de miel, tăiată în cuburi, e amestecată cu un sos condimentat (curry, chimen, șofran, coriandru, smântână). (*N. ed.*)

fiindcă ești grasă!" „Da, oh da, da oh, sunt grasă!" „Fiindcă ești grasă, *de-aia* te regulez!" „Da da da, oh da, regulează-mă, sunt grasă! „*Și eu* sunt gras!" „Da da da, ești gras!" „Sunt gras și te regulez!" „Oh Doamne da. Oh Doamne da, ești așa de gras și mă regulezi, oh Doamne!" „Oh draga mea, suntem amândoi grași și ne regulăm și-i atât de bine!" „Oh da suntem amândoi grași și ne regulăm și-i atât de bine, e-atât de-al naibii de bine!" etc. etc.). În săptămâna în care Rush anunță că decesul celor opt membri ai unei familii irlandeze din Southfields („ACUM UCIDE PRIN VECINI") fusese provocat, probabil, de un kebab pe care îl serviseră la un restaurant grecesc din Raynes Park, Elinor și Henry juisară, simultan, de DOUĂSPREZECE ORI!

Parțial, firește, acest lucru se datora faptului că, până la urmă, lumea începea să se intereseze de Wimbledon. „Să se intereseze" era puțin spus. Jurnaliștii se mutau în hoteluri lângă sat. Scriau articole lungi și sugestive despre teama care bântuia prin cartier, iar uneori chiar, în câteva cazuri, intraseră și în istoria zonei. Se îmbătau la Dog and Fox și încercau s-o convingă pe barmaniță să le pozeze pentru o fotografie deocheată, ținând un tub de brânză la gură. Și pe 10 decembrie, după un interviu deosebit de dificil cu un tip de la *Sunday Times*, Rush îi arătă lui Henry următoarea scrisoare:

Dragă comisare Rush,

Într-un moment când îmi dau seama că ești, probabil, sub o mare presiune, îți scriu ca să te rog să îmi acorzi, dacă se poate, câteva minute din timpul dumitale. În prezent, sunt pe punctul de a încheia un contract pentru o carte despre Otrăvitorul din Wimbledon, care ar urma să fie scrisă de către Jonathan Freemantle, autor al câtorva lucrări foarte apreciate despre diverși asasini în masă. Întrucât, deocamdată, Jonathan este plecat în India, pentru a discuta cu o serie de cercetători, i-am promis să te abordez pentru a

vedea dacă dorești să colaborezi cu noi la întocmirea acestei cărți.

Peste două săptămâni, voi sta în Wimbledon câteva zile și aș vrea să te invit la dejun, ca să discutăm această problemă. Țin să subliniez că nu avem în vedere o lucrare senzațională, ci un studiu serios privind câteva aspecte sociologice legate de otrăvirile din Wimbledon.
Cu toată sinceritatea,
Karim Jackson
Director editorial
Brawl Books, London N1.

— Un pakistanez, cred, zise Rush sumbru. Cu concepții negative, probabil, despre forțele de ordine!

— Mie mi se pare o scrisoare de-a dreptul inofensivă! zise Henry.

— O să dau sfoară-n țară că vrea să vină! spuse Rush. Cine știe ce scandal mai iese din cauza lui!

Henry zâmbea anemic. Nu mai era așa de furios pe Jackson, cum fusese cândva. Problema era că, o dată ce te-apucai să fii indulgent, greu te mai puteai schimba. Unele expresii ale lui Rush i se părură grotesc de deplasate, până când își dădu seama că fusese o vreme când și el gândea și vorbea la fel. În Rush, se recunoștea pe sine, cum fusese odată, și nu-i plăcea deloc. Iar, în toate astea, mai era vorba și de o frică elementară, primară. Reacția lui față de comisar nu se deosebea de aceea a șerpilor față de manguste. Ca de obicei în relația lui cu Rush, Henry avea certitudinea că, în realitate, ceea ce încerca tipul să-i împărtășească era cumva codificat. Oare Rush nu încerca, de fapt, să-i dea de înțeles că, da, știa despre cartea lui Henry, despre atitudinea lui rasistă, despre încă o rană nevindecată? De când sugerase prima oară să facă rost de cenușa lui Sprott, nu mai pomenise despre asta, decât indirect, și atunci doar ca reacție la o întrebare de-a lui Henry. Ca să poată obține aprobarea pentru analiză, spunea Rush, va trebui să facă o anchetă;

or, asta ar crea „disconfort pe stradă". Doamna Sprott nu voia să fie incomodată cu asemenea lucruri.

Desigur, se gândea Henry, ancheta n-ar face decât să demonstreze că organismul lui Sprott conținea o cantitate neobișnuit de mare de detergent. Dar Rush nu se mulțumea doar cu atât. Voia singurul lucru prin care ar putea obține condamnarea — mărturisirea faptelor. Henry știa totul despre confesiuni. Poliția folosea absolut orice metodă pentru a le smulge de la suspecți. În cazul în care comisarul și-ar declara adevăratele intenții, lui Henry nu i-ar rămâne decât să nege totul. Însă tipul era mult mai abil. Făcea pe prietenul cu Henry. Încet, dar sigur, crea o atmosferă în care Henry să dorească să-i povestească diverse lucruri, să i se destăinuie. Și ce atmosferă putea fi mai propice decât aceea în care deveneau amândoi părtași la un fel de infracțiune! Ca și cum Rush ar fi un fel de complice la vinovăția lui Henry.

Panica polițaiului la gândul de a nu-l putea prinde pe otrăvitor (deja lumea pomenea de tot felul de suspecți incredibili și fantastici, de la vedeta unui serial TV difuzat atunci, până la un membru al familiei regale) i se transmisese și lui Henry, astfel încât uneori, la fel cum ți se întâmplă să termini tu fraza începută de un vechi prieten, Henry își dorea și el ca incertitudinile lui Rush să fie soluționate.

Un alt lucru care a făcut ca postul Crăciunului să fie mai neplăcut decât de obicei a fost ideea că, într-un fel sau altul, Everett Maltby era responsabil de toate astea. În zilele de după moartea lui Gordon Macrae, Henry apelă de vreo două–trei ori la *Istoria completă*, pentru a-și împrospăta memoria despre cazul Maltby. La un moment dat, ajunse chiar să parcurgă notițele sale despre otrăvitor; dar, după ce citise cinci–șase pagini din ceea ce considera el acum „porțiunea periculoasă", hârtia i se păru ca de plumb între degete. Era ca atunci când ți-aduci aminte de o petrecere unde ți-ai dat în petic sau, mai sugestiv, ca atunci când te ferești să intri într-o cameră întunecată unde ceva (ce?) se mișcă dubios.

În Henry se iscară subit tot felul de spaime și anxietăți, care îl făcură să lase din mână manuscrisul și să se holbeze ore în șir, pe fereastra biroului, la grădina periferică pleșuvă.

În astfel de momente, ei bine, Henry se putea imagina făcând toate lucrurile acelea oribile pe care se presupunea că le săvârșea otrăvitorul. Și, de fiecare dată, constata că singura companie care părea să-l consoleze, singura persoană cu care se simțea în stare să împărtășească totuși ceva era comisarul Rush. Aproape că începea să-i placă de Rush. Petreceau ceasuri lungi plimbându-se amândoi prin parc, după-amieze întregi stând în sufrageria lui Henry, fără să vorbească nici unul. Dacă Henry se ducea la cârciumă, Rush mergea cu el; iar câteodată detectivul îi mai povestea ultimele noutăți despre caz.

Însă nimeni nu reușise să descopere o schemă a cazului. S-ar fi zis că otrăvitorul omora (acolo unde omorul era verificabil) absolut la întâmplare. Victimele lui nu erau în exclusivitate persoane de sex masculin sau de sex feminin (deși, cum remarca Henry răsuflând ușurat, nu exista nici un copil printre ele); singurul lucru care le unea, în aparență, era că toate crimele se petreceau în Wimbledon. Rush era de părere că nu exista nici o schemă, deși multă lume identificase un fel de „grup țintă". Potrivit celei mai populare teorii, era vorba despre un tip care avea pică pe Wimbledon ca atare, pesemne vreun comerciant care dăduse faliment. Nimeni însă — spre marea ușurare a lui Henry — nu avansase deocamdată cu presupunerile mai mult de atât.

— Firește, zise Elinor într-o după-amiază, se poate să existe o schemă. Dar nu-i exclus ca tipul (toată lumea îi zicea otrăvitorului „tipul") să vrea intenționat s-o mascheze.

Așezat pe fotoliul „lui", cum îi spunea deja, Rush se aplecă în față și rosti, uitându-se spre Henry:

— Cum adică?

— Păi, uite, s-ar putea foarte bine ca tipul să aibă în minte o țintă reală. Dar, totodată, să nu vrea ca noi să știm cine este această țintă.

— Vasăzică, remarcă Rush, tipul otrăvește oamenii ca un subterfugiu menit să inducă lumea în eroare.

— Da, e posibil.

Henry tuși.

— Mie mi se pare cam întortocheat, spuse el. Dacă eu aș vrea să omor pe careva, păi m-aș duce și aș face-o. Aș pune osul la treabă, și gata.

— Ba n-ai face așa, Henry, zise Elinor, cu o intuiție neobișnuită. Ai bălmăji-o aiurea cu tot felul de poante, până ar ieși o mare porcărie. De fapt — și râse răsunător —, am eu ideea trăsnită că tare ți-ar mai plăcea așa ceva. Tu nu ești omul care să abordezi vreodată ceva direct.

Henry izbuti să scoată un râs jovial.

— Oh, zise el, prin urmare eu sunt suspectul, nu-i așa? Eu sunt gagiul care mesterește pe la pungile cu mâncare!

Rush, remarcă el, nu râdea.

— Eu n-am spus asta! interveni Elinor. Eu spun doar atât — e posibil ca otrăvitorul să nu fie un psihopat care ucide la întâmplare, ci un individ care vrea cu atâta disperare să omoare pe cineva, încât deliberat ucide o selecție arbitrară de oameni, tocmai pentru a disimula adevărata țintă. Poate chiar față de el însuși!

Lui Henry i se puse un nod în gât.

— Cum adică... față de el însuși? întrebă el.

— Adică, explică Elinor, nu poate admite ideea că vrea efectiv să ucidă persoana pe care vrea s-o ucidă, așa că ucide, aproape inconștient (nu numai pentru a crea o pistă falsă), oamenii care i se par lui că „îi stau în cale". S-ar putea ca nici să nu știe ce face!

Henry aruncă o privire rapidă spre Rush, ca să vadă dacă detectivul îl urmărea. Nu, spre marea lui ușurare, nu. Sub coaste, inima lui Henry bubuia straniu. Încrucișă brațele, cu un aer judicios, căznindu-se să semene cu unul dintre nenumărații nătărăi care își dădeau cu părerea despre otrăvitor.

— Mie tot mi se pare cam... complicat, remarcă el. Dar de unde ți-a venit ideea?

— De la Everett Maltby, răspunse Elinor.

În cameră se așternuse o tăcere profundă.

— Povestește-ne și nouă, haide! o îndemnă Rush.

32

— De la măr mi-a venit ideea, zise Elinor.

— Cum așa? se miră Henry.

— Păi, îmi plac merele, spuse Elinor.

Rush își mângâia bărbia, gânditor. Dintre toate manierismele Marelui Detectiv, gestul acesta îl enerva cel mai mult pe Henry. Elinor părea să-l ignore, totuși.

— Nimeni nu are habar de unde a făcut rost Maisie de măr, așa-i sau nu?!

— Așa-i! confirmă Henry.

— Ei bine (și Elinor oftă adânc), eu i l-am dat.

Rush se foi pe scaun.

— Știu că ar fi trebuit să spun, continuă ea, dar pur și simplu nu m-am simțit în stare. Iar, ce-aș fi avut eu de spus, tot n-ar fi fost de prea mare folos. Și o părticică din mine — e-o prostie, de acord — se simțea vinovată. Aveam senzația că într-un fel eu port toată răspunderea.

— Și de unde, zise Rush, ai... căpătat... ăăă... mărul ăla?

— Ei, aici-e-aici, spuse Elinor. L-am găsit... acolo. În castron. N-am putut să-mi dau seama cum a ajuns acolo.

Henry se gândea în urmă la seara în care psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin dăduse, practic, ultima lui consultație. Avusese cumva timp să iasă în oraș, să cumpere un măr, să-l injecteze cu acid cianhidric și să-l lase în fructieră, ca să-l găsească Elinor? Probabil, ăsta era răspunsul.

— Dar, la mere, nu pot rezista. Mai ales alea mari, roșii și zemoase. Știe și Henry!

Henry se întreba dacă să confirme că așa era. În timp ce Elinor vorbea, încerca să analizeze dacă faptul că era avocat îi conferea sau nu mai multe drepturi în cazul în care ar fi arestat. N-ar avea voie, de exemplu, să-și dea decât un singur telefon? Tot degeaba ar fi, oricum! Nu era el în stare să se ocupe de transferul de bunuri, darămite de crime! Rush nu se uita însă la el. Își fixase ochișorii porcești pe fața lui Elinor.

— Și pe urmă mi-am amintit de Everett Maltby, continuă ea. Tipul ăla despre care tot vorbea Henry mereu. Știi, mărul m-a făcut să-mi amintesc de el. Așa că m-am dus să-l caut în dicționar. Scrie groaznic de mult despre el.

— De fapt, interveni Henry, în *Istoria completă* încerc să...

Ce încerca, de fapt? De ce făcuse abstracție, atât de complet și profund, de tema „Maltby"? Procesele lui mentale, în momentul de față, puteau fi descrise ca echivalentul fiziologic al acelor puncte puncte puncte din *Uciderea lui Roger Ackroyd.*

— Știu o carte extraordinar de bună, spuse Elinor, intitulată *Arma femeii,* care este un fel de studiu feminist al crimelor domestice în secolul al XIX-lea.

— Demonstrând, probabil, că acestea constituiau o reacție față de misoginism, zise Henry. *Lizzie Borden: deschizătoare de drumuri în domeniul tacticilor sexuale.* Cred...

— Taci din gură, Henry! i-o reteză Elinor. Acum vorbesc eu.

Rush o privea cu un fel de adorație. Cum se putea, se mira Henry, ca soția lui să inspire admirație atâtor oameni care nu erau el? Dacă ar fi putut să se uite la ea ca Rush, toată chestia asta n-ar mai fi început niciodată.

— De fapt, continuă ea, cartea studiază figuri de bărbați care au omorât femei și figuri de femei care au omorât bărbați. Partea cea mai interesantă se referă la bărbații care și-au ucis, sau au încercat să-și ucidă, nevestele. Și, de departe, capitolul cel mai reușit este despre Everett Maltby.

— Maltby nu și-a ucis numai nevasta, spuse Rush. A omorât pe...

— Norman Le Bone, măcelarul, se auzi Henry spunând. Genevieve Strong, o vecină, și...

— Acum, eu povestesc, Henry! zise Elinor. Taci din gură!

Henry sesizase un nou și, potențial, senzațional aspect legat de memoria lui. Aceasta părea să funcționeze doar în apropierea imediată a soției lui. Poate că Elinor, care păruse să știe mereu unde erau cravata, șosetele, cămășile și pantalonii lui, începuse să-i uzurpe și alte funcții ale creierului. Poate că micul lui bagaj de cunoștințe se scursese în circuitele ei. Poate că exista o comandă în cerebelul lui, de genul: COPIAZĂ FIȘIERUL ÎN NEVASTĂ.

— Și desigur, spunea ea, Maltby s-a născut exact pe această stradă!

Iată ceva ce Henry știa că nu știa. Nu știuse niciodată chestia asta. Era ceva absolut nou, cu desăvârșire. Sau nu? Dar, din păcate, o dată ce uitai ceva, îți era destul de greu să-ți mai amintești dacă ai știut vreodată lucrul acela. Cel mai bine, atunci, era să te comporți cum făceau prietenii intelectuali ai lui Elinor — să dai din cap, cu înțelepciune, la titlurile unor cărți pe care nu le-ai citit niciodată, la filme pe care nu le vei vedea niciodată...

— Să nu-mi spui că avea și o fiică pe care o chema Maisie!

— Ba da, avea! zise Elinor.

Rush scoase un oftat lent și prelung, ca o saltea de plajă când se dezumflă, și, scoțându-și pipa, se arătă extrem de atent la discuție, ca atunci când pândești momentul să intri și tu în vorbă.

— Iar prăvălia lui, spunea Elinor, era exact jos, la poalele dealului. Pe una din străduțele alea cărora nu le ții minte niciodată numele. Înțelegi, nu? Ceva gen Bolsover Street sau Atlantis, unde nu știi niciodată cum se ajunge. Singura modalitate de a nimeri acolo este să nu te mai concentrezi la nimic și să te lași dus de picioare, până la destinație. Cred că farmacia este tot...

— Tipul era farmacist, spunea Henry, da, sigur, era farmacist!

Elinor ignoră întreruperea.

— Se pare că nevasta lui Maltby avusese un fel de cădere nervoasă, iar în primăvara anului 1888, din câte putem afla din jurnalul ei...

Jurnal? Jurnal? Asta era tipic istoriei feministe. Cine și-ar fi închipuit că doamna Maltby ținea un jurnal?! Desigur, în studiul lui despre cazul Maltby, Henry se concentrase, mai mult sau mai puțin, asupra unghiului Wimbledon; dar nu ținea minte să fi știut unde locuia tipul. Altminteri, și-ar fi amintit, nu?!

— N-a mai avut chef de sex, oricum. A devenit foarte dificilă, iar Maltby, care din multe puncte de vedere era un soț foarte progresist — mai mult el făcea de mâncare, de pildă, lucru rar întâlnit în menajurile victoriene —, s-a decis să se descotorosească de ea. Se pare că nu vedea altă modalitate de a scăpa de această relație.

Henry privea spre podea. Constată, cumva spre surprinderea lui, că își încleștа și își descleștа pumnii.

— Adevărul e, spunea Elinor, că nu văd altă cale de a merge înainte, fiindcă toate mă apasă, ca zidul temniței din fața pușcăriașului, iar otrava puternică rămâne singurul meu aliat!

Dacă era posedată de spiritul unui otrăvitor victorian? În mod normal, nu vorbea niciodată așa. Pe urmă, Henry observă că Elinor citea dintr-o carte cu coperte moi.

— Vezi tu, spuse ea, punând cartea jos, mi-a venit ideea asta ridicolă, absolut ridicolă, că Henry încerca să mă otrăvească!

— Dumnezeule! exclamă Henry. Nu se poate așa ceva!

Se gândi se mai încerce o dată replica asta. Părea tot incredibil de neconvingător. „Eu?", spuse el cu disperare, încercând să dea un șut credibilității. „Eu? Să te otrăvesc pe tine?! Draga mea, dar se poate?!" Și, la faza asta, încercă un râset scurt („Nu, iubito, nu!" de la regizorul invizibil al lui Rush).

— Fiindcă, vedeți voi, Maltby a născocit o modalitate foarte ingenioasă de a se descotorosi de Helena. S-a apucat să otrăvească persoane din cartier, cam cum a făcut și William Palmer, dar, așa cum s-a invocat la procesul lui, a ucis un măcelar, un funcționar din casa de vizavi și o familie formată din cinci persoane *doar* ca să-și mascheze adevăratele intenții.

— Eu tot nu văd ce are asta de-a face cu otrăvitorul nostru, remarcă Henry.

Se opri.

— Doar dacă nu-ți închipui, desigur, că aș fi cumva... posedat! Sau așa ceva! râse el din nou.

În loc de răspuns, Elinor se ridică în picioare. Henry n-o auzise niciodată vorbind atât de mult despre un subiect care să nu aibă legătură directă fie cu educația lui Maisie, fie cu terapia ei personală ori cu vreun aparat casnic. Avea vaga senzație că i se răpise dreptul de a se interesa de acest subiect și, aruncând o privire spre Rush, se aștepta să-l vadă căscând sau scuturând trist din cap. Nici vorbă, însă. Acesta o contempla pe Elinor cu o expresie ce nu putea fi definită decât ca fascinație.

„Pocalul și vinul ce-ți întinde
Veninul urii lui îl poartă
Bea-l însă tot și, da,
De chin și pătimiri, tu scapă!
Mai toarnă! Toarnă! Paharul soarbe-l tot!
Dacă s-au dus Credința, Speranța și Iubirea,
Hai toți să bem cu Cel numit
Din Wimbledon Otrăvitorul!"

Asta, realiză Henry, din tăcerea jenantă care însoțise cuvintele, era poezie. Lui nu-i plăceau poeziile. Nu se pricepea prea mult la poezii, dar știa că nu-i plăceau. Intuind probabil acest lucru, Elinor îi mai servi o porție.

„Dacă Memoria și Rațiunea
Ca țăr'na sunt sub Veacuri,
Dacă Iubirea și Dreptatea amândouă

Tot neputință, nimicie și orbire sunt,
Mai bine, hai, bucatele să devorăm!
Ah, da, să ne hrănească El și gata!
Nevoia de-a trăi s-o dăm uitării,
Tu, bravule Otrăvitor din Wimbledon!"

Elinor nu furniză nici un indiciu în privința proveniență a acestui poem și nici a motivului pentru care îl recita, însă atitudinea asta era absolut tipică pentru iubitorii de poezie. Ți-o băgau pe gât ori de câte ori prindeau prilejul, declamând versuri în autobuz sau citându-le cu voluptate, tocmai când încercai să faci altceva. Cam la fel cum procedează tipii care țin morțiș să te facă să bei o tărie, ori cel mai nesuferit soi de împătimit de jazz.

Pe Rush, nu părea să-l intereseze poemul.

— Și unde ai găsit mărul? întrebă el.

— În fructieră, la fereastră, răspunse Elinor. Dar, în fond, putea să intre oricine. Deci, nu chestia asta m-a speriat. Știi, otrava este o chestie stranie, cum spunea Gordon. Are legătură cumva cu... nu știu cum să zic... pare stupid... cu... iubirea pentru cineva. Și mi s-a părut că... poemul ăsta e de Edwina Cousins, o poetă victoriană care a ajuns să fie obsedată de Maltby, ei bine, ce vrea să spună ea aici este că... otrava are legătura cu obsesia. Și, vedeți voi, persoana care face toate astea, acum, părerea mea e că s-a inspirat total din Maltby.

— De ce? întrebă Henry. De unde ți-a venit ideea asta?

— Păi, spuse Elinor, toți oamenii pe care i-a omorât otrăvitorul, mă refer la *al nostru*, locuiesc exact pe aceleași străzi unde locuiau victimele lui Maltby.

Rush suflă zgomotos.

— Și când Maltby și-a omorât nevasta, într-un final, a făcut-o cu un măr otrăvit, pe care îl tratase cu acid cianhidric. Știți, era un fotograf amator foarte priceput!

Se uită spre Henry, zâmbind.

— Ăsta-i motivul pentru care nu am făcut reclamație la instanțele legale, zise ea. Credeam că e Henry, care face investigații pentru istoria locală!

Henry își înghiți un suspin.

— Extraordinar! zise el. Și, pe urmă, presupun că te-ai gândit... ce absurd! Henry n-ar... ăăă... fi în stare de așa ceva. Nu-i așa? Nu-i așa că la asta te-ai gândit?

33

Dacă intenția otrăvitorului, după cum opinase o femeie în *New Statesman*, era de „a destabiliza societatea burgheză", atunci nu-i prea reușise. Societatea burgheză, chiar și în Wimbledon, își vedea de treaba ei de a fi burgheză. Oamenii își spălau mașinile, citeau ziare de calitate și se frământau pentru profiturile lor, ca și cum n-ar fi existat cineva care dădea târcoale prin Belvedere Drive și Pine Grove, pândind momentul când să confere regimului lor alimentar niște riscuri suplimentare față de cele implicate deja.

Otrăvitorul avusese totuși un impact considerabil asupra dejunului. Lumea nu mai intra la San Lorenzo di Fuoriporta, la poalele dealului Wimbledon, cu același elan ca înainte. Chelnerii nu te mai salutau cu aceeași eleganță și, într-un fel, nici nu mai simțeai aceeași bucurie în fața mesei așternute cu alb, când suceai un aperitiv între degete și te întrebai dacă să comanzi, la primul fel, *linguine alla vongole* sau *carpaccio*. Una la mână, nu puteai vedea bucătăriile. Iar lucrul acesta care, anterior, făcuse din dejun o perspectivă atât de ademenitoare pentru burghezia din cartier, îl preschimba acum în ceva aproape insuportabil. Cine știe ce se întâmpla în spatele acelor uși duble care zburau de perete și se trânteau la loc după chelnerii livizi în timp ce, fredonând destul de anevoie, își croiau drum de la bucătărie spre masă? Dacă *el* ajunsese la *radicchio* înaintea ta?! Dacă *el* își vârâse mâinile în *gnocchi*?! Dacă *el* turnase peste *vitello* ceva mai tare decât *salsa tonnata*?!

Oamenii de afaceri, inimoși în continuare, respectau ritualul. Mulți dintre ei afirmau că economia britanică s-ar prăbuși fără dejunul servit în oraș. Cei mai onești dintre ei ziceau că nu se puteau pronunța în privința economiei britanice, însă, cât despre ei, era cert că s-ar prăbuși fără dejun în oraș. Dar îți dădeai seama, din privirile agitate pe care le aruncau în jur, din neliniștea cu care se interesau de unde își cumpăra Luigi ingredientele în ultima vreme („Nu vă faceți griji, domnule — noi luăm tocma' de la Keeng's Cross! Și avem încuietori duble la toate ușile!"), că plăcerea de a mânca la restaurant, acea splendidă combinație de neputință și dominație, acea extrem de protocolară întoarcere la vremea copilăriei își pierduse, atât literal, cât și metaforic, toată savoarea.

Cel mai frecventat restaurant din Wimbledon, de când începuse spaima cu otrăvitorul, era o mică tavernă turcească. În primul rând, puteai vedea ce gătea bucătarul. Iar însăși simplitatea meniului — grătar și salată — milita împotriva tehnicilor posibile de otrăvire. Restaurantul achiziționa carnea de la Smithfield, o aducea, sub lacăt și cheie, în Wimbledon, și își poftea mesenii să își prepare singuri salata. VINO CU SOSUL DE-ACASĂ, scria pe un afiș din vitrină, NU LĂSA PE NIMENI SĂ-ȘI BAGE MÂNA ÎN MÂNCAREA TA! Dintre toate localurile din cartier, numai ei păreau să fi profitat de criză, poate și din cauza bogatei tradiții a otrăvirilor care existase mereu sub Imperiul Otoman. Când îți aduceau la masă un *doner kebab*, făceau întotdeauna și o mică glumă („Ăsta chiar o să vă dea gata de tot!"), și de fiecare dată, cu un gest deopotrivă șarmant, dar și dătător de încredere, proprietarul gusta din comandă, înainte de a o servi clientului. Cum remarcase Henry de față cu Elinor, una dintre senzațiile tari când mâncai la Mehmet, în „Grota plăcerilor", cum i se spunea restaurantului, era curiozitatea de a vedea dacă Mehmet o va mierli imediat după ce ciugulea din șașlâcul tău.

La restaurantul lui Mehmet se duse și Henry, într-o zi de decembrie, ca să se întâlnească acolo cu comisarul Rush și Karim Jackson de la Brawl Books. Era absolut limpede, se gândea Henry, că polițistul îl invitase pentru a-l ispiti să mai facă o ultimă greșeală fatală. În fond, Jackson era tipul care îi respinsese *Istoria completă a Wimbledonului*, or, Henry făcuse adesea remarce injurioase la adresa lui, în prezența detectivului. Deloc exclus ca, atunci când era posedat de spiritul otrăvitorului, Henry să devină atât de diabolic de inteligent, încât până și această greșeală să se dovedească fatală doar celor care luau masa cu el. Dar gândul acesta nu-l mai consola prea mult. Henry voia să fie dat în vileag. Voia ca totul să se isprăvească o dată. Cu-atât mai bine, așadar, dacă era prins în timp ce strecura ceva în sosul editorului.

Elinor și Maisie păreau încântate că Henry ieșea la restaurant cu cineva din presă. Maisie îl rugă să-i facă rost de autograful lui Michael Jackson, iar Elinor insinuă că, dacă Henry punea o vorbă bună pentru viitoarea ei monografie despre *Tacticile otrăvirii*, l-ar putea aștepta favoruri sexuale nebănuite. Dar Henry, în timp ce deschidea ușa restaurantului, simțea că are o piatră pe suflet. Nu mai voia să ucidă iarăși. „Nu trebuie să mocnesc de ură", mormăi el în barbă, trecând în revistă mesele sordide. „Nu trebuie să fiu furios. Omul acesta are tot dreptul să-mi respingă opera. Nu vreau să-l omor pe Karim Jackson."

— Salut! rosti o voce de la o masă din colț, iar Henry dădu cu ochii de primul ins care refuzase cea mai detaliată relatare despre o suburbie scrisă vreodată în limba engleză. Henry Farr?

Spre surprinderea lui Henry, singura concesie pe care acest Karim Jackson o făcuse Lumii a Treia era tenul un pic ciocolatiu. Ca vestimentație, maniere, structura referințelor culturale și înfățișare fizică părea absolut englez. De asemenea, tot spre surprinderea lui Henry, era și destul de

șarmant. Henry așteptă zadarnic să-l vadă rânjind zeflemitor sau fălindu-se. Când află că Henry era unul și același cu Henry Farr, care îi propusese spre publicare *Istoria completă a Wimbledonului*, tipul păru foarte încântat. Îi vorbi călduros despre „proiectul extrem de ambițios al cărții", explicându-i că, deși nu corespundea cerințelor „planului *lor* editorial" (la care, în ciuda marii modestii a lui Jackson, Henry simți o vagă ostilitate), după părerea lui era vorba despre o lucrare splendidă care, cu timpul, își va găsi și editorul pe care îl merita.

Lucrul cel mai grav însă era că în orice moment Henry știa că ar fi capabil să strecoare ceva în mâncarea lui Jackson. Deși se scotocise bine peste tot înainte de a pleca din Maple Drive, Henry deținea suficiente informații despre meandrele subconștientului încât să știe că putea foarte bine să fi pitit prin haine ceva fatal lui Jackson, și asta fără să-și fi dat seama. Nu era exclus, se gândea Henry, nici să se fi sculat în miez de noapte, să fi intrat prin efracție la Mehmet, în „Grota plăcerilor", și să fi „aranjat" o bucată de *doner* pe care, ulterior, printr-un proces de o subtilitate atât de mare, încât nici măcar el nu l-ar putea sesiza, să reușească să o vireze înspre editor. Marele necaz în cazul terapiei, reflecta el sumbru, recunoscând că practica un fel de metodă individuală, rudimentară ca în epoca de piatră, era faptul că răscolea în tine niște lucruri de care nici n-aveai habar. Ajungeai să-ți dai seama ce mare ticălos erai și cât de subjugat erai de lucrurile care te făceau, pentru a folosi expresia lui Elinor, „uluitor de ciudat".

Începuse chiar să citească lucrări despre terapia psihică — deși nu păreau să existe prea multe destinate bărbaților de vârstă mijlocie — și să se întrebe dacă nu cumva era și el „regresiv anal". Era — Henry mai luă o înghițitură de varză — obsedat de pârțuri și popouri. Or, asta reprezenta ceva (conform uneia dintre cărțile pe care le citise) de care ar fi fost normal să scapi pe la vârsta de cinci ani. Nu cumva

această activitate în domeniul otrăvirilor constituia totuși o modalitate de compensare a tentativelor nereușite ale mamei lui de a-l alăpta (deducea din tot ceea ce era el că tentativele fuseseră nesatisfăcătoare, deși nu s-ar fi încumetat niciodată să deschidă acest subiect cu doamna Farr bătrâna)? Oare chiar dădea târcoale localului, turnând alcaloizi de solanacee în castroanele cu salată de orez, în încercarea de a-și hrăni impulsurile sumbre pe care, așa cum sublinia Elinor mereu, le nutrea de-atâta vreme?

— Soția dumitale e verde? îi spunea Jackson lui Henry.

Aha, se gândi Henry, în sfârșit și insulta, pregătită cu grijă de o spoială de politețe, menită să-ți distragă atenția. *Nu, e albastră cu picățele roz. Dar a ta ce culoare are?*

— Fiindcă, spuse mai departe Jackson, mestecându-și foarte încet și bine kebabul de pui, eu aș opta mai degrabă pentru un aspect ecologic al acestor cazuri de otrăviri. Folosirea otrăvii ca un mijloc de a controla mediul înconjurător, de a-l purifica, să zicem, de lucrurile pe care le consideri nesănătoase. Dar o purificare, desigur, prin care îl facem, cum s-ar spune, „mai rău". Am fost suficient de explicit?

— Nu prea, zise Rush, care era palid și încordat.

— Mda, ia să vedem, spuse Jackson. Păi, ceea ce este sănătos pentru noi, o societate plină de vigoare, o societate, să zicem, mixtă rasial...

Henry încercă să nu se gândească la rasism. Rasismul îi reamintea de Donald. Îi readucea în memorie, de asemenea, gândul neliniștitor că omul acesta nu vorbea aiurea. Nu era cam absurd, într-adevăr, să fie obsedat de câțiva metri pătrați de suburbie, când societatea îți oferă personaje contrariante, pitorești și simpatice ca acest Karim Jackson?!

— O societate în dezvoltare și schimbare, care nu stă pe loc, este o societate despre care alții ar putea spune că ar fi „bolnavă". Ecologia umană a societății noastre depinde, în realitate, de schimbare și dezvoltare, la fel cum... balenele au nevoie de plancton, să zicem... și noi avem nevoie...

Și rânji destul de fermecător.

— De ticăloși de pakistanezi ca mine.

Te rog, se gândea Henry, te rog, nu mai vorbi despre rasism. Te rog, nu vorbi despre pierderile Imperiului britanic, despre multiculturalism și despre nevoia de schimbare. Sunt convins că lucrurile astea au un rost, dar, din păcate, nu aici, în Wimbledon. Da, știu că n-ar trebui să gândesc așa. Știu că este o atitudine retrogradă. Poate de-aceea și se pare că fac lucrurile astea monstruoase. Elinor pomenește mereu de „rasismul monstruos" care pândește în mine. Dar ăsta sunt eu. Încerc să fiu mai bun. Mă străduiesc atât de mult să nu mai omor oameni, să nu mai îmi vină în minte gândurile alea oribile, rușinoase care mă împing, se pare, să ucid. Dar s-ar zice că nu mă pot opri. Iar dacă începi să perorezi despre Imperiul britanic, pentru excesele căruia, personal, nu sunt responsabil...

— Masacrul de la Amritsar, de pildă, spunea Karim Jackson, constituie un exemplu interesant. La fel ca toate celelalte orori cu care se fălește imperialismul britanic, și acesta a fost înfăptuit de niște englezi cumsecade, liniștiți și iubitori de țară, care nu erau conștienți cât de rasist, cât de sălbatic și criminal de ostil se purtau față de lumea din afara lumii cunoscute de ei. Or, otrăvitorul nostru este o reminiscență a trecutului imperial. El ucide pentru a uita ororile pe care le-a moștenit.

Henry simțea cum crește în el ostilitatea. Fă-l să se oprească! se ruga el. Nu-l lăsa să vorbească despre thatcherism și pericolul „micului anglicism". În sinea lui, îngâna în minte, iarăși și iarăși, Karim Jackson e un tip simpatic. O fi având el un nume caraghios și o culoare ca de caramea necoaptă, dar *au fond*, ca și mine, e englez. Nu sunt un psihopat rasist, nu sunt — ia, stai așa, nu-i adevărat. *Sunt* un psihopat rasist, dar încerc să nu mai fiu. *Iar nemernicul ăsta nu mă ajută deloc cu divagațiile lui despre imperialism și thatcherism!*

Henry observă că își încleștase mâinile de masă. Spre oroarea lui Henry, Jackson vorbea acum despre Răscoala

Boxerilor[1]. Își puse palmele peste urechi, după care, ca să nu-i mai tremure, le așeză pe masă. Cu coada ochiului, îl vedea pe Rush. Polițistul se uita la el cu zâmbetul acela zeflemitor, enigmatic. „Haide!", părea el să spună, „haide, la treabă! Ce văd cu ochii mei mi-e suficient ca dovadă. O anchetă, și hai, te-am prins, așa-i, băiete?" Henry se uită în jos, la mâini. Avea ceva în ele. O bucată de hârtie din buzunar? Ce era acolo? Mâinile lui n-aveau parcă astâmpăr. Alunecau din ce în ce mai aproape de mâncarea lui Jackson. Iar Jackson vorbea din nou. Henry trebuia să se concentreze la fața acestuia. În felul ăsta nu va mai putea vedea ce fac mâinile lui. Vorba aia, nu știu, nu cunosc. O să mă oprească, nu-i așa? Legea nu va lăsa să moară un om, nu? Sau da? Probe. Vor probe. În ziua de azi, trebuie să ai probe. Henry se holba la Jackson, dorindu-și ca tipul să nu spună ceva marxist sau antiimperialist.

— Otrăvitorul, spunea acesta, este o metaforă perfectă pentru felul cum suntem acum. Frica noastră, obtuzitatea, refuzul nostru obstinat de a ne echivala doar cu centrul lumii. Este paradoxul marxist perfect. Anglia a devenit relevantă universal chiar prin micimea ei. Nici n-aveți idee cât de interesați s-au arătat editorii și oamenii de presă americani de toată această poveste. Pentru ei, este ceva absolut esențial. Și totuși, într-un anumit sens, iartă-mă, Henry, dar dacă n-ar fi chestia asta, nimeni n-ar mai pune preț pe Wimbledon! Vreau să zic că e un coșmar, de fapt, nu-i așa? Wimbledonul, mă refer. E mort complet. Și a fost nevoie de un psihopat ca să-l facă interesant, corect?

Henry nu mai vedea clar. Alternativ, sala părea să se apropie și să se depărteze din fața ochilor lui, iar vocea lui Jackson

---

[1] Boxerii, sau „Pumnii armoniei juste", erau o societate secretă chineză care inițial se ridicase împotriva guvernării imperiale Ch'ing din Shantung, în 1898. Practicau ritualuri animiste și se credeau imuni la gloanțe. „Răscoala Boxerilor" a vizat expulzarea „diavolilor străini" (occidentali) din China, în speranța unei înnoiri magice a țării, în cadrul unei noi vârste de aur. (*N. ed.*)

care, cu un minut în urmă, i se păruse plăcută, cultivată, acum bubuia tare, cu ecou, ca și cum s-ar fi mutat cu toții în vreo pivniță sau grotă subterană. Și fața lui Jackson era ca o pată maro mâzgălită, iar dinții i se făcuseră albi și ascuțiți, ca niște colți de tigru. Lui Henry îi răsunau obsedant în urechi aceleași și aceleași cuvinte „...Wimbledon... neinteresant... psihopat... neinteresant... Wimbledon... neinteresant... psihopat". Trebuie să ies de-aici, își spuse el, până nu fac ceva groaznic. Trebuie să ies de-aici... Wimbledon... neinteresant... psihopat... ne...

— Pipi! se auzi el spunând.

Chiar vorbise cu voce tare? Sau făcuse „pfui-pfu-phi", ca turcul ăla de la veceul public, ha ha ha. Străinii, cum îi spunea Frank Richards lui George Orwell, sunt nostimi, ha ha ha. Turci, pakistanezi, evrei și *Oh, Doamne, Henry, ce te-a apucat? Asta-i în mintea ta?* Și nu fi prost, Henry, ia-o cu mult calm, adu-ți aminte de uciderea lui Roger Ackroyd, asta nu e la fel, nu, *puncte puncte puncte...?* Oh puncte să le ia naiba de puncte, unde mă aflu? Mi-oi fi băgat niște otravă în fund, cum fac ăia cu canabisul la aeroporturi? Sunt cam obsedat de fundul meu. *Oh, Doamne, Henry, asta e în mintea ta, Henry, așa ești tu de fapt, da?... puncte puncte puncte* unde ne aflăm? Unde ne aflăm, suntem bine aici, da? Suntem bine? Ce fac eu acum? Mă simt bine?

— Te simți bine, Henry? spunea Rush, cu solicitudine.

Se aflau la toaletă. Din câte vedea Henry, nu îl agresa sexual pe polițist. Se părea că urina regulamentar, cu Rush alături, care făcea la fel. Dar cum ajunsese aici? Și ce făcuse în intervalul dintre masă și toaletă?

— Nu-ți fac nici o vină că ai ieșit afară, spuse Rush. Probabil că n-ai chef să-l asculți pe amicul nostru de peste mări și țări, așa-i?

Vocea lui Rush vădea o dulcegărie insinuantă. Bineînțeles că era expert la interogatorii. Se pricepea el bine cum să scoată la iveală rasistul și monstrul psihopat care se

ascundeau uneori în Henry Farr. Poate că toate astea făceau parte dintr-o stratagemă menită să conducă la mai mult decât simpla lui condamnare. Treizeci de ani la Broadmoor nu erau de-ajuns. Henry privi în jos spre polițai. Realiză, cu oarecare surprindere, că nu-l putea suferi deloc pe Rush. Că, dintre cei doi bărbați, mai degrabă i-ar plăcea să-și petreacă timpul cu Karim Jackson. Karim Jackson arăta mai bine, era mai cultivat, mai bine îmbrăcat și de departe, dar de departe efectiv, un companion mult mai plăcut decât ar fi putut fi Rush vreodată. Și totuși oribilele limitări de a fi alb, englez și de a trăi în Wimbledon făceau ca el, Henry, să fie sortit să-și petreacă restul zilelor cu oameni ca Rush; și da, tot așa se făcea că Henry tocmai încercase sau, de fapt, reușise poate, să otrăvească un om a cărui unică crimă părea să fi fost aceea că părinții lui veneau dintr-un loc un piculeț mai interesant decât Wimbledonul.

Cu degetele înțepenite și amorțite, își vârî penisul în pantaloni, se încheie la nasturi și ieși din toaleta pentru bărbați, în urma comisarului.

La ușă, Rush se opri și privi în sus spre el, cu subînțeles.

— Ți-e scârbă, normal, spuse el, că niște indivizi ca ăștia, niște nemernici de negri aroganți se înființează aici, capătă slujbe bune și femei albe, probabil, ba încă multe de tot. Nu-i așa că te scoate din sărite chestia asta?

Henry medita că, numai și din motive de igienă, Karim Jackson avea probabil mai mult dreptul să râvnească la femei albe decât el și Rush. Dar nu spuse asta. Stătea în picioare, ascultând prin ușa întredeschisă cum picura apa în vas, privind în jos la zâmbetul insinuant al comisarului și gândindu-se, acum când îi trecuse furia aia groaznică, „De unde știe ăsta și cele mai urâte lucruri care îmi trec prin minte? De ce nu mă arestează o dată? Ce vrea să mă împingă să fac?"

— S-ar putea chiar să se dea și la Elinor! spuse Rush. Închipuie-ți așa ceva! Un negru să-ți reguleze nevasta!

Activitatea libidinoasă tot mai crescută a lui Elinor, din ultima vreme, îl epuizase atât de mult mintal și fizic, încât

o asemenea posibilitate i se părea lui Henry o adevărată ușurare. Lui Rush i se părea însă extrem de plauzibil ca acest Karim Jackson să dorească să întrețină relații sexuale cu doamna Elinor Farr, deși în opinia lui Henry editorului i-ar trebui oferiți bani, probabil, ca să consimtă la așa ceva.

— Elinor e o comoară! spuse Rush, care i se păru lui Henry că seamănă deprimant de mult cu Donald. Mă uitam la ea, pe stradă, cu mult înainte ca noi să ne cunoaștem, continuă Rush, și mă gândeam „uite roza britanică! Uite întruchiparea perfectă a feminității engleze! Uite o femeie care merită să fie iubită!"

Se uita la Henry — privirea aceea vag critică pe care Henry o știa de la fanii nevesti-sii. „Cum", părea să spună expresia lui Rush, „cum s-a putut ca ticălosul ăsta gras și bădăran să pună mâna pe un asemenea giuvaer?!" Oare Rush îi studiase atent, pe el și pe Elinor, încă dinainte de întâlnirea lor fatală când discutaseră despre Everett Maltby? Într-un fel, această posibilitate era și mai deprimantă chiar decât ideea că el, Henry, tocmai otrăvise o forță majoră din lumea editorială, dar așa se și explica, poate, de ce detectivul nu încercase încă să îl aresteze. Tipul era amantul lui Elinor și se juca (poate și ea, la fel) cu el, jubilând când îl vedea cum se zbate la capătul cârligului. De fapt, nu erau toți polițiștii niște sadici? Pentru ei, plăcerea profesiei nu era îndreptarea nedreptăților, ci spectacolul pedepsirii vinovaților. Și, Doamne, cât de vinovat era! Intrând amândoi înapoi în restaurant, Henry observă că buza îi zvâcnea incontrolabil. În oglinda de deasupra barului, surprinse imaginea unui Henry palid, care arăta oribil, și, cu mintea ca o învălmășeală de impulsuri pe jumătate psihanalizate, mere otrăvite și o nedumerire stranie în legătură cu ceea ce se petrecea probabil în sufletul lui (dacă avea așa ceva), se așeză vizavi de Jackson.

Jackson mânca o salată și părea, deocamdată oricum, sănătos tun. Poate că n-am făcut-o, se gândi Henry, poate...

Jackson îi surâse afectuos, iar Henry, căruia i se evaporase furia complet, se trezi zâmbindu-i și el.

— Salata asta e delicioasă! spuse Jackson. E dulce efectiv! Mă întreb ce or fi pus în sos!

— Nu-mi dau seama! zise Henry, cu dezinvoltură.

Și respiră adânc iarăși. Doar ca să se convingă, gustă din salata lui, cu foarte multă precauție. Dar, exact cum se temuse, nu era deloc dulce. Ba dimpotrivă, părea foarte condimentată. Henry mesteca salata și, în timp ce Jackson începu din nou să vorbească despre otrăvitor, reflecta că nu era exclus ca documentarea omului de litere să se dovedească în curând ceva mai intensă decât anticipase el.

34

Dintre cei trei așezați la masă în restaurantul lui Mehmet, în mod cert Karim Jackson era singurul nefamiliarizat cu simptomele otrăvirii cu stricnină.

Unii spuneau, după incidentul petrecut la Mehmet, în „Grota plăcerilor" (poreclită, în cele câteva luni cât afacerea a mai funcționat după incidentul din decembrie, „Groapa ororilor"), că fatalul kebab nu era, cum susținea Mehmet, din pui, ci din găină africană sau din ceva vânat care avusese ghinionul să dea peste un fermier nutrind un dispreț imperturbabil la adresa semenilor lui, prin felul în care nesocotea Legea Animalelor (Otrăvuri nimicitoare) din 1962.

Dar, așa cum sublinia comisarul Rush, cu ochii pe fața lui Henry, Jackson absorbise otrava într-o cantitate ce sugera că otrăvitorul fusese în acțiune.

— În esență, spuse Jackson, în timp ce cei doi se așezau la masă, mi-ar plăcea să scot o carte care să trateze cartierul și otrăvitorul ca pe un tot. Sigur, s-ar putea spune că există chestii din astea în suplimentele duminicale despre regiunile rurale, știți voi, în genul articolelor de trei sute de cuvinte despre Gewürztraminer sau mai știu eu ce, dar eu aș vrea să scot o carte despre o anumită zonă geografică, poate chiar folosind câteva dintre ideile tale, Henry, și despre un caz, o problematică — Dumnezeule, ce ciudat mă simt!

Henry rămăsese cu gura căscată la editor. Ar fi trebuit, știa prea bine, să pună mâna pe telefon și să solicite niște spălături gastrice pentru omul ăsta, cât mai repede cu putință,

dar nu-i venea în minte cum să facă asta fără să se autoincrimineze. Cine naiba să-l creadă pe el că „își pierduse momentan cunoștința", când nu-l crezuseră nici pe bietul Everett Maltby? Mare păcat că omul ăsta trebuise să moară. Era, cum remarcase Henry deja, un pic cam prea impresionat de America, dar la britanici asta constituia o eroare frecventă. Manifesta naivitate pe plan politic și o obsesie nesănătoasă legată de originile lui rasiale, evident, complexe, dar în afară de asta Henry nu prea avea ce să-i reproșeze tipului. În plus, se mai și oferea să publice cartea lui Henry, fie și într-o formă mutilată și excesiv de senzațională. Ce crudă ironie, se gândea Henry, ca tocmai unicul om care manifestase un interes real față de opera vieții lui să fie, totodată, și unul dintre indivizii pe care inconștientul lui josnic, nerestructurat și nepsihanalizat să-l fi ales pentru a-l ucide. Însemna asta cumva că, fundamental, în adâncul lui, nu voia ca lucrarea să fie publicată? Sau fusese asta încă o exemplificare a prea puțin cunoscutei legi a naturii care face ca, tocmai atunci când ai fi zis că Henry Farr s-a potolit, Dumnezeu să arate că lucrurile stau altfel?!

— Știți, spunea Jackson, filmul, adică evident exact lucrul pe care-l am eu în minte, exercită o atracție absolut universală. Specificul englez reprezintă singurul nostru export durabil, or, aici este vorba despre un soi de studiu dur al moravurilor în anii optzeci. Ce vreau eu este să stau chiar aici.

„Chiar aici?" Ce-o fi vrut să spună prin „chiar aici?" se gândi Henry, uitând pe moment că tipul mai avea de trăit doar câteva minute. Doar Wimbledonul nu era capătul lumii, ce naiba!

— Aș putea sta la Hotelul Cannizaro, continuă Jackson, numit, sunt sigur că știi, Henry, după Ducele de Cannizaro, care a fost totodată și sursa de inspirație pentru unul dintre personajele din *Legendele lui Ingoldsby*. În felul ăsta aș ajunge să cunosc bine Wimbledonul. Să mă pătrund atât de mult

de atmosfera lui, încât s-o pot așterne pe hârtie, să-i pot face pe oameni să simtă că sunt și ei acolo, cu mine, și să... am o senzație cam bizară în piept...

Cu o compasiune dublată de consternare, Henry se uita la unicul om întâlnit de el vreodată care să cunoască informația aceasta rar consemnată pe care Karim Jackson tocmai le-o împărtășise la masă. Abia în acel moment realiză că, într-un fel sau altul, pusese cumva mâna pe alcaloidul acela blestemat care se obține din nux vomica. Jackson lăsa impresia că îi zâmbea cu toată gura.

Absolut subit se produce o anchilozare rigidă a corpului, spinarea se arcuiește (opisthotonus), iar toracele rămâne mai mult sau mai puțin încremenit, astfel încât se instalează cianoza. Această fixitate a toracelui constituie cel mai bun criteriu prin care se poate face deosebirea între convulsiile provocate de stricnină și cele induse de tetanos.

În fine, cianoză ori nu, Karim Jackson își continuă pledoaria. Deși intrase deja în primele faze ale otrăvirii cu stricnină, omul reușea să vorbească în continuare despre tranzacții, procentaje obținute la profituri mari, drepturi de autor la edițiile ieftine, drepturi de autor la miniserialele de televiziune, integritatea și onestitatea intelectuală a proiectului pe care îl descria, la fel ca și colosala lui atractivitate comercială. Se mai referi — ce-i drept, cu oarecare greutate — la *Sunday Times Colour Supplement,* la profunda relevanță politică pe care Otrăvitorul din Wimbledon o avea asupra societății britanice și, prin aceasta, asupra lumii. Mai pomeni despre agenți, contracte de dezvoltare, fotografii color și despre enormul interes pe care unii producători de televiziune îl manifestaseră deja față de povestea pe care încerca el s-o spună. Lumea editorială britanică ar fi fost mândră de el.

— Povestea trebuie spusă și trebuie...

Parcă rânjea.

La tetanos, spasmele sunt mai pronunțate la mandibulă. Fața rămâne fixată într-un rânjet, un zâmbet sardonic, risus sardonicus.

— Dumnezeule, contractul ar fi...

După un minut, două, corpul se relaxează cu totul, iar epava umană zace epuizată, horcăind.

— Nu mă simt...

Câteva minute mai târziu, organismul intră din nou în stare de criză, declanșată de un stimul oarecare. Mintea rămâne limpede până la moartea prin epuizare, care survine peste câteva ceasuri.

— Da, este ceva efectiv interesant... Doamne Dumnezeule...

Tratamentul este dificil, în cazul în care convulsiile au apărut deja. Este inutil să se încerce introducerea unui tub în stomac, presupunând că un astfel de obiect ar exista la îndemână, deoarece orice asemenea tentativă va provoca imediat altă convulsie.

— Wimbledon...

Ce potrivire stranie, se gândi Henry după aceea, ca ultimul cuvânt de pe buzele lui Karim Jackson să fi fost tocmai „Wimbledon". Căci de la Wimbledon, acel cartier desconsiderat din sud-vestul Londrei pe care, cândva, îl luase în derâdere, pe care apoi îl descoperise și pe care, în final, aproape îl adoptase, i se trăsese și moartea, până la urmă. Pierise spectaculos, cu stilul și flerul acela de a capta atenția publicului care caracterizaseră scurta, dar valoroasa lui carieră în domeniul editorial. Vibrând ca o mașină pe care o accelerezi într-o treaptă inferioară de viteză, tipul zvâcni înainte drept în masă ca un robot și, cu un *risus sardonicus* de toată frumusețea (care nu făcea decât să accentueze și mai mult asemănarea lui de coșmar cu una dintre creaturile

acelea elegante din metropolă, atunci când își manifestă opinia față de reputația unui coleg), își dădu duhul, cu o măiestrie spasmodică, în *doner kebabul* cu salată al comisarului Rush.

— Oh, Doamne! exclamă Rush. Oh, fir-ar să fie de treabă!

Și se uită spre Henry cu niște ochi împietriți de deznădejde. Se vedea limpede, lui Rush i se făcuse lehamite de crime. I se făcuse lehamite de otrăvuri. Voia înapoi la controlul circulației auto, unde și avea să nimerească dacă Henry nu se preda repejor. Dar pe lângă deznădejde, Henry mai văzu și altceva pe fața lui; nu, nicidecum expresia aceea superioară și enigmatică de care se temuse mereu de la înmormântarea lui Donald. Era o ură pură, neamestecată. Știe, se gândi Henry, știe ce nu e în regulă cu mine. După ce el m-a împins la asta, el m-a provocat s-o fac, tot el nu vrea să-mi ofere plăcerea, da, plăcerea de a mă aresta. Fiindcă deja ar fi fost o mare ușurare pentru el să poată spune tare, în gura mare, cuiva, fie și unui polițist la nevoie, ce gândea și ce simțea. E îndrăgostit de Elinor, reflectă Henry, și de-aceea mă lasă să fac toate astea! Se căzni să descopere cuvintele care să-l incrimineze, dar constată, spre groaza lui, că nu-i veneau.

Înmormântarea lui Karim Jackson, la care nu luară parte nici Rush, nici Henry, fu un eveniment foarte monden. Edwina Lush, romancieră lesbiană foarte în vogă, autoare a cărților *Jocurile băieților* și *Teama*, ținu un discurs simplu, demn, care — așa cum conveniră toți cei de față — îi spori și mai mult reputația considerabilă de romancieră lesbiană foarte în vogă. „Părea foarte băiețoasă", spuse Meryl Johnson, o romancieră lesbiană deloc în vogă. „Karim ar fi fost tare mândru de ea." În timpul ceremoniei, ieși la iveală că numele lui nu era, de fapt, Karim, ci Dave, și că își luase acel prenume la vârsta de cincisprezece ani, când aflase că primul soț al maică-sii (nu taică-său) se trăgea din Rawalpindi. Era ciocolatiu, fiindcă așa era el, ciocolatiu. Culoarea tenului

nu avea absolut nici un fel de semnificație rasială, după cum dezvăluiseră rudele lui apropiate.

Mai existară niște titluri pe pagina întâi, potopul uzual de comentarii, după care lumea uită de Karim Jackson. Sau cel puțin Henry uită de el. Nu mai era conștient de ceea ce gândeau oamenii, sau mai degrabă jurnaliștii. Abia dacă mai era conștient de prezența lui Elinor sau a lui Maisie. Doar când venea Rush în vizită, cam o dată la două zile, o remarca și el pe nevastă-sa, urmărind-o cum zâmbea când Rush spunea unul dintre veșnicele lui bancuri, care păreau să aibă aproape toate legătură cu greșelile fatale comise de infractorii excesiv de siguri pe ei.

— Asasinul tău, spunea Rush, studiindu-l pe Henry cu atenție, peste paharul cu gin tonic, este un om care trăiește în iadul vinovăției. Știe — cum știm și noi — că o singură dovadă vitală îl poate trimite direct la Old Bailey și că, undeva în dâra de nenorociri pe care le lasă în urmă, acea bucată de țesătură sau acele resturi de substanțe chimice care îl vor lega de crimă așteaptă doar privirea scrutătoare a unui membru vigilent al forțelor de ordine! Hai să-l luăm pe Sprott, de exemplu!

— A murit! exclamă Maisie, făcând ochii mari la Rush.

Când o să termine să se mai joace cu mine, se gândea Henry, și o să se însoare cu Elinor, va fi un tată bun pentru Maisie. Poate vor veni toți trei să mă vadă la Broadmoor.

— Știu, râse Rush, fără să se supere. Dar, vezi tu, pe atunci lumea nu prea privea cu ochi buni teoriile mele despre otrăvitor. Credeau că unchiu-tău John latră de nebun la lună!

Elinor se înroși la față.

— Dacă lumea te-ar fi ascultat, spuse ea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Rush ridică din umeri.

— Nu port pică nimănui! zise el, și se aplecă spre Maisie.

O să-i facă baie, se gândea Henry, când eu o să fiu la Broadmoor el o să-i facă baie și o să-i spună povești. Și ce-or să

mai râdă toți trei de mine. Doamne, de ce nu-i fac felul odată? Unul în plus, ce mai contează?

Elinor se uita ciudat la el.

— Ce-i cu tine, Henry? zise ea. Te frământă ceva?

— Nu, nimic, dragă.

Doar că sunt un ucigaș în serie, atâta tot! Iar tipul ăsta o știe și așteaptă să clachez! Se bucură de spectacolul vinovăției mele! Vrea să mai dureze!

— Prin urmare, vezi tu, îi spunea Rush lui Maisie, n-am putut obține o anchetă la momentul acela. Eram o voce care striga în pustiu. Dar, vezi tu, asasinul nostru — și aici, se uită drept la Henry — știe, probabil, că în cenușa lui David Sprott există niște chimicale care leagă omorul de persoana lui!

Finish 'Em, se gândi Henry. Aveau ăia, probabil, niște indivizi la poliția din Wimbledon capabili nu numai să identifice urme de *Finish 'Em* într-un cadavru, ci să și spună, cu suficientă autoritate, cam când și de unde fusese cumpărat produsul. De ce totuși ținea Rush morțiș să-i pună lui în cârcă moartea dentistului? În fond, mai existau atâtea alte hoituri disponibile de care el părea răspunzător — psihiatri, editori, cercetași, de asemenea, din câte își dădea el seama, și...

Henry se opri și constată că se holba la Rush. Un gând înspăimântător îi trecuse prin minte. Dacă, într-adevăr, exista un maniac în libertate, iar maniacul acela nu era el? Dacă Rush *știa* că nu era el? Dacă omul așteptase pur și simplu, în tot acest răstimp, clipa în care să arunce asupra lui Henry una dintre crime, iar apoi pe toate celelalte? Așa s-ar fi putut explica insistența cu care susținuse că Jackson și Macrae fuseseră victimele unor atacuri întâmplătoare, precum și faptul că amânase până acum analizarea rămășițelor pământești ale lui David Sprott.

— La Sprott trebuie să ne uităm noi, spunea Rush. Iar dacă durează prea mult cu hârțoagele aferente, o să fie

nevoie să sărim gardul dincolo, în grădină, și să rezolvăm singuri problema. Eh, Henry?

Henry scânci ușor.

— Da, croncăni el, da, sigur.

Când Elinor trecu pe lângă polițist, ca să aducă o tavă cu prăjituri de la bucătărie, acesta o cuprinse de mijloc cu o familiaritate supărătoare. Elinor se opri și se uită în jos, la el, cu un surâs matern radios.

— Ce bucățică bună ai tu aici, măi, Henry! zise comisarul Rush. Mai bine fii atent să nu ți-o fur!

— Ba tu să fii atent! rosti Henry, cu o intonație care îl surprinse și îl deranjă.

Rush se uită în ochii lui și zâmbi.

— Hai să ne luăm la întrecere! Să câștige cel mai bun! spuse el.

Iar Maisie și Elinor râseră amândouă.

35

Nu exista decât o singură modalitate prin care Henry să scape de dilemă — să pună mâna, înaintea poliţistului, pe rămăşiţele pământeşti ale lui Sprott. Rush făcuse câteva referiri la hârţoagele necesare în cazul deshumărilor în săptămâna dinaintea Crăciunului, iar într-o noapte, fără să plănuiască treaba foarte atent, Henry adăugă la lista infracţiunilor lui spargerea şi efracţia.

Noaptea în care deveni spărgător începu cu încă o tentativă de a discuta cu Elinor despre ceea ce avea el convingerea, acum, că era o aventură pasională cu un ofiţer superior din poliţia metropolitană. Începu, ca de obicei, prin a se preface că vorbeşte despre Rush-poliţistul, şi nu Rush-marele amant.

— E limpede că taica Rush are el teoria lui despre cine e otrăvitorul, aşa-i? spuse Henry.

Ideea păru s-o excite pe Elinor nefiresc de mult. Când se întoarse spre el, cu ochii strălucitori, lui Henry îi trecu prin minte că ea şi Rush conlucrau, poate, ca să-l împingă tot mai aproape de marginea prăpastiei, până când...

— Tu cine crezi că e? zise ea. Cine crezi tu, de fapt, că poate fi?

— Mmm.

— Nu, haide, cine, totuşi? Adică... se întrerupse ea, ridicându-se în cot. Ştii, Henry, eu chiar am crezut... la un moment dat... că s-ar putea să fii *tu*!

Henry căscă ochii mari pe întuneric.

— Păi, da, ești suficient de inhibat, zise ea. Te interesează otrăvurile. Și știi destule despre Maltby.

— Teoria Maltby e o aiureală, spuse Henry. Nu ține...

— Dar, continuă Elinor, lăsându-se înapoi pe pernă, am conchis că n-ai putea fi tu otrăvitorul.

Henry închise ochii la loc.

— Singura persoană pe care ai vrea, poate, s-o otrăvești sunt eu, rosti ea, cu glăsciorul stins.

Henry înlemni.

— De ce să vreau să te otrăvesc, scumpo? se miră el.

— Nu știu, făcu Elinor. Sunt singura persoană care se poartă frumos cu tine.

Ciudat, dar chestia asta i se păru înduioșătoare lui Henry.

— Și te-ai mai purta frumos cu mine chiar dacă aș încerca să te otrăvesc? zise el.

— Nu fi prost! spuse Elinor. Cum să mă mai port frumos cu cineva care încearcă să mă otrăvească?!

— Și dacă aș încerca să te otrăvesc frumos?! zise Henry. Nu crezi că otrava reprezintă o marcă acceptabilă de sadism oral?

Elinor se ridică din nou și flutură cu mâna stângă înspre lampa de pe noptieră. Mâna se izbi de ceva care alunecă pe jos. Când se aprinse lumina, Henry văzu că era vorba despre un exemplar dintr-o revistă numită *Lifestyle Design*, cu care, din nu se știa ce motiv, se trezeau în fiecare lună în cutia poștală. Publicația, își amintea Henry, era plină cu articole despre cum se prepară *brik à l'oeuf* și ce vin rosé trebuie băut la petreceri. Probabil că era scrisă toată de Karim Jackson, sub nume false. Oh, Doamne! Karim Jackson! Se vârî la loc sub plapumă.

— Dacă ai încerca să mă omori, spuse Elinor, amenințător, s-ar putea foarte bine să încerc să te omor și eu pe tine.

— Știu, zise Henry, dar s-ar putea nici să nu știi!

Parcă o auzea cum se gândea la asta. Dacă Elinor nu adormea curând, zorile se vor imprima pe cerul din spatele

acoperișurilor roșii din Maple Drive, moș Grade de la 37 își va scoate câinele la plimbare...

— Nu te-apuci să otrăvești oamenii dacă ții la ei, zise Elinor. Nu e o formă de sado-masochism. E o modalitate parșivă de a-i face felul cuiva, atâta tot. Sper că nu încerci, de fapt, să mă otrăvești, Henry, nu-i așa?!

— Stinge lumina aia! spuse Henry. Încerc să adorm.

— Nu sting nici o lumină, până nu-mi răspunzi, zise Elinor, aplecându-se peste el.

Trase cu ochiul în sus, printr-o crăpătură din plapumă. Fața ei mare și albă era exact deasupra lui. Nu părea să glumească deloc. Urmă o pauză, după care Elinor ieși din linia lui vizuală; o bufnitură, când alte două reviste căzură pe jos, în balta de pagini lucioase deja întinsă acolo, iar pe urmă camera se cufundă iarăși în beznă. Spre mirarea lui Henry, Elinor nu vorbea. Și, spre mirarea lui, se auzi spunând: „Bineînțeles că nu încerc să te otrăvesc. Eu..."

— Tu ce?

— Eu te iubesc.

Chestia asta părea, chiar și pe întuneric, incredibil de nesinceră. Elinor păru mirată să audă această informație.

— Zău?

— Da, da, zău!

O auzea cum se mișca sub plapumă spre el, aidoma unui animal mare rătăcit prin hățișuri. Când ajunse la capătul plăpumii ei (soții Farr dormeau sub plăpumi separate, „ca să nu trebuiască să se atingă pe timpul nopții", cum le explica ea prietenelor ei), Elinor mârâi ușor în momentul în care trecu peste porțiunea rece dinaintea teritoriului lui. Pe urmă, bâjbâind pe dedesubt după corpul lui Henry, aterizâ cu mâna dreaptă pe stomacul lui. Ce mare i se părea. Henry se întrebă, cu oarecare teamă, încotro se va îndrepta în continuare.

— De fapt, spuse el, poate m-oi fi gândit să te otrăvesc...

— Să ce?!

— Păi, mda... anul trecut... știi... n-ai fost prea... n-ai fost prea...

— Am fost groaznică, zise Elinor.

Henry încerca să nu lase impresia că interpreta remarca ei ca pe o ofertă de supunere.

— Lasă, zise el, că și eu am fost... destul de groaznic...

— Ai fost înfiorător.

Chestia asta i se păru foarte nedreaptă lui Henry.

— Nu cred că, efectiv, te-ai putut gândi să mă otrăvești.

— Faptul că m-am gândit e la fel de rău, presupun, ca și cum aș fi făcut-o, zise Henry, rar și apăsat. Sau... la fel de rău ca și când aș fi încercat s-o fac, dar aș fi dat greș!

Elinor pufni în râs.

— Ce patetic! zise ea. Vasăzică tu asta ai face, Henry!

Mda, se gândi Henry, eu cred că am repurtat niște succese de-a dreptul alarmante. Un număr de cinci cadavre nu mi se pare deloc un scor prea rău pentru un otrăvitor fără experiență. Atâta doar că, întâmplător, nici unul dintre ele n-a fost al tău, scumpo. În fond, e foarte posibil să fi ucis deja mii de oameni...

— Te iubesc, spunea Elinor, părând, se gândea Henry, mult mai sinceră decât el. Așa psihopat cum ești.

— Sunt psihopat?

— Psihopat, da, un pic.

Palma ei mare alunecă în jos și ateriză pe penisul lui. Henry nu prea știa ce să facă în situația asta, așa că nu făcu nimic. În loc de reacție, Elinor pârțâi din buze, un gest care, în mod ciudat, lui Henry i se păru mulțumitor. Henry se propti într-un cot, ridicându-se.

— Crezi că s-ar putea să fiu eu Otrăvitorul din Wimbledon? Și... să nu-mi fi dat seama de asta?

— Dumnezeu știe, Henry, zise Elinor, mutându-se cu o lentoare elefantină spre plapuma ei.

Își primise porția de relaxare dorită. Acum, putea dormi. Henry însă se trezise de-a binelea.

— Dacă aș fi... tu ai rămâne... cu mine, așa-i?

— Nu fi prost, zise Elinor, aproape adormită. Bineînțeles că n-aș rămâne cu tine. E un lucru rău să otrăvești lumea. Mai ales pe niște oameni absolut necunoscuți.

Henry crezu că întrezărește aici o licărire de speranță pentru el.

— Adică... dacă îți otrăvești nevasta... sau soțul, desigur... e OK?

— N-am vrut să spun asta. Dar e ceva... acceptabil. Dacă ești... provocat...

Provocat de... feminism, poate?

— Oricine poate ucide, de fapt, nu crezi? Și abia după aceea să-și dea seama că era vorba de o persoană dragă. Ca Othello.

În opinia lui Henry, din toată literatura lumii ăsta era personajul care semăna cel mai puțin cu el.

— Tare ciudată e dragostea. E combinată cu niște sentimente oribile, de-a dreptul, nu crezi? Când are un sens sau când iubirea ta rămâne să dăinuie dincolo de moartea copiilor, a muribunzilor, a părinților, probabil că e plină de cel mai cumplit... ei, da, cel mai cumplit venin. Dar e dulce la gust, ca salata amărâtului ăluia.

Henry n-avea chef să se gândească la Karim Jackson. Dar, acum, și Elinor se trezise de-a binelea.

— Știi, e groaznic ce o să spun acum, dar toată chestia asta cu Donald m-a ajutat cumva să scap de deprimare. Nu știu ce să zic.

Mulțam, Donald, se gândi Henry, mulțam din suflet, bătrâne. Donald nu răspunse. Poate că lui Donald începea să-i pară rău că fusese atât de bun încât să se lase otrăvit de Henry. Poate că stătuse de vorbă cu Loomis, Coveney, Sprott, Macrae și Jackson.

— Te iubesc mult, Henry. Deși ești absolut odios.

— Ai putea vreodată... spuse Henry, să mai iubești pe altcineva?

— La ce te referi?

— Păi, îngăimă Henry cu precauție, nu se poate să nu te atragă și alții. Poate că ai și tu... niște admiratori ascunși!

Dacă era să fie sincer cu el însuși, unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la început la Elinor, iar pe urmă îi displăcuseră, era faptul că ea nu va vrea, nu va putea să se lase sedusă de altcineva. Acum însă, lucrul care îl reademenea la Elinor era exact bănuiala că ea și Rush coceau ceva împreună. Oare asta ne place să găsim la alții — răutate și slăbiciuni?

— Da... zise el. Eu cred... știi, taica Rush nu e un polițai oarecare, după opinia mea. E un tip deștept, pe care femeile îl găsesc foarte atrăgător, probabil. Femeile ca tine, care sunt...

Se opri. Elinor sforăia, zgomotos. Sforăiturilor ei strașnice le ținea isonul, de sus, o variantă ceva mai pițigăiată de la Maisie. Ca și cum mama și fiica s-ar striga una pe cealaltă, se gândi Henry. În timp ce sforăia, Elinor se mișcă sau mai degrabă aruncă brațul stâng spre el. Henry îi trase un șut zdravăn în picior. Chestia asta, de obicei, o făcea să se oprească. Dar, în loc să reacționeze cu un mârâit și să se retragă în marginea ei de saltea, de data asta Elinor continuă să sforăie *și* să izbească alandala cu brațul stâng în plapumă. Henry se ridică, se duse lângă partea ei de pat și, apucând-o de picior, o trase cât mai departe de el cu putință, astfel încât Elinor ajunse să zacă întinsă de-a curmezișul pe colțul aflat în celălalt capăt al patului. Capul ei atârna peste margine, într-o poziție incomodă, iar piciorul drept îi ieșea afară dintre așternuturile jegoase. Până și în somn, tot stânjenită părea. Dar bine măcar că nu mai sforăia.

Călcând apăsat, Henry se duse amărât spre latura lui de pat. Afară începuse să plouă. Oh, Doamne, se gândea Henry, săracul Donald. S-ar fi zis că otrăvindu-l pe prăpăditul ăsta făcuse cel mai bun gest marital din ultimii cincisprezece ani. Treaba asta părea s-o fi înveselit nespus pe Elinor. Firește, dacă aveai tăria să împingi analiza până la capăt, constatai

că oamenii își doresc ca alți oameni să moară. Ceea ce avea mult sens din punct de vedere ecologic. Decesele și banii, în ultima vreme, deveniseră singura modalitate de a arăta cât de bine îți merge.

— Donald, măi băiete, zise el, n-ai murit degeaba.

— Bineînțeles, spuse Donald. Pentru mine, e ca gestul unui donator de rinichi, pe cuvânt. O mierlesc, dar așa vă arăt vouă calea, oameni buni.

— Donald, zise Henry. Îmi pare tare rău. Îmi pare nespus de rău, zău, Donald.

— Ce naiba, bătrâne! Ia mai termină cu scuzele! i-o reteză Donald.

Ploua și mai tare acum. Într-un minut, va trebui să se scoale și să iasă în stradă, iar când va fi isprăvit treaba din noaptea asta nu va mai exista nimic care să-l conecteze în mintea oamenilor cu Otrăvitorul din Wimbledon. Atâta trebuia să facă. Iar, apoi, putea să uite totul. Fiindcă nu va mai ucide niciodată. Într-un fel, era sigur de asta. Fusese doar o fază prin care trecuse, o boală de fapt, ca o gripă sau o hepatită. O dată cu această ultimă dovadă va dispărea, pentru el, și orice urmă de vină. Haide, Henry. Scoală-te. Scoală-te.

Elinor mormăia ceva în somn. Ceva din laboratorul chimic complicat al minții ei trimise un semnal printr-un nerv care îi mișcă limba, iar vocea ei, nu și eul conștient, începu să spună... „ Individ meschin, veninos..." Henry se uită la ea, să vadă dacă era trează. Nu era. Fără ca Elinor să realizeze, polipeptidele și neuronii bâzâiau și se contorsionau în ea, făcând-o să rostească din nou, cu un glas mecanic, ca de bas... „Dacă otrăvești un ins otrăvicios nu e ceva otrăvitor..." Henry o privi mai atent. De fapt, tot nu dormea. Însă vocea ei se pierdea... „Otrăvește o otravă..." spuse ea și pe urmă: „E otravă... otravă... otravă..." După care nu mai vorbi nimic.

Suntem toți numai reacții chimice, se gândi Henry, în timp ce se căznea să-și pună pantalonii, șosetele și pantofii,

asta suntem, da, doar asta. Ce păcat că nu suntem și altceva! Ce păcat! Poate că atunci omenirea n-ar mai fi o asemenea adunătură meschină, veninoasă, oribilă, egocentristă, oarbă și lacomă! Și, cu acest gând neplăcut și nu prea original, Henry se fofilă în jos pe scări, deschise ușa și porni, pășind în vârful picioarelor, spre casa lui David Sprott.

36

Tomberoanele lui David Sprott erau legendare. Cum îi spusese la un moment dat unui tip din Teamwaste, care se strâmba crezând că vede un vierme, „Ai putea mânca din tomberoanele mele, așa-s de curate". Traversând acum Maple Drive, lui Henry i se părură un fel de monument comemorativ înduioșător închinat acelui om, așa cum stăteau ele aranjate, ca niște soldați, cu fața la stradă, inscripționate cu litere de-o șchioapă trasate cu vopsea albă: SPROTT: 69 MAPLE DRIVE WIMBLEDON. (Pe cine bănuia Sprott c-ar fi vrut să-i fure tomberoanele?) Mai devreme sau mai târziu, se gândea Henry, gunoierii vor veni să mă ia pe mine. Or să mă ducă de-aici, cu camionul sau basculanta, ca pe toate resturile din cartier — arcuri de somieră, cutii de carton, pixuri de unică folosință, ambalaje vechi de casete, cutii de bere, coji de cartofi, plăci de gresie de care n-are nimeni nevoie, teancuri de ziare umede și sticle goale de vin Soave, pătate de grăsime, așa voi fi cărat și eu spre marele ocean de gunoaie.

Intră pe aleea laterală; ușa, frumos vopsită și etichetată, era închisă și încuiată, însă sub o cărămidă pe pervaz, în stânga lui, era o cheie Yale. Henry o bagă în broască, deschise ușa și, ținându-și răsuflarea, înaintă pe aleea de ciment brut, având deasupra lui, în dreapta, clădirea ca o stâncă din cărămidă roșie. Undeva departe, în stânga, lătra un câine, iar de pe deal se auzea un zgomot de mașină.

Fereastra lăsată de obicei neîncuiată se afla în celălalt capăt, pe partea din spate a casei. Ca să ajungă la ea, Henry

trebuia să treacă prin dreptul ușilor cu geamuri, dar, spre groaza lui, văzu că în sufrageria din spatele lor era aprinsă o lumină difuză. Oare nu se culcase încă? La ora asta? Henry se lipi de zid și se răsuci cu tot corpul spre ușile cu geamuri; trebuia să-ncerce să se piardă în decor; nu trebuia nici să mai respire măcar; trebuia să se deplaseze pas cu pas și, după fiecare pas, să se oprească, să se uite, să asculte.

Se opri. În capătul mai îndepărtat al zidului din spate al casei, ecranată de unul dintre tufișurile dese care dublau gardul grădinii, se vedea o siluetă. Oh, nu, se gândi Henry, te rog nu! O fracțiune de secundă, i se păru că deslușește forma capului lui Sprott, barba, ochelarii și, încremenind lipit de zid, se și aștepta parcă să audă vocea dentistului, cu intonația lui nordică zeflemitoare... „Salutare, Henry! Ești bine, ai?" Dar pe urmă silueta ieși de lângă tufiș, îndreptându-se spre fereastra către care se deplasa și Henry, la fel de lent și de precaut ca și Henry. Sub razele lunii, grădina, gardul, ușile, tomberoanele, tufele dese de liliac, acum goale, aveau claritatea sugestivă a gravurilor de lemn, iar fața străinului, foarte bine reliefată, era un amalgam de contraste înfricoșătoare. Nasul adulmeca și amușina ca la animalele care-și vânează prada, iar gura era întredeschisă, de emoție, de teamă, sau de ambele. Ochii însă îi atraseră cel mai mult atenția lui Henry. Ochii erau pironiți înainte, concentrați și fascinați, ca și cum ceva dinăuntrul casei îi absorbea, ca și cum lumina ce se revărsa pe ușile cu geamuri exercita un magnetism oribil, inevitabil asupra comisarului Rush.

Numai un lucru putea să-l fi adus aici, se gândi Henry. Or, nu-l putea lăsa să pună mâna pe el. Făcu un pas în curtea interioară luminată de lună și șuieră un salut.

— Rush... se auzi el spunând. Rush... sunt eu.

Comisarul se opri și se întoarse spre el. De îndată ce-l văzu pe Henry, fața i se desfăcu într-un zâmbet, tot numai dinți și buze, care îi aminti lui Henry de acel *risus sardonicus* întipărit pe chipul lui Jackson cu vreo săptămână în urmă.

Știe, se gândi Henry din nou, știe de mine. Știa chiar și că o să vin aici în seara asta. De-aceea e aici. Știe toate lucrurile sinistre pe care le gândesc și le simt, dar nu le spun nimănui. Și le știe fără să mai trebuiască să i le explic. Știe toate lucrurile pe care doar un detectiv le știe despre criminal.

— Măi, să fie, zise Rush. Măi, măi, măi!

Câteodată, Henry se întreba dacă nu cumva Rush reprezenta o fărâmă din propriul lui material genetic, care reușise s-o șteargă pe cont propriu, neobservată, și să găsească un biochimist dubios dispus să o modeleze într-un individ de sine stătător. Dacă era un altoi din Henry, probabil că grefa provenea din unghia de la degetul de la picior sau de undeva din canalul rectal.

Rush continua să zâmbească.

— Cauți și tu ce caut eu? zise el.

De ce nu-i spun? De ce nu-i zic, pur și simplu: „Hai să batem palma. Între noi, stâlpul de la poartă și liliacul lui Sprott fie vorba, eu am făcut-o. Ei, și-acum, treci la treabă și demonstrează că așa e!" Insuportabilă, ca întotdeauna cu Rush, era nevoia imperioasă de a mărturisi, fiindcă doar în prezența acestui om ceea ce făcuse Henry devenea plauzibil, de fapt. Când era cu Elinor, Maisie, oamenii de la serviciu sau de pe stradă, toate astea păreau să n-aibă nici un fel de legătură cu Henry. Dar aici, sub razele lunii, uitându-se la polițai, trăgându-se nervos de buza de sus, Henry știa că ucisese cinci persoane, dintre care nici una, în afară poate de Sprott și Coveney, nu merita să moară. Henry se decise să treacă la acțiune.

— Păi, se auzi el spunând, m-am gândit să...

— Să pui mâna pe cenușă, desigur, zise Rush, ca și cum s-ar fi referit la un trofeu propus la crichet, ca și cum ăsta ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Nescoțând nici un cuvânt, Henry se duse spre fereastră și, fără zgomot, începu să împingă în sus geamul, care zdrăngăni când se ridică. Liniștea dintre Henry și polițist deveni,

în timp ce el se ocupa de fereastră, neliniște. O mașină venea pe Maple Drive. Se auzea de departe, ba mai încet, ba mai tare, potrivit unei curbe grațioase, până când trecu prin dreptul lor, cu un „poc" înăbușit, urmat de o lungă și lentă alunecare spre absență și spre altundeva.

Oare Rush îl văzuse? Sărise din pat și o luase pe alt drum, prin vreun tunel secret, știut doar de membrii secției de criminalistică din Wimbledon, care ducea în grădina lui Sprott? Intenționa cumva să-l confrunte pe Henry cu dentistul granulat, fluturând urna provocator? „Vezi!? E-aici! Uite ce-ai făcut, nemernicule!"

Henry puse un picior peste pervaz. În casă era liniște. Rush, care intrase în urma lui, o luă înainte, pe covor. Când ajunseră pe coridor, lui Henry îi trecu prin minte că toată chestia asta era, poate, o eroare sinistră, că nu era exclus, la urma urmei, ca Edwina Sprott să nu mai fi plecat în vizita săptămânală la sora ei. Totuși, dacă așa stăteau lucrurile, însemna că și Rush obținuse aceeași informație inexactă, din moment ce, în dreptul scărilor, vorbi din nou pe un ton clar, aproape relaxat.

— E ceva ciudat la toți otrăvitorii, zise el. Cei mai mulți dintre ei vor să fie prinși. Parcă ar fi un club, nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun. Trebuie să demonstreze lumii cât sunt ei de deștepți.

Se uita drept la Henry:

— I-am studiat pe otrăvitori toată viața, zise el. Sunt pentru mine pâinea și apa cea de toate zilele, râse el cumva încurcat, ca să arate că făcea o glumă.

Dacă Rush voia să-l drogheze și să-l târască în vreun Muzeu Negru de-al lui?! Probabil că Henry prezenta prea mult interes științific pentru a fi aruncat pur și simplu pe mâna băieților de la consiliere juridică și, apoi, expediat la Parkhurst pentru vreo douăzeci de ani. Poate că urma să fie dus în șopronul din curtea lui Rush, unde avea să devină obiectul unor experimente necunoscute. Henry se gândea că ar prefera totuși Parkhurst.

— Voiai să-mi spui ceva, Henry?

— Nu! zise Henry, destul de tăios.

— Sigur?

— Da, răspunse Henry, sigur.

Rush își mângâia cu degetul buza de sus.

— E singurătatea la mijloc, cred, spuse el. Probabil că au stat, noapte de noapte, întrebându-se... mai există oare cineva ca mine pe lume? Cineva care să împărtășească... (la care, râse din nou, sec, grăbit)... entuziasmele mele. Cream, Young, Crippen, Palmer. S-au cunoscut doar ca figurine la muzeul de ceară. Pricepi ce vreau să spun? Și ce-și doreau ei, probabil, era doar să fie cu cineva care să-i înțeleagă. Care să rostească aceleași cuvinte o dată cu ei. Știi? Scopolamină, iasomie sălbatică, aconit... Știi?

Henry nădușise.

— Cred că ar trebui să urcăm scările, zise el.

Rush zâmbea.

— Bineînțeles, Henry, bineînțeles.

Deveni subit practic, când ajunseră în dormitor. Ușa era deschisă și, în fața lor, deasupra șemineului se afla o fotografie înrămată, 30 pe 25 centimetri, înfățișându-l pe Sprott în uniformă de dentist. Era în picioare, în cabinetul lui stomatologic, cu o freză în mâna dreaptă, încercând zadarnic să pară relaxat. Sub imaginea lui, într-o vază albastră, era ceea ce mai rămăsese din el, corporal vorbind, iar de fiecare parte a vazei se aflau două lumânări albastre, arse pe jumătate. Poți să spui ce vrei despre Sprott, se gândi Henry, dar a fost un dentist al naibii de bun.

— Stai pe loc! spuse Rush.

Comisarul se lăsă în genunchi. Henry se trase înapoi, speriat, în timp ce Rush, trântit pe burtă, se târa în dormitorul soților Sprott, gesticulând spre Henry să facă la fel.

— Alarmă cu fotocelulă! zise el, arătând spre un punct plasat pe tocul ușii, cam la jumătatea înălțimii, față de podea.

Henry se întreba dacă aceste precauții fuseseră luate înainte ca domnul Sprott să înghită un litru și ceva de detergent; într-un fel, desigur, lumea realizează valoarea unui om abia după moartea acestuia. Dacă pe timpul vieții Dave Sprott fusese tratat cu o condescendență plină de amuzament, acum primea tratamentul rezervat sfinților locali foarte influenți, venerați în biserica doamnei Sprott (se știa că Edwina era o anglocatolică evlavioasă).

Fără să mai stea pe gânduri, Rush se apropie de polița căminului și trecu la treabă. Se îndreptă de spate și, din buzunarul stâng, scoase o pungă de plastic. Vârî gâtul vazei în pungă și, având grijă să nu risipească pe jos nici o picătură de dentist, răsturnă în ea rămășițele pământești ale vecinului lui Henry. Pe urmă, din celălalt buzunar al sacoului, scoase un plic și scutură conținutul acestuia în vază.

Se întoarse spre Henry.

— Doi iepuri, zise el. Nu văd de ce n-ar face-o fericită.

Pe urmă ținu sus punga de plastic.

— Un dentist! spuse el. Pui apă, amesteci și, cât ai zice pește, îl și vezi iar la treabă!

Remarca aceasta i se păru lui Henry de un gust cam îndoielnic, ceea ce-i și spuse.

Drept reacție, Rush îi adresă un rânjet parșiv.

— Dacă mori, mori, zise el. Și cu asta basta. Nu mai rămâne nimic de spus.

S-ar fi zis că Rush avea capacitatea de a-i schimba opiniile lui Henry într-un mod mult mai drastic decât oricare persoană pe care o cunoscuse acesta vreodată. Ce mult și-ar fi dorit ca, de data asta, constatarea să nu fie valabilă. Ce bine ar fi fost să izbucnească, acum, la fereastră o lumină orbitoare, iar Sprott, ca o namilă de șase metri, să se năpustească furios la Rush, strângându-l de beregată!

— Ce-ai de gând... să faci... cu... el? întrebă Henry.

Rush zâmbi ușor.

— Dar tu ce-aveai de gând să faci cu el?

— Păi...

Polițistul continua să țină cenușa în sus. Se uita spre ea, ca premierul la mapa cu documente în ziua discutării bugetului.

— Eu cred, spuse el, că otrăvitorul vrea să fie prins. Cred că arestarea i-ar mai alina singurătatea aceea cumplită pe care o simte, probabil. Senzația îngrozitoare că tot ceea ce se întâmplă se întâmplă în capul lui. Că nu există nicidecum o lume reală, ci doar propria lui conștiință. Și că această conștiință...

Lui Henry, i se puse un nod în gât.

— ...este un infern. Că a redus pe cineva la *asta*. Că a făcut dintr-un om care putea umbla și vorbi, care putea fi nenumărate lucruri, o chestie numai bună să intre într-o cutie de chibrituri gigant. Și motivul pentru care a făcut asta? Vrei să-ți spun eu motivul pentru care a făcut asta?

Nu, se gândi Henry, te rog, nu.

— Fiindcă el nu simte, zise Rush, cu o voce legănătoare. Nu poate simți nimic. E mort pe dinăuntru. Și, ca să ajungă să simtă ceva, trebuie să comită cele mai înspăimântătoare lucruri. Trebuie să ucidă, să ucidă și iar să ucidă; și de fiecare dată când ucide, crede că va fi mai bine, dar nu e, și astfel, copleșit de rușine și scârbă, iese din nou să ucidă, să se vindece, dar după următorul omor vidul interior tot n-a dispărut.

Henry se gândea că n-ar fi fost rău să plece de-acolo. Oricât de interesantă era această conversație, momentul și locul nu păreau deloc potrivite. Oarecum spre surprinderea lui, tehnica lui Rush nu avea prea mare efect asupra lui. Poate că devenise un psihopat atât de incorigibil, încât nici măcar nu-și mai dădea seama că era incapabil să simtă ceva. Se țăcănise așa de rău, încât trăia cu impresia că *avea* sentimente. Niște sentimente teribile, puternice, violente, reale. Apropo de grupurile de terapie psihică și obligația de a merge la Waitrose și...

— Trebuie să se întoarcă la victimele lui, să le dezgroape, să le examineze, să le cerceteze cenușa și să verifice că, într-adevăr, de la ceea ce le-a făcut el li s-a tras moartea. Că el le-a ucis. Fiindcă pentru el viața este ca un fel de experiment. Trebuie să revină în urmă, iar și iar, ca să încerce să înțeleagă ce-a fost, numai că niciodată nu va înțelege, or, exact asta îl delimitează tranșant de sensibilitatea umană normală și tot din cauza asta el nu va putea fi niciodată cât de cât uman!

Asta-i un pic cam nedrept, se gândi Henry. Întotdeauna sperase ca, într-o bună zi, să devină uman, dacă nu complet, atunci măcar parțial. Ce naiba, doar n-avea decât patruzeci de ani. Era cale lungă înainte, știa asta, dar în zece–cincisprezece ani putea, eventual, să obțină acea stranie reacție naturală. „Ia-o mai încet, Rush!" îi venea să spună. „Aici nu e Rusia. E Wimbledon."

Dar Rush se holba la el cu aceeași intensitate frapantă.

— Știi, nu-i așa, poezia aceea despre Maltby?

— Parcă am auzit o mașină afară, spuse Henry. Cred...

„Moartea-acum nu mă-ngrozește,
Sufletul mi-e greu; hai să nu mai fim!
Și la masă să stăm cu El, ce vindecă dureri,
Otrăvitorul din Wimbledon!"

De data asta, Henry nu mințea și nici nu exagera. Chiar auzise o mașină afară. Iar zgomotul motorului i se părea familiar. Și — oh Doamne, nu, spune că nu-i așa — portiera se trânti, se auziră niște pași cunoscuți și...

„Din bucatele lui să ne-nfruptăm
Și la plăcinte bune să poftim,
Căci strașnic mai mănânci la Maltby,
Înainte de-a muri!

Oh, fugi de-aici, credeai cumva
Că soarele va străluci?

Nu, nu! Noaptea coboară și-aduce cu ea
Din Wimbledon Otrăvitorul!"

Lui Henry, recitarea versurilor i se păru înfricoșătoare nu numai din cauza sentimentului său de vinovăție. Când ajunse la ultimul vers, lui Rush îi tremurau mâinile, iar gura, care nici în cele mai bune momente nu fusese vreodată o chestie prea atrăgătoare, i se zbătea parcă pe față ca un șarpe într-un sac. Arată la fel de nebun ca mine, probabil, se gândi Henry.

La parter, ușa din față se deschise. Henry auzi pași în hol: aproape sigur, Edwina Sprott. Nimeni n-ar fi putut confunda mersul ei molcom, mormântal, scârțâitul și bocănitul pantofilor Doc Martins izbind pardoseala din lemn de brad, ceea ce îți amintea de prima secvență din *Picioarele lui Frankenstein*, iar apoi vocea ei groasă, bubuitoare, strigând spre etaj: „Am venit, iubitule!"

37

Inițial, Henry se gândi că doamna Sprott avea vreun gigolo ascuns pe undeva prin casă. Femeile din Wimbledon, inclusiv Elinor, gemeau și se lamentau mereu apropo de tinerii gigolo, poate și fiindcă, incontestabil, o trăsătură comună a soților lor era lipsa spiritului ludic. Nevasta-de-contabil-cu-sâni-prea-dezvoltați-și-New-Sierra avea de fapt un gigolo, vorbea gura lumii, deși, când a fost văzut, până la urmă, s-a constatat că era gras, boșorog și plicticos ca toți bărbații. Desigur, numărul 12b avusese un gigolo negru, care venise să vadă ce era cu conducta de evacuare și nu mai plecase, dar nu rămăsese decât trei zile și, spunea lumea, la plecare luase televizorul, un CD-player și 54 lire sterline cash.

Abia când văduva ajunse la jumătatea scării, Henry se dumiri: femeia vorbea cu răposatul David Sprott.

„N-am mai putut s-o suport pe Nelly", zicea ea, lăsând să-i cadă din mână ceva ca un cufăr, după zgomot. „Așa că am plecat și am venit direct înapoi. Mă apucase un fel de frenezie, de nebunie, de desperare să ajung mai repede acasă. Înțelegi ce vreau să spun?"

Henry credea că înțelege. Porni în vârful picioarelor, cu mare viteză, spre dulapul mare din colțul camerei. Rush, cu punga de plastic în mână, veni după el.

„Nu-i mai tăcea gura, lui Nelly asta, despre cât de minunată e aia", spunea vădana omului cunoscut de unii cu porecla de „Sprott-pune-coroniță", „iar dacă va mai trebui să aud o dată cât de minunat îi merge lu' vaca ai proastă de

Monica la St. Paul's, cred că o să-mi vărs mațele. Susține că are un IQ de 184 sau așa ceva — păi, nu i-am zis eu, «haide, las-o moartă» — și cântă la vioară fără note. Ei, bine, eu una nu pot să-nghit așa ceva".

Această conversație conferea o nouă dimensiune cugetărilor profunde care vedeau în moarte doar o scurtă întrerupere a conversației cu semenii noștri. Totodată, ajuta să ne amintim, în opinia lui Henry, că de fapt, cel mai adesea, aceste conversații nici n-ar fi trebuit să înceapă vreodată, darămite să mai și continue dincolo de mormânt. S-ar putea ca moartea și fiscalitatea să fie singurele certitudini, însă varianta de snobism a doamnei Sprott era imună probabil la ambele.

— Figaro în sus, Figaro în jos, n-am rezistat să nu-i spun cât de bine se descurcă Timmy, și de ce nu vrea s-o ia pe mama de Crăciun habar n-am, mie îmi convenea să vină imediat după Crăciun, dar, oh nu, cică musai să fie de Ajun. Te-ai aștepta să fie ceva de capul lui bărbatu-său. Aiurea, un maimuțoi care citește știrile!"

Înăuntru, printre costumele de haine purtate cândva de cea de-a doua lui victimă, Henry își aminti că, într-adevăr, cumnatul doamnei Sprott citea știrile locale, pe la unul dintre posturile de televiziune; ideea că văduva trebuia să suporte îngâmfarea nemărginită, incomprehensibilă a unei persoane de asemenea speță îi provoca lui Henry o satisfacție moderată.

„Le-am zis dacă văzuseră rezultatele de la alegerile parțiale din Lossiemouth, dar era absolut limpede că nu-i interesa deloc. Am încercat să le aflu reacția privind Nicaragua, dar se pare că nu își formaseră nici o opinie. Iar unul dintre ei habar n-avea, se pare, cine e membru pentru Bristol East!"

Sprott, desigur, fusese ținut la curent cu politica de către nevastă-sa, a cărei capacitate de a consuma publicații săptămânale, programe TV și chiar conferințe în direct pe teme politice era de-a dreptul legendară.

„Și l-am auzit pe Kinnock la radio. Omul ăsta nu are idee cum să-și orchestreze baza de putere. Trebuie să iasă în fața Conferinței!"

Printr-o crăpătură din ușa dulapului, Henry o văzu cum trage capacul de pe vază și se uită înăuntru la chestia aia pe care-o pusese Rush acolo. Dacă iepuri or fi fost însemna că se uită la o colonie întreagă. Indiferent ce se afla de fapt acolo, păru satisfăcută, fiindcă puse capacul la loc, cu un mic zâmbet.

„Ce bine-i acasă, iubitule", spuse ea. „Ce bine-i să știu că ești aici, pe polița căminului."

Henry privi în jos. Rush ședea ghemuit pe vine, strângând la piept punga de plastic. Se uită iarăși în cameră, prin crăpătură, și spre groaza lui văzu că doamna Sprott începea să se dezbrace.

Își împinse rochia în jos, peste umeri, lăsând-o să-i alunece până la genunchi. Purta un sutien negru și niște chiloței negri de mătase cumpărați de la Marks and Spencer's, cum recunoscu Henry, cu emoție. Elinor avea unii exact la fel. Doamna Sprott se duse la oglinda lungă din colțul camerei, unde își contemplă imaginea. Henry auzi respirația precipitată a lui Rush, lângă el, când doamna Sprott își trase în jos chiloții. Cei doi bărbați se zgâiau din dulapul ei la ceva ce nici un alt bărbat, în afară de răposatul David Sprott, nu mai văzuse vreodată, fesele goale, albe, coborând conic spre un petic cârlionțat de păr negru pubian și o pereche de coapse musculoase, cărnoase, sănătoase.

Lângă Henry, Rush continua să răsufle șuierat. Oare comisarul se stimula singur în vreun fel? se întrebă Henry. Privi în jos și îl văzu pe Rush, în genunchi, cu ochii lipiți de crăpătura din ușa dulapului. Din câte putea observa Henry, tipul nu ținea mâinile prin preajma pantalonilor. Văduva Sprott începu să se descheie la sutien, cu gesturi extrem de senzuale. Îl scutură peste sâni, în timp ce vâslea parcă ușor din antebrațe, iar când sutienul căzu pe jos, smuci un pic din șolduri, smulgându-i lui Rush un fel de scâncet.

Oare asta se întâmplă în fiecare noapte în dormitorul lui Sprott? se gândea Henry. Dar în celelalte dormitoare de pe Maple Drive? Oare doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul, după ce trăgea perdelele la dormitor și stingea lumina pe hol, cobora în neglijeu și, când urca înapoi, tot în neglijeu, se apuca de chestii dintr-astea? Ăsta să fie motivul pentru care domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul urca scara în fiecare seară, sărind câte două trepte deodată, la numai câteva minute după ce ajungea ea sus? Și, dacă asta era situația, dacă asemenea lucruri sau niște lucruri chiar și mai spectaculoase se petreceau în dormitoarele de pe toată lungimea străzii, nu era deja cazul ca Henry să facă rost de un binoclu cu infraroșii și să-și găsească o ascunzătoare în grădina din față?

Se întoarse spre ei, în pielea goală, și fredonând încetișor se duse spre combina muzicală de lângă pat. Avea genul acela de buric adânc, arhitectural, solid, remarcă Henry, și niște sfârcuri mari, cafenii. Ale lui Elinor erau roz. Dar, până să apuce să compare și să stabilească deosebirile dintre cele două femei (alt aspect, presupunea el, al firii lui psihopatice, reci, calculate), doamna Sprott pornise deja casetofonul, iar acordurile melodiei *Guantanamera* umpleau camera. Cântecul ăsta îi plăcuse dintotdeauna lui Henry și, chiar și în aceste împrejurări oarecum jenante, tot mișca din cap în ritmul lui și încerca, iarăși, să-și dea seama ce cuvinte urmau naibii imediat după primul vers.

Guantanamera
Akiila (?????)
Guantana-meeera!

Și, încă o dată...

Guantanamera
Ah fiila (?????)
Guantana-meeera!

Și, gata, de data asta nu se poate să nu te prinzi! Haide! Vine iar! Acum, gata! Gata!

Guantanamera
Tequila (?????)
Guantana-meeera!

Ba nu, degeaba. Acum, venea faza cu poemele lui făcute pălălaie și cu ce sincer era el, care nu voia decât să le-o tragă oilor. Iar doamna Sprott, care revenise lângă polița de deasupra căminului, dansa, goală pușcă, în fața fotografiei soțului răposat. Henry nici nu îndrăznea să se uite să vadă cum reacționa Rush la chestia asta. Se aștepta, cumva, ca tabloul dentistului să dea semne de emoție (surprindere, eventual), dar, ca o icoană sfântă, ca Maria sau Isus în fața unui act de pietate, Sprott continua să rânjească spre peretele de vizavi, în timp ce văduva lui își rotea fesele, își legăna șoldurile, își unduia pelvisul și... oh, Doamne, doar nu...

Oh, ba da, da. Acum, într-o distonanță șocantă cu melodia (tipul terminase traducerea versurilor și, după ce demonstrase spre satisfacția lui și a tuturor că nu se înțelegea absolut nimic, nici în spaniolă, nici engleză, îl cânta din nou, de la capăt, cu aceeași secretomanie lingvistică), își rotea șoldurile din ce în ce mai repede, iar cotul i se smucea în sus și în jos, de parcă ar fi frecat la maioneză.

Guantanamera
Ah hii la (????)
Guantana-meeera!

Simțind că n-avea chef să asiste la așa ceva, Henry se concentră asupra pozei lui Sprott, care continua să privească spre obiectiv cu o expresie, credea el, încrezătoare, fermă, rațională. Nevastă-sa însă (imposibil s-o ignori) pompa spre orgasm, în timp ce chitarele, tobele și flautele își continuau hora nesfârșită. Își încolăci mâna stângă pe gât, se trase de păr, pe urmă o lăsă să alunece în jos, peste sâni, ca până la urmă să și-o încleștеze în carnea fesei stângi. Se mișca mai

repede, tot mai repede și... Ce-o să se întâmple, se gândi Henry, dacă melodia se termină înainte ca ea să termine? Dar, grație unei practici de lungă durată, probabil, atât doamna Sprott, cât și Havana All Stars — sau cine-or fi fost ăia — ajunseră la final în același timp și, nădușită toată, văduva începu să arunce priviri în jur, căutându-și hainele, în vreme ce banda își sâsâia tăcerea, dezaprobator. Sfinte Sisoe, se gândi Henry, ia te uită, și să mai spună careva că în Wimbledon te plictisești!

În cele din urmă, doamna Sprott își reluă conversația.

„Da", spuse ea, căznindu-se să se îmbrace la loc, „a fost foarte bine, David. Foarte bine, efectiv. Mulțumesc frumos. Mi-a plăcut enorm. Sper că ți-a fost bine și ție. Ți-a fost bine? Mie, da. Pentru mine, a fost minunat. Oh, lasă, în fond ai avut o viață plină de realizări și împliniri, nu crezi? Ce Dumnezeu, nimeni nu trăiește o veșnicie! Erai groaznic de plictisitor, David, să știi. Politica te lăsa absolut indiferent. Numai..."

La care, se așeză pe pat și începu să plângă în hohote.

Oh, Doamne, se gândi Henry. Oh, Doamne Sfinte! Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte, foarte rău. E groaznic. N-am vrut. Am încercat să-i opresc. Zău, am încercat. Am încercat să-l opresc să mai bea din porcăria aia. Nu voiam să moară, de fapt. Nu-mi plăcea de el. Recunosc. Dar nu mi-am dorit să-l văd mort. Adică, poate doar de vreo două ori numai. Dar n-am vrut. Fiecare din noi își mai dorește câteodată să moară unul sau altul, nu? Uite, zău, îmi pare tare rău.

— Lasă, Henry, spuse Sprott. Aveam asigurare. O asigurare pe viață, pentru o sumă foarte mare. Așa că ei îi merge mult mai bine acum, decât atunci când trăiam eu.

Doamna Sprott continua să plângă pe pat. Lacrimi mari i se rostogoleau pe fața mânjită de farduri, estompând conturul obrajilor și reamintindu-i lui Henry, fără să vrea, că faptele reale au consecințe reale. Și, în acel moment, realiză el abia după aceea, în timp ce privea o femeie singură plângând pe un pat răvășit dintr-o casă pustie, înțelese că, orice-ar fi fost, nu era psihopat. Nici nu-i mai lipsea mult,

ce naiba, dar deocamdată nu era. Și singura modalitate prin care putea scăpa de asta, singurul lucru care ar face să înceteze durerea aceea surdă pe care i-o provoca imaginea femeii, ar fi să iasă acum de-acolo și să se ducă la ea, să-i spună totul. Să-i spună și lui Rush. Să le spună tuturor ce făcuse el și de ce. Să se căiască odată, ce naiba! Să se căiască. Fiindcă nu mai putea suporta senzația asta. Era ca un ac în coaste sau ca o migrenă continuă, care-l făcea să simtă că își va pierde cumpătul, acolo, în dulap.

Și probabil că ar fi fost realmente în stare să iasă de-acolo, se gândi el după aceea (caz în care toată treaba s-ar fi terminat altfel). Singurul lucru care îl împiedică s-o facă fusese certitudinea, aproape, că i-ar fi provocat un atac de cord. Or, nu voia, nu, absolut deloc, cum spunea el, să mai cauzeze vreun deces. Niciodată. Voia să fie drăguț cu oamenii. Voia să-i facă pe cei mici să zâmbească. Voia să le bucure ultimii ani bunicuțelor și bunicuților. Voia să le fie de ajutor, fără condescendență, handicapaților. Voia să întruchipeze toate lucrurile împotriva cărora militau clasa lui, educația primită și țara. Voia să fie generos. În ultimele câteva luni, se debarasase de atâtea ostilități, resentimente, ranchiune, perversiuni și invidii, încât acum devenise, probabil, cel mai drăguț tip din Wimbledon, se gândea el. Nu mai avea otravă, ce naiba! Era curat ca un furuncul chiuretat! Ceea ce simțea el, aici în dulap, în timp ce doamna Sprott plângea în așternuturi după un bărbat care fusese — hai s-o recunoaștem! — un tip tare drăguț, ceea ce simțea el acum era dragoste. Iubire pentru ea și pentru soțul ei, da, nu râde, pentru Sprott și pentru domnul și doamna Azgâriat-careva-Mitsubishi-ul și Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg și Vera Ai-toate-la-locul-lor? Loomis și Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin și Lingalonga Boccherini și Supraviețuitorul-cu-mațul-gros-și-probleme-cu-băutura și Supraviețuitorul-cu-mațul-gros-și-pasiune-pentru-cartofi și Realistul-magic-publicat și Realistul-magic-nepublicat și, oh, pentru numele lui Dumnezeu, toți, toată gașca aceea jalnică, grotescă. Fiindcă, ăsta era lucrul pe care nu fusese în

stare niciodată să-l admită, hai s-o recunoaștem, el nu era cu nimic mai bun sau mai rău decât oricare dintre ăștia. Era doar unul dintre ei. Era Grăsanul-cu-pălărie-și-inimaginabile-sentimente-de-ostilitate-față-de-lume. Era...

Ce bine-ar fi dacă aș întoarce timpul înapoi, se gândi Henry. Și ce n-aș da să nu mai fiu un asasin cvintuplu. Cât de simplă, de ușoară și de frumoasă ar fi viața atunci!

Iar gândul acesta îl readuse cu picioarele pe pământ, făcându-l să conștientizeze că timpul nu putea fi dat înapoi. Că nu era doar Grăsanul-cu-pălărie-și-inimaginabile-sentimente-de-ostilitate-față-de-lume, ci Grăsanul-cu-pălărie-care-otrăvise-Dumnezeu-știe-câți-oameni-nevinovați. Și gândul acesta îl făcu să simtă că se prăbușea, se prăbușea, așa cum simțise în seara când încercase s-o strangulеze pe Elinor, iar pentru a suprima senzația aceea că se prăbușea, care desigur era de nesuprimat, din moment ce atunci când cazi, cazi, mortul de la groapă nu se mai întoarce, iar timpul, oricât de mult te-ai căzni, nu poate fi dat înapoi, visa la o senzație care să oprească senzația de prăbușire și constată că simțea, sau mai degrabă nu reușea să simtă, din moment ce cădea, ceva care să-i dea impresia că suplinea senzația că poate nu fusese în stare să simtă, senzația că...

Îl înșfăcase pe Rush de umeri, zdravăn de tot, așa cum făcuse cu Maisie în seara aia, cu luni în urmă, deși lui *ani* i se păreau. Iar Rush încerca să-l împingă deoparte. Și Henry intrase cu fața în stofa neagră a unuia dintre costumele lui David Sprott. Și frecându-se așa de material, probabil că stârnise praful, fiindcă desigur amărâtul ăla nu avusese cum să mai poarte hainele acolo unde se dusese, iar praful roia în jurul nărilor lui Henry și, probabil, vreo interacțiune chimică între praf și nas declanșă o reacție care, o dată pornită, nu mai putea fi oprită, s-ar fi zis, nici măcar printr-un măreț efort de voință.

Henry strănută.

38

Pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat în continuare, este necesar să evaluăm exact efectul Otrăvitorului din Wimbledon asupra populației locale. Cum sublinia Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nürnberg, nu era doar faptul că lumea se temea să iasă pe stradă. Nu, lumea se temea și să rămână acasă. Pur și simplu, nu știai unde sau când va lovi otrăvitorul. Legendele populare despre el, și erau destule, spuneau că putea să se strecoare în orice casă voia. Că era deopotrivă lăcătuș experimentat și chimist versat. Unii ziceau, desigur, că era un polițai care se insinua cu vorba bună în bucătăriile oamenilor, pretinzând că voia să-i prevină împotriva otrăvitorului. Alții susțineau că făcea parte din corpul judiciar, iar alții că era de fapt o EA, o otrăvitoare, o femeie mămoasă care lucra la o școală din cartier, care avusese grijă de copii toată viața ei și brusc, scârbită de atâtea îngrijiri și ore de masă, trecuse la alimente care dăunează, în loc să facă bine.

Un strănut în dulap nu putea însemna decât un singur lucru pentru Edwina Sprott: OTRĂVITOR, clar și răspicat.

Nu se mișcă. Rămase unde era pe pat și spuse, cu o voce limpede, agitată:

— Te rog să nu-mi faci nimic!

Nici Rush, nici Henry nu prea știau cum să reacționeze.

— Dacă ești otrăvitorul, nu mă forța să mănânc ceva!

Rush ridică privirea spre Henry, cu buzele parcă zimțate sucite comic în jos. Articula ceva pe mutește. Henry se aplecă și deslușì cuvintele „Ce țâțe fantastice!"

Într-adevăr, se gândi Henry, Rush nu e omul cu care să-ți dorești să împarți un spațiu, fie el cât de mare. Era ceva total inacceptabil să stai cu el într-un dulap.

Doamna Sprott vorbea din nou. Pronunția ei amintea de interpretarea actorilor mediocri dintr-o piesă din West End. Rostea cuvintele cu genul acela de emfază considerată necesară pentru a comunica informații elementare unor bătrâni care au călătorit kilometri întregi cu autocarul și care, pe lângă faptul că sunt cam reduși mintal, mai și molfăie tot timpul bomboane cu lapte. Stilul acesta teatral nu reușea totuși să-i disimuleze jena evidentă de a fi avut spectatori la recenta reprezentație scenică din fața fotografiei lui Sprott.

— Acum, o să ies din casă, spuse ea, și o să las ușa deschisă. Nu o să-ți pun nici o întrebare. Ești liber să pleci. O să mă adăpostesc la niște vecini. Promit să nu mă uit și nici să nu telefonez la poliție.

Rush se uită la Henry, rânjind. Henry nu-l băgă în seamă.

— În opinia mea, continuă ea, ai nevoie de ajutor psihiatric. Nu-ți port pică pentru ceea ce i-ai făcut soțului meu răposat. Detestându-te, tot nu l-aș putea reînvia pe David. Cred că ești o creatură amărâtă și bolnavă, cu mintea foarte tulburată. Probabil că nici nu-ți dai seama ce faci. Predă-te! Acum, plec.

Henry avea de gând să se predea. Nu acum. Dar curând. Se va duce într-un loc liniștit, împreună cu comisarul Rush, și se va da bătut. I se făcuse lehamite deja.

Nu putea fi prea rău. Măcar așa va putea afla ce făcuse și ce nu; dacă „bătuse", ca atunci când se juca de-a leapșa în copilărie, o dată, de două ori, de trei ori sau de nșpe mii de ori. Va urma un proces, desigur — crochiuri proaste în creion, cu mutra lui la *Știrile de la zece*, pe urmă alte profiluri, și după verdict un șir nesfârșit de articole și fotografii cu exterioare de pe Maple Drive. Vor scrie și despre Elinor. NEVASTA OTRĂVITORULUI A REFUZAT SĂ FACĂ SEX CU EL!

TERAPIA L-A ÎMPINS PE OTRĂVITORUL ÎN SERIE FARR SĂ UCIDĂ CINCI OAMENI! „TOT ÎL MAI IUBESC" SPUNE SOȚIA OTRĂVITORULUI. Apoi, vor fi emisiuni de varietăți, reportaje, studii de caz serioase scrise de persoane care, din păcate, nu vor fi Karim Jackson; și pe urmă o lungă, lungă perioadă de timp la Broadmoor, cu alți sonați.

Oh, la Broadmoor nici n-ar fi prea rău. Văzuse un film despre asta, cu câteva săptămâni în urmă. Cam singurul inconvenient acolo, din câte putuse observa Henry, era obligativitatea terapiei psihiatrice în grup. Deși la ședințele de terapie ar fi prezenți tot soiul de psihiatri cu priviri iscoditoare, care mureau de nerăbdare să afle despre vinovăția lui, momentele de inconștiență, senzația lui de izolare.

— S-a cărăbănit! șoptea Rush. Hai să mergem!

Lui Henry îi trecu prin minte că nu era exclus ca doamna Sprott să stea la pândă în casă, așteptându-i să iasă. Deși nu prea arăta ea a femeie dispusă să stea la pândă, ci mai degrabă părea numai bună să se retragă în budoar, cu niște săruri mirositoare. Era posibil, totuși, și să se ascundă pe undeva, ca să-i spioneze. Tocmai de-asta, Henry luă din dulap, de pe umerașe, câte un sacou pentru fiecare și îi arătă lui Rush cum să și-l pună peste cap. Bun antrenament, probabil, se gândi el sarcastic, pentru prima lui înfățișare la Tribunalul din Wimbledon.

Cu sacourile dentistului răposat puse pe cap, cei doi bărbați se furișară afară pe palier. Prinzând reverele între două degete, Henry reuși să își ascundă fața, păstrând totodată un câmp vizual îngust; asta însemna că trebuia să se miște cu tot corpul dacă voia să se uite în altă direcție, ca și cum ar fi fost partea din față a unui cal de pantomimă, dar măcar, scanând palierul, stânga, dreapta, în față și în spate, iar pe urmă, cu o întoarcere de 360 de grade, asemenea razei unui radar care mătură cerul noaptea, putu să se convingă că doamna Sprott se ținuse de cuvânt. Cei doi bărbați începură să coboare scările. Ușa de la intrare era deschisă când Henry,

cu capul aplecat între umeri, țâșni spre stradă, ținând sacoul strâns pe cap, ca o glugă de călugăr. În față vedea un platan desfrunzit, care indica supărat toate direcțiile. Dar, altminteri, nici urmă de doamna Sprott. Henry păși lent pe aleea din față, spre poarta albă.

Se zgâi în stânga. Nimeni. Pe urmă, la dreapta. Nimeni. Cu un gest scurt și imperativ către Rush, Henry o luă la stânga, pe trotuar.

Nu putea s-o vadă sau s-o audă, dar probabil că era deja cu receptorul la ureche. Poate că în câteva minute Maple Drive va colcăi de sticleți cu câini antrenați special, dube, medici legiști și toate celelalte chestii pe care poliția le târăște în locurile unde n-are nici o șansă să rezolve o crimă gravă. Din păcate, din cauza sacoului avea câmpul vizual atât de restrâns, încât nu-și putea da seama dacă erau sau nu în pericol. Îndoit din mijloc, alerga în zigzag, ca atunci când vrei să te ferești de tirul unei mitraliere. Din spate, îl auzea pe Rush, respirând greoi și strigând din când în când, ca să-și facă singur curaj: „Am scăpat?"

Henry nici măcar nu catadicsea să-i răspundă. Realiza vag că treceau prin dreptul numărului 84 (Agentul-de-bursă-care-putea-face-pe-durul), dar, cum îi era mai ușor să țină capul în jos, habar n-avea ce putea fi în fața sau în spatele lui. Vedea trotuarul, cu crăpături și pete decolorate, un zid scund, vopsit în alb, pe urmă un gard viu de la o casă, în stânga, un copac în dreapta, un felinar, pe urmă alte pete decolorate pe trotuar. Se opri. Ajunsese la o porțiune denivelată a bordurii, dincolo de care, la nord, era rigola. Ridicând capul, văzu că era pe Belvedere Road. Nu-i rămânea decât să-și tragă sacoul de pe cap și să pornească la plimbare spre parc. Pe Belvedere Road, nu-l cunoștea nimeni. Va merge în parc, cu Rush, și acolo va isprăvi odată. Se va preda polițistului. Tocmai se pregătea să-și tragă sacoul de pe cap, plănuind fazele preliminare ale mărturisirii („Ai auzit cumva vreodată de o chestie numită *Finish 'Em*?"), când, din spate,

auzi niște țipete. Nu numai țipete. Tropăituri. Picioare tropăind pe trotuar. Dar nu doar o singură persoană. O mulțime de picioare. Henry se roti trepidând, greoi ca un robot, și acolo, zvâcnind în câmpul vizual, ca un lucru care îți apare în vizorul unui periscop, văzu linia caselor care formau Maple Drive. Cam la o sută de metri distanță, se deschidea o ușă, și mai încolo, încă o ușă. Cineva urla ceva. Era cumva doamna Sprott?

Henry nu zăbovi să descopere. Vârând capul în sacoul dentistului, îi trase un ghiont în spate lui Rush și porniră amândoi alergând spre parc. Aproape că și uitase, în vâltoarea emoțiilor, că el era Otrăvitorul din Wimbledon. Dacă vreunul dintre locuitorii de pe Maple Drive punea mâna pe el înaintea poliției (Grăsanul-cu-alsacianul-preaiubit, bunăoară), mare noroc dacă mai apuca să ajungă și la Broadmoor, unde nu de terapie în grup urma să aibă nevoie, ci de chirurgie plastică pe suprafețe mari.

— Mai repede! îi șuieră el comisarului, uitând aproape că acesta era omul căruia trebuia să îi mărturisească totul. Mai repede! Mai repede! Mai repede!

39

Prinderea răufăcătorilor cu huiduieli și strigăte, cum remarcase Henry în volumul șapte al *Istoriei complete a Wimbledonului*, reprezenta un eveniment relativ rar în istoria satului. În 1788, un tip pe nume Paggett fusese urmărit de la Dog and Fox până spre Putney Hill, fiindcă — potrivit unui cronicar al vremii — zbierase sloganuri revoluționare în fața unei măcelării din sat. Furioși, negustorii locali îl hăituiseră prin parc spre Queen's Mere, unde „l-au făcut să se căiască pentru entuziasmul manifestat față de inamicii Reginei, folosind acele accesorii ale muncii cinstite, adică mâinile lor de englezi, pentru a-l muia bine într-unul dintre iazurile Ei!"

Oricum, se gândea Henry, acum locuitorii contemporani de pe Maple Drive erau mult mai înfricoșători decât cei câțiva măcelari turmentați, de odinioară. Ba existau chiar și câțiva agenți de vânzări, în capătul mai dichisit al străzii, se înfioră Henry gândindu-se. În cazul în care ceea ce se scria în ziare era adevărat, față de cum erau clasele de mijloc din Anglia, în ultima perioadă a anilor 1980 o haită medie de lupi feroce putea trece drept „corpul de balet" din *Lacul lebedelor*. I se păru că aude alte uși deschizându-se, alte urlete, alte tropăituri pe trotuar, în timp ce continua să alerge orbește înainte, spre centrul cartierului.

După vreo sută de metri totuși constată că încetinise ritmul; deocamdată, nu avea senzația că l-ar bate cineva pe spate. Poate că vecinii lui erau atât de impregnați de filozofia

„autoajutorului" încât, confruntați efectiv cu cineva care luase legea în propriile mâini, nu se puteau abține să nu încremenească de admirație. Poate că omorul, ca atâtea alte lucruri, făcea parte acum din economia de piață a doamnei Thatcher. Sau poate — aceasta era cea mai plauzibilă explicație — erau toți cam prea speriați. Indiferent de motiv însă, când el și Rush ajunseră pe High Street, unde își traseră sacourile de pe cap și se uitară înapoi spre colină, nu văzură pe nimeni, doar străzile liniștite ale suburbiei și mașinile parcate frumos și cu iubire sub felinare.

Atunci, întorcând capul din nou spre centrul cartierului, Henry văzu fața lui Everett Maltby în vitrina unui magazin de electrice. Recunoscu ochii aceia mari, umezi, favoriții și gulerul înalt. Șocat și îngrozit, Henry o descoperi alături pe nevasta lui Maltby, iar într-o parte, lângă cei doi, un teanc de plăci fotografice. Totul făcut din carton, ca la reclamele pentru diverse produse. Doar nu se apucaseră să scoată bani pe seama otrăvitorului? Henry se înfioră de scârbă la gândul că dorința lui perversă de a ucide era exploatată pentru promovarea unor aparate electrice. Pe urmă, văzu sloganul: COMERCIANȚII DIN WIMBLEDON CONTRA OTRĂVITORULUI. COMBATEȚI TICĂLOSUL! Și sub asta era un fel de listă de semnături. De ce-și imaginau oamenii că, semnându-se pe o petiție, puteau influența ceva? Eventual, chestia asta avea un impact minim asupra politicienilor, însă efectul asupra asasinilor era, probabil, de a-i îmboldi la eforturi și mai mari.

— Hei, salutare!

O figură care se holbase în vitrină la aranjamentul cu Maltby se întoarse spre Henry, zâmbind, spre marea lui groază.

— Domnul Bleath, nu?!

Era tânărul de la care cumpărase taliul.

— Eu...

Henry constată că se îndrepta spre el pe strada pustie. Din spate, auzea pașii lui Rush mărșăluind amenințător —

un, doi, un, doi, te prindem noi, Farr, un, doi, un, doi, o să mă-nsor cu nevastă-ta, te prindem noi, Farr, un, doi, un, doi...

— M-ai strigat cumva Bleath?

— Nu sunteți domnul Bleath? N-ați cumpărat de la mine niște...

— Lentile optice! spuse Henry, cu frenezie. Lentile optice!

Ce căuta tipul ăsta aici, în miez de noapte? Și de ce se uita în vitrină la poza lui Maltby?

— Magazinul dumitale... se trezi Henry spunând, este lângă Maltby... adică, magazinul dumitale este...

— Domnule Bleath?

— Maltby a locuit aici... spunea Henry. Iar acum bântuie pe-aici un otrăvitor și...

— Taliu? spunea tânărul de la farmacie pe un ton blând, măgulitor. Taliu? Taliu? Taliu?

Henry se uită la farmacist, pe urmă la Maltby și înapoi la farmacist. Incredibil, ce mult semănau. Aceeași mutră comună, nevinovată. Ăsta era motivul, desigur, pentru care cei de la magazin se foloseau de Maltby ca să-și vândă produsele. Asemenea atâtor otrăvitori, tipul avea un aer agreabil, nevinovat și atrăgător. Asemenea atâtor oameni vinovați, avea un aer respectabil. Din spate, Henry auzea pașii lui Rush. Un, doi, trei, să nu-ncerci să fugi, Farr. Un, doi, trei, o să-ți luăm nevasta, Farr. Un, doi, trei... De ce tipul din vitrină se uita așa la el? Îi citea oare în suflet? De ce se uita la el cu atâta subînțeles?

Ulterior, firește, după ce totul se termină, Henry putu vedea perfect clar că tânărul era doar un tânăr oarecare (desigur, un tânăr care dădea o interpretare cam prea liberală regulilor privind comercializarea otrăvurilor înregistrate), iar fotografia lui Maltby era tot doar o fotografie, și nimic mai mult. Că în chestiunea Otrăvitorului din Wimbledon totul era exact cum părea și că visele, obsesiile, reîncarnările și toate celelalte aiureli îndrăgite de persoane ca

Realistul-magic-nepublicat erau exact asta — niște aiureli. La momentul respectiv însă, cu tot vacarmul acela din capul lui și cu vacarmul care venea din spate, holbându-se la omul care îl cunoscuse sub numele de Alan Bleath, când începuse toată impostura asta, Henry simți că se dispensa de tot ceea ce luase drept realitate. Și îl cuprinse din nou senzația aceea de cădere, astfel încât fața tânărului făcu, parcă, zoom spre el, ca în ziua aceea, când își scosese ochelarii, iar o voce care semăna cu a lui, dar care nu era, bineînțeles, decât în capul lui, începu să vorbească, iar Henry constată că spunea efectiv, și nu doar în gând, cuvintele magice care îl puteau elibera de toate astea.

— Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Tânărul nu păru prea impresionat de această remarcă. Henry încercă din nou.

— Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon, zise el. Mă numesc Henry Farr și sunt Otrăvitorul din Wimbledon.

Ca întotdeauna în momentele de criză, timpul părea incomensurabil. Probabil că n-o spun bine, se gândi el. Se trase spre tânăr și repetă fraza, cu o voce calmă, de genul va-trebui-să-mă-obișnuiesc-și-cu-asta. Câți nu s-or trezi, probabil, cu tot felul de indivizi care țin morțiș să-i convingă că ei sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

— Eu, spuse Henry, aplecându-se spre tânăr și înșfăcându-l de braț, eu sunt omul care i-a otrăvit pe toți!

Poate că această nouă formulare îl va face să priceapă mesajul. Degeaba, însă. Tânărul se uita la el, de parcă Henry ar fi fost vreo sculptură modernă contrariantă sau vreo piesă de teatru aparținând expresionismului german.

— Uite... spuse Henry.

Dar atunci timpul, cum face el întotdeauna, porni din nou, iar Henry îl auzi pe Rush exact în spatele lui, auzi răsuflarea greoaie a polițistului și se întrebă — De ce n-o faci acum? De ce nu mă arestezi, ca să se isprăvească odată totul?

„Și așa s-a făcut", spunea Lustgarten, „că otrăvitorul, Farr, și-a găsit sfârșitul chiar în mâinile omului de care se temea de-atâta vreme! Văzându-l pe farmacistul inocent care îi vânduse taliul, îl copleșiră o sumedenie de amintiri și își dădu seama că un spirit malefic pusese stăpânire pe el, așa cum pusese stăpânire și pe Everett Maltby cu atâția ani în urmă. Căci Justiția reușește întotdeauna să-i descopere pe cei vinovați și, în final, îi face să-și mărturisească faptele, așa cum s-a întâmplat și cu avocatul Henry Farr, doar pentru a scăpa mai repede de insuportabilele lor mustrări de conștiință!"

— Auzi?! striga Henry. Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Tânărul nu părea deloc interesat de informația aceasta. Întorcându-se cu spatele la vitrina în care era expusă imaginea lui Maltby, porni destul de grăbit spre Putney. Henry avu senzația că tipul nici nu voia să audă ce spunea el.

— Eu i-am omorât! strigă el în urma farmacistului, care se îndepărta deja. Eu i-am omorât pe toți!

Tipul nici măcar nu întoarse capul. Doamne, se gândi Henry, ce trebuie să fac ca să atrag atenția? Să fur o bombă nucleară, sau ce?

— Sunt un ticălos! zbieră el, pițigăiat. Da, asta sunt! Am pus taliu pe puiul din farfuria lui Donald Templeton! Zău, da! Da, ce naiba, eu am făcut asta!

Suna cam improbabil, trebuia s-o recunoască. O fracțiune de secundă, se întrebă chiar dacă era măcar adevărat, dar pe urmă, ca omul decis să ducă până la capăt o sarcină grea, anostă, nedorită, își continuă confesiunea. Ar fi sunat cu mult mai bine dacă ar fi existat o muzică de fundal, sau dacă ar fi reușit să fie și mai dramatic; așa însă, în ciuda conținutului senzațional, reprezentația părea destul de mediocră.

— Am pus detergent în punci! urlă el iarăși. Am pauze de memorie! Uit mereu!

Dar acum farmacistul alerga de-a binelea. Își închipuia, poate, că Henry încerca să-l implice în afacerea „pui-cu-taliu". Sau poate, având în vedere neglijența cu care trata otrăvurile recunoscute, pățea mereu la fel.

— Injectez acid cianhidric în mere! zbiera Henry. Strecor stricnină în sosul de salată! Bântui prin supermarketuri, ce naiba, și mânjesc franzelele cu aconit! Sunt o otravă de om! Auzi! Sunt un individ oribil, crud, lacom, imbecil, smintit și nesăbuit! Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon, lua-m-ar dracu'! Nici acum n-a fost destul, dobitocule?!

Nimeni, bineînțeles, nu avusese răbdare vreodată să-l asculte pe Henry până la capăt. Chiar dacă unii dăduseră dovadă de bunăvoință, până la urmă tot se ridicaseră să plece, lăsându-l pe Henry cu ideea neterminată. La școală, oricât de sus ar fi ridicat mâna, profesorii parcă nu-l vedeau niciodată. Era de așteptat însă ca lumea să-l asculte măcar acum, când mărturisea că săvârșise omoruri multiple. Doamne, ce-or vrea ăștia de la mine, se gândea el amărât. Sunt câte unii care apar la televizor și nu discută despre absolut nimic, dar oamenii îi ascultă cu limba scoasă. OK. Eu sunt băiatul cuminte, care stă mereu deoparte. Am citit câteva cărți și, pe urmă, le-am uitat. Eu sunt tipul care promitea cândva că va ajunge cineva, dar pe urmă n-a mai făcut nimic. Eu sunt... mda... sunt avocat, ce naiba, și dacă, la cârciumă, când conversația lâncezește, m-aș trezi spunând pe un ton metalic că am ciopârțit-o pe nevastă-mea și am pus-o în baie de acid, nu se poate ca lumea să nu zică „Hei! Asta n-o vorbi el chiar degeaba!"

„AUZI!" se pițigăie el, în timp ce farmacistul dispărea în negură, „AUZI! AM UCIS CINCI OAMENI! ȘI MULȚI ALȚII ÎNCĂ, PROBABIL! SUNT BOLNAV! NU PRICEPI? AM NEVOIE DE AJUTOR! SUNT NEBUN! TE ROG! AUZI!? CE NAIBA, EU SUNT OTRĂVITORUL DIN WIMBLEDON, IMBECILI LACOMI ȘI IGNORANȚI CE SUNTEȚI!"

Era singur pe stradă. Tipul plecase. Nu mai rămăsese nimeni care să-l audă. Numai omul în care începuse să vadă

întruchiparea conștiinței lui, aidoma unei ființe dinlăuntrul său care îl sâcâia tot timpul, nedeosebindu-se de eul lui adevărat. Bineînțeles, așa cum fusese mereu, cu Rush trebuia să vorbească. Rush care voia totul de la Henry — nevasta, mărturisirea faptelor, până și sufletul lui. Pentru prima oară în patruzeci de ani, acum, când se întoarse cu fața spre călăul lui, Henry simți efectiv că exista și acel ceva numit suflet. De unde altfel să-i fi venit o asemenea durere necorporală? Ce altceva ar fi putut să-i cânte în cap, aidoma unei tensiuni arteriale ridicate, izgonind prezentul și forțându-l să spună niște lucruri pe care n-ar fi crezut vreodată că le-ar putea spune?

Dar comisarul Rush afișa un fel de suficiență nesuferită, iar expresia lui sugera că, și dacă ar fi ascultat destăinuirea lui Henry, tot nu i s-ar fi părut probabil prea interesantă sau credibilă.

— Vasăzică, spuse el, tu ești Otrăvitorul din Wimbledon?

— Eu...

Henry constată că îi pierise vocea.

— Eu am...

— Tu ai ce?

— Am ucis oameni! zise Henry.

Iar acum, pentru prima oară, crimele lui păreau reale. Prozaice, insipide, dar înspăimântător de reale.

Rush rânji prostește.

— Povestește-mi și mie! zise el. Haide, povestește-mi! Haide!

40

Ca la un semnal dinainte stabilit, cei doi bărbați începură să meargă spre Putney. Henry încerca să se concentreze asupra confesiunii lui. Știa prea bine că era un moment foarte important pentru el. La modul ideal, i-ar fi plăcut să aibă un cerc de ascultători plini de admirație, un foc de lemne și un polițai care să nu încerce să-i fure nevasta. Dar trebuia să se mulțumească și așa, cu puțin. Avea să fie greu, își dădea seama perfect, să exprime sugestiv toată jalea și teroarea situației. Se gândea că și rudele lui Eschil s-or fi simțit probabil la fel, când încercau să explice cuiva cum murise marele dramaturg: „Păi... să vedeți cum a fost... se plimba agale, când... i-a căzut în cap o broască țestoasă!"

— Întâi și întâi, spuse el, am pus niște taliu pe friptura ei de pui.

— Hai, lasă, schimbă placa! Asta s-a fumat deja! zise Rush.

Se reedita cumva, în mod sinistru, cazul din *Procesul* lui Franz Kafka, cu el fiind blestemat să rătăcească prin Londra într-o încercare zadarnică de a convinge lumea că era vinovat?

— Și pe urmă, spuse Henry, am turnat o doză întreagă de *Finish 'Em* în punciul de la înmormântarea lui Donald.

Nici asta nu reuși să capteze interesul comisarului. Poate că era greșit felul lui de a spune ce se întâmplase. Poate că nu exprima suficiente remușcări. Problema era că, deși avusese remușcări, remușcările nu sunt o chestie pe care s-o simți prea mult timp. Henry era perfect capabil să simtă o

excitație sexuală sau o invidie pe perioade de timp fenomenal de lungi, însă remușcările, din experiența lui, oricum, te luau de obicei prin surprindere, ca indigestia.

— De ce-am făcut-o? Ce m-a împins s-o fac? Cum am putut să fac așa ceva? Pare incredibil, nu?

— Da, zise Rush, cu o voce mică, meschină. Pare total incredibil.

Departe, în dreapta lor, niște faruri măturară parcă întunecimea parcului, rotindu-se apoi în cealaltă parte, spre oraș.

— Am senzația că-mi pierd mințile, spuse Henry.

Rush iuți pasul. Spre groaza lui, Henry realiză că tipul încerca să fugă de el. Împiedicându-se, Henry porni după el prin iarba înaltă.

— Sunt un nenorocit de psihopat, spuse el, din nou. Sunt un nenorocit de psihopat, omule, pricepe-odată! Sunt nebun. Ar trebui să fiu închis la un ospiciu, undeva, până nu mai fac și alte rele. Nu știu cum am ajuns în halul ăsta, dar...

Rush se întoarse spre el.

— Dar ce? zise el. Dar ce?

— Dar am pe conștiință cinci oameni!

Din păcate, cu cât își analiza mai bine mărturisirea, cu atât i se părea mai neverosimilă. Chiar făcuse într-adevăr toate lucrurile pe care credea că le făcuse, în cele trei luni care trecuseră de când stătuse în birou și se gândise să se descotorosească de Elinor? Sau totul era doar un miraj, un experiment abstract?

— Vezi tu, spuse el, Everett Maltby...

Rush se răsuci iarăși spre el. De data asta, comisarul îl apucă strâns pe Henry, iar acesta constată, spre surprinderea lui, că omul a avea o forță extraordinară.

— Ce-i cu Everett Maltby? zise el.

— Crezi că oamenii pot fi posedați de spirite? întrebă Henry. Că te poți trezi făcând niște lucruri, de care, apoi, nici să n-ai habar că le-ai fi făcut? Ca Jekyll și Hyde?

Rush refuză să răspundă la aceste întrebări.

— Fiindcă, reluă Henry, poate că otrăvitorul este cineva plin de... nu știu... amărăciune, ranchiună... și poate că acest... poate că Maltby cumva... acționează prin el... sau poate că el, adică poate eu, fără să știu, pun în scenă ceea ce a făcut Maltby. Pricepi? Zi, pricepi? Poate într-un fel repet ceea ce a făcut el, ca o marionetă... ca...

Rush își frământa buza de jos, cu furie.

— Habar n-ai tu de Everett Maltby, zise el. Habar n-ai de nimic.

Pe urmă se opri. Ca și cum atunci i-ar fi venit ideea, întrebă:

— Chiar ai încercat s-o otrăvești pe nevastă-ta?

Pentru prima oară de la începutul acestei conversații, Henry simți că i se pusese o întrebare importantă. În plus, mai simțea că, atunci când va răspunde, și răspunsul lui va conta mult. Că, de fapt, va descrie anii aceia lungi de amărăciune și frustrare, va explica oarecum ce se întâmplase cu el și Elinor, cum odinioară, poate, se iubiseră, dar acum, o dată cu timpul sau din lipsă de imaginație ori din cauza slăbiciunii unuia dintre ei, uitaseră practic ce înseamnă iubirea. Și poate, încercând să o omoare, Henry încercase să reînvie acea iubire, acel sentiment uitat, da, dat uitării ca atâtea alte lucruri, care semăna, dacă se putea așa ceva, cu un fel de certitudine sau cu amintirea despre un loc unde fusese el cândva, oh, probabil Elveția, cine naiba să știe, de fapt?

— Da, zise el, clar, simplu. Am vrut să moară. Efectiv, am vrut să moară.

Scoțând un soi de răcnet inuman, Rush se repezi la el, cu mâinile întinse în față, ca niște gheare. Henry se trase înapoi, căzu pe un petic de iarbă, iar detectivul ateriză peste el, bâjbâind cu mâinile după gâtul lui Henry.

Ei, da, așa mai mergea. Măcar avem și noi o reacție, se gândi Henry.

— Sunt momente, spuse el, în timp ce se luptau tăvălindu-se prin iarba înaltă, când îmi vine să-i crăp capul cu toporul. Când mă scoate pur și simplu din minți, de-mi vine s-o împachetez strâns într-un sac și s-o azvârl peste Hammersmith Bridge. Când îmi vine s-o leg fedeleș și s-arunc cu cuțitul în ea. Când îmi vine să-i dau brânci din avion.

Rush stătea cu genunchii pe burta lui Henry. Aplecându-se în față, Henry izbuti să atenueze pumnul primit în stomac. Împinse în sus mâna dreaptă și îl zgârie pe Rush pe față, vârându-și bine unghiile în obrazul acestuia și în nasul gros, ca de cauciuc.

— Ticălosule, spuse Rush. Ticălos scârbos, afurist și dobitoc ce ești!

Ei, bine, uite un limbaj bărbătesc și direct. Măcar așa știm și noi cum stau lucrurile.

— Să nu-mi spui tu mie, zise el, că nu ți-a venit niciodată să-ți omori nevasta. Chiar dacă n-ai nevastă, da. Dar dacă ai avea, ți-ar veni s-o omori. Tuturor le vine să facă asta. Numai că n-au tupeul să ducă treaba până la capăt. Se ceartă cu soția pe bani sau pe copii, ori se distrug unul pe celălalt, lent, de-a lungul anilor, când de fapt nu și-ar dori decât să-și înfigă degetele în beregata cotoroanței și să strângă bine de tot. Toți vor să-și ucidă nevasta. Mi se pare foarte normal!

Rush, care nu făcuse progrese prea mari înspre grumazul lui Henry, îl înjura vulgar.

— Ce, parcă n-o fi vrut și ea să mi-o plătească mie?! continuă Henry. Ce-i așa mare scofală dacă omori pe cineva? Măcar știi că s-a terminat naibii odată și că poți să-ți vezi de viață mai departe! Dumnezeule, e de-o mie de ori mai bine, decât să te ciondănești tot timpul, nu crezi?! E mai bine decât ceartă, ceartă și iar ceartă. Treci la fapte și ai isprăvit cu toată tărășenia! Ce naiba, măi, dar o mulțime de oameni ucid pe alți oameni pe care, de fapt, îi iubesc sincer, zău așa! Fiindcă nu vor să pună mâna altcineva pe ei! Și părăsesc tribunalul liberi și ferice, după proces! Păi, iei mai mulți

ani de pârnaie dacă jefuiești un tren, decât dacă ucizi pe cineva! Nu văd de ce se consideră cel mai urât lucru din lume când încerci să-i faci felul cuiva!

Rush îl lovea cu picioarele în pulpe. Încerca parcă să spună ceva, numai că Henry n-avea nici un chef să-l asculte. De fapt, nici nu voia neapărat să-și recunoască faptele, ci să explice, să se justifice. Ca să-l facă pe Rush să tacă, îi puse palma peste gură și începu să-l dea cu capul de pământ.

— Nu văd de ce să-și bage nasul alții în ceea ce este între mine și Elinor! continuă el. Asta ne privește numai pe noi, în nici un caz pe tine, nenorocit mic și jegos ce ești!

Polițistul se făcuse stacojiu la față. Saliva i se prelingea afară, pe la colțul gurii. Peste câteva minute, se gândea Henry, o să ajung la victima numărul șase. Ce coincidență fericită că s-a nimerit să fie tocmai un reprezentant al legii!

— Președintele Nixon și Henry Kissinger, zise el, au ucis sute de mii de oameni. Știu că erau doar niște vietnamezi și cambodgieni, dar tot membri cu normă întreagă ai rasei umane erau. Și le merge bine mersi, nu-i așa? Primesc titluri onorifice de la universitățile americane, ce mama mă-sii! Iar eu n-am făcut decât să încerc să omor o femeie foarte dificilă, cu care sunt însurat de douăzeci de ani. Ei, cum rămâne atunci cu dreptul la legitimă apărare?

Rush reuși să descleștеze una dintre mâinile lui Henry de pe gâtul lui.

— Elinor... începu el să spună.

— Tu n-o cunoști pe Elinor, zise Henry. Habar n-ai ce-i poate pielea lui Elinor. Și, după părerea mea, nimeni n-are dreptul să spună ceva despre ea, fiindcă n-a fost însurat cu ea atâția ani, ca mine. Cum, la fel, nimeni n-are voie să mă condamne că i-am pus un pic de taliu pe friptura de pui sau că am turnat niște detergent într-un punci sărbătoresc. Eu o cunosc pe Elinor, să fie clar, OK?

Rush se holba în sus la el, oarecum îngrozit. Nici nu mai încerca să dea cu picioarele în Henry, să-l strângă de gât sau să-l zgârie.

— Uneori, o iubesc, spuse Henry. Uneori o urăsc și uneori îmi vine s-o omor.

Realiză că omisese ceva.

— Și, uneori, adăugă el, ușor ezitant, chiar încerc s-o omor.

Acum, își desfăcu degetele de pe gâtul lui Rush.

— Dar, vezi tu... ăăă... nu reușesc. S-ar zice că, în rest, reușesc să otrăvesc toată lumea de pe stradă, numai pe ea nu. Ceea ce este... de-a dreptul... deprimant. Vreau să spun că n-am avut nimic cu Donald Templeton. N-am avut nici un motiv să mă plâng de Sprott, Coveney, Loomis sau ceilalți. Habar n-aveam că Donald o să mănânce din puiul ăla nenorocit sau că punciul ăla de la pomană era, fir-ar să fie, așa de letal. Ai știut de-atunci, nu-i așa? Atunci ți-ai dat seama, nu? Și pe urmă n-ai făcut decât să te joci cu mine, nemernicule, așa-i? Adică, n-am vrut să moară Karim Jackson. În fine, se prea poate să-mi fi dorit să aibă vreun accident nasol, dar...

De ce se uita Rush așa la el? Problema era, realiză Henry, că de fapt nu va putea explica niciodată cuiva ce simțea față de Elinor. Probabil, se gândea el, erau deja atât de apropiați, încât nici cuvântul „iubire" nu mai părea potrivit. Nu se putea spune că se îndrăgostise de Elinor sau, invers, că încetase s-o mai iubească, dar ceea ce era între ei părea mult mai înspăimântător, mai complicat și, probabil, mai trainic decât sensurile asociate cu acest cuvânt prea des folosit și insuficient explicat. Nici o persoană din lume nu era mai reală pentru el. Asta era explicația. Ea era singura ființă asociată în mintea lui cu vreun tip de sentiment, și chiar dacă o mulțime de sentimente erau nespus de neplăcute, oricum, mai bine, până la urmă, să ai și niște sentimente urâte, decât nici un fel de sentiment. El voia să fie psihopat, iar ea nu-l lăsa, probabil de-aceea încercase s-o omoare. Dar era la fel de catastrofal la capitolul asasinări ca și la tentativele de a nu avea nici un fel de scrupul în nimic.

Henry lăsă să-i atârne brațele pe lângă corp. Răsucindu-se, se lăsă pe vine și ridică privirea spre lună.

— Oricum, zise el, pe un ton destul de posac, prinde-mi cătușele sau ce-or fi alea. Sau citește-mi drepturile, în fine, cum se face. Fiindcă, oricât de greu ar părea de crezut, eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Rush se uită la el. Cu buzele ușor răsfrânte, spuse:

— Nu, nu ești.

Făcu o pauză.

— Eu sunt.

41

Cum spusese la proces Eustache, otrăvitorul francez, „Totul a fost o glumă!“ La fel și Henry, privind în jos la comisarul Rush, realiză că nu tratase niciodată cu profundă seriozitate problema otrăvirilor. Nu era, nu va fi, nu putea fi în topul celor care încearcă să administreze substanțe toxice altora fără să-i avertizeze sau să aibă consimțământul lor. Și, căznindu-se să se ridice în picioare, i se păru mai mult decât evident că, dacă urma să se ia la întrecere cu detectivul pentru ceea ce răposatul Gordon Macrae ar fi numit „rolul Otrăvitorului din Wimbledon“, Rush avea toate atuurile în această privință. Tipul era absolut desperat după asta.

— Știi, spuse Henry, care începea deja să nu mai priceapă nimic din această conversație, se prea poate să fii și tu un otrăvitor, habar n-am. Se prea poate să fii *un* otrăvitor care locuiește întâmplător în Wimbledon. Numai că eu sunt *Otrăvitorul* din Wimbledon. Știu foarte bine când am pus otravă în ceva și...

— Ha! Tu, otrăvitor?!? pufni Rush. Tu nici n-ai habar de otrăvuri. N-ai fi în stare să bagi otravă nici într-o prăpădită de tartă cu fructe!

— Ba cred că, de fapt, aș putea... începu Henry să spună.

După care se opri. Rush plecase din nou de lângă el, afundându-se tot mai adânc în bezna parcului, ajungând acum atât de departe de drum, încât nici măcar nu se mai vedeau luminile caselor de pe Parkside. În fața lor, copacii

desfrunziți își întindeau crengile în sus unii spre alții, atingându-și vârfurile într-o îmbrățișare moartă, fără voluptate.

— Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon, spuse Rush. Și nu există alți otrăvitori destoinici care să opereze în cartier. Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Chestia asta începea să semene cu dezbaterile acelea sindicale anoste de pe la începutul anilor 1960, se gândi Henry. Dar, până să apuce să reia tirada despre viața lui de criminal, Rush începuse din nou să vorbească, pe un ton cântat, legănând capul dintr-o parte în cealaltă.

— Otrava e o pasiune, spunea el. Există atât de multe otrăvuri! Atâtea lucruri care pot produce schimbări în organism! Știi, când aveam zece ani, mi-am luat un set de laborator pentru chimie și...

— Auzi, spuse Henry, am pus taliu, pricepi? Taliu pe o bucată de pui pe care ar fi trebuit să-l mănânce nevastă-mea, dar nu l-a mai mâncat. Și am pus *Finish 'Em*, pricepi? *Finish 'Em* într-un punci pe care ar fi trebuit să-l bea nevastă-mea. Eu sunt otrăvitorul, OK?

Rush fornăi disprețuitor.

— Templeton a murit după cât timp, patru ore?

— Da...

— Habar n-ai despre otrăvuri, zise Rush. Știi pe dracu' despre otrăvuri. Dacă te-ai pricepe cât de cât la otrăvuri, ai ști că simptomele lui nu aveau nimic de-a face cu simptomele otrăvirii cu taliu. Și că viteza de acțiune a otrăvii nu era nicidecum cea valabilă la taliu. Doamne Dumnezeule, Isuse Cristoase! Ce prost și ignorant poți fi! Ticălos amator și prost, prost ca noaptea! Unde ai văzut tu la el efectul depilației? Eh? Unde ai văzut tu la el stomatită, eh? Vlăguire și pierdere în greutate? Polinevrită, eh? ȘI TOATE ASTEA SUNT ÎNCETINITE, DOBITOC IGNORANT CE EȘTI!

Henry îl privea pe Rush cu foarte multă atenție.

— Cât i-ai dat?

— Nu știu exact, spuse Henry, simțindu-se jignit de acest mod de a fi interogat. Câteva grame...

— CÂTEVA GRAME, EH? ATÂTA DOAR? CÂTEVA GRAME? DAR *FINISH 'EM* CÂT LE-AI DAT, EH?

— Păi, ăăă... spuse Henry, tot mai enervat, o sticlă plină...

— O sticlă, eh? zise Rush, care după ieșirea dinainte se potolise brusc. O sticlă de *Finish 'Em*. Știu cum e — soluție diluată. Da? Cam treizeci de sticle de Riesling iugoslav, corect? Știi ce conține *Finish 'Em*? Te-ai uitat vreodată la compoziția produsului? E doar o denumire de marcă. Dar știi din ce-i făcut, domnule Otrăvitor din Wimbledon?

— Păi, zise Henry, sâcâit deja de-a binelea de toată seria asta de remarce denigratoare la adresa performanțelor lui de otrăvitor, conține...

— Un alcaliu slab de NaKOH, sau ceva de același tip. Mai slab chiar. E nevoie de 80 până la 100 de grame ca să lichidezi pe cineva; or, calculează atunci proporțional cam ce-ar însemna câteva pahare de soluție diluată și încearcă să-ți aduci aminte cum au murit ăia, dobitoc imbecil ce ești!

Henry încerca, ce-i drept fără să se sforțeze prea mult, să-și aducă aminte cum muriseră ăia. Ținea minte, da, că David Sprott turuia, cam prea entuziast, despre dinți.

— Simptomele otrăvirii cu atropină, spuse Rush, sunt în primul rând excitante: neastâmpăr, excitare mentală, incoerență, chiar manie, piele roșie și uscată, pupile dilatate... Gândește-te cum a fost, gândește-te cum a fost!

Henry se gândea cum fusese. Și își amintea toate aceste lucruri. Uitându-se spre Rush, își aduse aminte că îl văzuse lângă castronul cu punci. Era oare posibil ca...

— Habar n-ai de otrăvuri, spuse Rush. Oi fi citit tu cărți pe tema asta, dar tot degeaba, fiindcă nu ți-a rămas nimic în cap. Ți-ai plimbat doar ochii pe pagină câteva minute și pe urmă ai închis-o frumos, cu iluzia că ai căpătat niște cunoștințe.

Asta era întru totul probabil, se gândi Henry. Părea, într-adevăr, o descriere destul de exactă a metodei lui normale de citit. Dar dacă nu taliul îi venise de hac lui Donald Templeton, atunci ce?

Rush răspunse acestor gânduri.

— N-am putut băga chiar atâta atropină în pui, spuse el, visător. Vezi tu, am injectat substanța în câteva produse, la întâmplare, dar n-am avut prea mult timp la dispoziție. Stau ăia tot timpul cu ochii pe tine. A trebuit să rup ambalajul ăla cretin. Și, dacă fac socoteala, cam atât ar fi trebuit să dureze, patru ceasuri, ținând seama de cantitatea pe care am băgat-o în pui.

Ambalajul, bineînțeles. Uitase de asta. Prin urmare, Henry nu ucisese pe nimeni? Se pregătea să-l întrebe pe Rush despre Karim Jackson și Gordon Macrae dar, încă o dată, piticania i-o luă înainte.

— Problema în cazul otrăvirii, spuse el, adevărata problemă, mai bine zis, nu se referă la dificultatea de a o disimula, ci la imposibilitatea de a o detecta. În fiecare zi, în fiecare colț al țării, oamenii sunt otrăviți. Dar nimănui nu-i pasă. Otrăvurile fac parte din regimul nostru alimentar. Le încurajăm. N-am putut face pe nimeni să priceapă chestia asta. Am pus ceva în mâncare și nimeni nu s-a prins. N-au vrut să mă creadă. Oricum, toate alimentele sunt otrăvite. Totul e otrăvit. Anglia e otrăvită, acum. Apa de la robinet conține murdării, ouăle au salmonela, brânza e infestată cu listeria, laptele și carnea de miel prezintă urme de cesiu și...

La faza asta, Rush își vârî fața în nasul lui Henry. Ce mai miroase a ceapă, remarcă Henry. Și mărul lui Adam, ce mare e la el și cât de oribil se mișcă! Henry încercă să se uite în altă parte, însă polițistul tot îi prinse privirea.

— Există otrava pakistaneză, așa-i? Există otrava evreiască și otrava arăbească și toate celelalte otrăvuri care se scurg aici și schimbă formula chimică a țării. Astfel încât Wimbledon nu mai e Wimbledon, ci seamănă cu alte locuri. Iar Anglia nu mai e Anglia. Nu mai e o țară verde și plăcută. E o țară maro și plăcută, nu crezi? Nu se mai spune „pâine", ci „chapati" sau „poppadum"! Eh? Eh?

Henry începea să suspecteze că poate el n-avea nici o legătură, de fapt, cu stricnina pusă în salata verde mâncată

de Karim Jackson. Că poate nu el era persoana care lăsase la vedere un măr roșu plin cu acid cianhidric, special ca să-l găsească nevastă-sa, dar care ajunsese să fie consumat de psihanalistul jungian. O idee aproape incredibilă, dar dacă nici nu omorâse pe nimeni, în fond? Cât se ia pentru tentativă de otrăvire? Șase luni? Nici atât, poate. Oricum, n-ar avea de ce să-i intereseze pe-ăia persoana lui Henry, când le cădea în brațe o pleașcă de douăzeci și patru de carate cum era Rush! Și ce vânzare vor face ziarele pe socoteala lui, cu condiția ca tipul să ajungă întreg la Old Bailey.

— Cu Gordon Macrae cum a fost?

Rush se hlizi cu aroganță.

— Mărul a ajuns la Macrae. Nu ți se pare ciudat? Mărul a ajuns la Macrae. Nu la el trebuia să ajungă mărul, bineînțeles. Dar așa s-a întâmplat. La ora aia, aproape că nici nu-mi mai păsa cine se pricopsise cu mărul. Acțiunea propriu-zisă a contat, pricepi? Faptul de a-i vedea murind. A fost ceva atât de... interesant.

Urmă o lungă tăcere. Henry nu mai avea nici un chef de vorbă.

— Psihopatul este o persoană care nu simte nimic, spuse Rush, foarte încet. Tu nu ești așa. Tu simți o mulțime de lucruri. Se vede pe fața ta. Mustești de sentimente. Bune, rele, nu știu. Eu nu am sentimente. Nici un fel de sentimente. Îți poți imagina așa ceva? Îți poți imagina ce-nseamnă să fii ca mine? E ca și cum ai sta încuiat într-o cameră goală zi după zi, zi după zi. Îți poți imagina cam cum ar fi asta?

Henry se trase un pic de lângă el.

— Realitatea e că pot, spuse el, cu glasul tremurând.

Rush părea să nu-l fi auzit.

— Mi-a venit ideea de la Everett Maltby, zise el. De-acolo m-am inspirat. Poți otrăvi o sumedenie de oameni și, pe urmă, poți otrăvi *persoana* pe care voiai s-o omori, fără ca lumea să creadă că ai fost tu. În mintea lor, în mintea lor, a fost... un... maniac!

Începu să râdă. Râsul îi erupse pe față, scuturat parcă afară din trup, ca o greață, unduindu-i-se peste umeri, crescând acut ca sunetele unei soprane de operă, iar apoi, subit, retezându-se, mort.

— Nostim e, spuse el, că poți avea o fantezie despre ceva. Te poți gândi: „Cum ar fi *dacă*...“ Știi? Și, pe urmă, într-o bună zi, decizi să pui în practică fantezia. Să vezi ce se întâmplă. Obișnuiam să mă duc la curve.

Nici nu mă miră, se gândi Henry. Nu pot decât spera că sărăcuțele de ele erau răsplătite adecvat pentru toată osteneala.

— Erau băieți, majoritatea... spuse Rush.

Mare minune să nu fi fost niște afurisiți de crocodili, se gândi Henry, care, confruntat acum cu creatura asta, începea să se creadă, din ce în ce mai mult, un tip de-a dreptul normal.

— A fost cum era cu prostituatele, spuse Rush, a fost ca un vis, efectiv. Ceva atât de simplu, de lent și de ciudat. Și cu cât făceam asta, cu atât voiam mai mult s-o fac. Fiindcă voiam să văd cum e, pricepi? Fiindcă, de fapt, n-o făcusem. Nu în realitate. Fiindcă pentru mine nimic nu e real, pricepi? Nu pot simți absolut nimic. Sunt mort pe dinăuntru. Complet mort, complet.

Și, spre marea scârbă a lui Henry, piticania își vârî capul între palme și începu să plângă. Se întreba dacă să spună ceva, de genul „haide, haide, fii cuminte“ sau „vino-ți în fire“ ori „fruntea sus — nu-i dracul chiar atât de negru“, însă, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că nu avea cum să-i ridice moralul lui Rush, fiindcă „dracul *era* chiar atât de negru“. Ba poate chiar mai grav. Mai mult ca să-l facă să înceteze cu plânsul, se auzi spunând: „Ăăă... dar ai vrut să omori pe cineva anume?“

Rush ridică privirea dintre mâini, cu fața mânjită de lacrimi.

— Adică... ai avut pe cineva special în minte? Sau putea fi... așa... oricine?

Brusc, detectivul se înfurie.

— Sigur că da, ce naiba, dobitocule! zise el. Sigur că am avut pe cineva anume în minte, ce mama mă-sii! Nu ți-am zis că mi-a venit ideea de la Maltby? Nu? Nu?

Urmă o lungă tăcere. Henry nu spuse nimic. În tufișurile din stânga lor, o mică vietate se furișă țiptil printre frunzele moarte.

— Pe Elinor voiam s-o omor, spuse Rush, visător. Nu voiam să mai trăiască, pricepi? Nu suportam s-o știu în viață. Nu suportam, pur și simplu.

Poate era de așteptat ca, sub acest aspect, Henry să fi simțit o vagă senzație de simpatie față de acest om. Dar, ceea ce l-ar fi putut convinge că proiectul de a o ucide pe Elinor reprezenta reversul unei idei bune era tocmai informația că altcineva decât el își propusese să facă același lucru.

— Dar de ce să vrei s-o omori pe Elinor? întrebă el, oarecum nerezonabil, având în vedere situația în care se afla.

Rush nu-i răspunse. Cei doi bărbați stăteau la câțiva metri distanță, sub razele lunii. Pe urmă, tot fără să vorbească, Rush se întoarse și porni iarăși spre nord, unde, pe cerul negru-argintiu, se profila conturul surprinzător de clar al morii de vânt, cu brațele aidoma lamelor infernale ale unei mașinării pregătite să aplice pedeapsa, pe drept sau pe nedrept.

42

Rush bombănea ceva în timp ce, ținând în mâna dreaptă punga de plastic cu cenușa lui Sprott, înainta anevoios cam zece–cincisprezece metri în fața lui Henry. Găsiseră una dintre potecile care traversează parcul și pășeau pe zgura neagră; le scârțâiau pantofii, în contratimp. Era foarte frig.

S-ar fi zis că Rush vorbea despre dragoste.

— Dacă dorești pe cineva, îl auzi Henry spunând, dacă dorești niște persoane, dacă le dorești cu adevărat, dacă vrei să-ți aparțină numai ție, atunci... atunci...

Henry decise să nu se bage în chestia asta.

— Dragostea, spuse Rush, dragostea...

Și pe urmă iarăși:

— Elinor, Elinor...

Vocea lui, tot fără să se adreseze cuiva anume, se făcu subit vioaie și volubilă:

— Am văzut-o prima oară pe stradă, spuse el. Și am gândit ce-am gândit. Era atât de pură. Atât de bună, pură și dulce. Nu-nțelegeam cum de putea fi cu tine, îți dai seama? Nu-nțelegeam cum o persoană atât de pură, răbdătoare, dulce, onestă și drăgălașă putea și să viseze numai să iubească pe cineva ca tine. Fiindcă tu ești rău. Ești un ticălos meschin și lipsit de caracter. Nu ai suflet în tine, ci doar o batjocură permanentă la adresa a tot ce există frumos pe lume. Oh, Elinor! Cât ești de frumoasă! Cât de blândă și dulce!

Cert era că Henry nu avusese niciodată iluzii romantice în privința lui Elinor. Fusese dintotdeauna, din prima zi când

o cunoscuse, doar Elinor, atât. Avea o calitate inevitabilă. Parțial fiindcă, și pe atunci chiar, era o fată destul de voinică. Henry o întâlnise pe aleea de lângă Kew Gardens și, din ceea ce-și mai amintea acum, Elinor îi blocase, practic, drumul. Inițial, Henry se enervase binișor din cauza asta. Dar, uitându-se mai bine, existase ceva ce îi cam plăcuse la ea.

— La ce te uiți? se rățoise ea.

— La tine! ripostase Henry.

Inițial, relația lor de amorezi se desfășurase aproape mereu cam în acest registru.

— Vrei să ieși din casă?

— Păi, nu-mi prea vine...

— Păi, nici mie nu-mi prea vine!

— E bine!

— Zău?

De ce-și amintea toate astea atât de clar acum? Și de ce rămăseseră cumva ascunse și nu le putuse rememora în ultimele câteva luni? Memoria e atât de legată de voință, nu-i așa? Henry tot nu reușea să-și aducă aminte cum îl cunoscuse pe insul care își târșâia picioarele în fața lui. Rush venise peste el încetișor, ca un virus. Încercă să facă abstracție de glasul tipului și să se gândească, să se gândească din nou, cum era Elinor...

Știuseră amândoi, atunci la început, că avea să se întâmple ceva. Dar nici unul nu știa exact ce putea fi. Uneori, s-ar fi zis că urmau să se bată cu pumnii. Alteori, lui Henry i se părea că așteptau amândoi să apară altcineva, care să-i scoată din chestia pe care o începuseră. Dar, cumva, nimeni n-a apărut, de fapt! Probabil că nici nu se obosiseră prea mult să caute.

— Ca o bijuterie... îl auzi pe Rush spunând. Ca o bijuterie, și grăsanul ăla nesimțit târându-se pe ea toată... și dacă poți opri... dacă poți pune capăt... dacă poți face astfel încât nimeni, nimeni... vreodată...

Pe urmă, un geamăt înfundat: „Elinor..."

Lui Henry, dragostea romantică i se păruse întotdeauna un spectacol degradant, or Rush părea să exemplifice tocmai fazele finale ale bolii. Îndrăgostitul ideal își adoră partenerul/partenera fără să țină seama prea mult de comportarea acestuia/acesteia; singura modalitate de a face ca obiectul iubirii să colaboreze necondiționat la fantezia ta este să-l oprești să se mai miște, definitiv. Cei care se iubesc cu adevărat nu se pârțâie ca Henry sau Elinor (de fapt, foarte puțini oameni fac pârț așa de des ca Henry sau Elinor); nu se ceartă cine să meargă la cumpărături sau cine să spele pe jos, ci au mereu sentimente mari, frumoase și îi fac pe cei ca Henry să se simtă ca dracu'.

Dar cine-și mai putea permite, în prezent, să aibă sentimente mari, frumoase? De ce era lumea așa de ahtiată după lucrurile care li se păreau mărețe? Măcar el fusese cinstit în privința sentimentelor lui.

Dacă se gândea mai bine, singurul lucru de care îi părea rău în privința tentativelor lui de a o ucide pe Elinor era caracterul lor parșiv. Ar fi trebuit să vină spre ea cu toporul, încă de-atunci, din prima sâmbătă. Elinor ar fi înțeles. Ar fi coborât capul, i-ar fi tras una în plex și pe urmă s-ar fi repezit în sus în bărbia lui... totul ar fi fost OK.

— Faci pe afurisitul de otrăvitor... tu care n-ai putea... nu, n-ai putea...

De fapt, se gândea Henry, nivelul incompetenței lui atinsese faza în care era un atu clar. În cazul în care continua așa, avea să ajungă președintele Statelor Unite. Se întrebă, într-o doară, câți oameni otrăvise Rush pe parcursul căilor întortocheate care îl aduseseră până la Maple Drive, numărul 54, și la mărul otrăvit pentru Elinor Farr.

„Nu vom ști niciodată", zise Lustgarten, perfect pe față. „Oare Rush a fost cel care a introdus două grame și jumătate de veratrină în niște chifle delicioase de la Marks and Spencer's, pe Lee Lane, în iunie 1985? Și oare tot acest reprezentant descreierat al ordinii a fost cel care și-a permis indelicatețea de a băga niște substanțe toxice în mămăliga

cu ficăței de pui la grătar comandată de Albert de la Fissolies la un restaurant din Barnes, în august 1987? Nu vom afla niciodată răspunsurile la aceste întrebări. Rush le-a luat cu el în mormânt, exact cum a dus acolo cu el taina originii pasiunii lui perverse pentru soția legitimă a lui Henry Ian Farr, ori patologia exactă a obsesiei lui față de cazul faimosului otrăvitor victorian Everett Maltby. Oare, într-un fel sau altul, Maltby bântuia spiritul detectivului, așa cum făcuse, în stilul lui, și cu Farr? Un lucru rămâne cert — nu e bine" — și aici Lustgarten, conștient că urma să debiteze o poantă bună în fața camerei, surâse zeflemitor — „nu e bine să te bagi între soț și soție, chiar și atunci când vezi că încearcă să se omoare unul pe celălalt".

Henry se opri. Lustgarten anticipa evenimentele, așa cum s-ar fi zis că făcea din ce în ce mai frecvent în ultima vreme. Și mai îngrijorător însă era faptul că foarte des părea să aibă absolută dreptate. Devenea un fel de Tiresias al erei comunicării în masă. Chiar dacă nu avea dreptate de data asta, fără îndoială Henry se afla în imediata proximitate a unui tip descreierat de-a binelea. Clar, Rush avea mutră de om care se pregătea să ucidă pe cineva, or, dacă nu pe el însuși, atunci mai mult ca sigur pe Henry.

Exact când Henry se gândea la asta, Rush se întoarse spre el și, ca și când abia atunci l-ar fi observat, spuse:

— Pe tine trebuia să te omor primul!

— Crezi? zise Henry, cât mai respectuos cu putință.

— Trebuia să te fi omorât din ziua în care am pus atropină în punci. Ce simplu ar fi fost.

— Sunt convins că pentru tine n-ar fi fost absolut nici o problemă, zise Henry, nevrând să-l supere. E limpede că... te pricepi la otrăvuri!

— Ia, nu mă mai lua tu pe mine de sus! se răsti Rush, mijind ochii.

— Nu te iau deloc de sus, spuse Henry. Vreau doar să spun că... în fine... în materie de otrăvit oamenii... nimeni nu te-ntrece! E clar!

Rush pufni, plin de importanță. Nimeni, se gândi Henry, nici măcar un descreierat de otrăvitor în serie, nu e imun la lingușeli. În timp ce Rush se apropia de gardul viu care mărginește Moara din Wimbledon, Henry se gândi să continue în același registru.

— Doamne! zise el. Și eu care mă credeam mare otrăvitor. Da, mă vedeam în postura asta. Îmi dau seama, acum, că eram complet pe dinafară. Habar n-aveam o iotă din toată treaba asta!

Rush începea să se încrunte. Henry decise să schimbe subiectul. Trebuia să-l facă să se gândească la altceva. Mai bine să vorbească despre ceva care să-i capteze atenția.

— Mă gândeam deunăzi, spuse el, la Charles Bravo, îl mai ții minte? Ăla care a murit pe...

— Pe 21 aprilie 1876, într-o vineri, se răți Rush, după ce fusese în agonie permanentă, începând de marți, când mâncase pește, friptură de miel și ouă umplute cu anșoa pe pâine prăjită.

Cu buzele ușor răsfrânte, Rush adăugă:

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, zise el. Vorbeam despre cum ar fi trebuit eu să te omor.

Ținând cenușa lui Sprott sus de tot, deasupra capului, Rush veni spre Henry. Henry simți iarăși răsuflarea aceea cu un iz urât de ceapă, observă cutele pielii pe gâtul tipului, gulerul care-i stătea prost, ochii albaștri, apoși, și expresia oribilă, ahtiată, cu care părea să scruteze undeva mult dincolo de ei, când în realitate avea privirea întoarsă spre porcăria din el însuși. Consideră că era mai bine să nu bată în retragere, ci să rămână ferm pe poziție, ca atunci când vrei să ții piept unui dulău rău.

— Și despre cum aș mai putea încă s-o fac, spuse Rush. Da, cum aș mai putea încă s-o fac! Ai avut gânduri ucigașe, așa-i? Meriți să mori! Nu crezi? Nu crezi? Nu crezi?

Henry tuși.

— Cred că aș putea învăța să fiu un membru util al societății, zise el, pe un ton destul de pompos.

Rush își puse mâna ca o gheară pe cămașa lui Henry. Scutură din cap. Din nou, Henry avu senzația neplăcută că omul acesta, doar acesta, știa perfect ce simțea el, știa tot ce era mai urât în el, niște lucruri pe care el nu le spusese niciodată cuiva, niște lucruri pe care nici nu se încumeta să le formuleze în cuvinte.

— Oh, nu, zise Rush, oh nu, nu, nu. E prea târziu pentru coțcării dintr-astea. Vei muri, Henry Farr. Vei muri, vei muri, vei muri!

43

Unul dintre principalele inconveniente ale otrăvii ca armă de ucidere este faptul că necesită efectiv colaborarea victimei. În afară de a-i îndesa pe gât lui Henry vreun sandviș cu roșii sau de a se întrerupe brusc, ca să-l invite la un restaurant thailandez din apropiere, Rush nu prea avea șanse. Putea încerca, desigur, să înfigă o seringă în el, presupunea Henry, așa că parcă-l și vedea pe comisar făcând o mișcare bruscă; acesta însă, epuizat pesemne de monologul dinaainte, rămăsese nemișcat în iarba umedă, cu cenușa victimei lui în mâna dreaptă. Și apoi, lent, istovit, bâjbâi prin buzunar, de unde își scoase pipa.

Henry se trase un pic înapoi. Dacă pipa aia avea o dublă utilizare, suflai, dar și trăgeai aer prin ea? Din buzunarul interior, Rush luă ceva dintr-o cutie pătrată, îndesând apoi bine în găoace...

Punea tutun. Aprindea tutunul. Îl fuma. Henry răsuflă domol. Ridică privirea spre moară — partea ei din spate, luminată de dedesubt, aducea a capsulă spațială, iar micul braț posterior semăna mai degrabă cu o elice. Lumina aproape că nici nu ajungea la cele patru brațe mai mari, care așteptau, parcă, pe cerul negru un semnal care nu avea să mai vină vreodată.

— Sunt membru al Societății patrimoniului public din Wimbledon și Putney, spuse Rush, sărind brusc la altceva, cum vezi la toți nebunii cu patalama la mână.

— Zău?! spuse Henry, căznindu-se să pară interesat.

— Oh, da, zise Rush. Știu cu ochii închiși Ranger's office. Știu cu ochii închiși moara toată.

S-ar fi zis că, pe moment, uitase complet de otrăvire și, chiar dacă exterminarea lui Henry figura la loc de frunte pe lista lui de priorități, decoamdată nu vădea semne că ar fi intenționat ceva în acest sens.

— Aici, într-o casă din apropierea acestei mori, în 1907, a început lordul Baden-Powell să scrie cartea sa *Cercetășia pentru băieți*!

Henry, bineînțeles, știa asta. La fel cum știa, de asemenea, că în 1840 lordul Cardigan se luptase în duel, un pic mai încolo de locul unde stăteau ei acum, urmărit de morarul Thomas Dann, de soția lui, Sarah, și de fiul lor de paisprezece ani, Sebastian. La fel cum știa că lordul Spencer, ticălosul care a vrut să vândă Wimbledon Common în 1864, ca teren pentru construcții, a transformat moara în șase case mai mici, sau...

Ce ciudat, se gândea Henry. Într-un fel, Karim Jackson avusese dreptate. Nimic nu era mai fascinant, la prima vedere, decât istoria locală. „Oh", îți ziceai în sinea ta, „exact aici, în 1846, cutare a fost decapitat, sau mai încolo, unde au pus noua cabină telefonică, s-a dat o luptă cruntă între niște triburi germanice, în 389! Fascinant!" Dar nu era așa. De fapt, era de-a dreptul plictisitor. Cui îi păsa în fond de istoria locală? Sau de Wimbledon?

Se uită la Rush (care mormăia în continuare despre moară), cu o privire aproape recunoscătoare. Așa arăt și eu în ochii altora, se gândi Henry. Ce îngrozitor!

— În 1893, morarul John Saunderson, continuă Rush, a fost împuternicit să efectueze reparațiile. A refăcut complet acoperișul...

— GURA! răcni Henry.

Rush se opri. Buza de jos începu să-i tremure.

— Nu mă interesează, zise Henry. Nu mă interesează. M-am săturat. M-am săturat până peste cap. Ce-ai vrea tu,

mă rog, *să fac* cu toate aceste informații? Nu mă interesează. La fel cum nu mă interesează nici să-mi povestești despre nevastă-mea și să te tot fudulești așa, ca și cum ar fi cine știe ce filozofie să otrăvești pe unul sau pe altul. Ei bine, nu e. Oricine poate vârî un pic de acid cianhidric într-un măr. Și un țânc de doi ani poate face asta. E ceva plicticos, stupid și inutil. În plus, mai e și greșit. Nerecomandabil. Este ceva ce trebuie evitat, în general. Este urât, Rush, este foarte urât! Nimeni nu consideră că ar fi o mare deșteptăciune! Deloc. E ceva urât.

Rush ajunsese să semene un pic cu Billykins în ziua înmormântării lui Donald. Henry însă, care începea să descopere efectele revigorante ale eticii asupra organismului, continuă pe un ton aproape sadic:

— Oricum, nu prea te cred. Nu cred nimic din aiurelile astea. Numai o minte bolnavă ar putea scorni așa ceva, nu crezi? Nu te văd pe tine, și pe nimeni, de fapt, făcând toate chestiile astea, cum pretinzi tu. Cred că-i doar un mod patetic de a încerca să pari interesant. Otrăvitorul din Wimbledon? Haida-de! Nu ține! Există pe lume lucruri cu adevărat oribile, numai că noi doi n-avem nimic de-a face cu ele. Otrăvitorul din Wimbledon? Hai să fim serioși, zău așa! Hai să fim serioși, las-o baltă!

Se opri.

Rush scosese din buzunar un flacon micuț. Henry nu știa ce conținea, dar, ținând seama de recenta mărturie a tipului, putea presupune, fără a fi prea departe de adevăr, că nu era deloc o chestie menită să-ți priască. Probabil că se citea nervozitatea pe fața lui Henry, din moment ce polițistul, clar convins că avantajul era de partea lui, ridică flaconul la același nivel cu pulberea de dentist și începu să i-l fluture lui Henry sub nas.

— Vezi! șuieră el. Vezi!

— Da, zise Henry, văd! Văd că ar trebui să te duci la doctor. La un psihiatru.

Henry avea convingerea că tipul s-ar arăta cooperant, cu condiția să nu fie jungian. Într-adevăr, judecând după comportamentul lui Rush, nu mai era mult, probabil, până când Henry avea să treacă pe lumea cealaltă, unde putea, dacă își punea în minte, să aibă conversații despre visele lui cu Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin, fără a mai pomeni, desigur, de Sprott, Loomis, Coveney și toți ceilalți pe care îi ajutase să guste mai repede din beatitudinea veșnică.

— Vezi! zise Rush, din nou. Vezi! Vezi ce am eu aici!

De fapt, se gândea Henry, Rush nu era recuperabil prin nici una dintre metodele psihanalitice din lumea apuseană. Căzuse pradă unui gen de demență ce nu putea fi calmată decât, eventual, închiriind tot Earl's Court și adunând laolaltă câteva sute de mii de oameni care să aplaude și să ovaționeze la fiecare remarcă a suferindului.

— Avem atâtea otrăvuri englezești, spunea el. Tisa, tisa, tisa. Tisa cu alcaloidul ei toxic, taxina. Și scoarța de bobițel. Scoarță de bobițel. Și știi care este denumirea populară pentru *aconitum napellus* — floarea aceea care face să ți se dilate pupilele și să te doară rău de tot pieptul... i se spune omag. Iar la hiosciamină i se zice măselariță. Măselariță, măselariță, măselariță.

Avea ochii injectați. De jur-împrejurul lor, în parcul întunecat domnea liniștea. Iar vocea lui părea să vină acum din capul lui Henry. Dacă făcea parte din el însemna că Rush era partea aceea autentic malefică. Oare se va apropia acum și mai mult, se va furișa în sus spre gura lui Henry și se va lipi de el, punându-și buzele alea stafidite de om matur peste buzele lui și cățărându-se în el așa cum se cocoață un astronaut în costumul spațial?

— Anemonele sunt otrăvitoare doar proaspete, îngâna Rush pe un ton cântat. Și joiana, care are denumirea științifică *oenanthe crocata*, tot otrăvitoare e. Natura a făcut-o să semene cu planta numită *acorus calamus*. Niște copii au mâncat din ea și au murit, în 1947. De ce-a făcut Mama-Natură așa

ceva? Tu de ce crezi? După părerea mea, fiindcă este foarte crudă, ca toate mamele, și plantează în grădina ei lucruri care vindecă și lucruri care fac rău, iar noi nu mai știm ce vindecă și ce face rău. Trăim din otrăvuri. Avem otrava în sânge; ne-a intrat în organism și trebuie s-o scoatem afară.

Ridicase vocea ascuțit; frământa din buze și i se prelingea saliva din gură.

— Am vrut s-o scap pe Elinor de otravă. Ești veninos, să știi, ești o otravă. Am vrut să fie liberă, i-am dat antidotul, nu mai avem antidoturi acum, ne-am vândut antidoturile, nu mai avem otrăvuri englezești, avem otravă pakistaneză, otravă evreiască și otravă de negrotei. Dar deja nu mă mai asculți, așa-i?

Henry încerca să nu-l mai asculte. Dar nu era deloc ușor.

Glasul lui Rush căpătă brusc alt ton.

— Cea mai veche formă de moară în Anglia, spuse el, părând destul de vioi și de vesel, a fost moara cu ax vertical, care a apărut prima oară prin 1180.

Morile reprezentau un teren mai sigur decât Ghidul botanistului britanic pentru otrăvurile din natură, conchise Henry. Cu scopul de a păstra vie conversația, atât cât se putea în cazul conversațiilor de acest gen, spuse:

— Zău?!

— Nu mai crea impresia falsă că te interesează, când de fapt nu e așa, spuse Rush. Nu te mai preface! Îi miros pe prefăcuți de la o poștă!

Se uită spre Henry cu un aer posomorât.

— Crezi că Dumnezeu e o moară? zise el. Eu cred că Dumnezeu e o moară. Cu tot ce are ea — angrenaj cu melc, cremalieră și pinion. În fine, tot ce trebuie. Iar eu sunt morarul Lui. Sunt Morarul lui Dumnezeu. A venit la mine azi-noapte și m-a rugat să-i macin complet pe oamenii răi din Wimbledon. Pe toți răii. Tu crezi că-i bine să-i macin, Henry?

Lui Henry i se părea că, la o asemenea remarcă, nu exista nici un răspuns. Odată, cu ani în urmă, un băiat de la școala

lui îi comunicase, în plină oră de istorie, că toate orologiile și ceasurile din Wimbledon erau expediate noaptea undeva, în camioane de mobilă. Ce avea de gând să facă, în cazul ăsta? îl întrebase elevul pe Henry, care n-avea decât paisprezece ani. Complet derutat, bulbucase ochii în cap atunci, cum bulbuca ochii și acum, neștiind ce să răspundă.

— Isus Cristos a murit pentru noi, spuse Rush, și a rupt pâine pentru noi, dar nu e pâine nedospită, vezi tu, ci prelucrată. E plină de otrăvuri. Oamenii au lăsat deoparte lista otrăvurilor, iar Dumnezeu e mânios. Așa că eu voi da fiecăruia un antidot la otrăvuri. Adevărul alungă minciuna, da? Tiosulfatul de sodiu înlătură acidul cianhidric, care i-ar fi priit mult mai bine amicului tău, doctorul de nebuni, decât să tot fi dat din gură despre visele lui, nu există vise. Există vise induse de opiu, ce dai pentru niște opiu? Permanganat de potasiu. Trebuie să scoatem demonii din pâine!

— Înțeleg... zise Henry, crezând că găsise o modalitate de a da o direcție acestei conversații.

Dacă putea devia discuția spre aditivii din alimente, simțea că ar fi ajuns pe un teren sigur. Dar Rush se uita la el de parcă el, Henry, ar fi fost cel care lătra ca dementul. Nebunia, desigur, este foarte mândră de propriile reguli, nu vrea să intre chiar oricine în clubul ei. Ciudată la Rush era acea trecere facilă de la normalitatea aparentă la țicneala transparentă, precum și faptul că pietrele de construcție ale edificiului pe care îl clădea, cuvintele, expresiile, frazele, anumite idei, făceau parte din normalitate, din viața de zi cu zi. La fel cum otrăvurile reprezintă formule de elemente chimice, care, legate în altă ordine, ar putea să creeze viață, și nu să o distrugă, tot așa Henry vedea cum clișeele, comicul, durerea reală și chiar inteligența rațională sclipeau sporadic în discursul lui, sugerând mari realizări omenești, coerență, pentru ca doar peste câteva secunde să le vadă cum se scurg afară în vântul și ploaia care băteau prin țeasta lui.

— O să intru în moară acum, spuse Rush, fiindcă maică-mea e acolo. Știe totul despre Maltby, firește. E bună cu

Maltby. La secția de criminalistică a poliției din Wimbledon, există un tip pe care-l cheamă Maltby și altul pe care-l cheamă Miller[1]. Atunci, am înțeles că eu sunt Morarul lui Dumnezeu și că trebuie să-l macin fin, cum măcinam noi pâinea uscată, așa că am măcinat niște sticlă în tocana lui de vită, se vede bine prin sticlă, puteam vedea perfect în stomacul lui, și în stomacul lui am văzut toată otrava asta, toată otrava asta despre care citim, pe care o vedem, la care ne gândim, fără să admitem niciodată, fiindcă, fir-ar să fie de treabă, se presupune că scârțâim de curățenie, acum o să intru!

— OK, atunci... zise Henry.

Și, pășind ca un somnambul, cu mâna dreaptă încleștată pe rămășițele pământești ale lui Sprott și cu flaconul ăla în mâna stângă, comisarul Rush se îndreptă spre Moara din Wimbledon ca să stea de vorbă cu Dumnezeu.

[1] Morarul (lb. engl.). (*N. t.*)

44

Henry nu încercă să meargă după el.

Nu fiindcă ar fi crezut că Dumnezeu se afla în moară, deși, dacă s-ar fi aflat, Henry nu se considera apt, deocamdată, să dea ochii cu El. În schimb, simțea că Rush era în stare să sară la el din dosul vreunui stâlp de lemn sau al vreunei vitrine cu exponate din secolul al XIX-lea.

Din păcate, după ce Rush plecă, lăsându-l singur acolo, Henry se simți brusc vulnerabil, asemenea unui om care stă sub zidurile unui castel medieval și așteaptă ca apărătorii să-i toarne ulei încins în cap, sau ca vreun arcaș să se ivească sus pe metereze, cu săgeata ațintită spre inima lui. Ce liniștită părea moara! Teribil de liniștită!

Poate că nu strica să se ducă după el. Intră pe poarta din nuiele montată în gardul viu și se îndreptă spre ușa deschisă. Din câte ținea el minte, exista o scară abruptă în stânga, care ducea sus la un palier. Dar nu era exclus ca Rush să-l pândească exact acolo, pe trepete. Mai bine să aștepte jos, până polițaiul făcea o mișcare.

Din păcate, o dată ce trecu pragul, ideea de a rămâne acolo unde era sau de a continua în sus, pe scara întunecoasă, i se părea la fel de înspăimântătoare. Singura lumină venea de la iluminatul de-afară, care din interior îți crea iluzia că te-ai găsi în spatele reflectoarelor unui spectacol de *son et lumière*[1]. Henry se simțea expus, încolțit, ca un prizonier

[1] Sunet și lumină (lb. fr.). (*N. ed.*)

evadat, prins sub girofaruri, însă, deși caracterul public al acestui loc era cu adevărat alarmant, în jur domnea liniștea. Ciuli urechile câteva clipe. Pe palierul de deasupra era cineva. Scârț. Scârț. Scârț.

— Ăăă... Rush? făcu Henry, alungind gâtul spre etaj.

Nici un răspuns.

— Uite... Rush... dacă te-ai ascuns sus, acolo...

Dacă te-ai ascuns sus acolo, ce?

— Dacă... nu te poți ascunde o veșnicie...

Se auzi un tropăit pe dușumeaua muzeului de deasupra și un zgomot ca de ceva târât pe jos. Ce făcea Rush? Se baricada? Henry își imagină cum zgomotul acela creștea în volum, cum scârțâiturile, bufniturile și zdrăngăniturile se întrepătrundeau, se contopeau, până când în zori Rush va începe să macine, așa cum promisese. Roata mare, dințată se va învârti, dispozitivul de comandă va începe să țăcăne, iar mâna nevăzută a vreunui morar va deschide obloanele paletelor, și pietrele mari vor începe să macine grâul, numai că nu va fi grâu, firește, ci întregul cartier supt în mașină, ca fumul prin pipă, storcit și fărâmat printre piatra de vatră și piatra rotoare, scuturat afară prin pâlnie, cocoțat pe suportul numit cal, scuturat de osia numită duduia fiindcă făcea atâta gălăgie, și apoi turnat ca metalul topit prin găurile din planșeu, pentru a fi ambalat în saci și trimis la piață. Recoltarea păcătoșilor!

— Rush?

Henry trecuse acum în cealaltă parte a treptelor. Exact la timp cât să vadă cum picioarele polițaiului dispăreau de pe partea de sus a unei scărițe proptite de trapa care ducea în vârful morii. Odinioară, pe vremea lui Maltby, existase o scară exterioară până sus de tot — acum Rush urca prin interior spre... spre ce?

Recăpătându-și încrederea, Henry se luă după el. Ajunsese pe a treia sau a patra treaptă a scăriței când un glas tună în încăperea de mai sus — „Haide, mamă, zău așa!"

Henry se opri. Pe urmă, strigă spre bezna de deasupra lui:
— Rush? Rush?
Auzi o voce ca de bătrână:
— Am obosit, Everett!
Apoi, glasul lui Rush:
— Nu mai e mult, mamă...
— Everett!... Am obosit...
Henry continuă să urce pe scăriță și puse o mână pe marginea trapei.
— Everett! strigă el. Everett! Ești acolo?
Tăcere.
După aceea, glasul lui Rush:
— M-au spânzurat la Wandsworth, în 1888. Mi-au pus ștreangul de gât și mi-au dat drumul să atârn prin podea. Poți să-ți închipui așa ceva?
Din nou, tăcere. Pe urmă:
— Răspunsul la toate astea e Maltby. El e răspunsul la toate astea. Nimeni nu înțelege, știi? Nimănui nu-i pasă de ceea ce s-a întâmplat. Nimănui nu-i pasă de trecut. Uite ce-au reușit să facă din țara asta! Lumea nu se mai sinchisește de trecut. Și de aceea suntem nevoiți să-l retrăim mereu, mereu de la capăt. Să-l retrăim mereu, mereu, mereu...
Glasul lui Rush se auzea tot mai aproape.
— Mereu și mereu și...
— CE NAIBA!
Ultima exclamație survenise ca urmare a faptului că Rush trântise trapa peste degetele lui Henry. Acesta îl auzi pe polițai hlizindu-se, în timp ce, împingând trapa la o parte, își făcu loc cu umerii în încăperea de sus, exact la timp ca să-l vadă pe Rush fugind pe ultimele trepte care duceau la platforma exterioară. Henry o luă pe urmele lui.
Când ieși pe platforma aceea din lemn, văzu drept în față paletele morii de vânt, ca la moriștile de jucărie, care zornăie când le-nvârți. Dar Rush nu se zărea pe nicăieri. Jos, dedesubt, Henry văzu coroana celor doi arbori de tisa, care

din unghiul acela și în lumina scenică de acolo căpătaseră densitatea sculpturală a unor nori groși și pufoși. Scrută de jur-împrejur bezna rece a nopții de decembrie și apoi, cu precauție, se duse spre marginea platformei, unde doar o bară tocită, plasată mai sus de nivelul toracelui, te-ar fi putut proteja să nu cazi. Dacă tipul sărise? Apoi, când ajunse la margine, auzi un râs deasupra lui și, întorcându-se, ridică privirea și îl văzu pe comisar cocoțat chiar în vârful morii.

— Ia uită-te! spuse Rush. Ia uită-te!

Gesticula spre Parkside și spre cartier. De sus, de unde se afla, se vedeau luminile, iar dincolo de ele panta întunecoasă a dealului; și dincolo de acesta, departe, partea de sud a orașului întins spre Surrey, Merton, Mitcham, Wallingford, Epsom...

— La ce să mă uit? zise Henry.

— La Wimbledon! țipă Rush, ascuțit. Wimbledon! Wimbledon! Wimbledon!

Și, clătinându-se, se ridică în picioare. Începu să pășească pe calota boltită a morii spre paletele luminate de proiectoare. Departe, jos, în dreapta lui Henry, se auzeau niște voci. Cineva fusese alertat.

— Nu-mi place Wimbledonul, spunea Rush. Nu-mi place deloc.

Măcar chestia asta mai lăsa o șansă, se gândea Henry. Dacă l-ar fi putut face să vorbească despre...

— Nu-mi plac oamenii, continuă Rush. Nu-mi place de ei!

Henry prefera să nu reacționeze.

— Nu-mi plac drumurile, nici pomii, casele, animalele de companie, grădinile, magazinele, mașinile...

Se opri și privi în jos la Henry.

— Tu de ce te crezi perfect? spuse el. De ce te crezi de o curățenie impecabilă? Fiecare lucru pe care îl faci contribuie la uciderea cuiva. Ori de câte ori faci un plan, dai cuiva de băut sau telefonezi unui prieten, contribui de fapt la uciderea lor. Viața e o boală, amice. Și de unde știi că, în realitate,

ceea ce-ai pus tu în mâncarea aia nu a fost ucigător? A contribuit la ucidere, nu-i așa? Totul a înlesnit moartea.

Ridică punga de plastic, care îl conținea pe Sprott.

— Contează intenția noastră, spuse el. Contează gândurile noastre secrete. Oamenii își pun costume elegante cu cravate frumoase, ies la restaurant și par aproape umani, însă pe dinăuntru... oh, pe dinăuntru... Iar, dacă ne uităm la intenție, știi, dacă ne uităm într-adevăr la suflet, și judecăm sufletul, de câte ori pe zi ucidem, omorâm, torturăm, trădăm sau ne purtăm obscen? Fiecare e vinovat în gândurile lui secrete. Să nu te crezi cumva mai bun decât mine, fiindcă nu ești. Ipocritule! Iar justiția ta, draga, bătrâna și Oarba ta Justiție, nu reprezintă decât modalitatea de a te autoconvinge că poți vedea. Ei bine, nu vezi nimic. Te poticnești prin beznă, bâjbâi drumul spre casă și habar n-ai de nimic.

Glasurile de jos deveneau mai gălăgioase. Cineva spunea altcuiva că erau niște vandali. Deocamdată însă s-ar fi zis că nu localizaseră de unde veneau vocile. Henry ar fi trebuit să-i strige, dar renunță. Continua să privească în sus, la Rush.

— Etică! spuse polițaiul. Etică! Ce mai e și etica asta a ta? Etica ta e otravă. Și o înghiți ca haplea, ți-o plimbi pe limbă și zici „mi-a făcut bine", pentru că cineva te-a altoit la popou când erai mic și ți-a zis „asta așa, ca să te înveți minte", și te-ai învățat minte. Etica ta e doar o chestie de obișnuință, or, va trebui să îți faci alte obișnuințe, stimabile domn, fiindcă lumea se schimbă în jurul tău și, o dată cu ea, și etica asta. Și va trebui cu toții să vă deprindeți cu gustul otrăvii. Există otravă în Irlanda, otravă în Africa, otravă în America Latină, otravă chiar aici, în Wimbledon, și zilnic o sorbi toată ca un domn stimabil ce ești și spui „Mmm, are gust mai fain! Mmm, ce otravă bună!" Nu faci așa, zi? Zi? Zi?

Henry simți că era nevoie de o reacție.

— Eu...

Rush însă, fluturând punga de plastic în jurul capului, îl făcu să tacă, urlând:

— Ce-am eu aici? Un... dentist!

Și scutură punga violent. Cenușa lui Sprott zuruia lovindu-se de pereții de plastic.

— Patruzeci și ceva de ani — continuă Rush, a fost dentist! Bravo, bun dentist! Și-a adus prinosul la bunăstarea danturii oamenilor! Bun băiat! A făcut treabă bună! Patruzeci de ani de stat în picioare, în care a tot frezat, gândindu-se că e de folos! Și la capătul celor patruzeci de ani? Ce-a urmat la capătul celor patruzeci de ani, eh?

La faza asta, zgâlțâi din nou punga. Fărâmițe din Sprott se izbeau de plastic. Exista posibilitatea, se gândi Henry, să răstoarne rămășițele pământești ale omului peste calota morii. Nu, însă. Rush preferă să desfacă punga la gură și să se uite în ea. Păru mulțumit de ceea ce vedea acolo.

— Așa, da, zise el. Așa, așa, așa!

Și începu să scuture în pungă conținutul flaconului din mâna stângă. Henry se uita la el. Oare Rush își extindea acțiunea otrăvirilor și asupra celor deja morți? se întreba Henry. Cum să-și explice altfel expresia de concentrare crâncenă întipărită pe fața tipului, în timp ce încorpora lichidul incolor în cenușa vecinului lui Henry? Polițistul tot amesteca și frământa pulberea negricioasă; sub privirile lui Henry, rămășițele pământești ale unui bărbat de patruzeci și doi de ani, însurat, se îmbibară de fluidul transparent din mâna stângă a lui Rush. Apăsate de degetele lui Rush pe suprafața cenușii, moleculele lichide se ciocneau de moleculele solide, penetrând în ele, iar stomatologul mort căpăta altă formă, ajungând să semene mai degrabă cu niște drojdie sau aluat, decât cu niște pleavă sau făină. Părea ceva nefiresc. Păi, când murim, se gândea Henry, nu ne mai sculăm din nou. Nu ne bagă nimeni la cuptor ca să creștem frumos. Suntem țărână, nu? Țărână purtată de vânt...

Dar Sprott era drojdie, făină și apă. Sprott era iarăși pâinea vie și, sub frământările lui Rush, căpăta suflul acela

straniu, plastic, pe care îl au aluatul, plastilina sau lutul; era materia primă a lui Dumnezeu, iar Rush, morarul nebun, brutarul smintit, împingea și trăgea de el, ca să-i dea iarăși formă omenească. Era ca o minge acum, o minge densă de cauciuc, iar Rush îl rotea între degete, ținându-l cât putea el de sus, ca o ostie în fața enoriașilor evlavioși.

— Ia, spuse Rush. Ia! Mănâncă! Acesta e Trupul Tău!

Începu să chicotească.

— Acesta e Sângele și Trupul Tău! Spiritul și Carnea Ta! Hrănitoare și întremătoare! Aceasta e substanța vieții, o, Isuse!

Urla deja.

— Acesta e Trupul lui Dumnezeu! Aceasta e o otravă puternică! Acesta e acidul Dumnezeului Cuminecăturilor! Plecați-vă adânc! Plecați-vă adânc! Acesta este Trupul lui Isus Cristos! Mâncați-l, căci diafană e Povara lui! Și...

Începu din nou să chicotească. Un hohot hidos, nestăvilit, ascuțit, monstruos...

— Și Ușoară e înecăciunea lui!

Sub privirile lui Henry, comisarul Rush începu să mastricheze pasta. O mesteca ceremonios, părând să savureze chestia aceea care sudase din nou laolaltă fragmentele lui Sprott. Ce-o fi pus Rush acolo? se întrebă Henry, ulterior. Alcaloizi de aconit? Brucină? Emetină? Quebracho? Yohimbină? Cotarnină? Curara? Șofran? Cantaridină? Laudexium, săruri sau DFP?

Substanța morții, da, indiferent ce-o fi fost ea în realitate. Era ultima cină a comisarului Rush pe pământ, iar după extazul întipărit pe chipul lui puteai crede că înghițea viața însăși. Otrava fusese dintotdeauna aroma lui preferată, iar faptul că putea s-o mănânce acum *à la dentist* reprezenta pentru el delectarea supremă, echivalentul unei mese la Tour d'Argent, pentru orice gurmet. Cât de rapidă era acțiunea ei, Henry nu află niciodată, fiindcă polițaiul se înecă rău cu fostul lui vecin, aluncă și căzu în față peste paleta

imensă, care se înclină de sus, din dreptul calotei, în jos, spre parcul întunecat. Se auzi un urlet, un fâșâit de la alunecarea lui Rush și, apoi, undeva în afara câmpului vizual, bufnitura surdă a unui trup izbindu-se de pământ, dedesubt. Pe urmă, oricât aștepta Henry, nici un sunet.

Rush murise. Fusese un otrăvitor psihopat, dar și unul dintre cei mai plictisitori oameni pe care îi cunoscuse Henry vreodată. Vasăzică, asta era OK. Nu?

Henry coborî scara greoi, spre cadavru.

45

A casă la Rush s-a găsit, printre alte lucruri, o relatare amănunțită a activităților lui de otrăvire. Cu ajutorul acestui jurnal, pus la dispoziția anchetei procuraturii, s-a putut pune punct afacerii numite „Otrăvitorul din Wimbledon". Când a fost publicat, peste câțiva ani (stând la baza unei piese de teatru care s-a bucurat de mult succes, denumită simplu *Comisarul Rush*), jurnalul a stârnit destulă vâlvă. Lumea vorbea despre banalitatea răului, despre învățămintele pe care le putem trage cu toții din divagațiile lui Rush, iar Henry i-a citit cu voce tare lui Elinor unele fragmente, atunci când porțiunile cele mai decente au fost publicate în ziarele de duminică.

3 noiembrie 1987

Dimineață înnorată. După-amiaza a plouat. Am pus 0,013 grame de iasomie sălbatică într-o chiflă cu care am încercat să hrănesc peștii. Nu prea i-a atras. Seara, am aspirat în dormitorul de oaspeți.

Era greu să-ți dai seama, din ziare, care dintre crimele lui Rush erau doar fabulații. Nici după un an de la moartea lui, nimeni nu știa exact câți oameni omorâse Rush, de fapt. Tendința firească, desigur, era să i se atribuie orice tulburare abdominală, polinevrită, atac, criză și boală vag dubioasă care se înregistraseră la Wimbledon în ultimii ani. Făcuse desene ale unora dintre victimele lui, iar la parter, într-o debara, s-a găsit o listă electorală, cu craniu și oase

puse cruciș, care conținea numele a cel puțin jumătate dintre locuitorii de pe Maple Drive — ceea ce demonstra, cum îi atrase atenția Henry lui Elinor, că tipul nu era chiar așa de câinos. Maică-sa, s-a aflat, era schizofrenică și, printr-o coincidență ce se dovedi a fi doar atât, locuia foarte aproape de mama lui Henry.

Rush era, bineînțeles, un monstru, dar de-a lungul timpului a devenit un alt fel de monstru. Un fel de creatură din benzile desenate. Oamenii care îl cunoscuseră vorbeau despre expresia stranie din ochii lui, despre aura nefastă care îl înconjura, iar mulți spuneau că practica de ani de zile satanismul. Se zvonea că ar fi auzit voci, că ar fi hărțuit și siluit tinere și, cum stătea scris într-unul dintre articole, că „ar fi fost mereu singur". Nimeni însă nu-l întreba pe Henry despre el. Nimeni nu pomeni vreodată faptul că era incredibil de plictisitor. A fi plictisitor nu se prea potrivea cu imaginea de criminal în serie și psihopat.

Cu timpul, Otrăvitorul din Wimbledon a fost dat uitării. A intrat în istorie, alături de Maltby, Seddon, Maybrick, Lafarge și toți ceilalți. Și Henry a fost dat uitării; părea realmente extraordinar că lumea își amintise cândva de el. A fost citat succint, într-o lucrare despre Rush, însă ziarele, spre surprinderea lui Henry, erau extrem de prost informate în privința faptelor adevărate ale cazului. Jurnaliștii care dădeau târcoale pe Maple Drive și se duceau să bea la Dog and Fox erau, aproape fără excepție, niște inși deloc curioși.

Cu timpul, și Henry a uitat. A uitat mai multe lucruri decât uitase deja. A uitat cum fusese cu otrăvirile, cu doctorul lui, cu dentistul, cu psihiatra nevesti-sii, cu vecina lui de nouăzeci și doi de ani, cu editorul lui (ajunsese acum să-l considere pe Karim Jackson editorul lui și chiar se grozăvea pe la vecini că se ducea „la Londra să mai schimbe o vorbă cu redactorul" lui); și a uitat nu numai dacă otrăvise sau nu pe vreunul dintre acești oameni, ci până și dacă știa cine erau sau de unde veniseră. Trăia foarte, foarte liniștit.

A uitat și de Wimbledon, deși continua să locuiască acolo. A uitat de Everett Maltby, de soția lui Everett Maltby și de procesul lui Everett Maltby. A uitat de afacerile externe și de afacerile interne. A uitat de anotimpuri, de stele, de vânt, de ploi și de aproape orice lucru pe care nu era obligat să și-l amintească pentru a plăti ipoteca, pentru a-și hrăni și îmbrăca nevasta și fiica, sau pentru a se turmenta moderat în trei seri din patru.

Dar nu a uitat de perioada când încercase să-și omoare soția.

Acesta era, desigur, cam cel mai interesant lucru pe care îl făcuse. Sau, mai precis, aproape cel mai interesant pe care îl făcuse, din moment ce, de fapt, nu-l făcuse niciodată. Îl avea în minte când se duceau la culcare, când se sculau dimineața, dând culoare fiecărei priviri pe care i-o adresa. Deoarece, bineînțeles, acum nu mai simțea povara insuportabilă de a trebui să ducă fapta până la capăt, totul redevenise doar o posibilitate încântătoare. Dacă Elinor dădea semne de interes față de vreo vacanță prin Club Méditerranée, bunăoară, sau manifesta vreo pasiune nesăbuită pentru opera vreunui tânăr dramaturg radical, avea încă la îndemână posibilitatea de a trece pe la depozitul de arme din Fulham, de unde să cumpere un pistol cu care să-i zboare creierii, într-o sâmbătă dimineața, exact înainte de a se duce la Waitrose. Cu cât Henry cocheta mai mult cu această eventualitate, cu atâta Elinor se purta parcă mai frumos, până când, cam după un an de când decisese inițial să o omoare, realiză, mut de consternare, că aproape nici nu se mai certau, că prietenii (și s-ar fi zis că își făcuseră o sumedenie de prietenii deja) îi considerau un cuplu model. Atunci Henry s-a gândit serios să-i povestească despre vremea când încerca să-i dea pui-cu-taliu. Dar n-a apucat să facă asta niciodată. Gestul de a mărturisi totul cu voce tare ar fi putut avea un impact extrem de amplu asupra căsniciei lor, așa că, aidoma unora dintre soții infideli care prefăr să ducă

în mormânt secretul lor, și Henry Farr a preferat să păstreze taina doar pentru el.

Într-o noapte, cam după un an de când toată lumea vorbise despre Otrăvitorul din Wimbledon, când acesta fusese dat uitării de mult, când, miraculos, Maisie se înălțase și se subțiase, când biroul lui Henry devenise un loc de pelerinaje, aproape odihnitor și neutru, când Elinor dobândise o nouă serie de obsesii și expresii pe care Henry nici nu le remarcase măcar, stăteau lungiți amândoi în pat, fiecare sub plapuma lui, când ea îi spuse brusc:

— Ai încercat vreodată să mă omori?

Henry nu răspunse.

— A fost o vreme, continuă ea, când efectiv am crezut că ai putea fi...

— Zău? spuse Henry, aproape sincer surprins.

— Oh, da!

— Când se întâmpla asta?

Elinor se foi sub plapumă. Spera să nu vină în partea lui de pat. Lui Henry îi plăcea în partea lui de pat. Îi era cald și bine. Elinor toca mărunt din dinți, semn clar că reflecta.

— Oh, acum o veșnicie... nu mai țin minte...

— Atunci când au început... otrăvirile?

— Nu, spuse Elinor. A fost exact înainte de asta. Într-o sâmbătă. Aici. Era o atmosferă atât de rea în casă.

— Da...

— Și pe urmă bietul Donald, săracul...

Henry tuși. Nu voia să se gândească la Donald.

— Și cum credeai că urma să procedez?

— Nu mai țin minte.

Henry se răsuci într-o rână, ascultând vântul pe Wimbledon Hill.

— Mda, presupunând... făcu el.

— Presupunând, ce?

— Păi... presupunând că echilibrul meu mintal era cam... dereglat... și presupunând...

— Presupunând, ce?

— Presupunând că... în fine... doar o dată, desigur... m-a apucat... nevoia asta dementă de a... de a mă descotorosi de tine...

Elinor se așeză în capul oaselor pe pat. Henry nici nu se clinti.

— Ce vrei să spui?

— Păi... nu știu, dar... presupunând... în fine, să zicem că ne-am fi certat și că pe urmă ne-am fi plimbat... știi, lângă o prăpastie, să zicem... iar pe mine mă apuca nevoia asta să... te împing de sus... știi...

— Și atunci, ce?

— Păi... presupunând... mă-nțelegi că... aș fi încercat cumva asta... înțelegi? Tu ce-ai fi... ăăă... ce-ai face?

— Aș divorța, zise Elinor. Aș telefona la poliție și te-aș băga la închisoare.

— Splendid! zise Henry.

Urmă o nouă pauză. În cele din urmă, Elinor se lungi pe spate. Dar Henry simțea, din nemișcarea ei încordată, că Elinor nu dormea.

— Mă gândeam și eu așa! spuse el, vioi.

— Fiindcă, de fapt, tu nu vrei să mă omori, nu-i așa, Henry? zise ea.

— Oh, nu!

Elinor tuși.

— Bine, spuse ea.

O auzi cum se cuibărea mai bine sub plapumă.

— Altceva nu mai ai de spus, nu? zise Elinor,

— Nu, răspunse Henry.

Pe urmă, Elinor se foi, cu gesturi leneșe, și căscă.

— Sunt foarte strictă cu lucrurile de felul ăsta!

— Știu, remarcă Henry.

Tăcerea părea altfel, acum. Era odihnitoare, autumnală, ca anotimpul, ca frunzele din platanul de afară, care se îngălbeneau, așa cum se îngălbeniseră și cu un an în urmă, când ei doi erau altfel, așa cum se va întâmpla mâine.

— Nu se poate să tot omori oamenii din jurul tău! spuse Henry. Nu se face, pur și simplu!

Elinor preferă să nu răspundă la această remarcă discutabilă. Pauza dintre ei se prelungi, iar apoi, în ultimele clipe dinainte de a adormi, Elinor vorbi din nou:

— Mă crezi proastă, dar nu sunt. Știu totul despre tine, Henry. Și o să-ți mai spun un lucru despre noi: numai moartea ne va despărți, să știi. Așa stau lucrurile. Perfect?

— Perfect! zise Henry.

La scurt timp după aceea, Elinor sforăia deja, dar Henry rămase treaz multă vreme, cu ochii holbați în beznă, așteptând somnul care nu mai venea. Se gândea la Elinor, se întreba de ce mai era cu ea și cum va fi mai departe, peste săptămâni, luni, ani de zile. Un lucru avea și ea bun — aerul misterios. Părea foarte greu să-ți explici cum era ea de fapt. Nici acum Henry nu știa prea bine cum putea reacționa ea într-o situație sau alta. Nici acum nu-și dădea seama exact ce știa ea despre el sau cum plănuia să procedeze în funcție de informațiile culese despre el. Mare prostie ar fi făcut dac-o omora. Elinor era încă foarte folositoare, conchise el, răsucindu-se pe-o parte ca să adoarmă.

râsul lumii

Henry Farr e un om cumsecade, cu impozitele plătite la zi și cu o viață antrenantă ca un film mongol. El are însă o dorință mistuitoare: vrea să-și ucidă soția. Nimic mai normal, vor spune mulți capi de familie sătui de ritmurile conjugale. Eroul nostru știe foarte bine că mariajul e modalitatea de a rezolva în doi problemele pe care nu le-ai fi avut dacă ai fi rămas burlac. Problema e alta: Henry Farr greșește adresa. Nu ucide pe cine trebuie. Vrea să scape de nevastă, dar toarnă otravă în mâncarea unor făpturi nevinovate. Într-o zonă a Londrei unde de obicei se joacă tenis și se consumă căpșune cu frișcă, rata mortalității feminine începe să îngrijoreze comunitatea. Și în mod special pe inspectorul de poliție John Rush, om cu o fișă a postului clară, dar cu o agendă doldora de surprize.

În aceeași serie:

Des MacHale ***Vorbe de duh***
Christopher Buckley ***Nu te porți așa cu Prima Doamnă***
Pierre Desproges ***Femei secerate***

ISBN 973-50-0932-3